PHILEMONIS
GRAMMATICI
QUAE SUPERSUNT

VULGATIS
ET EMENDATIORA ET AUCTIORA

EDIDIT
FRIDERICUS OSANN
PROFESSOR IENENSIS.

ACCEDUNT ANECDOTA NONNULLA GRAECA.

BEROLINI
SUMPTIBUS FERDINANDI DUEMMLERI.
MDCCCXXI.

E. H. BARKERO

DIGNO H. STEPHANI AEMULO

CUI

THESAURUM LINGUAE GRAECAE

ABSOLUTISSIMUM

POSTERITAS DEBEBIT

HASCE SYMBOLAS

OFFERT

EDITOR.

PROLEGOMENA.

Si cui unquam libro opus patrono fuit, cuius tutela foras prodiret, huic profecto fuisse facile sensi, qui laborem meum ipse praeviderem ab iis, qui de Philemone Grammatico ex opinione ante concepta iudicarent, non eo, quo maxime vellem, hospitio exceptum iri. His non multum me prementibus, tamen aequis iudicibus, qui nullum licet minimum litterarum antiquarum penitius cognoscendarum adiumentum adspernantur, quum probari meam rem vehementer cuperem, summo studui opere ut laborem meum susceptum ex ipsa eius indole apud eos defenderem, persuasus, nisi ita, alio nullo modo probatum iri. Quem in finem Philemonis Lexico praeire haec Prolegomena iussi, quibus, licet iusto longiora alienas hic illic in terras excedant, quis auctor Philemo fuerit, dignusne lectu et usu sit, obque quam rem typis iterum describi eum intenderim, ac-

curate explanarem; quo munere ta
dum est me ita functum esse ut,
tradita iudicium aliis permissum
rem. Quae dicenda autem essent,
partes dividi commodissime poss
ut prima de Philemone Grammati
eius Lexico technologico, deniq
nova hac editione eiusque incre
neretur.

I.

Complures in antiquitate flo
matici eodem *Philemonis* nomi
quibuscum etsi Nostrum commu
bere ex iis, quae in eorum memo
ribus traduntur, sponte appareat,
lem rem haud credidi acturum
quae de iis hic illic sparsim lege
genter collecta accuratius hic disp

Antiquissimus aetate fuisse is
detur, cuius Συμμίκτοις εἰς Ὅμηρον,
Quaest. Hom. 8. laudatis, Didym
sendo Homero usus est; unde d
coniecturam capere facile possis,
teste in Schol. Venetis Iliad. β,
hic propter accuratam, quam H

tuendo adhibuerit, operam insigne *Critici* nomen promeruit, quod non nisi eo doctrinae genere praestantioribus tribui solitum *. Atque eo igitur commode referas, quod iste in Scholiis Venetis Iliadis subinde τοῦ Κρητικοῦ nomine adpelletur, cuius corruptelam utrum incuriae Villoisoni, an librarii errori rectius tribuas, in medio relinquimus **. Quare alium huius

* V. Villoisoni *Prolegom. ad Iliad.* p. XXXIII. et *Anecd. Graec.* T. 2. p. 136. De cognomine in universum legenda adnotavit Wolfius *Proleg. in Homer* p. CCXXXIV. Qui honoris titulus praeter alios etiam Crateti Mallotae, ut alios taceam, obtigit, teste Eudocia Violar. p. 273. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Κράτης Τιμοκράτους, Μαλλώτης φιλόσοφος Στωϊκὸς, ὃς ἐπεκλήθη Ὁμηρικὸς καὶ κριτικὸς, διὰ τὴν περὶ τοὺς γραμματικοὺς καὶ ποιητικοὺς λόγους ἐπίστασιν. Ita *Criticus* adpellatur Philoxenus Alexandrinus in Schol. Ven. Iliad. α, 575. de quo v. Epimetrum II.

** Diversa haec pronunciandi Graece ratio ut alibi, ita etiam describendis his Scholiis fraudi saepe fuit, cuius egregium libet hic apponere exemplum. Affertur ad ο, 705. Sophoclis versus e Tereo, fragmentis a Brunckio collectis addendus,

Ἥλιε, φιλίπποις Θρῃξὶ πρέσβιστον σέλας,

quem a Villoisono Proleg. p. III. atque hinc ab Heynio *Observ. in Iliad.* T. 7. p. 120. suo vitio repeti, mirari non satis possum. Rem enim fabulae in Thracia agi quum constet, Θρῃξὶ latere, nemo non intelligit. Atque Thraces alibi saepe φίλιπποι audiunt: ita Euripides Hec. 426. Herm.

ὃ, τ' ἐν φιλίπποις Θρῃξὶ Πολύδωρος κάσις.

Adde v. 9. 695. 1064. 1065.

nominis Grammaticum Aexonensem quo minus ab illo nihil diversum esse cum Villoisono credamus, nihil obstat: quamquam hoc neque affirmare, neque negare contenderim, quum praesertim si rem, quam Aexonensis ille potissimum scripto tractarit, accuratius examines, tam diversi generis studia invenias utrumque sequutum esse, quae in eoden homine conciliari posse fere neges. Aexonensis enim istius Grammatici libro, qui variis nominibus περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων, περὶ Ἀττικῶν γλωσσῶν, Ἀττικαὶ φωναὶ, Ἀττικαὶ λέξεις, περὶ παντοδαπῶν χρηστηρίων passim laudatur, nonnisi quae usum domesticum, maximeque culinam spectarent contenta fuisse videntur, quantum e fragmentis apud Athenaeum crebro obviis licet coniicere: v. 1. p. 11. D. 3. p. 76. F. p. 114. D. 11. p. 469. A. p. 473. B. p. 483. A. p. 486. E. 14. p. 646. C. p. 652. E. Quidquid autem huius rei fuerit, id demonstratione egere vix crediderim, auctorem Lexici technologici, quod recentiora attingere tempora infra docebitur, neutrum esse posse, quamquam eorum aetas accurate definiri hodie non potest, nisi coaevum Alexandri M. Philemonem illum velis cum Villoisono adpellare, cuius sententiam iusto fundamento carentem video non magis

Goellero arrisisse in Thierschii Actis vol. 2. fasc. 3. p. 343.

His tertius accedit Philemo, Maximini iunioris praeceptor, a Capitolino vit. Maximin. iun. 1. laudatus, quem cum Nostro commune nihil habere posse, erudite docuit Schneiderus in Walchii *Philologische Bibliothek* T. 2. Part. 6. p. 523. De quarto denique Philemone, qui Nostrum haud magis attinet, infra dicetur.

Praeter hos Philemones quum alius eius nominis mihi quidem nullus adhuc innotuerit, qui ubi de Lexici technologici auctore quaeritur, in censum veniat, ad ipsum opus tanquam unicum fontem necessario deferimur accuratius examinandum, num quid definiendae auctoris aetati hinc redundet. E recentioribus enim, quantum ad nostram quidem pervenit notitiam, hunc locum si Schneiderum Saxonem excipias nemo tractavit; qui l. c. ubi Apollonii Lexici Hom. a Villoisono editi censorem iusto iniquiorem agit, et posthac ad Fragm. Pindari p. 101. Eustathium praepropere adnotavit a Philemone exscriptum esse. Hanc viri sollertissimi sententiam nostratibus probari coe-

ptam *, quum tali argumento nitatur, quali ad contrarium demonstrandum uti fere possis, non opus visum est data opere refellere. Peropportune igitur accidit, ut Philemo, quem quodam modo sui memoriae prospicere voluisse fere dicas, Lexico prooemium Antiphani inscriptum praefigerit, unde etsi de ipso Antiphane eiusque aetate nihil compertum habeamus, tamen memorata Hypereschii Grammatici cuiusdam Alexandrini Technologia factum ut de Philemonis aetate opinionem certe liceat habere.

De Hypereschio hoc non longe quaesieris, quum dubitari non possit, quin idem homo sit qui Alexandria oriundus Marciano imperatore Grammaticam professus, postremo post Marciani obitum a Leone eius successore, cuius filiam Eudociam litteris ab illo eruditam esse tradit Tzetza **, in exsilium teste

* V. Passovii librum perutilem *Grundzüge der Griech. und Röm. Litteraturgeschichte* p. 46., ubi Philemo circa a. 1170. vixisse traditur.

** Chiliad. 10, 305. 57.

Ὡς που καὶ ἡ βασίλισσα ἐκείνη Εὐδοκία,
ἡ τοῦ μεγάλου Λέοντος ἡ πάνσοφος θυγάτηρ
γραμματικοῖς μαθήτρια οὖσα Ὑπερεχίου,
ποτὲ καὶ τοῦ Ὠρίωνος μικρὸν ἀκροωμένη,

Suida v. Λέων T. 2. p. 428. missus sit. Idem alio loco * de eodem haec narrat: Ὑπερέχιος, Ἀλεξανδρεὺς γραμματικὸς ἐπὶ τῶν χρόνων Μαρκιανοῦ τοῦ βασιλέως ἔγραψε τέχνην γραμματικὴν, περὶ ὀνομάτων **, περὶ ῥήματος, καὶ ὀρθογραφίας. Quem iam Marcianum quum e Petavii ratiocinatione temporum manifestum sit anno 450. imperii potitum esse, quod eo mortuo Leo septem post annis exceperit regnaveritque usque ad a. 474., quo diem supremum obierit; uti de aetate, qua Hypereschius maxime floruerit, dubium ullum esse vix potest, ita etiam ea, quam Philemonis aetas superare non possit, epocha certo definitur: quare huic temporum computationi solus alter terminus addendus restat, inventu eo difficilior, quo coniecturarum, quibus unice relinqueris, ratio incertior. De hominis nomine, qui plerumque *Hyperechius* adpellatur, adnotandum nos Philemonis codicem sequutos *Hypereschium* analogiae magis consentaneum arbitrari.

ῥητορικοῖς ἑτέρων δὲ, καὶ φιλοσόφοις ἄλλων.
ταῖς μεταφράσεσιν αὐτῆς ταῖς δὲ ἑτῶν, εἰρήκει.

* T. 3. p. 511. Caeterum utroque Suidae loco an de eodem Hypereschii sermo sit, sine caussa idonea dubitatur a V. D. in *Classical Journal* vol. 7. p. 59.

** Hunc Hypereschii libellum suspicor a Philemone significari.

Alteram temporis epocham, quam Philemonis aetas non transmigraverit, definiendam testimonia scriptorum, ut iam diximus, ita deficiunt, ut nisi menti coniectrici dari quid posse concedas, ab ultra progrediendo tibi omnino abstinendum sit. At collecto animo via coniecturarum leviter strata incedens, collatis inter se et Lexico technologico et Etymologico M. statim intelliges, alterutrum, quum contentorum triens in utroque fere isque ad verbum saepe repetatur, quovis Philemonis loco studiose a nobis notatus, non posse ab altero ita profecisse, ut quem eviceris ab altero expilatum esse, anteriorem aetate necessario agnoscas. Quam rem anteaquam ultra persequar, necessarium videtur, Etymologici aetatem suis finibus, quatenus fieri potest, arctius circumscribi.

De tempore igitur, quo Etymologicum M. compositum sit, etsi vix accuratius quam de ipso eius auctore * constet, tamen post Sylburgi in praefat. p. IX. ed. Lips. ratiocinationem videtur mihi extra omnem dubitationis aleam positum esse, Etymologum, si quis unus

* Corsini enim Andromachum quendam auspicantis sententiam *Fast. Attic.* T. 1. diss. 1. p. 386. aliquantum labefactavit Harlesius ad Fabr. Bibl. Gr. T. 6. p. 601.

auctor fuit, saeculo decimo usque ad Eustathii circiter aetatem vixisse. Quem calculum nova argumentatione comprobatum etiam nuper evicit doctus quidam Britannus in *Quarterly Review* 1820. Nr. XLIV. p. 307. seq., non sine eruditionis laude nominandus. Eustathio Etymologicum M. non multo esse posse anterius, inde quoque fortasse colligitur, quod Varinus Camers in Epistola commendatoria ad Petrum de Medicis ante Aldi *Hortos Adonidis* haud longe a fine ita utrumque iungat: *διεξελήλυθα νῦν μετὰ πάσης σπουδῆς ὅλον τὸν Εὐστάθιον, γραμματικὸν, δηλαδὴ εὔδοξον, καὶ τοῦ Ὁμήρου ἐξηγητὴν χρησιμώτατον· ἀνέγνωκα δὲ καὶ τὸ μέγα ἐτυμολογικὸν, καὶ ἄλλους τινὰς ἐξηγητὰς, κἀκ τούτων ἁπάντων ταῦτα τὰ καλὰ καὶ πάνυ ἀναγκαῖα σπουδαίων χάριν περὶ τὰ Ἑλληνικὰ ἐξελεξάμην.* Theodosium igitur Grammaticum, cuius e grammatica inedita codicis Reg. Paris. 2555. Bekkerus ad Apollonium de constructione, p. 355. praeter alia etiam haec publici iuris verba fecit, huic argumento sane nocitura, *τὰς δὲ ἐτυμολογίας αὐτῶν καὶ τὰς παραγωγὰς εὑρήσεις ἐν τῷ μεγάλῳ ἐτυμολογικῷ*, sponte patet non posse esse eundem Alexandrinum eiusdem nominis ab eruditione clarum litteratum, quum in huius grammaticam scholia constet scripsisse

Georgium Choeroboscum, quem haud serius quam quinto p. Chr. n. saeculo floruisse docuit Villoisonus *Anecd. Graec.* T. 2. p. 105. Atque Alexandrini Theodosii aetas etiam arctioribus circumscribi potest finibus, quum post Dionysium Thracem, qui an Aristarchi fuerit discipulus (v. Villois. *Anecd. Graec.* T. 2. p. 171.) cur dubitetur non satis caussae est, Theodosium Alex. inclaruisse, certissimo proditum sit testimonio: v. Theodosii Grammatici fragmentum Epimetro I. editum p. 302. Huius autem tempore Etymologicum M. iam vulgatum fuisse quum ex ipsius operis indole credibile non sit, firmissimumque argumentum ex eo colligatur, quod ad Georgii Choerobosci auctoritatem ab Etymologo nonnunquam provocetur: facile sequitur, alium necessario esse Theodosium, qui Etymologici auctoritate uti recte potuerit.

Philemonem, ad quem revertor, Schneiderus l. c. praeiudicata opinione ductus quum Etymologici M. expilatorem dicit, rem haud satis perpensitasse videtur. Nam hac in re ita lubrica est omnis iudicandi ratio, ut etiamsi verbis concisiorem pro seriori velles habere, litem hanc candide decernere nequires. Ne tamen, quod alterutri sententiae calculum ad-

ficere quodammodo possit, sciens reticuisse videar, locum ex Etymologico ipse profero, quo Philemonis Grammatici cuiusdam auctoritas his verbis affertur, p. 563,32. Λήδιον Φιλήμων Φησὶν σημαίνειν εὐτελὲς χιτώνιον ἢ χλανίδα παλαιάν. Hoc loco si velles ad convellendam Schneideri sententiam uti, sane posses: at quum huius observationis in edito Philemone nullum reperiatur vestigium, neque Philemo Grammaticus ab Etymologo alibi memoretur, ita ut etiam de lectione nominis iure tuo dubitare possis, Aexonensem Philemonem, de quo supra dictum, malui hic agnoscere. Contra haud raro accidit ut ubi utriusque Grammatici praecepta concinant, ad testimonia Philoxeni Grammatici vel etiam Philonis ab Etymologo provocetur, unde in eam sententiam fere trahare, hos duos Grammaticos utrique pro communi fonte fuisse, e quo solus sua quisque hauserit: v. quae ad §. 5. p. 6. §. 47. p. 35. alibi et in Epimetro II. adnotavimus. De aliis scriptoribus antiquis, qui Philemoni aliisque huius classis Grammaticis communes fuissent eruditionis fontes, ita ut ubi Grammaticorum saepe verba conspirent, ab altero necessario sublecta esse non putanda sint, idem demonstravit Britannus haud ineruditus in

Mus. Crit. Cantabr. vol. 1. p. 124. seq., ipsius sententiae de aetate Philemonis in saeculum X depellenda scite addens hanc ob caussam non multum tribuendum esse. Eo igitur redeunte re, ut Etymologo recentiorem Philemonem arbitrari nullo modo cogamur, videndum annon aliunde argumenta colligi queant, quibus contrarium demonstretur: neque desunt, quamvis uti in re dubia ab omni parte haud evidentia.

Ex modo enim, quo Philemo in prooemio Hypereschii grammaticam memorat, sponte apparet, de libro eum loqui, qui celebritatem quandam nactus, studiosorum cuiuslibet ordinis manibus magnopere etiamtum Philemonis aetate usurpatus sit. Institutionem autem hanc Hypereschii grammaticam num credibile videtur a sexto usque ad undecimum ferme saeculum, quo demum Etymologicum M. ex vulgari opinione a Philemone expilatum, compositum esse supra demonstravimus, tam frequenti scriptorum de rebus grammaticis concursu et certamine perdurasse, tanta apud posteros existimatione propagatam, ut spatio quinque ad minimum saeculorum demenso eam tandem aliquis vulgari usui minus convenire videri intelligeret pronuntiaretque? Haec mihi

qui-

quidem res videtur vel a veritatis specie adeo abhorrere, ut etiam si aliquo testimonio firmaretur, meo quidem suffragio numquam probaretur. Immo quum Hypereschii memoriam, a solis Suida et Tzetza posteris traditam mirum fuerit ita prorsus abolevisse, si quidem eius scripta tantopere ab aequalibus et posteris quaesita fuisse vere existimandum sit, in contrariam potiori iure ibis sententiam eo veri similiorem, quo a vero alieniorem ista nullam fere dixeris. Contra non longe eum crediderim a vero aberrare, qui e quaesito vituperii modo, quo Philemo adversus Hypereschium utitur, simultatem suspicetur peculiarem inter utrumque intercessisse, quae coaevos eos fere cogat arbitrari. Cui coniecturae aliquantum comprobandae afferri potest, ex Orionis Grammatici scriptis, quae a serioribus grammatices auctoribus, omnium maxime ab Etymologo M. frequenter laudantur, Philemonem copias suas monstrato subsidiarum fonte undequacunque colligentem, nihil nominatim mutuatum esse, quippe quum Orionem cum Hypereschio una eademque aetate eodemque, ut videtur, loco degisse Tzetza loco supra descripto diserte tradat. V. etiam Editores Orionis Etymologici in operis fronte.

Quae argumenta etsi ipse intelligo tantum non valere, ut Philemonem cum Hypereschio eandem aetatem attigisse certo evincant, tamen quo minus Philemonis vita citra Etymologi M. aevum depellatur, minime patiuntur: quodsi hac demonstratione liquet, etiam plus virium argumentum nanciscitur a dicendi genere, quo Philemo usus sit, petitum. Hoc enim si cum Etymologici locutione comparaveris, a vitiis seriori demum aevo propriis nonnihildum liberum, necdum vulgari usu tam pessumdatum adpellandum tibi videbitur, qualem exeunte medio aevo graecitatem, exuta pristina et ubertate et severa sermonis recepti observantia perhorrescimus. Quae linguae ingravescente paullatim aevo corruptela, quae ipsa elementa Graeci sermonis transmigrari sineret, per totum Etymologicum M. sparsa, iam in Orione increbescens, in Philomone raro admodum notatur: cuius rei solum equidem locum memini §. 245. p. 170. οἱ εἰς τὰς τρώγλας οἰκοῦντες. Denique Philemonem si e vulgari doctorum opinione saeculo XII. vixisse poneres, praeceptum eius §. 261. p. 184. vocem φιλήτης ex Hesiodo laudatam spectans, quod τισὶ τῶν παλαιῶν σχολιαστῶν se debere ipse adnotavit, in Io. Tzetzae scholiis ad Hesiodi

Op. 375. p. 88. ed. Heinsii, quae Philemonem Tzetzae proximo saeculo succedentem latere non poterant, inveniri vix expectares.

Huic Philemonis aetatis computationi quod adversari videatur, nihil equidem novi nisi id unum, quod Λεξικὸν opus ipse suum auctor adpellaverit, quum ante Etymologicum M. *Lexici* nomen nondum percrebuisse V. D. in *Quarterly Review* a. 1820. No. XLIV. p. 305. evicerit, huius generis scripta sagaciter adnotans *Lexicorum* nomen mentiri, aliter suo tempore ab auctore inscripta *. Quae etsi in universum disputata verissima sunt, tamen multum abest ut argumento inserviant, quo quod proximis Chr. n. saeculis factum esse non videatur, quinto vel sexto demum fieri recte potuisse negetur. Nec desunt exempla, quae multo anteriora tempora attinent, uti Helladii, Iuliani, Pausaniae scripta a Photio Bibl. p. 317. 320. 321. ed. Schott. *Lexicorum*

* Ita Meursii codicem sequutus V. D. Harpocrationis Lexici titulum profert veriorem Λέξεις τῶν δέκα ῥητόρων, quicum fere consentit codex Vratislaviensis gymnasii Magdalenensis inscriptus, Ἁρποκρατίωνος περὶ τῶν λέξεων τῶν δέκα ῥητόρων. Caeterum vario nomine apud veteres hoc Harpocrationis opus adpellatum fuisse, unus Lascaris docere potest, in Grammatic. 3, 2. τὰς τοῦ Ἁρποκρατίωνος ἐκλογὰς citans.

nomine citata. Num putandus Photius haec nomina antiquo tempore inaudita de se omnia invenisse? Non tamen reticebo Lexici rhetorici, Pausaniae recte, ut videtur, a nobis tributi *, titulum pristino nomine Ἀττικῶν ὀνομάτων συναγωγῆς a Scholiasta Thucydidis 6, 27. laudari.

II.

Ab aetate Philemonis constituta ad ipsum iam deferimur opus, quod ne integrum quidem ad nos pervenisse, primo intuitu apparet. Quantum autem interciderit ex iis prooemii verbis, quibus totius operis dispositio declaratur, luculenter erui potest: ἔγνων σύνταγμά τι κατὰ στοιχεῖον, οἱονεὶ Λεξικὸν τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου, σύνταξιν καὶ τεχνολογίαν τινὰ Γραμματικῆς περιέχον ἐγχειρίσαι σοι. Hinc enim universam grammaticam doctrinam octo orationis partibus circumscriptam hoc opere ab auctore patet traditam fuisse, adque ordinem lexici alphabeticum digestam. Quae vero fuerint hae octo orationis partes, Grammaticus nugator adhibito versu Iliad. χ, 59. lepide do-

* V. quae adnotavimus ad §. 152. p. 100. Cf. Franck. ad Callinum p. 78.

cuit, e codice Harleiano excerptus a Kiddio ad Dawesii *Misc. Crit.* p. 304. Ἔστι δὲ Ὁμηρικὸς στίχος, ἔχων τὰ ὀκτὼ μέρη τοῦ λόγου·

πρὸς δ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον.

τὸ μὲν γὰρ πρός ἐστι πρόθεσις· τὸ δὲ σύνδεσμος· τὸ δὲ ἐμὲ ἀντωνυμία· τὸ τὸν ἄρθρον· τὸ δύστηνον ὄνομα· τὸ ἔτι ἐπίῤῥημα· τὸ φρονέοντα μετοχή· τὸ ἐλέησον ῥῆμα. Cui Graeco versui liceat Latinum memorialem exadversum ponere decantatissimum:

Vae tibi ridenti qui mox post gaudia flebis.

Quo iam ordine hae orationis partes inter se collocatae sint, ita ut etiam de Philemonis Lexici dispositione iudicare possis, colligitur ex Schol. in Dionys. Thrac. Artem ap. Bekker. *Anecd. Gr.* T. 2. p. 840. Τοῦ δὲ λόγου μέρη εἰσὶν ὀκτώ· ὄνομα, ῥῆμα, μετοχή, ἄρθρον, ἀντωνυμία, πρόθεσις, ἐπίῤῥημα, σύνδεσμος: quae affero quum apud Latinos absente Articulo diversa ordinis ratio usurpari solita sit, quae tamen ad Graecorum descriptionem octo partium orationis conformata quodammodo est. Charisius 2. p. 125. *Orationis partes sunt octo: nomen, pronomen, verbum, adverbium, participium, coniunctio, praepositio, interiectio.* Accuratius Aelius Donatus *Editione secunda* p. 1743. Putsch. *Partes orationis sunt octo: nomen,*

pronomen, verbum, adverbium, participium, coniunctio, praepositio, interiectio. Ex his duae sunt principales partes orationis, nomen et verbum. Latini articulum non adnumerant, Graeci interiectionem. Multi plures, multi pauciores partes orationis ponunt: verum ex his tres, quae sex casibus inflectuntur, nomen, pronomen et participium.* Etiam de ipso numero partium orationis tempore, quod hanc recentiorum Grammaticorum aetatem praecedit, ab antiquioribus criticis disceptatum esse, adnotavit Priscianus 2. p. 574. seq. (T. 1. p. 66. sq. ed. Krehl.) Harum orationis igitur partium quum e Lexico technologico priores tantum duae *περὶ ὀνομάτων* et *περὶ ῥημάτων*, harumque altera a fine mutila aetatem tulerint, deperditis reliquis sex quid contentum fuerit, certa adsequi iam licet coniectura.

Alter autem Lexici liber quum *περὶ ῥημάτων* inscriptus sit, fierique facile possit ut doctorum aliquis in Etymologico M. Philonis

* Ita pro vulg. *putant* emendavi auctoritate editionis limatissimae Coloniae per Ioh. Soterem 1536. evulgatae, quo volumine una Diomedis opus continetur. Etiam attinet adnotare, in hac editione omitti Donati loco c. voculam *sex*, quae librariorum sapientiam satis redolet.

cuiusdam *ῥηματικὸν* saepe citari animadvertens*, eo adducatur, ut Nostri *περὶ ῥημάτων* libellum significari credat, id quod primum Villoisono ad Apollon. Lex. Hom. p. LXVIII. mox meliora edocto re vera accidit, verbo monendum est ut Philonis *ῥηματικὸν* cum nostro nihil commune habeat, ita ne *Philonis* quidem nomen ab omni suspicione corruptelae mihi liberum videri. Nam sedulo anquirenti mihi Philonum unus tantummodo Grammaticus Byblius se obtulit, quem Eudocia Violar. p. 424. alia multa scripsisse narrat a Lexici argumento admodum recedentia, uti epigrammata, *περὶ κτήσεως καὶ ἐκλογῆς, περὶ πόλεων* **, *καὶ οὓς ἑκάστη αὐτῶν ἐνδόξους ἤνεγκε, περὶ τῆς βασιλείας Ἀδριανοῦ*, quibus adde opera a Meursio ad Hesychium Milesium p. 217. laudata.

Denique ordo *κατὰ στοιχεῖον* animadvertendus est, quem auctor in disponendis sin-

* En tibi locorum ipsam congeriem, quam ne expavescas moneo, nomen Philonis plurimam eorum partem ad finem commatis positum esse, quo scribendi compendiorum liberiorem plerumque scribae usum sibi permiserunt: p. 43, 15. 164, 49. 255, 32. 13, 34. 53, 7. (Phav. p. 100, 42.) 63, 55. 94, 44. 99, 5. 191, 55. 192, 10. 256, 39. 316, 35. (Phav. p. 559, 44.) 478, 4. 4, 9. 20, 29.

** De hoc eius scripto si plura cupis, adeas Meursium l. c. p. 218. Palmerii *Graeciae antiq. Descr.* p. 118.

gulis vocabulis sequutum se esse ipse in prooemio significavit. Hunc enim apud antiquos Lexicographos solitum ordinem κατὰ στοιχεῖον dictum quum Burneius haud satis perspiceret, textum scriptoris, ubicunque usitatam apud nostrates vocabulorum seriem migrari videret, transponendis vocabulis et in iustum scilicet locum redigendis misere saepenumero turbavit, quod ad §§. 115. 118. 156. adnotavimus: quamquam editor Anglus propositi sui hic illic aut minus memor, aut minus tenax fuit, uti §§. 83. 84. 85. 131. 156., quae loca reliquit intacta. Hic enim vocabulorum ordo κατὰ στοιχεῖον vulgo adpellatus non is erat, quo quodvis vocabulum ad singulam quamvis litteram exactum e serie apud nos alphabetica dicta locum inveniret, sed liberior ille, quo initiales vocabulorum litterae vel prima vocis syllaba tantummodo respicerentur: quod omnia quae supersunt Lexica Graeca affatim confirmant, quorum equidem nullum novi secundum litteras more huius aetatis dispositum. Atque eo quo diximus significatu ordinem κατὰ στοιχεῖον veteribus dictum fuisse, cum ex ipsa re patet, tum etiam Eustathii auctoritate comprobatur, de Suidae Lexico ad Iliad. λ. p. 834. ita disse-

rentis: ὧν τὸ μὲν παρὰ Ἀριστοτέλει κεῖται καὶ τισὶν ἄλλοις, τὸ δὲ ἐν τῷ κατὰ στοιχεῖον μεγάλῳ βιβλίῳ τοῦ Σουΐδα. Ita Helladii Lexicon hodie deperditum Photius Bibl. Cod. CXLV. p. 317. ed. Schott. κατὰ στοιχεῖον compositum esse narrat, his additis: οὐδὲ κατὰ πάσας τὰς συλλαβὰς τὴν τοῦ στοιχείου τάξιν φυλάττει, ἀλλὰ κατὰ μόνην τὴν ἄρχουσαν. Pariter Timaeus Lexicon in Platonem eadem κατὰ στοιχεῖον ratione disposuisse se in prooemio p. 3. narrat, quae quomodo ei cesserit, propalam est. Atque quum idem Timaei Lexicon etiam a Photio l. c. p. 321. inter ea quae κατὰ στοιχεῖον elaborata essent, relatum sit, facile patet reliqua quae eodem modo esse concepta idem tradat lexica, Pollionis *, Pausaniae, Boethi Dorothei, Phrynichi Arabii quo ordine fuerint composita. Interque eiusdem ordinis κατὰ στοιχεῖον lexica idem Photius l. c. cod. CLVII. p. 324. etiam Moeridis Atticistae glossarium refert, quod quoquam vix contineri dixeris

* Ex hoc Photii loco nomen suum restitue Grammatico, qui vulgo Πωλίων audit, inter eos Grammaticos memorato, quos Suidae lexicon composuisse insigni tradunt errore in fragmento antiquo, quod Suidae lexico Kusteriano praefigitur: ibi enim habes: Πωλίων, Ἀλεξανδρεύς, Ἀττικῶν λέξεων συναγωγὴν κατὰ στοιχεῖον. Nempe Πολλίων effertur Graece hoc nomen: v. Eckhel. *Doctr. rei num.* T. 2. p. 471.

ordine. Denique attinet proferre Photii Lexicon, in quo litterarum non magis servatur ordo, quamquam in prooemio p. 6. auctor τὴν ἀναγραφὴν κατὰ στοιχεῖον se fecisse significat. Vide etiam aliud Photii lexicon κατὰ στοιχεῖον factum post Etymol. Gud. editum p. 593., non magis ad ordinem alphabeti dispositum, et Thomae τοῦ μαγίστρου κατ' ἀλφάβητον ὀνομάτων Ἀττικῶν ἐκλογάς. At iam satis exemplorum, quorum pars suffecerit. Lexicorum igitur Graecorum disponendorum ratio si ita, ut dixi, apud veteres ipsos habuit, iure ii reprehendi videntur, qui in edendis Lexicis commodo lectorum magis, quam veterum scriptorum memoriae prospiciendum esse arbitrantes, vocabula extra vulgarem alphabeti seriem posita iusto suo loco vindicare studuerint, id quod in Harpocratione Blancardus, in Moeride Hudsonus fecerunt, cum ab aliis, tum a Villoisono notati ad Apollon. Lex. Hom. p. XLIII. Nos igitur in Philemone ordinem verborum e Codice fideliter reddendum satius duximus.

III.

His praemissis iam restat ut editionis Anglicae, quae auctore Carolo Burneio Londini a. 1812. forma 8va prodiit, meaeque curae typis repetendo huic Philemonis operi adhibitae rationem reddam: quod munus etsi invitus subeo, tamen necessario a me subeundum ideo putavi, quod qui de labore hoc meo recte suscepto perfectoque dubitarent haud defore, facile praeviderem. Iterum autem edito hoc Philemonis Lexico exsolvi quodammodo mihi visum est votum primi editoris, quod quum quatuorviris clarissimis et ingenio et eruditionis laude florentissimis, Iacobo Henrico Monk, Petro Paulo Dobree, Carolo Iacobo Bloomfield et Ioanni Kaye, Cantabrigiensibus, opusculum in plagula titulum operis excipiente commendatoria Grenovici Kal. Iul. 1812. inscriberet, simul sperans protulit fore ut almi Cantabrigiensis litterarum ludi alumnus aliquis Philemonem notis illustratum in lucem denuo emissurus brevi exoriatur. Cui voto quum, quantum nos sciamus, neque Cantabrigiensium doctorum quisquam ad hoc usque tempus suffecerit, neque aliunde suffectum iri spes usquam monstrata sit, editor Britannus huic negotio rite

absolvendo extraneum quendam litterarum antiquarum cultorem suam qualemcunque impendisse operam, non aegre feret. Atqui tam singulari ratione in adornanda Philemonis editione principe Burneius usus esse videtur, ut quod laudibus viri de litteris haud mediocriter meriti nihil detrahens dicere cogare, omnem laborem cum messe futuro editori gentili repetendum de consulto ipse reliquisse putandus sit: neque aliter etiam ipsius amici iudicare potuerunt, qui editionis censuram in Museo Critico Cantabrignensi et in Classical Iournal l. c. gesserunt. Nam iustum editoris officium ita aut ignorasse prorsus aut sprevisse videtur, ut nisi Burneii fides aliunde constaret, nae turpissimae temeritatis aut ignorantiae crimine vapularet. Praeter enim titulum, quo Lexicon e codice Parisino edi breviter indicatum est, et dicaturam, ne verbum quidem adiectum est, quo vel de auctore Lexici vel de codice eiusque scriptura expositum sit. Itaque factum ut curae eius, qui editoris munere denuo fungeretur, ea omnia mamximopere commendarentur, quae a Burneio vel relicta vel neglecta essent: in qua provincia administranda an cautiorem et probiorem me praestiterim, alii iudicabunt.

Codicem MS. Philemonis Lexicon technologicum continentem Parisiis in bibliotheca Regia, quo e Colbertina numeratus olim MCCLXVI. transierit, asservari n. MMDCXVI., diu rumor erat, praesertim ex quo tempore fragmenta hinc excerpta primum Cangius hic illic in *Glossario medio et infimae Graecitatis* *, multo uberiora post ea Villoisonus ad Apollonii Lex. Hom. ediderant. Inde nil mirum aliquot fragmenta ab iis, ad quos codicis notitia pervenerit, uti ad Dav. Ruhnkenium, Philemonis apographum dono a Villoisono oblatum possidentem, passim in usum conversa esse. Integer autem Philemonis codex typis descriptus quo minus publici iuris fieret, offecisse Bastii ** sententia videtur, qui quum Philemonis opusculum maximam partem, nisi integrum Lexico Phavorini Camertis contineri inveniret, curioso litterarum orbi satisfacturum iam eum censebat, qui vel operam Philemonis cum Phavorino conferendi suscipere vellet.

* V ad §. 179. p. 126. et §. 234. p. 185. De Ruhnkenii apographo vide Valckenar. ad Adoniaz. p. 402. B. (p. 248. ed. Berolinens.) et Tho. Kiddii Prolegomena Opusculorum Ruhnkenianorum editioni praemissa.

** V. *Epist. Crit.* 37. et in Bredovii *Epist. Parisiens.* p. 56. Cf. *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 123. Wolfii *Litterar. Anal.* vol. 3. p. 96.

Quibus tamen Bastii monitus dives quis Anglus, ut narrant, quem ipsum suspicor C. Burneium fuisse, quo minus integrum Lexicon transcribi sibi curaret, haud moveri se passus est: unde haud multo post factum ut eo, quo supra monui, apparatu Londini in lucem publicam prodiret. Neque ipse Bastii invento a Philemone iterum edendo deterreri me passus sum, quum quod ille commonuit, plurimam Lexici technologici partem in Phavorino exstare quamquam ita se habeat, tamen neque omnia neque eodem modo fatendum est ibi excerpta esse, contra edito hoc Philemone Phavorini praeceptis iisque a fide suspectis ideoque fere neglectis auctoritatem scriptoris haud infimae aetatis addi. Editoris tamen esse putavi, ea Philemonis loca quae apud Phavorinum reperiantur, accurate adnotare: quod diligenter fecimus, etsi ubi Phavorinus a nobis citetur, id non ita intelligendum esse monemus, ac si eadem res totidem verbis a Phavorino repetatur. His autem inter se collatis non dici potest, quantopere genuinae utriusque Lexici scripturae restituendae redundet.

De codice addo, eum, nisi memoria me fallit, ab Angelo Vergetio, quantum e manus ductibus coniicere nobis licuit, scriptum esse

et nitidissime quidem: quae si recte monentur, de aetate codicis simul definitum est. Vide de celeberrimo hoc sui temporis scriba, cuius manui bibliotheca Parisiensis Regia ingentem codicum numerum debet, Sturzii Praefat. ad Lexicon Xenoph. T. 2. p. 5., ipsiusque manus specimen e cod. Paris. prolatum in Gailii *Oeuvres complètes de Xenophon* T. 7. Part. 2. Sect. 1. Tab. 12.

Si autem Lexico technologico edito litterarum antiquarum cognitio re vera adiuvari videbatur, ea id fide edi oportebat, qua quodvis veterum scriptum, quod primum in lucem emittitur, communis usus caussa necessario edendum esse, nunc demum omnes fere consentiunt. Scriptum enim antiqunm, quum primum editur, aliam editoris manum postulat, aliam, si divulgatis iam ubique exemplaribus de fide et de genuina codicis scriptura dubitari amplius non potest. Cui sententiae satis erit testem protulisse God. Hermannum, cuius verba aurea e Praef. ad Draconem Stratonic. p. VII. non possum non legis instar hic describere: „Feci autem in Tzetza pariterque in Dracone quod mea sententia faciendum in omnibus est, quae primum eduntur, ut ipsam Codicis scripturam, quantumvis vitiosam exhi-

berem, quo ne, quod in Hesychio, Etymologo aliisque multis scriptoribus factum dolemus, de ipsa Codicum lectione dubitatio moveri posset." His plane contraria Burneius fecit, qui in reddenda Philemonis scriptura tantum sibi putavit concessum, ut Phavorini aut nescio cuius alius auctoris auxilio adiutus, si quid statim non placeret, demendo, addendo, mutando, translocando, quovis denique modo caussa et ratione mutationis ne verbo quidem indicata pro ludibrio suo corrigeret: quam tractandi rationem, in secunda, tertia scriptoris editione fortasse non tam acriter vituperandam, in principe nescio quo alio quam fraudis nomine adpellem. Qui Burneii error non tam ipsius, quam saeculi esse videtur, quod et alibi Anecdota Graeca vitiis cuiusvis generis misere scatentia simili apparatu protundi vidit, quibus, quum et fide et auctoritate iusta vacillent, nemo homo recte uti potest: cuius generis editores, ut nimii minutiarum studii crimen effugiant, arrogantiae et temeritatis malunt adcusari. Graecorum autem sequiorum saeculorum scripta grammaticam spectantia, quae imae litterarum classis iure censentur, quum prima eduntur, non ita edi, ut editione tanquam codice uti possis, eo magis dolendum est, quo is qui novae editionis

tionis curam subit, si quidem redemptorem sumptus praebentem reperiat, aut improbum ipse laborem quam maxime fugiendum suscipiat, aut chartam parcendam temere perdidisse iudicetur.

Igitur si Philemo quidem denuo edendus erat, nulla fere editionis prioris habita ratione e codice iterum describendus erat, quod a nobis summa diligentia factum quantopere restituendis scriptoris verbis profuerit, ita quaevis pagina docet, ut hanc demum editionem maiori iure principem adpellaveris. In excerpenda autem lectionis varietate ex ipso codice tam religiosus fui, ut nonnisi leviora uti ἀνὰ πάλιν pro ἀνάπαλιν et quae huius generis alia erant, omitterem, caetera in notis accurate indicarem: tamen bis accidit, ut Codicis lectiones a Burneio expressas §. 244. p. 170. ἁμάξης cum ἁμάξαις et §. 61. p. 273. ζητῶν cum ζητοῦν tacite commutarem. Animadversiones hae meae textui subiectae, etsi praeter lectionis varietatem nihil iis contineri primum instituebam, tamen, ut fit, inter scribendum tantam in molem paullatim succreverunt, ut quod principio laboris sedulo fugerim, iam verendum mihi sit, ne studiose captasse videar. Nam occurentibus quasi inter viam argumentis, qui

bus Philemonis praecepta aut confirmari aut infringi poterant, non ubivis a me impetravi, ut ea quae haud quaesita se offerrent reiicerem: quo factum ut quum a primitivo consilio semel recessi, etiam ultra iusti commentarii fines migrarem inque res evagarer, quae aptiorem alibi locum invenissent: neque iam evitari poterat, quo minus hic parcus, nimius illic viderer. Attamen quae Lexicis Graecis augendis corrigendisve passim, ubi non semper exspectasses, a me adlata sunt, ea in notis Lexico scriptis proferri, recordatus minus gravabere. Nostrum enim esse putavimus, ubi quid Lexicis amplificandis e contextu scriptoris a nobis editi redundare visum sit, diligenter animadvertere: in quo labore quae vocabula meam subterfugerunt animadversionem, hic adnoto: αἰολοπόλος §. 18. p. 14. nisi Grammaticus cum v. αἰολόπωλος ipse confudisse rectius censetur. ἀλυσείδιον §. 96. p. 68. ἀσυνάφετος §. 295. p. 207. δαμαλείδιον §. 96. p. 68. διγράμματος §. 271. p. 191. δυϊκῶς §. 31. p. 23. Δωλώνεια et Δωλωφονία, ἡ §. 62. p. 45. ἐξπηχυστὶ, ἔξπους §. 76. p. 51. ἑταιρίδιον §. 96. p. 68. cui adde Schol. Aristoph. Av. 668. ἰσαστικὸς §. 197. p. 128. ὀλιγαχῶς §. 81. p. 57. ὀρειβάσιος §. 127. p. 86. Ὀρέστεια, ἡ §. 62. p. 45. ὀρίβρομος

§. 127. p. 86. πάραπον §. 253. p. 176. nisi potius παρώπιον legendum. πασσαλεῖον §. 70. p. 49. cui iungas Etymol. M. p. 523, 10. πεντέμηνος §. 76. p. 61. πλειστακῶς §. 81. p. 57. πλευρὰξ §. 13. p. 11. nec non Etymol. M. p. 395, 15. πνευματοποιὸς §. 164. p. 109. σηραγγώδης et σῆριγξ §. 182. p. 117. σπῴδιον §. 93, p. 67. τετράζευκτος §. 318. p. 220. Τηλεγόνεια, ἡ §. 62. p. 45. τυροψώκτης §. 224. p. 153. ὑπερεξαναδύω §. 192. p. 122. χέρνιπτρον §. 286. p. 200. Lexicis etiam festorum nomen, τὰ Ἀλέαια, ex §. 105. p. 72. accedit. Hoc loco simul verbum addendum videtur iis quae ad §. 70. p. 48. de v. a nobis proscripta ἐντύπωμα monita sunt. Vidimus enim posthac a Schneidero in Lexici editione novissima huic voci auctoritatem Agatharchidis apponi, cuius verba ipsa describo, ut an vox suspicione libera omnino sit, ipse iudices: de rubro mari p. 59. ed. Hudson. Geog. minor. T. 1. οὐ γάρ ἐστιν οὐκ ἔστιν [quae duo postrema operis tribuenda videntur] οὐ λιμὴν εὔορμος, οὐ σάλος ἐπ' ἀγκύρας, οὐ κόλπος ἐπισκεπὴς, οὐ χηλῆς ἐντύπωμα, ἀναγκαία καταφυγή.

Caeterum intra ipsum tempus, quo liber aliquis typis describitur, uti nonnulla auctori occurrere solent, quae sciens haud omisisset,

etsi omissa magnopere non desideret, ita non potest fieri quin etiam eius generis omissa vel commissa ab auctore animadvertantur, quae quum sententiae calculum vel addant vel demant, non sine dispendio operis reticentur. Quare quae huius generis licet minutiora mihi se obtulere vel addenda vel retractanda, hic subnotavi:

P. 17. Quod plerisque recte fecisse videbor, ut Suidae εἰσὶ pro ὦσι reddiderim, mihi nunc displicet persuaso, de Coniunctivo post εἰ recte posito in huius generis scriptoribus dubitandum non esse; itaque in Philemone §. 36. p. 249. εἰ μὲν ὦσι reliqui, atque vereor, ne editores de hac particulae εἰ structura inconsultius usque quam verius iudicarint. Atque etiam antiquioribus aetatis a lingua purissimae scriptoribus hunc Coniunctivi usum non posse non concedi tandem intellectum est, ipsoque Hermanno ad Sophoclis Aiacem 491. sententiam antea in diss. *de praeceptis quibusdam Atticistarum* p. VIII. seq. prolatam mutante: v. Creuzeri Meletematum fasc. 3. p. 24. seq. Futuro igitur Sophoclis editori εἰ pro ἤν in Oed. T. 199. 868. Erf. iubente ipso codicum consensu restituendum erit. Fatendum tamen rei penitus absolvendae etiam acutiori reco-

gnitione opus esse, praesertim quum de discrimine nondum satis expositum sit, quo εἰ et ἤν Coniunctivum sibi uterque vindicent.

P. 41. Sententiam de delenda v. νηφαλέος latam quum ipse Barkerus in Addendis ad Aristarchum suum p. 112. retractarit, non debebat vir eruditissimus erroris a me redargui. Rei conficiendae nunc satis habeo Herodiani περὶ μονήρους λέξεως fragmentum attulisse, paucis ante mensibus e cod. Taurinensi erutum a Peyrono *Notitia Codd. Taurinensium* p. 33. seq. ubi de accentu huius generis Adiectivorum fuse disputatum est.

P. 45. §. 62. in textu relictum est me invito παροξύνονται pro προπαροξύνονται.

P. 69. De Oraculo apud Herodotum plenius obvio adeas Creuzeri *Commentationum Herodotearum* P. 1. p. 279. seq.

P. 77. Restituto a nobis Lycurgi orationis loco nunc laetor auctoritatem addi e codice Vratislaviensi praestantissimo, cuius variantes lectiones diligenter excerptae his ipsis diebus oblatae mihi sunt benevolentia Friderici Schaubii, in gymnasio Vratislaviensi litterar. antiquar. Professoris, cuius erga me liberalitas ampliori laude aliquando dicenda erit. Nempe hic codex alios oratores Graecorum minores

continens* Lycurgi locum sic exhibet, *οὔτε τεθνεὼς, δικαίως ἂν αὐτῆς μετάσχοι, μονώτατος ἂν προσηκόντως*, in reliquis a vulgata nihil recedens: quae lectio etsi oratoris manum non reddit, tamen scripturam aliorum codicum ope erutam satis confirmat. Etiam quam lectionem alio Lycurgi loco p. 95. vindicavimus, addo in Vratislaviensi quoque reperiri.

P. 92. Non afferenda erat auctoritas Euripidei fragmenti parieti Herculanensi adpicti, quum versum hunc nescio cui nostrae aetatis homini deberi non amplius dubitetur: v. de Murr. *Specimina antiquissima scripturae tenuioris seu cursivae ante Titi Vespasiani tempora*, Norimbergae 1792. p. 3. Akerblad. *Iscrizione Greca sopra una lamina di piombo, trovata nelle vicinanze di Atene.* Roma 1813. p. 40. seq. Quod ideo adnoto, quum eundem errorem, in quem ipse inciderim, etiamdum alibi propagari animadvertam **.

* Copiose de h. cod. admodum disseruit Franc. Passovius in Prolusione ad diem natalem Frid. Guilielmi III. regis Borussor. in universitate Vratislav. celebrandum scripta 1820., ubi *praemissae sunt symbolae criticae in scriptores Graecos et Romanos e codd. MSS. Vratislav. depromptae.*

** V. Winckelmanni Hist. Art. T. 8. p. 361. ed. recentiss., et Göttling *Lehre vom Accent der griechischen Sprache* p. IX. ed. sec.

P. 116. Aristophanis e fabula deperdita versum

ἅλις, σοφέλλην, καὶ μύρον καὶ ταινίαι,

quum quid poeta voluerit, obscuro unius versus fragmento nonnisi temerarius quis se scire autumet, non erat quod mutatione tentarent Britanni duo, Petr. Elmsleius ad Acharn. 716. et G. B. in *Classical Iournal* 1820. fasc. XLIII. p. 219. 220., uterque ἅλις substantivi nominativo iungi recte posse negantes: id quod doceri potuissent a Valckenario ad Phren. 1241. p. 376.

Denique quae §. 291. p. 204. apud Philemonem leguntur verba *ζωμόν τε φέρει ἐν χοῖ χρυσῇ*, iam non dubito quin eiecto ἐν pro hexametri particula sint habenda, quae ex epico carmine deperdito afferri videatur.

His tandem peroratis restat, ut eorum, quae huic Philemonis Lexico iterum edito aliunde accesserunt adornando, ratio diligenter exponatur. Quae inter primo loco dicendum est de Lexici Philemonis nomine inscripti fragmento, quod an cum Nostro commune aliquid habeat, ut pernegari prorsus, ita affirmari maiore iure haud potest: quum tamen, quominus pro Nostri opere habeatur, caussa nulla intercedat, haud dissentientem sibi is

me habebit, qui fragmentum illud Nostro vindicare velit. Quare quod quum Florentiae versarer, casu invenerim, etsi haud multa eo fragmento contineri, quae non alibi constarent, probe intelligebam, tamen non potui a me impetrare, ut prorsus delitescere in suo latibulo sinerem, praesertim quum ei inesse quaedam viderem, quibus Moeridis et Thomae M. de Attica dictione praecepta vel corrigerentur, vel augerentur. Servatur hic codex litteris admodum minutis in charta minoris formae scriptus, in bibliotheca Laurentiana numeratus X. plutei LXXXXI., a cuius fol. 93. *verso* seq. post alia quae Bandinius * in-

* Ingratum laborem haud arbitratus sum me suscepturum, si in transcursu alia huius codicis contenta a Bandinio praetermissa hic adnotarem. Ita fol. 141. seq. leguntur e Lycophronis Cassandra versus aliquot ab 166. cum uberrimo scholiasta in margine, quos indicare Bandinius ideo neglexisse videtur, quod inspriptione in codice carerent. Mox fol. 175. exstant apospasmatia tria e Philostrati de vita Apollonii Tyan. libris decerpta, haud magis a Bandinio recognita, itidem indicio auctoris et operis carentia: nimirum ex 4, 25. p. 164. Olear. quae de Menippo narrantur, in cod. his a vulgata diversis incipientia: *Μένιππος ὁ Λύκιος γνώριμος ἦν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ, ἔτη μὲν γεγονὼς πέντε καὶ κ′, γνώμης δὲ ἱκανῶς ἔχων* etc. Altero ex eiusdem libri capite praecedente continetur historiola de irrito Neronis labore Isthmum Corinthiacum perfodiendi; tertio, quae de Apollonii expeditione in Aegypto Philostratus tradit, a libri

dicavit, hoc fragmentum Philemoni in fronte adscriptum reperitur.

De codicibus, e quibus in notis passim inedita Lexicorum fragmenta adponúntur, accuratior tum sermo habebitur, quum ipsa integra Lexica cum aliis nonnullis e variis Germaniae, Galliae, Italiae bibliothecis a me descripta uno tanquam Lexicorum corpore in lucem emittentur: quod spero mox futurum. Epimetris a fine adiectis is qui Prolegomena legit, locum hic dari non mirabitur. Denique addendum notas in Philemonis Lexicon auctore Britanno anonymo (Carolo Iac. Blomfield, nisi coniectura fallit) editas in *Museo Critico Cantabr.* T. 1. et 2., ad quarum calcem sigla R. W. adposita est, quum frugi esse viderentur, omniaque Philemonem spectantia simul hac in editione contineri vellem, integras in notis nominato ubique auctore repetendas curavi,

sexti initio usque ad capitis 2. haec verba, quae hinc describo, quo codicum lectio ab Oleario male reiecta auctori vindicetur, p. 250. *οἱ δὲ τὰ ὄρια τῶν ἠπείρων οἰκοῦντες, οὔπω μέλανες, ἀλλὰ ὁμόφυλοι τὸ χρῶμα· μελαίνονται γὰρ οἱ μὲν ἧττον Αἰθιόπων, οἱ δὲ μᾶλλον Αἰγυπτίων.* Praeterea etiam commemorare attinet, hanc codicis lectionem auctoritate firmari duorum codicum Paris. Reg. 1696. et 1801. Contra Olearius edidit: *μελαίνονται γὰρ ἧττον μὲν Αἰθιόπων, μᾶλλον δὲ Αἰγυπτίων.*

perpaucis exceptis, quae locum scriptoris alicuius sisterent et sine dispendio sensus concisius afferri possent.

His quae addam, equidem nihil habeo nisi id ipsum, aequis iudicibus operam meam haud prorsus displicituram enixe me optare, cum Seneca dicentem: *Exigo a me non ut optimis par sim, sed ut malis melior. Hoc mihi satis est, quotidie aliquid ex vitiis meis demere, et errores meos obiurgare.*

Scribebam Berolini mense Februario exeunte MDCCCXXI.

PHILE-

PHILEMONIS

LEXICON TECHNOLOGICVM.

ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟΝ.

Ἐπεὶ δέ σοι, ὦ Ἀντίφανες, ἡ τοῦ Ἀλεξανδρέως Ὑπερεσχίου ὀνομάτων Τεχνολογία κανονικῶς συντεθεῖσα, οὐ διὰ τὸ κομψὸν τοῦ λόγου καὶ συντομώτατον, εἰ καὶ χαλεπὸν, ἀλλὰ διὰ τὸ συγκεχυμένον καὶ μεθοδείας ἄνευ, οὐκ ἤρεσεν, μήτε μετ'

Ἐπεὶ δέ σοι etc.] Totam Philemonis praefatiunculam primus edidit Villoisonus ad Apollon. Lex. Hom. p. LXVIII., unde recudi iussit Schneiderus in libro *Philologische Bibliothek* a Walchio Gottingae edito a. 1773 vol. 2. fasc. 6. p. 522. Denique eam repetiit Censor Britannus in *Classical Journal* vol. 7. p. 39.

τοῦ Ἀλεξανδρέως Ὑπερεσχίου] De eo adeas Prolegomena. Caeterum nominibus auctorum citandorum propriis praeponi nonnusquam cognomen, ut hoc loco, docte annotavit Werferus in Thierschii *Actis Phil. Monac.* vol. 2. fasc. 4. p. 551. Mox Burneius praeter Codicis fidem περὶ ὀνομάτων dedit, quod miror etiam a Villoisono l. c. editum esse.

ἐπιμελείας διεξελθεῖν αὐτὴν ἠβουλήθης· ἔγνων σύνταγμά τι κατὰ στοιχεῖον, οἱονεὶ Λεξικὸν τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου, σύνταξιν καὶ τεχνολογίαν τινὰ Γραμματικῆς περιέχον ἐγχειρίσαι σοι· δι' οὗ, βραχέος τε καὶ ἀκόμψου ὄντος, δυνήσῃ πολλὰς συντάξεις τῶν ὀνομάτων, καὶ τῶν καθεξῆς ὀκτὼ τοῦ λόγου μερῶν παραγωγάς τε καὶ κανόνας, σχηματισμούς τε καὶ κλίσεις ῥαδίως εἰδέναι· καὶ ὅλως, δι' αὐτοῦ τὸ σόλοικον καὶ ἄκυρον τῶν λέξεων διώξεις, καὶ ἐκλογὴν πολλῶν μαθήσῃ.

ἈΡΧἨ ΤΩ͂Ν ὈΝΟΜΆΤΩΝ.

A.

1. ἌΒΛΗΣ· ὁ κακόβλητος, ἢ ὁ μήπω βληθεὶς, ἤτοι ἀφεθεὶς ὀϊστός· κλίνεται ἀβλῆτος. τὰ γὰρ εἰς σ̄ λήγοντα ὀξύτονα, σύνθετα ἀπὸ ῥημάτων γινόμενα, μίαν συλλαβὴν φυλάττοντα τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου, διὰ καθαροῦ τοῦ τος κλίνονται, εἴτε εἰς ὡς, ἢ εἰς ης, ἢ εἰς ας λήγωσιν, οἷον κέκραται, χαλκοκρὰς χαλκόκρατος· βέβληται, ἀβλὴς ἀβλῆτος· τέτρωται, ἀτρὼς ἀτρῶτος.

2. ἈΓΚΥΛΟΜΉΤΙΣ καὶ ΠΟΙΚΙΛΟΜΉΤΙΣ καὶ ΔΟΛΟΜΉΤΙΣ· διὰ τοῦ ῑ γράφεται, καὶ κλίσιν οὐκ ἰδίαν ἔχει. κλίνεται δ' ὅμως ἀγκυλομήτου, καὶ δολομήτου· ἑτεροκλίτως, ὡς πρέσβυς πρεσβύτου.

3. Ἄ́ΓΝΩΤΑ· ἀπὸ τοῦ ἄγνωτος· οὐ γὰρ παρασχηματίζεται ἀπὸ τοῦ ἀγνὼς εἰς οὐδέτερον γέ-

1. Phavorinus v. ἀβλὴς ὀϊστὸς p. 5,58. ed. Basileensis 1538. Etymol. M. p. 3,35.

ἢ εἰς ης] Etym. et Phav. εἴτε εἰς ης, quod praestare monet R. W in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 126.

2. Phavorin. v. ἀγκυλόμητις p. 20,34.

3. Phavor. h. v. p. 23,11.

παρασχηματίζεται] Codex παρασχηματίζει: vide, ne multa, §. 7. Quae terminatio finalis non semel editores

νος. Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις· ῥήματα ἄγνωτα τοῖς θεωμένοις.

4. ΑἸΓΊΛΙΨ ΠΈΤΡΑ· δυσανάβατος, ἣ καὶ ὑπὸ αἰγὸς λείπεται· ἧς ἡ λήγουσα διὰ τοῦ ῑ γράφεται, ἐπεὶ μηδέποτε πρὸ τῶν διπλῶν εὑρίσκεται δίφθογγος.

5. ΑἸΔΟΙΈΣΤΑΤΟΣ· ποιητικὸν, καὶ ἔστι κατ' ἔθος Ἰώνων. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ō συγκριτικὰ διὰ τοῦ ες προφέρουσιν, οἷον αἰδοιέστερος, αἰδοιέστατος· δικαιέστερος, δικαιέστατος· ὁμοίως καὶ ἀρχαιέστερος, ἀρχαιέστατος· ὤφειλε γὰρ τὰ τοιαῦτα εἶναι δικαιότερος, αἰδοιότερος, ἀρχαιότερος· ὁμοίως καὶ τὰ τούτων ὑπερθετικά.

clusit, veluti in Etymol. M. p: 805,48., ubi προπερισπῶ habes.

Ἀριστοφάνης ἐν Βατρ.] 957., ubi observationem hanc grammaticam Herodiano deberi annotavit Scholiasta. R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* l. c.

4. Phavor. v. αἰγίλιψ p. 58,20. R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol 1. p. 197. „Consulendus Heinsius in Crepundiis Silianis p. 17. „αἰγίλιψ πέτρα dicitur Homero ita excelsa, ut eam procellae petere non possint, quod pace omnium Grammaticorum dictum volui, qui αἴξ in compositione illa pro animali accipiunt. Hesychius αἶγες, τὰ κύματα, Δωριεῖς." Adeas quoque Cangium in Gloss. Graec. Addend. p. 10."

ἧς] Ita Codex pro edito ἣ, qui vitiose mox βιβλῶν pro διπλῶν.

6 Phav. v. αἰδοιέστατον p. 61,54. Uberiora dat Etymol. M. p. 31,5, qui sua se a Philoxeno mutuatum esse narrat.

6. Α'ΙΔΩ'Σ· ἡ εὐλάβεια, ἐν τῇ ὀνομαστικῇ ὀξύνεται, ὡς Σαπφώ· ἐν τῇ αἰτιατικῇ δὲ περισπᾶται. οὐ γὰρ πτωτικόν ἐστι τὸ ῶ, ἀλλ' ἀπὸ κράσεως· ἤτοι ἀπὸ τοῦ αἰδόα, αἰδῶ.

7. Α'ΙΘΙΟΠΕΥ'Σ· κατὰ προσχηματισμὸν ὁ Αἰθίοψ, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἀλκαῖος Ἀλκεὺς, ἀφ' οὗ καὶ Ἀλκείδης, ὁ Ἡρακλῆς· οὐ μόνον δὲ εἰς εὺς, ἀλλὰ καὶ εἰς ῆς μετασχηματίζεται πολλὰ ὀνόματα ἑτέραν ἔχοντα κατάληξιν, ὡς ὁ ποιητὴς τὸν Πάτροκλον λέγει Πατροκλῆν· καὶ ἐφ' ἑτέρων· ὁ Ἐτεοκλῆς δὲ λέγεται καὶ Ἐτέοκλος· μᾶλλον δὲ λέγε Ἐτεοκλῆς·

6. Phavor. v. αἰδὼ p. 62,38. Etymol. M. p. 30,40. e Philemone corrigendi. R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 126. „Discimus ex Schol. Venet. ad Iliad. B. 262. Aristarchum αἰδῶ, ἠῶ circumflexe scripsisse, Dionysium vero Sidonium oxytone. Pamphilus omnes id genus accusativos circumflectebat, Dionysius Thra. Aristarchum culpat, qui αἰδῶ et ἠῶ circumflexe scripserit, alia vero oxytone, Πυθὼ, Λητώ. Vide etiam ad Iliad. I. 240."

7. Phavor. v. Αἰθιοπῆας p. 65,5. „Huius articuli rectius apud Phavorinum constituitur, Αἰθιοπῆας. Αἰθίοψ, καὶ κατὰ μετασχηματισμὸν Αἰθιοπεύς. Nempe respicitur Ilias A. v. 423." R. W. in *Mus. Crit. Cautabr.* vol. 1. p. 126. Nihil tamen mutavimus.

Πατροκλῆν] Habes Iliad. ρ, 670. Odyss. λ, 467. Πατροκλῆος, et alibi.

Ετέοκλο.] De hac rariori, ni fallor, nominis forma adeas Eustathium ad Iliad. π. p. 1052,32. collato Valcken. ad Ado-

ὡς δοκεῖν τὸ Ἐτέοκλος ἀπὸ τοῦ Ἐτεοκλῆς μετασχηματίζεσθαι, οὐ τὸ ἀνάπαλιν.

8. ΑἼΘΩΝ· ὁ ἀνδρεῖος καὶ ὁ διάπυρος, φυλάττει τὸ ω μέγα ἐν ταῖς πλαγίαις· τὰ γὰρ εἰς θων λήγοντα πάντα φυλάττουσι τὸ ω, οἷον αἴθωνος, γρόνθωνος, καὶ ἕτερα.

9. ΑἸΟΛΟΠΩΛΟΣ· ΤΑΧΥΠΩΛΟΣ· προπαροξύνεται. τὰ γὰρ εἰς ος δισύλλαβα προπερισπώμενα ἐν τῇ συνθέσει προπαροξύνονται, οἷον οἶκος, ἄοικος· κοῦρος, ἐπίκουρος· οὕτω καὶ πῶλος, αἰολόπωλος.

10. ΑἸΠΕΙ͂Α· ὑψηλή, διὰ διφθόγγου γράφεται. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς υς διὰ τοῦ ει σχηματιζόμενα θηλυκὰ διφθογγίζονται, οἷον αἰπὺς, αἰπεῖα· ταχὺς, ταχεῖα· θῆλυς, θήλεια· ἥμισυς, ἡμίσεια. καὶ τὰ μὲν βαρύτονα προπαροξύνουσι τὰ θηλυκὰ, οἷον θῆλυς, θήλεια· ἥμισυς, ἡμίσεια· τὰ δὲ ὀξύτονα προπερισπῶσιν αὐτὰ, οἷον αἰπὺς, αἰ-

niaz. p. 411. C. (p. 259. ed. Berol.)' Occurrit ap. Aeschyl. Sept. adv. Th. 454. Blomf. De hoc metaplasmo cf. Ruhnk. ad Hymn. Hom. in Cer. 153.

8. Phavor. h. v. p. 66,20.

9. Phav. v. *αἰολοπώλους* p. 72,20. R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 126. „Apud Etymolog. M. p. 37,10. et Zonaram in voce, qui ambo et proximam glossam habent: utramque ex Herodiano desumptam esse puto."

10. Phav. h. v. p. 72,41.

πεῖα· χωρὶς τοῦ ἐλαχὺς, ἐλάχεια, ἡ μικρά· καὶ λιγὺς, λίγεια, ἡ ἡδεῖα.

11. ΑἸΤΩ΄ΛΙΟΣ· ΑἸΤΩΛΟ΄Σ· διφορεῖται, οἷον Δάρδανος, Δαρδάνιος· κάπρος, κάπριος· Καΰστρος, Καΰστριος· ἔκτοπος, ἐκτόπιος, ὁ ἄμορφος παρὰ Σοφοκλεῖ· ἔγχωρος, οὗ ἡ χρῆσις παρὰ Λυκόφρονι, ἐγχώριος.

11. Phav. h. v. p. 82,54. Etym. M. p. 52,17. De re vide Apollonii Dyscoli de adverb. libellum ap. Sturz. ad Maittair. de dialect p. 669. Bast. ad Gregor. Cor. p. 343. Bekkeri *Anecd Graec.* T. 2. p. 597.

ΑἸΤΩΛΟ΄Σ] Cod. articulum praefigit.

κάπριος] vere legi in Apollon. Rhod. 2,830. annotavit Sturzius l. c. Mox ἔκτοπος habes Euripid. Bacch. 69.

ἐκτόπιος ὁ ἄμορφος παρὰ Σοφοκλεῖ] Allato hoc Philemonis loco MS. Brunckius *Lex. Sophocl.* v. ἐκτόπιος p. 717. exclitavit, quod iam e Phavorino peti poterat. Sophoclis locus est Oed. Col. 119., quod Brunckium fugit.

ἔγχωρος, οὗ ἡ χρῆσις παρὰ Λυκόφρονι] pluries, veluti 267. 509. 719. 859. 927. 949. At Lycophro etiam altera forma ἐγχώριος usus est, 527. Praeterea mirum ad comprobandam fomam ἔγχωρος a Philemone non provocatum esse ad id Sophoclis carmen chorieum, e quo modo ἐκτόπιος protulerat, cuius v. 125. licet vulgo ἐγχώριος edatur, tamen collato antistrophico dubitari non potest quin ἔγχωρος poetae reddendum sit: quod nunc video etiam Hermannum *Elem. doctrin. metr.* p. 769. et tandem recentissimum Oidipi editorem fecisse. Erat quum in Philemone de mutanda interpunctione cogitarem, ita ut post ὁ ἄμορφος colo posito verba παρὰ Σοφοκλεῖ cum seq. iungerentur, quum praesertim quod interpretationis caussa voci ἐκτόπιος adiectum esset, ὁ ἄμορφος, a Sophoclei loci sensu abhorrere omnino intelligerem; ta-

12. ΑΊΧΜΗΤΗΣ· ὁ πολεμικὸς, ὀξύνεται. εἰ γὰρ ἦν παρώνυμον ἀπὸ τῆ αἰχμῆ, ὤφειλεν βαρύνεσθαι, ὥςπερ ὑπήνη, ὑπηνήτης. τὰ γὰρ ἀπὸ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων γινόμενα ὀνόματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξύνεται, οἷον ἐραστής· θεατής· τὸ δὲ πεδήτης, καὶ ἀλήτης, καὶ κομήτης οὐ παρὰ ῥῆμα ἀλλὰ παρὰ τὸ ὄνομα. τὰ δὲ δισύλλαβα βαρύτονα ὀνόματα δῆλον ὅτι ἀπὸ μονοσυλλάβου περισπωμένου τῆς δευτέρας συζυγίας ἐγένοντο, καὶ βαρύνονται, οἷον κτῶ, κτήτης, Φιλοκτήτης· βῶ, βήτης, διαβήτης· θλῶ, θλάτης· πρῶ, πράτης.

13. ΑΊΨΗΡΟΣ· ἀντὶ τοῦ λαιψηρὸς, ὁ ταχὺς,

men perpenso totius loci tenore, manum sensi cohibendam esse, ne turbae etiam augerentur.

12. Phav. h. v. p 83,51.

οὐ παρὰ ῥῆμα, ἀλλὰ παρὰ τὸ ὄνομα] Grammatico hoc vocum discrimine utitur etiam Plato: v. Heindorf. ad Cratyl. 102. p. 135., licet non constanter: nam ῥῆμα ampliori sensu opponitur τῷ ὀνόματι in Cratyl. 35. (p. 399. A.) Accuratius Latini: Seneca Epist. 58. *Magis damnabis angustias Romanas si scieris unam syllabam esse, quam mutare non possim. Quae haec sit, quaeris? τὸ ὄν. Duri tibi videbor ingenii: in medio positum, posse sic transferri, ut dicam, Quod est. Sed multum interesse video: cogor verbum pro vocabulo ponere.*

κτήτης] Cod. κτῆται, et mox θλάττης. R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 126. „θλάτης legendum ex Phavorino et Etymolog. M. p. 40,50. Conferendus est canon a Scholiasta Veneto traditus ad Iliad. E. 158."

13. Phavor. h. v. p. 81,14. R. W. in *Mus. Crit. Can-*

κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ πρώτου συμφώνου. Ἴωνες γὰρ καὶ Αἰολεῖς εἰώθασιν αἱρεῖν τὰ πρῶτα σύμφωνα τῶν λέξεων· ἄν τε ἓν ᾖ, οἷον λαιψηρὸς, αἰψηρός· ἄν τε δύο, οἷον πλευρὰξ, εὐρὰξ, τὸ παρὰ πλευρὰν ἑστάναι εἶπεν ὁ ποιητής· οὕτω καὶ πλάνη, καὶ πλανᾶσθαι, ἀπελεύσει τῶν καταρχόντων δύο συμφώνων, ἄλη, καὶ ἀλᾶσθαι γίνεται, ἀντιθέσει τοῦ ν̄ εἰς λ̄, ᾧ ἀντιστοιχοῦσι Δωριεῖς ἐν τῷ φίντατος, φίλτατος· ἦνθεν, ἦλθεν· φίντις. φίλτις.

14. ΑἸΩ΄Ν· ὁ χρόνος, καὶ ἡ ζωὴ καὶ ὁ βίος. γίνεται ἐκ τοῦ ἀεὶ καὶ τοῦ ὤν, καὶ κράσει τοῦ ε̄ καὶ ᾱ, καὶ ἐν συναιρέσει αἰών. κλίνεται ἀρσενικῶς

tabr. vol. 1. p. 126. „Minime praetermittendum est quod in fine huius periochae apud Phavorinum legitur, ἴλετο, ἴστο, καὶ Δωρικῶς γίντο· κιλετο, κίντο παρὰ Ἀλκμᾶνι. Cf. Schol. ad Theocr. I. 77. Koen. ad Gregor. p. 87."

αἱρεῖν] Cod. et Phav. αἴρειν, quos Editor secutus est. De qua aphaeresi Ionibus propria vide Manuelem Moschopulum *Excerptorum* auctorem, quae e cod. Paris. proferuntur in Schaeferi Gregor. Cor. p. 675. augerique possunt e codd. Italiae bibliothecarum.

ὁ ποιητής] Iliad. λ, 251. ο,541. Adde Aristophan. Av. 1258.

φίντατος] Epicharm. apud Athen. p. 325. F. Cf. Schol. Theocrit. 1,77. Etym. M. p. 503,48. Mox ἦνθεν dixit Theocritus 1,77. 81. Denique φίντις est nomen proprium Doriensium, obvium in Pindar. Olymp. 6,37. ibiq. Schol. Valckenar. ad Adoniaz. p. 412. A. (p. 259. Berol.)

14. Phav. h. v. p. 84,30.

καὶ θηλυκῶς, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ, φίλης αἰῶνος ἀμερθῆς· καὶ σκοτίαν αἰῶνα, παρὰ τραγικοῖς. αἰὼν καὶ ὁ νωτιαῖος μυελός.

15. ἈΚΕΡΣΕΚΌΜΗΣ· ὁ μὴ κείρων τὴν κόμην, ἐκ τοῦ κείρω, κέρσω· οὕτως γὰρ ὤφειλεν. ἀλλ' ὅτι ἀμετάβολον, ἑπομένου τοῦ σ, οὐχ εὑρίσκεται, ποιεῖ κερῶ. ἐκ δὲ τοῦ κέρσω πρώτου προσώπου, κερσοκόμης, διὰ τοῦ ο μικροῦ. πᾶς γὰρ ἐνεστὼς ἐν πρώτῳ προσώπῳ ἐν συνθέσει τὸ ω μέγα

τῷ ποιητῇ] Iliad. χ, 58. Mox ἀμερθῆς ex Homero reposui pro edito ἀμερθεὶς, quae codicis lectio est.

σκοτίαν αἰῶνα] R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 126 „Vocea σκοτίαν αἰῶνα sunt ex Eurip. Phoeniss. 1493., unde adducuntur ab Eustath. ad Iliad. Δ. p. 501 [p. 382,38.] Mox νωτιαῖος [Codex νωταῖο] μυελὸς recte Phavorinus. Schol. Venet. ad Iliad. T. 27. Ἐκ δ' αἰὼν πέφαται.] — ἤγουν ὁ νωτιαῖος μυελὸς, quo respicit Hesychius. Τινὲς δὲ τῶν νεωτέρων τὸν νωτιαῖον μυελὸν ἀπέδωκαν, ὡς Ἱπποκράτης. Τὸν αἰῶνα τὶς νοσήσας, ἑβδομαῖος ἀπέθανεν, qui locus Erotiano citatur p. 16., Pindari etiam testimonio adducto, αἰὼν δὲ δι' ὀστέων ἐρραίσθη. Ceterum αἰὼν generis est muliebris in Iliad. X. 58. a Philemone allegato, φίλης αἰῶνος ἀμερθῆς, quem locum imitatur Simonides Anthol III. XXIII. 15. Ἦ καὶ Τίμαρχον γλυκερῆς αἰῶνος ἄμερσας. Pindar. Pyth. E. 8. κλυτᾶς αἰῶνος ἄκραν βαθμίδων ἄπο."

15. Phavorinus h. v. p. 89,4. Philemone multo concisior: in cuius verbis πᾶς γὰρ ἐνεστὼς ἐν πρώτῳ προσώπῳ λαβὼν συνήθειαν corrige certe σύνθεσιν, adstipulante Etymologo M. p. 46,28.

εἰς ō μικρὸν τρέπει, οἷον λείπω, λειποτάκτης· καὶ ὁ μέλλων μίξω, μιξοπολίτης.

16. ἈΚΕΣΣΑΜΕΝΌΣ· ὡς κύριον ὀξύνεται, πρὸς διαστολὴν τῆς μετοχῆς, ὥςπερ καὶ τὸ Σωζομενὸς, καὶ Τισαμενός· ὧν ὁ μὲν, Ἱστορικός· ὁ δὲ, υἱὸς Ὀρέστου, τοῦ Ἀτρείδου. τοιούτου δὲ τόνου καὶ Ἀλεξαμενὸς Τήϊος, ἀνὴρ εὑρετὴς τοῦ μιμητικῶς γράφειν. διὰ τοιαύτην δὲ αἰτίαν καὶ αἱ Κλαζομεναὶ ἡ πόλις ὀξύνεται· καὶ ἡ δεξαμενὴ, καὶ ἡ εἰαμενή.

17. ἈΚΡΙΣΙΏΝΗ· ἡ τοῦ Ἀκρισίου θυγάτηρ.

λειποτάκτης] Phav. vitiose λειποτακτίτης. Mox ex Etym. M. p. 46,29. iisdem fere verbis utente emendavimus lectionem e codice editam μιξόπολις, quae vox nihili est, licet etiam ap. Phav. legatur: contra μιξοπολίτης Lexicis accedat.

16. Eustathius ad Iliad φ. p. 1228,19. Phav. h. v. p. 89,36. Plura Lobeckius ad Phrynich. p. 322.

Τισαμενό.] E Cod. editum Τισσαμενός.

Ἀλεξαμενὸς] R. W. in *Mus. Crit Cantabr.* vol. 1. p. 127. „Recte igitur legitur Ἀλεξαμενὸς in Athenaeo XI. p 505. C. minus recte Tyrwhitti typographus ad Arist. Poet. p. 116. Ἀλεξαμένου.“

καὶ αἱ Κλαζομεναὶ] Articulum e syllaba praecedenti ortum crediderim.

καὶ ἡ δεξαμενὴ, καὶ ἡ εἰαμενὴ] Vide Lobeck. l. c. et Arcadium de accent. p. 111. τὸ δὲ Κλαζομεναὶ πόλις ὀξύνεται, καὶ τὸ δεξαμενὴ, εἰαμενὴ ὁ κάθυγρος τόπος, τοπικὴν ἔννοιαν ἔχοντα: quae attulimus ne quis Δεξαμενὰς, partem Ambraciae Stephano Byz. memoratam hic significari suspicaretur. Haberes etiam Δεξαμενὸν tragoediae titulum Jophontis, in Eudociae Violar p. 248., loco leviter corrupto.

17. Phav. h. v. p. 99,26.

ἀπὸ γὰρ τῶν εἰς ος καθαρῶν κυρίων ὀνομάτων γίνεται θηλυκὰ πατρωνυμικὰ διὰ τοῦ ωνη, οἷον ἐκ τοῦ Ἀκρίσιος, Ἀκρισιώνη, ἡ τοῦ Ἀκρισίου· ἀπὸ δὲ τῶν μὴ καθαρῶν, διὰ τοῦ ινη, οἷον Ἄδραστος, Ἀδραστίνη, ἡ τοῦ Ἀδράστου.

18. ἈΚΡΟΠΌΛΟΣ· ὑψηλὸς, παροξύνεται. τὰ γὰρ παρὰ τὸ πολῶ, εἰ μὲν προθέσει σύγκεινται προηγουμένῃ, προπαροξύνονται, οἷον ἀμφίπολος, πρόπολος· εἰ δὲ ὀνόματι, παροξύνονται· ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ὀνειροπόλος, μαντιπόλος. ὁμοίως δὲ καὶ μυστοπόλος, καὶ αἰολοπόλος, καὶ θαλαμηπόλος, καὶ δικασπόλος, καὶ θεμιστοπόλος.

19. ἌΚΥΘΟΣ· ἡ ἄγονος. κύθος γὰρ τὸ σπέρμα· καὶ κύθεται, ἤγουν κρύπτεται, ἡ γονὴ

18. Phav. p. 101,8. Eustathium ad Iliad. E. p. 578. citat R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 127.

παροξύνεται] Phav. vitiose προπαροξύνεται; idemque mox αἰπόλος pro αἰολοπόλος.

μυστοπόλος] Hinc praesidii nonnihil lucratur coniectura Hermanni in Orph. Hymn. 17,18 vulgatae μουσοπόλος substituentis μύστοπόλος, quod Lennepii *Anim. ad Coluth.* p. 150 commento μυστυπόλος posthabendum esse minus caute praecepit Lobeckius ad Phrynich. p. 666. Hac igitur vocis forma lexica augeri possunt.

19. Phav. h. v. p. 103,27.

καὶ κύθεται, ἤγουν κρύπτεται] Phav. κύθεται γὰρ, ἤγουν κρύπτεται. Hinc corrige Etym. M. p. 55,18., ubi editur κύθεται

καὶ τὸ κύημα ἐν τῇ μήτρᾳ· διὰ τοῦ ῡ ψιλοῦ γράφεται. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ῡθος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τοῦ ῡ γράφεται, οἷον μαμμάκυθος, ὁ μωρός.

20. ἈΚΩΚΗ'· ἡ τῆς αἰχμῆς ὀξύτης· τὸ ω̄ μέγα. τὰ γὰρ ἔχοντα ἐν τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ συλλαβῇ τὸ αὐτὸ σύμφωνον διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου

γὰρ καὶ κρύπτεται. Non semel enim in MS. καὶ et ἤγουν confusa vidimus: de καὶ et ἢ apud omnes constat.

οἷον μαμμάκυθος, ὁ μωρός] Codex οἷον μαμάκυθος, μαμαι-κυθος, ὁ μωρός; Editor οἷον μαμάκυθος, ἢ μαμάκυτος, ὁ μωρός: uterque falsi. Duce Phavorino prius μαμάκυθος prorsus delevi: posses tamen ex Etymol. M. p. 55,21. verbis Μίκυθος, ὄνομα κύριον· μαμμάκυθος, ὁ μωρὸς suspicari, similiter a Philemone scriptum fuisse, si copula non deesset. Zonaras T. 1. p. 107. τὰ δὲ διὰ τοῦ ῡθος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, διὰ τοῦ ῡ γράφονται, οἷον ἄκυθος· Μίκυθος, κύριον· παμμάκυθος, ὁ μωρός, facile corrigendus. R. W. in Mus. Crit. Cantabr. vol. 1. p. 127. „Phavorinus omittit voces ἢ μαμάκυτος. Glossam ex Methodio desumptam esse patet ex Etymol. M. p. 55, 12. Zonaras tamen eandem ex Theognoto profert. Nempe Theognotus Methodium, Theognotum Philemon compilavit. Hic tamen Callimachi testimonium ab illis prolatum, omittit. Voce μαμάκυθος, seu potius μαμμάκυθος, cui synonyma fuere μαμμόθρεπτος et τηθαλλαδοῦς, quod a nobis Anglis elegantiore dialecto diceretur *a moll-coddle*, utitur Aristoph. Ran. 1015. ubi vid. Schol. et interpp. ad Hesych. in voce. Hemsterhus. ad Polluc. III. 20. Pierson. ad Moerin p. 258."

20. Phav. h. v. p. 105,47. Confert R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 127. Etymol. M. p. 596,51. et Zonaram T. 1. p. 81. Quaedam etiam Orio Theb. Etym. p. 22,10.

γράφεται, οἷον ἔδω, ἐδὴ, καὶ ἐδωδή· ἄγω, ἀγὴ καὶ ἀγωγή. οὕτως οὖν καὶ ἀκωκή.

21. ἈΛΗΘΙΝΟΣ· ἡ παραλήγουσα διὰ τοῦ ῑ γράφεται, οἷον τάχα, ταχινός· πύκα, πυκινός· ἄληθες, ἀληθινός· χθὲς, χθεσινός. ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἄλγος, ἀλγεινὸς, καὶ ἀλεγεινός· ἔλεος, ἐλεεινός· πλεονασμῷ τοῦ ε̄· καὶ γράφεται. διὰ διφθόγγου, ὡς παρώνομα.

22. ἈΛΕΙΠΤΗΣ διφθογγίζεται. τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀλείφω γινόμενα, εἰ μὲν διὰ τοῦ πτ̄ ἐκφέ-

21. Etymol. M. p. 58,53.

22. R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 127. „Haec pleniora servavit Etymol. M. p. 60. ult. ex Grammatico quodam vetustiore Cum nostro fere consentiunt Zonaras et Phavorinus [v. ἀλείφω p. 109,40] qui tamen pro ἄλειφαρ cum Etymologo exhibent ἄλειφα, quae forma occurrit in Aesch. Agam. 323. Callim. Fragm. 12. (vid. Ruhnken. Ep. Crit. II. p. 178.) Hipponax ap. Polluc. X 87. Κάλειφα ῥόδινον ἡδὺ, καὶ λίκος πύρου. Mox iidem [adde Etymol. M. p. 464,1.] recte φιλαλειπτῶ pro φιλαλείπτης, nisi forte in proverbio legendum sit Οὐκ ἔστι πίστις ἀνδρὶ φιλαλείπτῃ τινί. Ceterum memoratu dignum est quod in hoc capite tradit Etymologus, δεῖ γινώσκειν ὅτι γέγραπται Διφίλῳ τῷ κωμικῷ δρᾶμα, (ὃ) ἐπιγέγραπται Ἀλείπτρια. Vide annon legendum sit Ἀντιφάνει. Athen. III p. 123. B. Ἀντιφάνης ἐν Ἀλειπτρίᾳ (φέρεται καὶ τὸ δρᾶμα ὡς Ἀλέξιδος). Quin Pollux X. 17. ait, Ἄμφιδος δὲ καὶ δρᾶμά ἐστιν Ἀλείπτρια. Equidem Antiphanis hanc fabulam fuisse opinor, cuius etiam Ἀκέστρια citatur."

ἐκφέρονται, φυλάττουσι τὴν ει δίφθογγον, οἷον ἀλείπτης· καὶ ἄλειπτον, φάρμακον· καὶ ἀνάλειπτος, ὁ μὴ ἀλειφθείς. εἰ δέ διὰ τοῦ φ ἐκφέρονται, σύνθετα ὄντα, οὐ φυλάττουσι τὴν ει δίφθογγον, ἀλλὰ διὰ τοῦ ι γράφεται, οἷον ὑπηλιφής, ἀνυπηλιφής· σημαίνει δὲ τὴν ναῦν, τὴν μὴ ἀλειφθεῖσαν πίσσῃ. πρόσκειται σύνθετα διὰ τὸ ἄλειφαρ, ὃ ση-

οἷον ἀλείπτης] E Cod. Editor vocem ἀλείφω interposuit, perperam huc traductam. Mox pro ἀνάλειπτος Etym. l. c. ἀνήλειπτος.

οἷον ὑπηλιφής, ἀνυπηλιφής] E Codice editum οἷον νηλιφής, ἀνηλιφής, quae mutavi secundum Lexici SGM. inediti locum mox laudandum et Etym. M. p. 61,5. seq. ἀλλὰ διὰ τοῦ ι γράφεται, οἷον ὑπηλιφὴς, ἀνυπηλιφής· σημαίνει δὲ τὴν ναῦν τὴν μὴ ἀλειφθεῖσαν πισσῇ: quo minus autem hic de mendo cogitetur, facit alius Etymologi locus p. 22,20. Ἄζωστος, ναῦς ἐστὶν ἡ ἀνυπηλιφής, ubi perperam edebatur ἀνυπήλιφος, quo vitio etiam Phrynichus in Bekkeri *Anecd. Graec.* T. 1. p. 21. Ἀνυπήλιφος νοῦς: ἡ μὴ ὑπαληλιμμένη etc. laborabat, licet Bekkeri errorem Barkerus *Epistol. crit. ad Boissonadum* p. 217. propagarit. Igitur etiam Phavorinus fallitur quum l. c. scribit, οἷον ἀνηλιφὴς ναῦς, ἡ μὴ ἀλειφεῖσα πίσσῃ, facile corrigendus.

ἄλειφαρ] Cf. Suidas v. ἀλείφατι T. 1. p. 108., cuius verba ita restituenda sunt: Ὅτι τὰ παρὰ τὸ ἀλείφω, εἰ μὲν διὰ τοῦ πτ ἐκφέρεται, [additur vulgo καὶ] διὰ διφθόγγου γράφεται, οἷον ἀλείπτης· εἰ δὲ διὰ τοῦ φ, εἰ μὲν εἴσι [vulgo ὦσι] σύνθετα, διὰ τοῦ ι· πισσαλιφὴς, ὑπηλιφής [vulgo ἀνηλιφής]· εἰ δὲ ἁπλᾶ, διὰ τοῦ ει διφθόγγου, οἷον ἄλειφαρ. Correctionum fidem auget Lexicon ined. SGM. cod. Paris. Reg. 177. fol. 5. *verso*, Suidae praeceptum iisdem fere verbis reddens, quae quum e Suida invicem auxilium nanciscantur, non possum

μαίνει τὸ ἄλειμμα. ἐκ δὲ τοῦ ἀλείπτης γίνεται Φιλαλειπτῶ, ὡς τὸ, οὐκ ἔστι πίστις ἀνδρὶ Φιλαλειπτοῦντι.

23. ἈΛΕΞΙ'ΚΑΚΟΣ· ὁ ἀποτρόπαιος, ἤτοι ὁ τὰ δεινὰ ἀπείργων. τὰ ἀπὸ ἐνεστώτων, ἢ μελλόντων γινόμενα ὀνόματα τρέπει τὸ ω̄ εἰς ῑ, οἷον ἄρχω, ἀρχιστράτηγος· αὔξω, αὐξίφωνος· λύσω, λυσίκακος· ἀλεξίκακος.

non hic describere: Ἄλειφαρ, ἀλείφατος: τὸ ἄλειμμα· τὰ παρὰ τὸ ἀλείφω, εἰ μὲν διὰ τοῦ πτ ἐκφέρονται, διφθογγίζονται, οἷον ἀλείπτης· εἰ δὲ διὰ τοῦ φ, εἰ μὲν εἰσὶ σύνθετα, διὰ τοῦ ῑ, οἷον πισσαλιφὴς, ὑπηλιφής· εἰ δὲ ἁπλᾶ διὰ ει διφθόγγου, οἷον ἄλειφαρ: in codice enim legebatur πετραλιφής. Ceterum utrumque Lexicographum ab initio de mendo laborare, mihi persuasit Etymologus M. p. 60,50., unde patet apud utrumque non de voce ἄλειφαρ, sed de ἀλειφα sermonem esse: quae suspicio etiam in Philemonem cadit, collato Etym. M. p. 61,8. Adde Albertum ad Hesych. v. ἀλείφατι T. 1. p. 223.

φιλαλειπτῶ] Cod. φιλαλείπτης. Quae sequuntur verba οὐκ ἔστι etc. quum ex locupletiori Etymologi l. c. memoria pateat e scriptore pedestris sermonis citari, non erat quod R. W. coniectura in senarium cogeret. Locum Etymologus ita refert οἷον, Ὡς οὐκ ἔστι πίστις ἐν ἀνδρὶ φιλαλειπτοῦντι, καὶ περὶ τὰς παλαίστρας ἔχοντι, καὶ πολυπραγμονοῦντι ὅ, τι ἕκαστον τῶν μειρακίων.

23. Etym. p. 59,37. Phav. v. ἀλεξίκακον p. 111,11. Ante τρέπει e Phav. inserendum Bastius *Epist. Crit.* p. 56. iubet ἐν συνθέσει. Mox pro αὐξίφανος Etym. et Phav. αὐξίφωτος, de quo nil equidem deciderim: neutram vocem norunt Lexica. Denique loco v. λυσίκακος Etymologus λυσίμαχος, Phavorinus λυσίκομος, quae vox legitur in Philostrati Epist. 26.

24. ἈΛΛΗΛΩΝ οὔτε ἑνικὰ ἔχει, οὔτε εὐθεῖαν ἐν τοῖς πληθυντικοῖς, οὔτε ἐν τοῖς δυϊκοῖς· ἀλλ' οὔτε ἄρθρον ἐπιδέχεται, διὰ τὸ λέγεσθαι ἐπὶ προεγνωσμένων προσώπων. καὶ ἔχει ὁμοίως τὸ ἀμφότεροι. καὶ λέγομεν· ἀλλήλοις ὑπηρετοῦμεν, πρὸς ἀλλήλους ἀγαπῶμεν, εἰς ἀλλήλους ἐπολέμιζον· καὶ ἀλλήλους ἐπολέμιζον· καὶ ἀλλήλοις βοηθοῦμεν, ἀλλήλοις βοηθεῖτε, ἀλλήλοις βοηθοῦσιν· ἀλλήλους ἀγαπῶμεν, ἀλλήλους ἀγαπᾶτε, ἀλλήλους ἀγαπῶσιν· εἰς ἀλλήλους πολεμίζομεν, εἰς ἀλλήλους πολεμίζετε, εἰς ἀλλήλους πολεμίζουσι. καὶ ἀλλήλων ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶν, ὡς Εὐριπίδης καὶ Θουκυδίδης· καίπου τινὲς ἀλλήλων ἐγεύσαντο, ἀντὶ

24. Phav. h. v. p. 122,53, quo duce codicis lectionem τὰ ἀμφότεροι mutavi: ediderant τῷ ἀμφότεροι. Ex eodem Phav. suscepimus flagitante sensu quod statim sequitur καὶ λέγομεν pro vulg. ὡς λέγομεν, quas voculas confundi, post Bredovium *Epist. Paris.* p. 52. 71. et Schaeferum ad Schol. Apollon. Rhod. T. 2. p. 582. nemo mirabitur.

ἀλλήλων, ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶν] R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 198. „Haec Hesychio, Suida, Prisciano testibus, Atticorum formula est. Voce ἑαυτοὶ pro ἀλλήλοι usi sunt Thucydides IV. 25. et Sophocles Antig. 55 et 145. Errorem igitur apud Eustathium animadvertas; Odyss. E. 481. Μένανδρος, φασὶν, ἁμαρτάνει, Οὐκ ἠρκέσαμεν ἑαυτοῖς, ἐχρῆν γὰρ, Ἀλλήλοις, εἰπεῖν.“ Adde Blomfieldii Glossar. in Aeschyl. Sept. adv. Theb. 732. p. 170. ed. sec.

Εὐριπίδης καὶ Θουκυδίδης] Thucydides 3,81. διέφθειραν αὐτοὺ ἐν τῷ ἱερῷ ἀλλήλους, quo cum loco confer Abreschium ad

τοῦ ἑαυτῶν· καὶ ἀλλήλους Τριπτόλεμος καὶ Σαρπηδὼν ἔτρωσαν· Πολυνείκης καὶ Ἐτεοκλῆς ἀλλήλους ἐφόνευσαν. καὶ ἐπὶ θηλυκῶν λέγομεν, ἀλλήλων, ἀλλήλαις, ἀλλήλας· καὶ ἐπὶ οὐδετέρων ὁμοίως, ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἄλληλα. αὗται δὲ αἱ τρεῖς πλαγίαι οὐκ ἔχουσιν εὐθεῖαν, οὔτε δυϊκὴν, οὔτε πληθυντικὴν, οὔτε ἑνικήν· οὔτε κλητικὰς ἔχουσιν.

25. ʼΑΛΛΟ μετὰ τοῦ ἢ συνδέσμου συντάσσεται, οἷον ἄλλο τοῦτο ἢ ἐκεῖνο. καὶ ἄλλο ἐπὶ φύσεως λέγεται, οἷον ἄλλο ἄνθρωπος, καὶ ἄλλο ἵππος.

26. ʼΑΛΛΟΣ λέγεται ἐπὶ πολλῶν· ἕτερος ἐπὶ δυοῖν. τὸ ἄλλος κλητικὴν οὐκ ἔχει· ἡ γὰρ φύσις τῆς κλήσεως μάχεται τῷ σημαινομένῳ τοῦ ὀνόματος. ἡ γὰρ κλητικὴ ὡς πρὸς παρόν ἐστι πρόσωπον καὶ γνωριζόμενον· τὸ δὲ ἄλλος ἀγνοούμενόν ἐστι καὶ ἀπόν. ὁμοίως καὶ αἱ κλητικαὶ τῶν πυσμάτων, ἤτοι τοῦ ποῖος, τίς, πόσος, ἐκλελοίπασιν· ἐπειδὴ τὰ πύσματα περὶ ἀπόντων καὶ ἀγνοουμένων γίνονται προσώπων· αἱ δὲ κλητικαὶ παρόντων εἰσὶ καὶ ἐγνωσμένων. ἄλλος προσώπου σημαντικόν ἐστι,

Xenoph. Ephes. p. 164. cum Locellae nota: Euripidis locus mihi nondum innotuit.

25. Phav. h. v. p. 123,35.

26. Phav. h. v. p. 124,43. Similia Etym. M. p. 66,54. ὡς πρὸς] Etym. et Phav. ὡς omittunt.

ἤγουν ὑποστάσεως, οἷον ἄλλος Ἀντιφάνης, καὶ ἄλλος Ξενοφάνης. σημαίνει δὲ τὸ ἄλλο τὴν κατὰ φύσιν διαφοράν, οἷον ἄλλο ἄνθρωπος, καὶ ἄλλο ἵππος· τὸ δ' ἀλλοῖον ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν διαφορῶν τίθεται. ζητητέον δὲ ἢ ὄνομά ἐστι τὸ ἄλλος, ἢ ἀντωνυμία. εἰσί τινες λόγοι οἱ ἕλκοντες αὐτὸ εἶναι ἀντωνυμίαν, καὶ μὴ ὄνομα· ἐπεὶ ὃν τρόπον τὸ ἐκεῖνος καὶ οὗτος ποιοῦσι τὰ οὐδέτερα αὐτῶν ἀποβολῇ τοῦ σ ἐκεῖνο καὶ τοῦτο, τὸν αὐτὸν τρόπον ἀποβολῇ τοῦ σ ποιεῖ τὸ οὐδέτερον· σεσημείωται δὲ τὸ ἄλλο, καὶ τοῦτο, καὶ τὰ ὅμοια. ἕτερος δὲ λόγος τοῦ μὴ εἶναι ἀντωνυμίαν, ἀλλ' ὄνομα. ἡ γὰρ ἀντωνυμία ἀντὶ ὀνόματος λαμβάνεται, τὸ δὲ ἄλλος ἀόριστον· καὶ διότι τὸ οὗτος, καὶ ἐκεῖνος, καὶ τὰ λοιπά, ἢ δεῖξιν σημαίνει, ἢ ἀναφοράν. τὸ δὲ ἄλλος

οἷον ἄλλος Ἀντιφάνης καὶ ἄλλος Ξενοφάνης] Ex ungue leonem hic cognoscas: Phavorinus enim οἷον ἄλλος Πέτρος καὶ ἄλλος Παῦλος.

τὸ δ' ἀλλοῖον] Δὲ a Cod. abest. Quae mox sequuntur verba ἐκεῖνο καὶ τοῦτο — ποιεῖ τὸ οὐδέτερον e Cod. a nobis, flagitante loci sensu reposita, documento esse possunt, qua fide Anglus editor munere suo functus sit; eius enim oculi a prioribus verbis ἀποβολῇ τοῦ σ quum ad posteriora statim solemni scribarum errore delaberentur, factum ut quae interiacerent, omitterentur omnia: edidit enim τὰ οὐδέτερα αὐτῶν, ἀποβολῇ τοῦ σ ποιεῖ τὸ οὐδέτερον, quorum loco quae restituimus, firmantur auctoritate et Etym. et Phavorini.

ἢ ἀναφοράν] Recte ita editum, credo ex Etymol. M. p. 57,32., contra Cod., qui διαφορὰν praebet, ex superioribus huc translatum.

οὔτε δεῖξιν σημαίνει, οὔτε ἀναφοράν. ἔστιν ὄνομα· παράγεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄλαλος κατὰ συγκοπὴν ἄλλος· ἀναιρετικὸν γάρ ἐστι τῶν ὡρισμένων προσώπων, οἷον ἄλλος, οὐκ ἐγώ· ἄλλος, οὐ σύ.

27, Ἄ́ΛΞ· ἡ δύναμις, ἐκ τῆς ἀλκῆς. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς κη̄ θηλυκῶν, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ η̄, εἰς ξ̄ καταλήγει, ὡς Φοινίκη, Φοῖνιξ· Φρίκη, Φρίξ· κρόκη, κρόξ· πνυκὴ, πνύξ· καὶ ἀλκὴ, ἄλξ.

28. Ἄ́ΛΦΑ· τὸ στοιχεῖον, ἐκ τοῦ ἀλφῶ. ὅπερ μετὰ ἄρθρων κλινόμενον τὰς πλαγίας διΐστησι.

29. ἈΛΦΕΙΌΣ διφθογγίζεται. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ε̄ῑο̄ς̄ τρισύλλαβα ὀνόματα ἐπὶ ποταμῶν ὀξύτονα ὄντα, δίφθογγον ἔχει, οἷον Πηνειός· Σπερχειός. κεῖται ὀξύτονα, διὰ τὸ Μινίος, ὅπερ διὰ τοῦ ῑ γράφεται· τρισύλλαβα δὲ, διὰ τὸ Σαγγάριος.

30. ἉΜΑΡΤΙΝΟΎΣ· ὁ κατὰ νοῦν ἁμαρτῶν,

27. Phav. h. v. p. 126,19. Etym. M. p. 69,35.

28 Similia, at multo concisiora Phav. h. v. p. 130,5.

29. Phav. h. v. p. 130,13. Edidit Bastius *Epist. Crit.* p. 153., qui vulgata, licet a Phav. firmata, Μινιος quomodo mutanda sit bene docuit.

Σαγγάριος] Lexicon ined. SGM. cod. Reg. Paris. 347. fol. 139. *recto*: Σαγγάριος: ποταμὸς Φρυγίας καὶ Λυδίας. Vide interpretes Graecos Iliad. γ, 187., et Apollon. Rhod. 1,722. ubi scriptorem *Myrleanum*, quem Scholiasta excitat, obiter moneo esse Asclepiadem Myrleanum, cuius fragmentum Werferi effugit diligentiam in Thierschii *Act. Phil. Monac.* vol. 2. fasc. 4.

30. Phav. h. v. p. 136,25. Edidit Bastius *Epist. Crit.*

τὸ ῑ ἔχει ἐν τῇ παραληγούσῃ. τὰ γὰρ ἀπὸ περισπωμένου ῥήματος γινόμενα, ἢ διὰ τοῦ ō μικροῦ γίνονται, οἷον μισῶ, μισογύνης· φιλῶ φιλόθεος· ἢ διὰ τοῦ ῑ, οἷον ἁμαρτῶ, ἁμαρτίνους· οἴδω, Οἰδίπους.

31. ἈΜΦΌΤΕΡΟΙ πληθυντικῶς λέγεται, οἷον ἀμφότεροι γράφουσιν, οὐ γράφετον. τὸ δὲ ἄμφω καὶ δυϊκῶς, ὡς τῇ σημασίᾳ, οὕτω καὶ τῇ φωνῇ· δυϊκοῖς τε καὶ πληθυντικοῖς συντάσσεται ῥήμασι· τὸ μὲν, διὰ τὴν φυσικὴν σημασίαν· τὸ δὲ, διὰ τὸ ἐμπεριέχεσθαι τῷ ἀριθμῷ πληθυντικῷ τὸ ἓν κατὰ δύο. ἄμφω οὖν δυνάμεθα λέγειν τρέχετον, καὶ ἄμφω τρέχουσιν.

32. ἌΜΦΩ· ἀμφότεροι, τὸ ω̄ μέγα. ἔστι δὲ θεματικὸν ὡς τὸ δύο, διότι οὐ γίνεται ἀπὸ ἑνικῶν· τὸ γὰρ σημαινόμενον κωλύει. διαφέρει δὲ τὸ ἄμφω τοῦ δύο· ὅτι τὸ δύο γράφεται, καὶ διὰ τοῦ ō μικροῦ, καὶ διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου Ἀττικῶς, τὸ δὲ ἄμφω ἀεὶ διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου· καὶ ὅτι τὸ μὲν δύο μετὰ ἄρθρου συντάσσεται, οἷον οἱ δύο, τὸ δὲ ἄμφω ἄνευ τοῦ ἄρθρου, καὶ σημαίνει τὸ ἀμφοτέρους, οἷον

p. 36., postea in *Appendice Epist. Crit.* p. 7. pro ληγύσῃ legendum παραληγύσῃ praecipiens, cui obtemperandum esse putavi: vide §. 193.

31. Phav. h. v. p. 158,33., τὸ δὲ ἄμφω καὶ δύω δυϊκῶς exhibens.

32. Phav. h. v. p. 159,5. Versus ἄμφω ὁμῶς est Iliad. α, 196.; sequens, γ, 211.

ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε κηδομένη τε.
φαίνεται δὲ σολοικοφανὲς τὸ παρ' Ὁμήρῳ,
ἄμφω δ' ἑζομένω γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.

ὤφειλεν δὲ εὐσυντάκτως εἰπεῖν, ἀμφοῖν δ' ἑζομένοιν. ὁ δὲ καινότερον ἔφρασεν, διὰ τὸ ἄρξασθαι, ὡς ἐν σχεδιασμῷ, ἀπὸ εὐθείας δυϊκῆς· εἶτα διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἐν κοινὸν ῥῆμα περὶ Μενελάου καὶ Ὀδυσσέως εἰπεῖν· οὐ γὰρ ἦσαν ὁμοίως ἄμφω γεραροί. τοιοῦτόν τι καὶ τὸ, σύν τε δύ' ἐρχομένω· καὶ ἄλλα πολλά.

33. ἈΝΑΠΛΕΩΣ· ὁ πεπληρώμενος, ἀπὸ τοῦ πλέως, μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾱ, ἄπλεως, ὁ ἐνδεής· καὶ μετὰ προσθήκης ἑτέρας στερήσεως, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν̄, ἀνάπλεως· ἥτις, ἐν τοῖς τοιούτοις προστιθεμένη καὶ ἀναδιπλουμένη, κατάφασιν, ἀλλ' οὐ στέρησιν δηλοῖ.

34. ἌΝΑΣΣΑ· ἡ βασίλισσα, οὐκ ἀπὸ τοῦ ἄναξ. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ξ̄ εἰς ᾱ παραληγόμενα ἐθνικά ἐστιν, οἷον Φοῖνιξ, Φοίνισσα· Κίλιξ, Κίλισσα. τοῦτο δὲ, μὴ ὂν ἐθνικὸν, ὁμοίως οὐ λέ-

εἶτα διὰ τὸ μὴ] Phav. διὰ τὸ perperam omittit. Mox verba σύν τε δύ' ἐρχομένω sunt Iliad. κ, 224.

33. Phav. h. v. p. 174,44. Etym. M. p. 98,33.

34. Phav. h. v. p. 177,25. Etym. M. p. 100,41., qui παραγόμενα pro Philemonis παραληγόμενα, Orio Etym. p. 26,1. παράγωγα.

γεται. ἔστιν οὖν ἀπὸ τοῦ ἀνάσσω, ὡς ἑλίσσω, ἕλισσα, καὶ ἀμφιέλισσα· καὶ νύσσω, νύσσα.

35. ἈΝΑΦΟΡΙΚᾺ ὈΝΌΜΑΤΑ· τὰ ἀναφορὰν σημαίνοντά τινος. λέγονται δὲ ὡς τὰ πευστικὰ καὶ ἀόριστα ἐπί τε πόσου καὶ ποίου λέγονται. τοῖς δὲ κυρίοις καὶ προσηγορικοῖς, ὁμοιογενῶς καὶ ὁμοιοπτώτως συντάσσονται, ὁμοιώσεως ἢ δείξεως ἕνεκα. ἔστι δ' ὅτε θαυμαστικῶς. ἀναφέρει δὲ τὴν διάνοιαν τῶν προεγνωσμένων. συμβαίνει γὰρ τὸ τοιοῦτον ὅταν τις λέγῃ, τοιοῦτος ἦν Ἀχιλλεὺς οἷος Αἴας. ἔξεστι δὲ ταῦτα καὶ ἀνταποδοτικὰ καὶ δεικτικὰ ὀνομάζειν· ὅτι πολλάκις χρώμενοι τοῖς τοιούτοις δεικνύομεν, ὁρῶντές τι ὅμοιον· καὶ ὅτι πρὸς ἄλληλα ἀνταποδίδοται ἡγούμενα καὶ ἑπόμενα. κυρίως δὲ ἀνταποδοτικὰ τὰ ἔχοντα τὸ τ̄ ἀρκτικὸν, οἷον τοιοῦτος, τηλικοῦτος, τόσος· ἃ δὴ καὶ τῷ δε ἐπιτείνεται, οἷον τοιόσδε· καὶ ἄρθροις συντάσσεται. τάγε μὲν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα οὐ συντάσσονται ἄρθροις· οὐ γὰρ ὁ οἷος λέγομεν, οὐδὲ ὁ ὅσος. ἡγεῖται μὲν ἀλλήλων ἐν τῇ συντάξει, καὶ ἐπιφέρεται ὡς εἴρηται, οἷον

αἴθ' ὅσον ἥσσων εἰμὶ, τόσον σέο φέρτερος εἴην·

καὶ τὸ,

35. Phav. h. v. p. 181,56., pro ἔξεστι mox ἐξέστω praebens.

τάγε μὲν] Ita e Cod. pro edito τάγε μήν.

αἴθ' ὅσον etc.] est Iliad. π, 722.

ἀλλ᾽ οὗτοι τόσοι ἦσαν, ὅσοι ἑλίκωπες Ἀχαιοί. καὶ χωρὶς δὲ ἀναφορικοῦ λαμβάνεται τὰ ἀνταποδοτικὰ ἀπολύτως, ἤτοι ἀποστηματικῶς καὶ θαυμαστικῶς· τοίην κεφαλὴν ποθέω. πολλῷ δὲ μᾶλλον τὰ ἀναφορικὰ, δίχα τῶν ἀνταποδοτικῶν, συμφορῶν πεπείραται, οἵων οὐδεὶς, φαμέν. καὶ σοφοῖς ἐνέτυχεν, οἵοις οὐδείς. καὶ πολέμους διήνυσεν, ὅσους οὐδείς. καλοῦνται δὲ κυρίως ἀναφορικὰ, ἐπειδὴ τὸν νοῦν τοῦ ἀκροατοῦ ἀναφέρουσιν ἐπὶ τὰ εἰς καιρὸν ἀπὸ τοῦ λαλοῦντος ὁριζόμενα· καθ᾽ οἷον οὖν ἐθέλει χρόνον, ἐνεστῶτα, ἢ παρεληλυθότα, ἢ μέλλοντα, ἀποβάλλοντα τὸ κατ᾽ ἀρχῆς τ, τὰ ἑαυτῶν ἀνταποδοτικὰ παρασκευάζουσιν, ὥσπερ καὶ τὰ ἐν τοῖς ὀνόμασιν ἀναφορικά. ὃν γὰρ τρόπον ἐκ τοῦ τοῖος, τόσος, τηλικοῦτος γίνεται οἷος, ὅσος, ἡλίκος· τὸν αὐτὸν τρόπον ἐκ τοῦ τῆμος, τότε, τέως, τηνίκα, τόφρα γίνεται ἦμος, ὅτε, ἕως, ἡνίκα, ὄφρα, ὅπερ συνεμπίπτει τῷ αἰτιολογικῷ συνδέσμῳ, λέγω δὴ τῷ ὁμωνύμῳ αὐτοῦ ὄφρα.

36. ἈΠΟΡΗΜΑΤΙΚᾺ ὈΝΌΜΑΤΑ λέγονται τὰ ἀπορίαν ἔχοντα, ἅπερ μετὰ ὑποτακτικοῦ

ἀλλ᾽ οὗτοι τόσοι] est Iliad. γ, 190. ubi hodie ἀλλ᾽ οὐδ᾽ οἱ τόσοι vulgatur.

ἀποστηματικῶς καὶ θαυμαστικῶς] Prior vox Lexicis accedat. Phav. ἢ pro καὶ, solemni confusione. Dein quod pro vulg. συνεμπίπτει dedimus, et Codex et Phav. suadebant.

36. Confusa sunt Phavorini h. v. p. 253,7.

λέγονται, οἷον ὦ Ζεῦ, τί χρήσωμαι· τίς γένωμαι· ποῖ τράπωμαι.

37. ἈΡΓΥΡΊΔΙΟΝ· ὑποκοριστικῶς, διὰ τοῦ ῑ γράφεται. εἰσὶ γὰρ παραγωγαὶ διὰ τοῦ δῑον καὶ ῑδῑον. καὶ εἰ μὲν ἡ τελευταία συλλαβὴ τῆς γενικῆς τοῦ ῑδῑον γίνεται ἡ παραγωγὴ, καὶ φυλάττονται αἱ τρεῖς συλλαβαὶ αἱ τελευταῖαι συνεσταλμέναι, οἷον γνώμη, γνώμης, γνωμίδιον· ψυχὴ, ψυχῆς, ψυχίδιον· ξίφος, ξίφους, ξιφίδιον. εἰ δὲ ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται, διὰ τοῦ δῑον γίνεται ἡ παραγωγὴ, καὶ ἐκτείνεται ἡ τρίτη ἀπὸ τέλους συλλαβὴ, οἷον γραφεῖον, γραφείδιον· ἀγγεῖον, ἀγγείδιον. καὶ εἰ μὲν εὑρέθη τὸ ε̄, ἢ τὸ ο̄, τὸ ῑ προ-

37. Phav. h. v. p. 270,1. Etym. M. p. 147,13.

διὰ τῦ δίον] Cod. ιον, Etym. ῑον; eodem vitio Cod. etiam mox ιον, quo loco Etymologi scriba non peccavit.

αἱ τρεῖς συλλαβαὶ] Cod., Edit. et Phav. τρίται: tamen τρεῖς ex Etym. suscepimus. In codice enim numerum suspicor more solito littera γ́ expressum fuisse, unde librarius τρίται fecit. Quae confusio innumeris fere veterum scriptis adspersit maculas, quarum partem eluit Bastius *Commentat. Palaeogr.* p. 852. Itaque in Theodosii fragmento Bekkerus ad Apollon. de syntax. p. 352. pro τρίτος legendum esse τρεῖς recte vidit.

ἀπὸ τέλους] Unde editum ἀπὸ τελευτῆς provenerit, non adsequor, quum praesertim Codex ἀποτέλυς manifeste ferat, unde nemo non ἀπὸ τέλυς restituet, ut etiam in Etym. et Phav. legitur; simili modo διατέλυς una voce in MS. scribi, annotavit Bastius *Comment. Palaeogr.* p. 795. Neque memini ἀπὸ τελευτῆς Grammatica significatione me unquam legisse.

έρχεται, οἷον πόλεως, πολείδιον· ἐ
βοός, βοΐδιον.

38. ἈΡΓΥΡΟΔΙΝΗΣ· διὰ τὸ
τὰ εἰς ινης καὶ ινη ἀποστρέφοντι
θογγον, οἷον Αἰσχίνης· Λεπτίνης·
νης ἀπὸ τοῦ πεῖνα γέγονεν.

39. ἈΡΙΠΡΕΠΕΣ· τὸ μεγαλο
ἐπιτατικόν ἐστιν. οὕτω πολλαχοῦ.
ἡ περὶ πρόθεσις ἐπιτείνει. ἐναντίον
πεῖ καὶ ἀριπρεπεῖ τὸ ἀπρεπὲς, ὡς ὑ
ριεπόμενον.

40. ἈΡΚΤΕΟΝ· δεῖ ἄρχεσθα
χὴν λαμβάνειν τὸ πρᾶγμα. ἔστι γο
θετον, ἀλλ' οὐκ ἐπίῤῥημα. τὰ γὰρ
ρόμενα ἐπιῤῥήματα ἐνεργητικὴν ἔχει
τὰ δὲ ονόματα παθητικήν.

41. ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ· ὁ μὴν, δ
Φεται. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ισιος ἀρσε
θηλυκὰ, καὶ ισιον οὐδέτερα, ἀποσ

ἔξιας, ἐξείδιον] Cf. Etym. M. p. 517,55.

38. Phav. h. v. p. 270,25. Codex vi
mox πεῖνα.

39. Phav. h. v. p. 278,4.

40. Idem h. v. p. 282,8.

41. Idem h. v. p. 282,8., mox pro
ὁ Μαῖος.

θηλυκὰ καὶ ισιον] e Phav. Editor, ut
nam desunt in codice.

ει̅ δίφθογγον, οἷον ἀφροδίσιος, ἀφροδισία, ἀφροδίσιον. σεσημείωται τὸ Ἀρκείσιος, καὶ Σιμοείσιος, διότι ἀνεφάνη τὸ ε̅ ἐν τῷ Ἀρκέσιος, καὶ Σιμόεντος. καὶ ἀπερείσιος καὶ ἀπειρέσιος. ἀλείσιον, ὄνομα πεδιάδος, ἀπὸ τοῦ ἀλῶ, ἀλέσω, τὸ πλάνω, ἀνθεμοείσιος ἀπὸ τοῦ ἀνθεμόεις. τὸ δὲ ἡμερήσιος οἱ μὲν ἄλλοι διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου, καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ ἡμερεύω ἡ παράδοσις· διὰ δὲ τοῦ η̅, ὡς Ἰθάκη, Ἰθακήσιος.

42. ἈΤΡΕΊΔΗΣ καὶ ἈΤΡΕΪ́ΔΗΣ· πατρωνυμικὸν ἀπὸ τοῦ Ἀτρεύς. τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ν̅, ξ̅, ψ̅, ρ̅, γινόμενα πατρωνυμικὰ εἰς δης διὰ τοῦ ι̅ γράφεται· Μέμνων, Μεμνονίδης· Φοῖνιξ, Φοινικίδης· Πέλοψ, Πελοπίδης· Νέστωρ, Νεστορίδης. καὶ τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος̅ καὶ ως̅, οἷον Βῆλος, Βηλίδης· ἥρως, ἡρωΐδης, καὶ συναιρέσει, Ἡρῴδης. ἔτι τὰ μητρωνυμικὰ πάντα, οἷον Λήτω, Λητοΐδης· Δανάη, Δαναΐδης. τὸ δὲ Φιλομηλείδης, κύριον ὄν, διὰ διφθόγγου γράφεται. τὰ δὲ ἀπὸ τῶν εἰς ευς̅ καὶ ως̅ Ἀττι-

Σιμοείσιος] e Phav. dedimus pro vulg. Σιμοείσιος: qua in littera Philemonis librarius saepe peccavit v. ad §. 42.

ἀπὸ τοῦ ἀλῶ] Eandem vocis etymologiam tradit Etym. M. p. 61,38. Mox Phavorino duce vulgatam ἀθεμοίσιος ἀπὸ τοῦ ἀθεμόεις mutavi. Voce ἀνθεμοείσιος Lexica carent. Ἀνθεμοεισίδα λίμνην memorat Apollonius Rhod. 2,724. ubi vide Schol. Quod sequitur οἱ μὲν ἄλλοι nescio an cum οἱ μὲν Ἀττικοί, commutandum sit.

42. Phav. h. v. p. 312,46.

Ἀττικῶ] Phav. Ἀττικῶς, et mox μακροπαράληκτοι pro μακροκατάληκτοι.

κῶς, καὶ τῶν εἰς αιος γινόμενα, διὰ διφθόγγου γράφεται, οἷον Ἀτρεὺς, Ἀτρείδης· Εὔνεως, Εὐνείδης· Ἀλκαῖος, Ἀλκείδης. ἔτι τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ης, καὶ εἰς ους, μακροκατάληκτον ἔχοντα τὴν γενικὴν, οἷον Εὔκλης, Εὔκλους, Εὐκλείδης· χωρὶς τριῶν, οἷον Θρασυμήδους, Θρασυμηδίδης· Δικήρους, Δικηρίδης· Θεοκύδους, Θεοκυδίδης, καὶ κράσει τοῦ ε καὶ ο εἰς ου, Θουκυδίδης.

43. Ἄττα· ἅτινα, σημαίνει ἐνίοτε καὶ ὅσα, ὡς παρ' Ἀντιφῶντι. ἔτι δὲ καὶ τὸ τινὰ καὶ ποιά τινα σημαίνει, ὡς παρὰ Δημοσθένει. ἐνιαχοῦ δὲ παρέλκει τὸ ἄττα, ὡς τὸ, Χιονίππου πύθου χελι-

Θρασυμήδους] Cod. et Phav. Θρασυμίδους, Θρασυμίδης.
καὶ ο] e Cod. et Phav. restitui.

43. Phav. h. v. p. 314,10. Lexicon SGM, ined. cod. Paris. Reg. 347. fol. 44. *recto*: Ἄττα: τινά, ἢ ἅτινα, ἢ παραπλήσιον, ἢ ὀλίγα.

Ἀντιφῶντι] in deperdita eius orat. περὶ τοῦ Λυδίων φόρου, annotante Harpocrat. v. ἄττα p. 32. ed. Gron. et Phavorino, qui tamen falso Λυδίων: illo enim titulo oratio etiam alibi gaudet, in Harpocrat. v. Ἀμφίπολις p. 12.

Δημοσθένει] nempe in Philippicis annotante Phav. et Auctore lexici in Bekkeri *Anecd. Gr.* T. 1. p. 461., orat. 3. p. 54,23. Reisk. οὐ γὰρ ἄττα ποτ' ἔσται δεῖ σκοπεῖν, ἀλλ' ὅτι φαῦλ'.

ὡς τὸ, Χιονίππου — φαίνεται] In ed. Angl. distinguebatur ὡς τὸ, χιονίππου πύθου etc. Primum hic Comici usque ignoti nomen compareт, quod si ferre nolis, cum Chionide commutare possis, priscae comoediae poeta, qui constat ex Eudociae memoria Violar. p. 436. et Suidae. At quidni feras?

δὼν πηνίκ' ἄττα φαίνεται. φιλούμενον δὲ τινὰ σημαίνει. τὸ γὰρ δασυνόμενον ἅτινα, ὡς παρὰ

Alia autem eaque graviori difficultate locus hic premitur, quod qui versus hic Chionippo tribuatur, Aristophanis contra auctoritate ab Harpocrat. v. ἄττα p. 32. ed Gron. citetur, unde inter incerta Aristophanis fragmenta Brunckius T. 4. p. 278. et Chardonus de la Rochette in *Melanges de critique et de philologie* Tom. 2. p. 404. retulerunt. Quam auctorum discrepantiam nescio an hinc ortam esse recte sim suspicatus, quod Grammaticus Chionippi nominis raritate offensus, comici certe alicuius hunc versum esse maluerit pronunciare, quam nomine comici fortasse falli. Atque exstant, quod laetor, etiam hodie huius facti vestigia ita manifesta, ut de ipsa re dubitare candide nequeas. Vide enim mihi annon Auctor lexici in Bekkeri *Anecd. Graec.* T. 1. de hoc Chionippi versu aperte cogitarit, quum scriberet p. 461. τῶν δὲ κωμικῶν τις τὸ ἄττα ἐπὶ ἀριθμοῦ ἔταξεν, ἕτερος δὲ ἐπὶ χρόνου quorum verborum prior pars Pherecratis versum Philemoni mox laudatum respicit: accedit quod Harpocratio iisdem fere verbis utatur, Ἀριστοφάνης δὲ ἐπὶ χρόνου. Jam age ex Etymologi M. loco doceamus qui factum sit, ut Comicum *aliquem* Aristophanes expulerit. Is enim κωμικόν τινα cum τῷ κωμικῷ τῷ πάνυ confundens, ita p. 167,45. seq. ex Harpocrat. et Philemone facile emendandus: ὁ Κωμικὸς δὲ χρονικῶς [sic lege pro χρονικὸν e Schol. Platon. Sophist. p. 35. Ruhnk] αὐτὸ παραλαμβάνει· πόθου [editum πόθου] χελιδὼν πηνίκ' [vulg. τηνίκ'] ἄττα γίνεται: — λέγει [f. λέγε] ὁπότε χελιδὼν γίνεται. Grammatici quum iam τὸν κωμικὸν reperirent, num mirum videtur, ipsum hinc Aristophanem evasisse? — Ceterum quum tanto in consensu auctorum de lectione πηνίκ' ἄττα dubitari non possit, defenditur vulgata in Aristoph. Av. 1521. Inv. πηνίκ' ἄττ' ἀπώλετο a Dawesio *Misc. Crit.* p. 526. ed. Kidd., Toupio *Emend. in Suid.* T. 3. p. 5., Brunckio, aliis frustra sollicitata. Fidem

Δημοσθένει ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας· ὁ δὲ πρεσβεύων Αἰσχίνης οὗτος ἐλθὼν πῶς μὲν καὶ ἄττα ποτὲ διελέχθη. ἐνίοτε δὲ ἐκ τοῦ περιττοῦ προστίθεται, ὡς ἐν τῷ Χείρωνι Φερεκράτους· τοῖς δέκα ταλάντοις ἄλλα προστιθεὶς, ἔφη, ἄττα πεντήκοντα. ἐνταῦθα

denique lectionis etiam cod. Rav. firmatae facit Comici incerti fragmentum nondum animadversum ap. Schol. Platón. l. c. ita distinguendum:

ὁπηνίκ' ἄττ' ὑμεῖς ὀρχούμενοι
κοπιᾶτε.

Δημοσθένει ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας] Περὶ nobis debetur. Ceterum locus hic Demosthenis insigni lectionis varietate hodie a Reiskio ita editus est T. 1. p. 438. οὐχ ὁ μὲν γράφων τὸ ψήφισμα Εὔβουλος ἦν, ὁ δὲ πρεσβεύων εἰς Πελοπόννησον Αἰσχίνης οὑτοσί; ἐλθὼν δ' ἐκεῖσε ἄττα μὲν τότε διελέχθη καὶ ἐδημηγόρησεν, αὐτὸς ἂν εἴποι: quae verba, ni fallor, e Philemone et corrigi et augeri possunt; etiam vulgabatur ante Reiskium μέν ποτι. Ut Philemo, ita etiam Phav., praeterquam quod vocula μὲν careat omnino: Etymologus M. p. 167,43. nimiumquam brevis, Δημοσθένης, ἄττα διελέχθη.

Φερεκράτους] Phav. Φερεκράτης. Ipsius comici verba ad numeros trochaicas Burgessius ad Dawes. *Misc. Crit.* p. 529. ed. Kidd. ita redigenda proposuit:

— τοῖσδε δέκα ταλάντοις ἄλλα πρόσθης, ἔφη,
ἄττα πεντήκοντα.

Nimirum Etym. et Harpocrat. προθῇς pro προστιθείς.

ἄλλα προστιθεὶς, ἔφη, ἄττα] Obiter Eumathio de amor. Ismen., in quo scriptore quamvis non elegantissimo integritati suae optimorum MSS. ope reddendo nos aliquando elaborabimus, 8. p. 370. ed. Lips. καὶ γένος καὶ πατρίδα λαμπρολογεῖ, καὶ ἄλλα πολλὰ καταγλωσσαλγεῖ restitue e codd. bibl. Reg. Paris. 2915. 2897 et Vaticano ἄλλ' ἄττα πολλὰ, eo etiam ducente libri Mosquensis ἄλλα τὰ πολλὰ, et Paris.

ἐνταῦθα γὰρ οὐδὲν τὸ ἄττα σημαίνει. τὸ αὐτὸ ῥητέον καὶ ἐπὶ τοῦ ἄσσα, ὅτι τρία σημαίνει, τὸ ἅτινά, τὸ ὅσα, καὶ τὸ τινά.

44. ΆΧΑΙ Σ ὄνομα ἐθνικόν. τὰ δὲ ἐθνικὰ τετραχῶς λαμβάνονται, ἐκ πόλεως, ἐξ ἔθνους, ἐκ χώρας, ἐκ βασιλείας, ὡς τοῦτο· τὸ γὰρ Ἀχαιὸς ἀπὸ Ἀχαίου βασιλέως. καὶ τὰ διὰ τοῦ αιος, εἰ ἔχουσι πρὸ τῆς αι διφθόγγου τὸ χ, προπερισπᾶται, οἷον ἀρχαῖος· τροχαῖος. σεσημείωται δὲ τὸ Ἀχαιὸς, καὶ τὸ Ἐρυσίχαιος, καὶ ἕτερα.

29,14. lectione ἄλλα τε πολλά. Formulam habes in Xenoph. Hell. 5, 4, 24. Recte igitur Reiskius e cod Augustano Demosthani in Spudiam T. 2. p. 1031,23 ἕτερ' ἄττα πολλὰ reddidit. Ἄλλ' ἄττα ubivis obvium, disiunctim scribendum e Schaeferi sententia ad Gregor. Cor. p. 7., id quod clare etiam hic Pherecratis locus docet: cf. editores Dawes. *Misc. Crit.* p. 527. seq. ed. Kidd. Ceterum ipsos Grammaticos de scriptura vocis, utrum ἅττα praestet an ἄττα, magnopere dissensisse annotavit Fischerus ad Platon. Phaedon. 3. Denique iuvat locum Platonis notare, cui vox ἄττα levem impegit stribliginem, facile demendam: editur enim in Gorgia p. 494. B. μεγάλ' ἄττα τὰ τρήματα, ubi articulum ultima vocis ἄττα peperit, in hac formula propter incertam ipsius voculae ἄττα vim alienum omnino. Substantivis nonnisi rarissime iungitur: Plat. Menex. p. 236. B. περιλειμμάτ' ἄττα. Thucyd. 2, 100. ἄλλ' ἄττα χωρία.

44. Phav. h. v. p. 338,26, qui cum Codice mox Ἀχαιὸς: nomen proprium autem haud temere crediderim fuisse Ἀχαῖος, gentile contra Ἀχαιὸς, uti Ἀθήναιος et Ἀθηναῖος.

Ἐρυσίχαιος] E Codice editum Εὐρυσιχαιὸς, adstipulante Phav. At audi Arcadium de accent. p. 46,13. τὸ ἐρυσίχαιος

B.

45. ΒΑΣΙΛΙΚΟ'Σ· ὄνομα κτη
εἰς κὸς, τινὰ μὲν κτητικὰ, οἷον βα
ἢ ὃν ἔγραψε βασιλεὺς, ἢ ὃν ἔγραψ
σιλέα. καὶ Πλατωνικὸν βιβλίον, τὸ
τινὰ δὲ δηλοῦσιν ἐπιτηδειότητα τινὸς
δρομικὸς, ὁ ἐπιτηδειότητα ἔχων εἰς
μηδέπω ἔδραμεν· καὶ πυκτικὸς, εἰς
τὰ δὲ λέγονται ἐνεργείᾳ, οἷον μου
μουσικήν· καὶ γραμματικὸς, ὁ εἰδὼς
τὰ δὲ φύσει, οἷον λογικὸς, ὁ λόγῳ

46. ΒΕΛΟ'ΝΗ· τὸ ὄργανον,
βάλλεσθαι· διὰ τοῦ ο μικροῦ γρά
διὰ τοῦ ονη, εἰ μὲν οὐσίαν σημαίνει,

προπαροξύνεται; idemque mox 18. Ἔτι τὰ δ
ἀθηναῖος, θηβαῖος, ῥωμαῖος· σεσημείωται τὸ
καὶ τὸ ἐρυσίχαιος προπαροξυνόμενον. Deni
dori fragm. e Strabone laudatum T. 1 p
Τῆς δὲ μεσογαίας κατὰ μὲν τὴν Ἀκαρνανίαν
φησὶν Ἀπολλόδωρος λέγεσθαι, ὧν Ἀλκμὰν μέμνη
phan. Byz. v. Ἐρυσίχη p. 355 ed. Berkel,
me pertinent: ὁ Τεχνικὸς γὰρ καὶ Ἡρωδιανὸ
μείωται τὸ Ἐρυσιχαῖος προπερισπώμενον ἐν τοῖς
editt. Aldina 1502. et Basil. a. 1568. corrig
παροξυνόμενον ferentibus.

45. Phav. h. v. p. 355,37.

46. Idem h. v. p. 302,34. Etym. M. 1

νονται, οἷον βελόνη· περόνη· ἀγχόνη, τὸ σχοινίον ἐπὶ δὲ τοῦ πρ γματος, ὀξύνεται, οἷον ἡδονή· καλλονή· ἀγχονὴ, ἡ ἄγξις, ἤτοι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

47. ΒΕ΄ΛΤΕΡΟΣ καὶ ΦΕ΄ΡΤΕΡΟΣ· οὐ συγκριτικά· θέματα δέ εἰσι συμπεπτωκότα τύποις συγκριτικῶν. οὐδὲ γὰρ πάντα τὰ εἰς δης πατρωνυμικά εἰσιν, οὐδὲ πάντα τὰ εἰς κος κτητικά. καὶ δῆλον ἐκ τούτου, οὐδὲν εἰς ρος λήγει συγκριτικὸν μετὰ στερήσεως λεγόμενον. εἰ οὖν ἀβέλτερος φαμὲν, δῆλον ὅτι οὐ συγκριτικόν. τὸ γὰρ ἀτυχέστερος οὐκ ἐν τῷ συγκριτικῷ εἴληφε τὴν σύνθεσιν.

48. ΒΙ΄ΒΛΟΣ· ἁπλοῦν. βιβλίον δὲ, ὑποκοριστικόν. βιβλίον καὶ τὸ μὴ γεγραμμένον χαρτίον, ἀπὸ τοῦ φυτοῦ τῆς βύβλου κατ' ἐναλλαγὴν γράμματος, ὡς καὶ τῆς τοιαύτης βύβλου κατεργαζομένης ποτὲ εἰς ὑποκείμενον γραμμάτιον. καθὰ καὶ ὁ

ἀγχονὴ, ἡ ἄγξις, ἤτοι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα] Reduxi e Cod. τό: ap. Phav. ἤτοι etc. desunt. Scite autem postrema addit Philemo; nam ἀγχόνη, ubi instrumentum mortis significat, paroxytonon est. Vide Valckenar. ad Phoeniss. 335. Adde Neophronem apud Schol. Euripid. Med. 1387.

47. Phav. h. v. p. 362,44. Similis Etym. M. p. 195,7., qui ea Philoxeno deberi annotat.

συγκριτικῶν] Cod. συγκριτικοῖς.

48. Phav h. v. p. 366,36. Edidit Villois. ad Apollon. Lex. Hom. p. 690. seq.

γραμμάτιον] Ita Villois.: vulgo γραμμάτων. Vox γραμμάτιον, nuper ab Heindorfio ad Plat. Gorg. 44. (p. 326. D.)

ἀπὸ ξύλου, πίναξ· ὡς εἶναι τῆς παλ
σεως καὶ τὴν βύβλον ὁμοίως τῷ
πυξίδι. λέγεται δὲ καὶ πιττάκιον τὸ
τὸν τρόπον τῆς πτύξεως· ὡς γὰρ δελ
τῆς δέλτου, οὕτω καὶ πιττάκιον διὰ
νίζεσθαι πτυσσόμενον, ὁμοίως πῶς
πιττης σχηματισμῷ. οἱ δὲ παλαιοὶ κ
Εὐριπίδην Φαίδρα, ἔνθα μνήμη πεύκης
πεύκην ῥηθῆναι τὴν ἐν τῇ χειρὶ τῆς
τον, τὴν κατὰ τοῦ Ἱππολύτου, ὡς ξ
καὶ ἴσως ἐκ πεύκης.

defensa, legitur etiam apud Suidam v. Φιλ
T. 3 p. 606.

κατ' Εὐριπίδην] dici pro Εὐριπίδου, demons
Proleg. ad Iliad. p. XXIII. et Schaeferus ad
tat. Palaeogr. p. 836 Mox vulgabatur, ὡς
κεῖται· φασὶ δὲ πεύκην ῥηθῆναι· quae dedimus
thio in Iliad ζ. p. 489.53. partim Phavorino
bet quidem Codex illud δὲ, quo oratio turb
punctis infra positis vocem abolendam ess
significarit, quod apposito hoc ipso Philem
Bastius l. c. docuit: adde Arcad. de accent.

ἔνθα μνήμη πεύκης] Hoc in ea, quae hodi
dearum fabularum editio, frustra quaesieris
narius, quum Philemonis verba in Eustathio
ea in priori fabulae editione locum habuiss
xima probabilitate ad Hippol. 1253 suspic
enim locis (v. 856. 865. 1057.), quibus c
ista subdititia agatur, a poeta δέλτος, neutiqu
pari. Qui de duplici fabulae recensione locus q
pateat, quam ut in hisce spatii angustiis e

49. ΒΟΥ͂Ν ΣΙ´ΤΟΥ ʼΩΝΟ͂ΥΜΑΙ· ἔν τισιν ὀνόμασι κατὰ τὴν σύνταξιν προεπινοεῖται πρόθεσις, οἷον ἀποδίδομαι βοῦν σίτου· λείπει ἡ διά. καὶ πάλιν μάχιμος τὸ σχῆμα, πολὺς τὸν λόγον. λείπει ἡ κατά. οἱ χαρίεντες τῶν ἀνθρώπων· λείπει ἡ ἀπό. ὁμοίως καὶ ἡδὺ ἀναπνεῖ τῶν φυτῶν· ἐλλυχνίου ἄζει· δρέπομαι τῶν καρπῶν· πίνω τοῦ ὕδατος. ὅταν μὴ πάντας τοὺς καρπούς τις μέλλῃ δρέπεσθαι, μὴ δὲ ὅλον τὸ προσκείμενον ὕδωρ πιεῖν, ἀλλὰ μέρος, τηνικαῦτα γενικῇ συντακτέον.

tamen non possum quin coniecturam hic promam, aptiori loco argumentis satis idoneis confirmandam, *Phaedrae* nomine inscriptam fuisse a poeta priorem, *Hippolyti* posteriorem fabulae editionem: quorum titulorum mutatio cur a poeta instituta sit, caussa me latere non videtur.

49. Phav. h. v. p. 383,21. Edidit Boissonad. ad Philostrat. Heroic. p. 298.

μάχιμος τὸ σχῆμα] Confert Boisson. l. c. e Philostr. Her. p. 10. (p. 663. Olear.) *μάχιμοι τὸ σχῆμα.*

οἱ χαρίεντες τῶν ἀνθρώπων] Excitat Boisson. l. c. ex Heroicis τοὺς χαρίεντας τῶν ἀνθρώπων. Idem mox cum verbis ἡδὺ ἀναπνεῖ τῶν φυτῶν apte comparat Heroic. p. 12. (p. 663. Olear.) ἡδὺ γάρ τι τῶν φυτῶν ἀναπνεῖ.

δρέπομαι τῶν καρπῶν — δρέπεσθαι] Phav. δρέπου τῶν φύλλων, πίε τοῦ ὕδατος· ὅταν μὴ πάντα τὰ φύλλα τις μέλλει δρέπεσθαι. Dedimus iubente etiam Boisson. l c. *μέλλῃ* pro vulg. *μέλλει*, et mox e Cod. ὅλον τὸ προσκ. adstipulante Phav. pro ὅλον προσκ. Deniquè flagitante sensu coniecturam Boissonadi γενικῇ vulgatae αἰτιατικῇ substituimus.

Γ.

50. ΓΛΥΚΙΣΤΟΝ· τὸ συγκρι
γλύκιστος ἐπὶ ἀρσενικοῦ. τὰ εἰς ῡς τ
συγκριτικὰ καὶ ὑπερθετικά. τριγενῆ ὁ
δὺς, βραδεῖα, βραδύ· τὸ συγκριτικὸ
βραδίων, βράδιστος. οὕτω καὶ γλυκύ
γλύκιστος. γλυκίων, ἡ κλητικὴ, ὦ γλ
ῶν συγκριτικὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς
τὸν τόνον ἐπὶ τῆς κλητικῆς, οἷον ἀρείων, ἄ
βέλτιον· γλυκίων, γλύκιον. τὰ εἰς ῡ
καὶ ὑπερθετικὰ, οἷον ὁ βραδὺς, ἡ βρα
δύ. τὸ δὲ πρεσβύτατος καὶ νεώτατος
ἀπαρασχημάτιστα γὰρ τοῖς τρισὶ γ
μήποτε ὁμοτυπίᾳ συγκριτικῶν ταῦτα
ἐξ οὗ γλυκαίνω καὶ γλυκασμός.

51. ΓΩΝΙΆ· τὸ νι διὰ τοῦ ἰῶ
τὰ γὰρ διὰ τοῦ ῑᾰ θηλυκὰ μονογει
τὸν τόνον ἔχοντα, ὑπὲρ δύο συλλαβ
ἀπὸ τῶν εἰς ῡς ὀνομάτων, ἢ ἀπὸ τῶ
ῥημάτων, μήτε σύνθετα ἀφ' ἁπλοῦ ἢ
διφθογγον, μήτε λεγόμενα καὶ εἰς
μήτε ἀπὸ παροξυτόνου κατὰ κρᾶσιν γ
κατὰ διάστασιν εὑρισκόμενα, μήτε Ἀ

50. Phav. h. v. p. 424,52. longe a fine n
51. Idem h. v. p. 442,9. Qui post θύμα
ει τὴν ἴγδην.

νοντα τὸ ᾱ καὶ παροξυνθέντα, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται, οἷον· ἀνία, ἀξία, μανία, ἠρεμία. πρόσκειται μονογενῆ, διὰ τὸ Ἀγαμεμνονεία χείρ· ὁ Ἀγαμεμνόνειος γὰρ καὶ τὸ Ἀγαμεμνόνειον. πρόσκειται ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, διὰ τό μνεία, καὶ χρεία. πρόσκειται μὴ ἀπὸ τῶν εἰς ῡς, μήτε ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ευω ῥημάτων, διὰ τὸ ταχὺς ταχεῖα· ἐκ γὰρ τοῦ δουλεύω, δουλεία γίνεται. πρόσκειται μὴ σύνθετα ἀφ' ἁπλοῦ ἔχοντα τὴν ει δίφθογγον· ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ δεία, τοῦ σημαίνοντος τὴν ἔνδειαν, γέγονε σιτοδεία. πρόσκειται μὴ λεγόμενα εἰς ον οὐδέτερα, διὰ τὸ ἐλεγεῖον, ἐλεγεία. πρόσκειται μὴ κατὰ διάστασιν, διὰ τὸ ἀνδρεία, ἡ ἀνδρία, ἐπὶ ἀρετῆς, ὅπερ ὁ μὲν Ἀπολλώνιος διὰ τοῦ ι γράφει, ὁ δὲ Ὦρος διὰ διφθόγγου· εὕρηται γὰρ κατὰ διάστασιν ἀνδρεΐα. πρόσκειται μὴ Ἀττικῶς ἐκτείνοντα τὸ ᾱ καὶ παροξυνθέντα· ἐπειδὴ τὸ ἱέρεια καὶ εὔκλεια Ἀττικῶς καταβιβάζουσι τὸν τόνον, καὶ τὸ ᾱ ἐκτείνουσι. τοιοῦτον καὶ τὸ θύεια, Ἀττικῶς. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἐκτείνοντες τὸ ᾱ καὶ καταβιβάσαντες τὸν τόνον, καὶ τὴν αὐτὴν γραφὴν ἐφύλαξαν. τὸ δὲ νωθεία ἡ ἀργία, οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ νοθεύω, ἐκεῖνο γὰρ διὰ τοῦ ο μικροῦ· ἀλλ' ἴσως ἀπὸ τοῦ νωθρὸς νωθρεία, καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ρ, νωθεία.

Δ.

52. ΔΑΪ́ΦΡΩΝ· παρὰ τὸ δα φρήν. τὰ δὲ ἐκ δύο τελείων συγκ. ἢ ἀπὸ εὐθείας συντίθεται, ὡς τὸ ἢ ἀπὸ γενικῆς, ὡς τὸ οὐδεὶς οὐδενὸ ἡ φροντὶς, οὐδενόσωρα· καὶ Ἕλλη σποντος· ἢ ἀπὸ δοτικῆς, ὡς Ἀ ηῒ, δουρὶ, δουρικλυτός· ἢ ἀπὸ αἰτιατικ νουνεχής· καὶ ποδὰ, Ποδαλείριος. α μόνον οὐ συντίθεται. ἐπὶ δὲ τοῦ ἱ λοπείης, οὐ σημαίνει τὴν πολεμι σώφρονα καὶ συνετήν. παρὰ τὸ δαι δαήσω· καὶ ἐξ αὐτοῦ, δαΐφρων. τ πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένω ματα, ἢ τῷ ε παραλήγει, ὡς τὸ ἀμ πής· ἢ τῷ υ ψιλῷ, ὡς τὸ μισῶ, ι, ὡς τὸ εἰλῶ, εἰλίπους· οἰδῶ, Οἰ ὡς τὸ ἁμαρτῶ, ἁμαρτίνοος. οὕτω κ σω, δαΐφρων.

53. ΔΕΉΣΙΣ· ἐκ τοῦ δέω,

52. Phav. h. v. p 446,12., qui male corrigendus etiam Etymol. M. p. 245,10.

δαίφρονος Πηνελοπείας] Odyss. ο,355.

δαήσω] Cod. Phav. et Etymol. p. 24 ram. Mox Phav. et Etym. παραλέγουσιν.

53. Phav. h. v. p. 458,56. Etym. M.

δεδήμαι, δεδέησαι, δέησις. τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου δευτέρου προσώπου γινόμενα ὀνόματα, διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεται· καὶ τὸ Ἀττικὸν δεήσεως. οἱ Ἀττικοὶ γὰρ τῆς γενικῆς ταύτης τρέπουσι τὸ ο μικρὸν εἰς ω μέγα· καὶ τὰ παραλήγοντα τῶν Φωνηέντων εἰς ε μεταβάλλουσιν.

54. ΔΕΙΜΑΛΕΟΣ· ἀπὸ τοῦ δεῖμος· καὶ ταρβαλέος ἀπὸ τοῦ τάρβος. τὰ διὰ τοῦ αλεος, ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχουσιν, οἷον ἀργαλέος, νηφαλέος. σεσημείωται τὸ δαιδάλεος, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι, ἀπὸ τοῦ δαιδάλειος· καὶ κονισάλεος, ἀπὸ τοῦ κονισάλειος· αἰθάλεος. τοῦτο διαφέρει· πρὸ μιᾶς γὰρ ἔχει τὸν τόνον, καὶ πρὸ δύο. πρὸ μιᾶς γὰρ ὑπάρχει ἀπὸ τοῦ αἴθω, ὡς νήφω, νηφαλέος· ἡνίκα δὲ πρὸ δύο ἔχει τόν τόνον,

54. Phav. h. v. p. 461,55. De nominum in αλεος desinentium accentu egregie disputavit E. G. Barkerus in *Aristarcho Anti-Blomfieldiano*, sive *a Reply to the notice of the new Greek Thesaurus*, Londini edito 1820 Particula I. p. 7 seq. et XVIII. Vide et ipsam Londinensem H. Stephani thesauri editionem p. 1493. s. v. αἰθαλέος, ubi tamen ab editoribus in eo erratum est, quod vocem νηφαλέος et Philemonis et Arcadii de accent. p. 38,26. seq. auctoritate firmatam nihili esse contenderunt. Utramque vocis formam et Schneiderus et Riemerus optime agnoscunt, modo non νηφάλεος evulgassent.

δαιδάλεος] Cod. διδάλεος, quod cave ne defendere studeas ex Arcadio l. c. p. 39,3. διὰ τὸ διδάλειος, δαιδάλεος ubi reponendum διὰ τὸ δαιδάλειος, δαιδάλεος; paullo ante pro αὔλεος lege ἀργαλέος. Recte Suidas v. ἀργαλέον.

ἀπὸ τοῦ αἰθάλειος γέγονε, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ῑ, ὡς παρὰ Ἀπολλωνίῳ, αἰθάλεοι πρηστῆρες. ἀτασθάλεος ἀπὸ τοῦ ἀτασθάλιος, κατὰ τροπὴν τοῦ ῑ εἰς ε̄, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀτασθάλειος, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ῑ.

55. ΔΕ'ΝΔΡΟΝ κλίνεται δένδρου, καὶ δένδρος δένδρεος· ὡς τὸ ἀνδράποδον, καὶ ἀνδράποδος, καὶ τὸ κτέατον, καὶ κτέατος. ταῦτα γὰρ καὶ ἄλλα διπλῆν ἔχουσι κλίσιν· ὡς παρ' Ὁμήρῳ καὶ ἄλλοις ἐστὶν εὑρεῖν. δένδρεσιν Ἀττικῶς, δένδροις κοινῶς· ὡς δάκρυον κοινῶς, καὶ δάκρυ Ἀττικῶς.

56. ΔΕΣΜΟ'Σ· τὰ πληθυντικὰ, τὰ δεσμά· ἑτεροκλίτως. ὁμοίως ὁ μοχλὸς, τὰ μοχλά· ὁ κύκλος, τὰ κύκλα· ὁ χαλινὸς, τὰ χαλινά. ὁ ζυγὸς, τὰ ζυγά· ὁ σταθμὸς, τὰ σταθμά. διαθήκη ἑνικῶς, ἡ συνομωσία· οὐ πληθυντικῶς τὰς διαθήκας ἔλεγον.

Ἀπολλωνίῳ] Rhod. 4,777.

55. Phav. h. v. p. 466,47. Edidit Bastius *Epist. Crit.* p. 185.

Ὁμήρῳ] Habet is pluries δένδρεα et δένδρεσι: v. Dammii *Lex. Hom* p. 442.

δένδρεσιν Ἀττικῶς] Thomas M. p. 204. Bern. Δένδρεσιν, ὡς Θουκυδίδης [2,75.] καὶ ἕτεροι, οὐ δένδροις, ὡς Ξενοφῶν. Vide Sturzii *Lex. Xenoph.* h. v. T. 1. p. 646. Boissonad. ad Philostrat. Her. p 369. et 655. Mox Codex perperam ὡς δάκρυον Ἀττικῶς καὶ δάκρυ κοινῶς: editum praebet etiam Phav.

56. Ab initio nonnulla refert Phav. h. v. p. 470,58. Mox e Phav. p. 583,30. similia tradente negationem ante πληθυντικῶς restituimus.

δόρας, καὶ ἑτεροκλίτως ἰδόρυ, δόρατος. καὶ ὕδωρ ὕδατος· ἔστι δὲ ὕδωρ ὕδαρος· καὶ ὕδαρ ὕδατος. ἐὸς, ἐὴ, ἐὸν, τὸ ἀγαθόν. τὸ δὲ ἐὸν οὐκ ἐκλίθη, ἀλλ' ἐὰ, τὰ ἀγαθὰ, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῇ ἐὸν μετοχῇ. καὶ ἐπίδεσμος, ἐπίδεσμα, ἡ κέλευθος, τὰ κέλευθα. Κλεωναὶ πληθυντικῶς, Κλεωνὴ δὲ ἑνικῶς. λύχνος, λύχνα. μέγα μεγάλου. καὶ οὖς ὠτός· καὶ ποιητικῶς, οὖας οὔατος. τὰ παιδικὰ, τῶν παιδικῶν, ἐπὶ ἀῤῥένων καὶ θηλείων. λήϊα, σκῦλα, λάφυρα· πάντα πληθυντικῶς. ἦθος, καὶ ὄφελος, ἄφενος· μονήρες ὄνομα. σέας, σεῖς, πληθυντικῶς, τοὺς σκώληκας· ἡ εὐθεῖα ἐν χρήσει οὐχ εὕρηται, ἀλλ' αἱ πλαγίαι.

57. ΔΕΣΜΩ'ΤΗΣ. πᾶν ῥῆμα τῆς τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων ἐν τοῖς ὀνόμασιν ἢ διὰ τοῦ ω μεγάλου ὀξέως ἐκφέρεται, οἷον χρυσῶ, χρυσωτής· μισθῶ, μισθωτής· ἢ διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται βαρέως, οἷον ὁμόσω, ὁμότης· ἀρόσω, ἀρότης. οὐκ ἄρα οὖν τὸ δεσμώτης ἀπὸ τοῦ δεσμώσω μέλ.

ἐκλίθη] Vulgo ἐκλήθη. Phav. p. 543,45. τὸ δὲ ἐὸν οὐκ ἐκλίθη, ἀλλ' ἐὰ τὰ ἀγαθὰ, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ etc. vide §. 61.

Κλεωνὴ δὲ ἑνικῶς] Vereor ne Grammatici inventum sit. Arcadius enim de accent. p. 11,26. καὶ τὸ κλεωναὶ καὶ μυχωναὶ πόλεις, πληθυντικῶς λεγομέναι: et Κλεωναὶ ubivis obvium, Κλεωνὴ contra nondum mihi occurrit. Ceterum de vocis etymo adeas Etym. M. p. 517,28.

λήϊα] E Cod. λεῖα editum. Mox e Cod. dedimus ἦθος pro vulg. ἔθος.

57. Phav. h. v. p. 471,8. Partem priorem habet Etym. M. p. 258,1. Codex mox ἢ τῷ διὰ τῷ ο.

λοντος, ἐπεὶ ὤφειλεν εἶναι δεσμωτὴς διὰ τοῦ ω μεγάλου· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δεσμὸς, ὅθεν καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ ἔδει γράφεσθαι· ἡ δὲ συνήθεια διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφει. δεσμώτης δὲ καὶ αὐτὸς ὁ δέσμιος· καὶ ὁ Προμηθεύς.

58. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΝ Ἀττικῶς μετὰ τοῦ ν λέγομεν, ὡς καὶ Ἀριστοφάνην· ἀληθῆ δὲ καὶ ψευδῆ δίχα τοῦ ν. ἐπίθετα γὰρ οὕτως Ἀττικοὶ καὶ πάντες τῶν Ἑλλήνων προφέρουσι. τὰς δὲ τῶν κυρίων αἰτιατικὰς μόνοι Ἀττικοὶ προφέρουσι μετὰ τοῦ ν· καὶ ἐπ' αὐτοῖς μόνοις τὸν κάνονα ἐφύλαξαν τὸν λέγοντα δεῖν τὴν αἰτιατικὴν ἰσοσυλλαβοῦσαν τῇ εὐθείᾳ διὰ τοῦ ν ἐκφέρεσθαι.

59. ΔΗΜΟΤΗΣ· ὁ πολίτης Ἀττικοὶ ἄνευ τῆς σὺν· ὡσαύτως καὶ πολίτης, καὶ ἡλικιώτης, καὶ στασιώτης. Ἀττικῶς δὲ δηλοῖ τὸν τοῦ αὐτοῦ δήμου μετέχοντα. δόκιμον δὲ ἄνευ τῆς σὺν. συμπότης δὲ οὐ χωρὶς τῆς σὺν· ἀλλὰ μόνως τὸ πότης δίχα τῆς σὺν. λέγεται δὲ ἐπὶ μεθύσου· καὶ ἐπὶ λύχνου ἀναλίσκοντος πολὺ ἔλαιον.

58. Nonnulla Phav. h. v. p. 478,1. Edidit Boissonad. ad Philostr. Her. p. 495.

τὰς δὲ τῶν κυρίων etc.] Cf. Etym. M. p. 152,19.

τῇ αἰτιατικῇ] Cod. τῇ αἰτιατικῇ, cuius loco vulgatam iam Boisson. restituerat.

59. Confusa tradit Phav. h. v. p. 478,23. R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 198. „Videndus Philemon in voce πολίτας. Quae de praepositione σὺν ibi notantur, Herodiano deprompta sunt." Mox pro ὁ πολίτης Cod. ὁπλίτης.

60. ΔΩΛΟΜΗΤΑ· δόλια βουλευόμενε, κλητικῆς πτώσεως· τὰ γὰρ εἰς τῆς βαρύτονα, τῷ η παραληγόμενα, καὶ εἰς α τὴν κλητικὴν ἔχοντα, προπερισπῶνται, οἷον πέδητα· ἀγκυλομῆτα· πλὴν τοῦ ἀκάκητα.

61. ΔΥΟ· οἱ μὲν πληθυντικῶς κλίνοντες διὰ τοῦ ο μικροῦ τὸ δύο προφέρουσι, τὰ δύο, τοῖς δυσί· οἱ δὲ δυϊκῶς, διὰ τοῦ ω μεγάλου, τὼ δύω, τοῖν δυοῖν.

62. ΔΩΛΩΦΟΝΙΑ· ἡ νυκτεργασία, καθ' ἣν δηλαδὴ ὁ Δώλων πεφόνευται. λέγεται δὲ καὶ Δωλώνεια, ὥσπερ καὶ Πατρόκλεια. παροξύνονται δὲ καὶ ἄμφω αἱ τοιαῦται λέξεις· ὥσπερ καὶ Τηλεγόνεια, κατὰ τὴν παλαιὰν ὀρθογραφίαν, ἡ κατὰ Τηλέγονον πραγματεία· καὶ Ἡράκλεια, ἡ κατὰ Ἡρακλέα· καὶ Ὀδύσσεια, ἡ κατὰ Ὀδυσσέα· καὶ Ὀρέστεια, ἡ κατὰ τὸν Ὀρέστην.

Ε.

63. ΕΑΝΟΝ· ὄνομά ἐστιν ἐπίθετον· λαμβάνεται δ' ὅμως ὡς χρῆμα, ἤγουν πέπλος, προση-

60. Phav. h. v. p. 524,56. Etym. M. p. 282,42, qui pro τῆς habent ἧς. Mox vulgo τὸ ῆ pro τῷ ῆ.

62. Phav. h. v. p. 541,46. Codex mox male πράγματα pro πραγματεία.

63. Phav. v. ἑανὸς p. 544,41. Laudat Iliad. ε, 734. et θ, 306. R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 198.

γορικῶς· οὐδέποτε γὰρ ὁμοῦ δύο
δὲ πλέον οὐδὲ τρία κεῖται, χωρὶ
ηγορικοῦ.

64. ἘΓΚΑ'ΤΟΙΣΙ· ἀντὶ το
βολῇ τῆς τοι συλλαβῆς, ἔγκασι.
κοπή· μάχεται γὰρ ἐπεκτάσει
γάρ. ἄμεινον οὖν μεταπλασμὸν
ἐγκάτοισι κατὰ μεταπλασμὸν ἔγ
ἄστρασι. οὕτως καὶ Ἡρωδιανὸς ἐ

65. ἝΓΧΕΛΥΣ· τὸ ἑνικόν
θυντικόν. καὶ ἐγχελέων, καὶ ἐγ
Ὅμηρος διὰ τοῦ υ ἐγχέλυες. Φα
εῶς ἔχειν τὴν κλίσιν. ἔγχελυν
Βοιωτοί.

66. ΕἸΛΙΚΡΙΝΗ'Σ· ὁ καθο
γοντα θηλυκὰ τετραχῶς συντίθε
λάττει τὸ αὐτὸ τέλος, ὁπότε κ
φυλάττει, οἷον μάχη, Ἀνδρομάχ
αὐτὸ τέλος, καὶ προςλαμβάνει σ

64. Phav. v. ἔγκασιν p. 550,37., unde
vulg. γῆν.

65. Phav. h. v. p. 555,16. multum
ἐγχέλυες] Editum ἐγχέλυας ad Home
Iliad. φ. 203 et 353. ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθυ
Athenaeo 7. p. 299. ex Homero αἱ ἐγχ
ἔγχελυν Ἀττικοὶ etc] Schol. Aristo

66. Etym. M. p. 299,4 Phav. h. v
εἵλη ἢν εἰλικρινής] Mendosi sunt Ety
ἕλη ἢν ἑλικρινὴς exhibentes.

γύνης. ἢ τρέπουσι τὸ τέλος εἰς ος, ὡς μάχη, πρόμαχος· ἢ τρέπουσι τὸ τέλος εἰς ον, ὡς πύλη, δίπυλον. ἢ καὶ ἄλλως, τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ ἐν τῇ συνθέσει, ἢ φυλάττει τὸ η, ὡς τὸ γῆ, γηπόνος· βοή, βοηθός. ἢ τρέπουσιν αὐτὸ εἰς ο, ὡς νύμφη, νυμφοστόλος· τιμή, Τιμόθεος. εἵλη οὖν εἱλακρινής, καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ι, εἰλικρινής.

67. ΕἹΜΑΡΜΈΝΗ· ὄνομα μετοχικόν, οὐ μετοχή· ὥςπερ καὶ τὸ ἐρωμένη, καὶ τὸ ἄρχων, ἐνίοτε καὶ τὸ ἑκών, καὶ τὸ καύσων, καὶ ὅσα ἐξέπεσον τοῦ ἰδιώματος, ὅπερ ἔπαθον ταῦτα. τὸ δὲ εἱμαρμένη καὶ ἐρωμένη, ἐπεὶ παθητικὰ ὄντα, καὶ ὀφείλοντα πρὸς δοτικὴν συντάσσεσθαι ὡς τὰ παθητικὰ ῥήματα, ταῦτα πρὸς γενικὴν λέγονται· ἡ εἱμαρμένη γὰρ τοῦ δεῖνος λέγεται· καὶ ἡ ἐρωμένη τοῦ δεῖνος. ὁ δὲ ἄρχων, ἐπεὶ ὀφείλων ἐπίρρημα ἔχειν ἐπαγόμενον, δηλοῖ τῆς ἀρχῆς τὴν ἐνέργειαν, ὥπερ ἀπαιτεῖ τὸ ῥῆμα, οἷον ἄρχει τις δικαίως. ἐν γὰρ τῷ ἄρχειν δικαίως, τὸ δικαίως οὐ πρὸς τὸ ἄρχειν τείνει, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἔχοντα τὴν ἀρχήν. τοῦτο ἐνίοτε μὲν ἐπίρρημα ἔχει ἐπαγόμενον, ὅτε καὶ μετοχή ἐστιν· ἐνίοτε δὲ ὄνομα ἐπίθετον ἐπαγόμενον ἔχει, ὅτε ἐξ ἀνάγκης ὄνομά ἐστιν, ὡς ἐν τῷ ἄρχων ἀγαθός. τὸ δὲ ἑκών, ἐπεὶ ὀφεῖλον ἀπαρεμφάτῳ συντάσσεσθαι, ὡς τὰ τῆς θελήσεως πάντα ῥήματα,

67. Phav. h. v. p. 676,27. Sub finem καίω dabat Phav. pro vulg. κάω.

οἷον θέλω φιλοσοφῆσαι, τοῦτο δὲ οὐδέποτε οὕτω συντάσσεται. τὸ δὲ καὶ ω, ἐπεὶ ὀφεῖλον μετὰ δοτικῆς εἶναι, ὡς τὸ κάω, τοῦτο οὐ μεταβαίνει. ἔστι δὲ καύσων τὸ πολὺ θάλπος.

68. ΕἸΝΑΤΟΣ· ἀντὶ τοῦ ἔνατος, ποιητικὴν ἐπένθεσιν ἔχει τοῦ ι. ἀπὸ τοῦ ἐννέα ἔνατος δι' ἑνὸς ν γίνεται· καὶ ἀπὸ τοῦ τέτταρα τέταρτος δι' ἑνὸς τ. πλεονασμῷ τοῦ ι εἴνατος.

69. ἝΚΑΣΤΟΣ καὶ ἝΚΑΣΤΟΙ· τὸ αὐτό. ὥσπερ τὸ πᾶς καὶ πάντες· καὶ διὰ τοῦτο Ὅμηρος ἐπιφέρει,

οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος.

πᾶς ἄνθρωπος ἀναπνεῖ, καὶ πάντες ἄνθρωποι ἀναπνέουσι, τὸ αὐτό.

70. ἘΚΜΑΓΕΙ͂ΟΝ· σφραγὶς, ἐκτύπωμα, ἐκ τοῦ μάγος· καὶ τὸ μάγος ἐκ τοῦ μάττω· ὡς διδάσκαλος,

68. Phav. h. v. p. 578,23. Pro καὶ ἀπὸ suspicor lectum esse ὡς ἀπό.

69. Phav. h. v. p. 592,10. Edidit Boissonade ad Philostrat. Heroic. p. 587. Homeri locus est Iliad. τ, 277. ψ, 3. ω, 2.

70. Phav. h. v. p. 602,18. Etymol. M. p. 523,7. Zonaras Lex. h. v. T. I. p. 659., quibus ducibus Philemoni reddidimus ἐκτύπωμα, etiam infra §. 241 obvium, pro vulg. ἐντύπωμα, quae vox nihili est omnino. Exstat quidem unice, quod sciam, apud Philostrat. Vit. Apoll. 2,33. p. 86., at invitis omnibus, quos inspeximus, libris MSS., ἐκτύπωμα ferentibus, cui Olearius suum ἐντύπωμα temere praetulit. Illa voce usus quoque est Philostratus iunior Imag. 10. p.

σκαλος, διδασκαλεῖον· καὶ πάσσαλος, πασσαλεῖον· καὶ ἰατρὸς, ἰατρεῖον.

71. ἙΚΟΝΤΗ'Σ μὴ λέγε, ἀλλ' ἐθελοντής· ἐπὶ δὲ ἐπιῤῥήματος ἀμφότερα λέγε, ἐθελοντὶ καὶ ἑκοντί.

881. Rem denique conficit Etymologicum Gudianum p. 179,19. Ἐκτύπωμα, ἐκσφράγισμα, ἐκμαγεῖον, ἐκ τοῦ ἐκμάσσω ῥήματος, quae fere repetuntur in Orionis fragmento ibidem edito p. 625,5., male adhuc distincta. Adde Zonar. Lex. T. 1. p. 660. Neque Schneiderus, neque Riemerus vocem in lexicis agnoscunt: neque absonum videbitur, etiam significationem verbi ἐντυποῦν eam, qua de fingendo opere statuario usurpari dicatur, in dubium vocare: nam duobus locis, quibus exceptis significationis huius aliud exemplum novi nullum, res ipsa potius vocem ἐκτυποῦν reclamat. Aristotel. de mundo 6,54. p. 270. ed. Kapp. φασὶ δὲ καὶ τὸν ἀγαλματοποιὸν Φειδίαν κατασκευαζόμενον τὴν ἐν ἀκροπόλει Ἀθηνᾶν, ἐν μέσῃ τῇ ταύτης ἀσπίδι τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον ἐντυπώσασθαι. Alter locus est in Plutarch. Pericl 31. T. 1. p. 420. ἡ δὲ δόξα τῶν ἔργων ἐπίεζε φθόνῳ τὸν Φειδίαν, καὶ μάλισθ' ὅτι τὴν πρὸς Ἀμαζόνας μάχην ἐν τῇ ἀσπίδι ποιῶν, αὐτοῦ τινα μορφὴν ἐνετύπωσε, πρεσβύτου φαλακροῦ etc. Quam Phidiae effigiem nemo negabit fuisse anaglypticam sive ectypam. Apposita Xenophon de re equestri init. ὃς καὶ τὸν κατὰ τὸ Ἐλευσίνιον Ἀθήνησιν ἵππον χαλκοῦν ἀνέθηκε, καὶ ἐν τῷ βάθρῳ τὰ ἑαυτοῦ ἔργα ἐξετύπωσεν. Deniqua iuvat ad H. Stephani auctoritatem provocare, in Thes. Ling. Gr. vocabula ἐντύπωμα et ἐντυπωτὴς afferentis ut a nostrae aetatis hominibus excogitata.

71. Phav. h. v. p. 603,36. Thom. M. h. v. p. 285. Quae autem de adverbio ἐθελοντὶ praecipiuntur, vera ab omni parte non videntur: nam graecitati evicerunt adverbium ἐθελοντὴς Buttmannus *Lexilogo* p. 16 et Lobeckius ad Phrynich. p. 4. seq. Ceterum auge Lexica voce ἑκοντὴς, obvia etiam in Arcadio de accent. p. 25,26.

72. 'ΕΜΠΛΗΚΤΟΣ· 'ΑΠΌΠΛΗ
ἀπὸ τοῦ πλήττω, εἰ μὲν εἰς ος λήγει,
εἰσιν, ἃ λέγεται ἐπὶ τῶν πληγέντων τ
καὶ ἐκτραπέντων. εἰ δὲ εἰς ηξ, ἐνίοτε μ
τικὰ, οἷον βουπλὴξ, τὸ βοῦν πλῆττον·
παθητικὰ, οἷον παράπληξ, ὁ φθαρθεὶς τ
κατάπληξ, ὁ συνεχῶς πεπληγμένος· καὶ
Εἰλείθυια, ἡ πληγὰς συνεχῶς ἔχουσα.

73. 'ΕΜΦΕΡΗΣ· δοτικῇ συντάσσ
στοφάνης,

τῷ τῶν μαθητῶν ἐμφερὴς γενήσομαι,

ἤτοι ὅμοιος.

74. 'ΕΝΑΡΊΘΜΙΟΣ καὶ 'ΕΝΑ
λέγομεν συντασσόμενα ἀμφότερα πρὸς γ
πρὸς δοτικήν. Πλάτων γὰρ λέγει, ἐνάρ
πολλῶν· καὶ ἐναρίθμιος ἐν πολέμῳ, παρ

72. Phav. h. v. p. 635,28.

73. Idem h. v. p. 637,52. Aristophanis
Nub. 502.

74. Phav. h. v. p. 668,25. De Platonis loco
adhuc innotuit.

'Ομήρῳ] Iliad. β, 202.

οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλ

Mox respicitur celeberrimus Aristophanis versus,

'Αριθμὸς, πρόβατ' ἄλλως, ἀμφορῆς τετυσμέν

cuius loci Scholiasta duce non sine iure possis
Philemonis *μόνον* latere *μάταιον*, vel *μάτην*: ita
Grammatici plerumque reddunt. Cf. praeter Heind
Theaet. 76. p. 387. etiam *Analecta Critica* p. 86.
Aristoph. Acharn. 114.

ἀντὶ τοῦ ἐν ἀριθμῷ καὶ λόγῳ κείμενος. ἔστι δ' ὅτε ἀριθμὸς καὶ ἐπὶ οὐδαμινότητι λαμβάνεται, ὡς ὁ Κωμικὸς λέγει, ὅτι οἱ θεαταὶ ἀριθμὸς ἄλλως εἰσὶν, ἤτοι πλῆθος μόνον.

75. ἙΞΑΕΤΗ͂Σ· ἵππος· ἑξέτης δέ. καὶ δεκαετὴς, δεκέτης δέ. ἀφαιρουμένου γὰρ τοῦ ᾱ, ἀναβιβάζει τὸν τόνον. τοιοῦτον ὁμοίως καὶ ὅταν συναιρῆται, τριακονταετὴς, τριακοντούτης. τὸ δὲ διετὴς καὶ τριετὴς οὐκ εἶχε τὸ ᾱ, ὥστε ἀποβάλλοι αὐτό. ἀναβιβάζει δὲ τὸν τόνον, ὅταν μὴ ἐπὶ ζώου, ἢ πράγματος, ἀλλ' ἐπὶ χρόνου λέγεται, οἷον διέτης χρόνος, καὶ τριέτης.

76. ἙΞΑ'ΚΛΙΝΟΝ· ἙΞΑ'ΠΟΥΝ. Ἀττικῶς μὲν ἕξπουν, καὶ ἕξκλινον λέγεται, ὥσπερ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἑξπηχυστὶ, καὶ παρὰ Πλάτωνι τῷ κωμικῷ ἕξπουν. φυλάττει γὰρ τὸ τέλος τῶν ἀριθμῶν ἐν τῇ συνθέσει, οἷον πεντέμηνον· καὶ ἐν πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ· Ἀττικοί. ἡμεῖς δὲ πεντάμηνον. ὀκτώ-

75. Phav. h. v. p. 668,25. R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 198. „Vid. Nub. Aristoph. 860. *Ea composita*, Stephani verbis utor, *in communi lingua acui, ab Atticis autem, accentum in penultimam retrahi.*“

τὸ δὲ διετὴς etc.] Idem praecipit Etym. M. p. 765,42. Mox loco ἀποβάλλοι Phav. ἀποβολεῖν.

76. Phav. h. v. p. 669,69. Similia Etym. M p. 346,15. Verba usque ad ἑξπηχυστὶ pridem Brunckius ediderat *Lex. Sophocl.* p. 719.

ἐν πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ] apud Aristoph. Equit. 1049. legi

πουν, καὶ ἡμεῖς ὀκτάπουν. εἰ οὖν ἄρα τὸ τέλος τῶν ἀριθμῶν φυλάσσει, ὁ δὲ ἓξ ἀριθμὸς τὸ ξ̄ φυλάσσει, φυλάττει ἄρα τὸ τέλος τοῦ ἀριθμοῦ ὁ λέγων ἕξκλινον. ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι οὐδεμίαν λέξιν ἔχομεν εἰς διπλοῦν καταλήγουσαν καὶ ἐν τῇ συνθέσει φυλασσομένην. εἰσὶ δὲ αἱ φυλασσόμεναι ἐν παραθέσει· οἷον πὺξ μὲν ἐνίκησε· λὰξ ποδὶ νικήσας. εἰ οὖν ἕξπουν ἐν συνθέσει, ὀφείλει τρέπεσθαι, καὶ μὴ καταλήγειν εἰς διπλοῦν. ἀνάλογον, ὅτι πεφύλακται τὸ τέλος τοῦ ἀριθμοῦ, ὡς καὶ παρὰ τῷ Ποιητῇ· οἷον ἑξέτης, ἑξέτε', ἀδμήτην· καὶ ἑξαέτης ἤνασσεν. οὐκ ἔστιν οὖν πλεονασμὸς, ὡς τινές φασιν. τὰ γὰρ εἰς κῑς̄ ἐπιῤῥήματα ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ κῑς̄, οἷον ἑπτάκις, ἑπτάμηνος· οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἑπτὰ ἀριθμοῦ. τέσσαρες ὁ ἀριθμὸς, τετράκις τὸ ἐπίῤῥημα· παρὰ τοῦτο τετράμηνον. οὕτως οὖν ἑξάκις, ἑξάκλινον· ἕξαπουν.

77. ἜΞΟΧΟΣ· πρὸς γενικὴν ἔχει τὴν σύνταξιν, οἷον μέγ' ἔξοχος πάντων, διὰ τὴν ἐν λέξει ὑπε-

monuit R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 2. p. 198. Mox pro νικήσας Phav. κινήσας.

Ποιητῇ] Iliad. ψ, 266 et 655. Quae sequuntur ἑξαέτης ἤνασσεν mihi ex Homero nondum succurrunt: in Odyss. γ, 305. habes ἑπτάετες δ' ἤνασσε, quae nescio an Philemo respexerit. Ceterum ἤνασεν et Cod. et Phav., qui ad finem §. addit Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

77. Similia Phav. h. v. p. 682,42.

μέγ' ἔξοχος πάντων] Iliad β, 480.

ἠΰτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων.

ροχήν. ὑπέρθεσιν γὰρ δηλοῖ τὸ μέγα ἔξοχος. ποιεῖ δὲ ὁ Ποιητὴς τοῦτο καὶ ἐν ἄλλοις, ὡς ἐν τῷ δῖος Ἀχαιῶν· καὶ ἀριδείκετος ἀνδρῶν· καὶ δῖα γυναικῶν· τοιοῦτόν τι καὶ τὸ κορυφαῖος χοροῦ, αἱ δὲ ὑπερθέσεις φιλοῦσι τὴν γενικὴν σύνταξιν.

78. ἘΠΙΘΕΤΟΝ ὌΝΟΜΑ· ἔστι τὸ ἐπὶ κυρίων, ἢ προσηγορικῶν, ὁμωνύμως τιθέμενον, καὶ δηλοῦν ἔπαινον, ἢ ψόγον. λαμβάνεται δὲ τριχῶς, ἀπὸ ψυχῆς, ἀπὸ σώματος, καὶ ἀπὸ τῶν ἐκτός. ἀπὸ μὲν ψυχῆς, ὡς σώφρων· ἀκόλαστος. ἀπὸ δὲ σώματος, ὡς ταχύς· βραδύς. ἀπὸ δὲ τῶν ἐκτὸς, ὡς πλούσιος· πένης. τὰ δὲ ἐπίθετα τῶν ὀνομάτων μετὰ προσηγορικοῦ ἢ κυρίου λεγόμενα, εἰ δύο ἢ τρία ἢ καὶ πλείονα τύχοι ὄντα, μετὰ ἑνὸς ἄρθρου λέγονται, οἷον τὸν αὐστηρὸν καὶ παλαιὸν καὶ μέλανα οἶνον. χωρὶς δὲ ἄρθρου προφερόμενα, καὶ τῷ ὑπαρκτικῷ ῥήματι συνταττόμενα, δύνανται ἐπὶ πάσης πτώσεως καὶ παντὸς ἀριθμοῦ πληθυντικῇ γενικῇ μετὰ ἄρθρου προφέρεσθαι, οἷον ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, Δημοσθένης ῥήτωρ ἦν, λέγομεν, Δημοσθένης τῶν ῥητόρων ἦν, τουτέστιν εἷς ἀπὸ τῶν ῥητόρων ἦν. καὶ

Addidi μέγ', etiam propter sequentia. Ac Phav. Ἔξοχος· Ὅμηρος, μέγα ἔξοχος πάντων.

ἀριδείκετος ἀνδρῶν] Iliad. λ, 248.

δῖα γυναικῶν] Odyss. α, 332.

78 Miniminam partem Phav. v. ἐπίθετα p. 707,21. et a Philemone discrepantem omnino.

ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν δὲ, Δημοσθένους ῥήτορος ὄντος· Δημοσθένους τῶν ῥητόρων ὄντος. ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ῥήματα ἀναλύονται· πρότερον εἴς τε ὄνομα ἐπίθετον καὶ ὑπαρκτικὸν ῥῆμα· εἶτα τῇ αὐτῇ συντάξει δυνάμεθα χρῆσθαι, οἷον οἱ Λύκιοι συνεμάχουν τοῖς Τρωσί· πρότερον γὰρ ἐροῦμεν κατὰ ἀνάλυσιν, ὅτι οἱ Λύκιοι σύμμαχοι τοῖς Τρωσὶν ἦσαν· εἶθ' ὅτι οἱ Λύκιοι τῶν συμμάχων ἦσαν, ἢ καὶ μετοχῇ, οἱ Λύκιοι τῶν συμμαχούντων τοῖς Τρωσὶν ἦσαν. τὰ δὲ ἐπιμεριζόμενα σχηματίζονται τετραχῶς. καὶ τὸ μὲν ἕτερον καὶ ἄλλος ἐπιδέχεται ἄρθρον· τὸ δὲ ἑκάτερον καὶ ἕκαστον οὔ. πάντα δ' ὅμως πρὸς γενικὴν, ἢ κτητικῶς, ἢ διαφορικῶς· οἷον ἕκαστον τῶν ζώων ἕτερον τοῦ λίθου ἐστίν. ἐπιθετικῶς μέντοι καὶ ταῦτα ὁμοιογενῶς καὶ ὁμοιοπτώτως συντάσσεται τοῖς κυρίοις καὶ προσηγορικοῖς.

79. ἘΡΕΟΥ͂Ν ΚΛΩ͂ΣΜΑ· τὸ ἐκ τοῦ μαλλοῦ, περισπᾶται, ὁμοίως τῷ ἐρεοῦν καὶ τὸ λινοῦν. τὰ δὲ τούτων πληθυντικὰ συστέλλονται, λινᾶ καὶ ἐρεά. οἱ Ἀττικοὶ δὲ περισπῶσι ὁμοίως τοῖς ἑνικοῖς,

διαφορικῶς] E coniectura edebatur διαφορητικῶς, quae vox diverso significatu usurpata esse videtur, uti ab Aristoxeno ap. Gell. 4,11. Πυθαγόρας τῶν ὀσπρίων μάλιστα τὸν κύαμον ἐδοκίμασε· λίαν κινητικόν τε γὰρ εἶναι καὶ διαφορητικόν. Vocem e Cod. a nobis restitutam Lexicis adde.

79. Similia Phav. h. v. p. 742,56., ubi male editum, Ἐρεοῦν, κλῶσμα.

ὁμοίως τῷ ἐρεοῦν] Cod. καὶ pro τῷ.

λινᾶ καὶ ἱερᾶ· ὡς τὰ ἀργυρᾶ, καὶ χαλκᾶ, καὶ χρυσᾶ, καὶ σιδηρᾶ.

80. ἘΡΩΤΥ΄ΛΟΣ· ὑποκοριστικῶς, ὁ ἐρωτικός· καὶ οὐ κύριον. καὶ Ἴτυλος· παῖδ᾽ ὀλοφυρομένη Ἴτυλον. παροξύνονται δὲ τὰ τοιαῦτα, οἷον ἐρωτύλος, Αἰσχύλος, Ἑρμύλος, Σιμύλος· πλὴν τοῦ Ὄξυλος, καὶ Ἴτυλος.

81. ἘΡΩΤΗΜΑΤΙΚΑ' ὈΝΟ'ΜΑΤΑ λέγονται τὰ ἐρωτῶντα, οἷον τίς ἐστι; ζητεῖ δὲ τὰ ἐρωτηματικὰ τὸ ὄνομα· τὰ δὲ ἐπιῤῥηματικὰ τὸ ῥῆμα· εὑρίσκονται δὲ ἐν πλείοσιν ὀνόμασι καὶ ἐπιῤῥήμασι διὰ τόνδε τὸν λόγον, ὅτι ἐν τούτοις μόνοις ἡ ἀμφιβολία δύναται γίνεσθαι τῆς οὐσίας, ἢ τῆς ποιότητος. ποιότητα δὲ λέγω κοινῶς τὰ τῇ οὐσίᾳ συμβεβηκότα, κἂν ποσότητος ὦσι, κἂν ὁτιοῦν ἕτερον. τὴν γὰρ οὐσίαν τοῦ τινὸς ὑποκειμένου ζητοῦν-

80 Multo concisiora Phav. h. v. p. 761,16. Attulit Bastius *Epist. Crit.* p. 243.

καὶ Ἴτυλος] Fortasse ὡς Ἴτ., cum praecedentibus iungendum. Verba ipsa παῖδ᾽ ὀλοφυρομένη Ἴτυλον ex Odyss. τ, 522. deprompta esse monuerunt Toupius *Cur. posterior.* in *Theocrit.* p. 444 ed Berol. T. 2 et Bastius l. c. Ceterum Codex ubivis Ἴτυλλος. Hinc autem corrigas Arcadium de accentibus p. 56,11., ubi editur αἰσχύλος, ἑρμύλος· σεσημείωται τὸ αἴτυλος καὶ ὄγκυλος, qui iam ex lin. 25. τὸ δὲ ἄξυλος καὶ ὄξυλος κύρια ὄντα τοῖς προσηγορικοῖς κατὰ τὸν τόπον [f. κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον] ἠκολούθησαν emendandus fuisset. Etiam lin. 3. pag. seq. male ἴστυλος pro ἴτυλος editum.

81. Phav h. v. p. 761,20., qui mox Σωκράτης ἢ Δημοσθένης pro Πλάτων ἢ Ἀριστοτέλης.

τες, φαμὲν, τίς κινεῖται; τίς βαδίζει; τίς διαλέγεται; πρὸς ὅπερ ἀπόκρισις, Πλάτων, ἢ Ἀριστοτέλης. ἔτι ἐρωτῶντες καὶ ζητοῦντες τὴν ποιότητα μαθεῖν, φαμὲν, ποῖος ἐκεῖνος; πρὸς ὅπερ ἀπόκρισις, σοφός· ἀγαθός· καλός· κακός. ἔτι τὴν ποσότητα ζητοῦντες, λέγομεν, πόσος ἐκεῖνος ἐστί; πρὸς ὅπερ ἀπόκρισις, μέγας, ἢ μικρός. ὁμοίως ζητοῦντες τὴν τακτικὴν ἀπαρίθμησιν, πόστος λέγομεν· πρὸς ὅπερ ἀπόκρισις, ἢ πρῶτος, ἢ δεύτερος, ἢ τρίτος. ἔτι ἐρωτῶντες καὶ ζητοῦντες μαθεῖν τινὰ ἐκ τίνος ἔθνους, ἢ πατρίδος ἐστὶ, λέγομεν, ποδαπὸς ἢ ἡμεδαπὸς ἐκεῖνος ἐστίν; πρὸς ὅπερ ἀπόκρισις Ἕλλην· ἢ βάρβαρος· ἢ Ἀθηναῖος· ἢ Θηβαῖος. ἔτι ἐρωτῶντες καὶ ζητοῦντες τὸ τῶν ἡμερῶν μέτρον, ποσταῖος, λέγομεν, οἷον ποσταῖος ἦλθέ τις Θήβηθεν εἰς Ἀθήνας; ἢ ἡ σελήνη ποσταία τυγχάνει οὖσα; εἰ δὲ καὶ τὸ τῶν ἐτῶν μέτρον ζητοῦμεν, ποσαέτης; εἰ δὲ καὶ τὸ τοῦ μεγέθους πλῆθος, ποσάκις; ὁ μείζων ἐν ἑαυτῷ τὸν ἐλάττονα ἔχει, τοσαυτάκις, πολλαπλάσιος. ἔτι ἐρωτῶντες καὶ ζητοῦντες εἰς πόσα μέρη, ἢ εἴδη

πόστος] Codex et Phav. πόσος.

ποδαπὸς ἢ ἡμεδαπὸς — ἢ βάρβαρος] Ita e Codice et Phav.; editum a Burneio ποδαπὸς ἐκεῖνος ἐστίν; πρὸς ὅπερ ἀπόκρισις εἴη, ἢ ἡμεδαπός· ἢ βάρβαρος. V. h. §. sub finem.

ἢ ἡ σελήνη] Articulum in Cod. non obvium suggerit Phav. Ut hic ἡ praecedente syllaba ἢ abreptum, ita alibi perperam enatum est, uti in Xenoph. Eph. 1, 2: κόμη ξανθὴ, ἡ πολλὴ καθειμένη, ὀλίγη πεπλεγμένη, ubi ἡ vitiosum est.

διαιρεῖται ὁτιοῦν· ἢ πόσοις ὀνόμασιν ὁτιοῦν προσαγορεύεται· ἢ πόσαις μεθοδείαις, ἢ τέχναις, ἢ τρόποις ὁτιοῦν ποιεῖται· λέγομεν, ποσαχῶς; οἷον ποσαχῶς διαιρεῖται τὸ θνητόν; ἢ ποσαχῶς ὀνομάζεται; ἢ ποσαχῶς ὁ ἁλιεὺς τοὺς ἰχθῦς ἀγρεύει; ἀπόκρισις δὲ καὶ πρὸς τοῦτο, μοναχῶς· διχῇ, ἢ δίχα, ἢ διχῶς· ἢ τριχῇ, ἢ τριχῶς· ἢ τετραχῇ, ἢ τετραχῶς· ἢ πενταχῇ, ἢ πενταχῶς, καὶ ἐφεξῆς· καὶ ἔτι τοσαυταχῶς· ὀλιγαχῶς· πολλαχῶς· πλεοναχῶς· πλεισταχῶς· ἀπειραχῶς, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἔτι ἐρωτῶντες καὶ ζητοῦντες τὴν αἰτίαν, λέγομεν, διατί; ἱνατί; τί δήποτε; τί ποτε; τοῦ χάριν; ἢ ὅτου χάριν; ἢ τίνος ἕνεκεν; καὶ τὰ τοιαῦτα. πρὸς ὅπερ ἀπόκρισις, διότι· διὰ τόδε· ἢ χάριν τοῦδε· καὶ ἕνεκα τοῦδε. ἔτι ἐρωτῶντες καὶ ζητοῦντες τὴν οὐσίαν αὐτῆς τῆς πράξεως καὶ μιᾶς μὲν ἐκ πολλῶν ἀορίστων οὔσης, λέγομεν, τί ποιεῖ ὁ δεῖνα; πρὸς ὅπερ ἀπόκρισις, ὅτι οὐδέν· ἢ τρέχει· ἢ διαλέγεται· μιᾶς δὲ ἐκ δυοῖν ὡρισμένοιν οὔσης, φαμὲν, πότερον τρέχει, ἢ διαλέγεται; ἢ τὸ πρότερον, ἢ τὸ ὕστερον. ἔτι ἐρωτῶντες καὶ ζητοῦντες τὴν ποσότητα, λέγομεν, πόσον ἔδραμεν; πρὸς ὅπερ ἀπόκρισις, πολύ· ἢ ὀλίγον. ἔτι ἐρωτῶντες καὶ χρόνον ζητοῦντες, ἐν ᾧ γέγονέ τι ποτὲ, οἷον πότε τοῦτο ἐποίησας; πρὸς ὅπερ ἀπόκρισις, χθές· νεωστί· πρότριτα· πρώην· πέρυσι· τῆτες· καὶ ποιητικῶς, ἀρμοῖ· καὶ προταινὶ,

ἐθνικόν] Ita Cod., cuius loco e Phav. editum θνητόν.

ἀντὶ τοῦ προσφάτως· πάλαι· καὶ διὰ ὀνομάτων, πρὸ δεκὰ ἡμερῶν· μετὰ δύο μῆνας. ἔτι ἐρωτῶντες καὶ τὸν ἀριθμὸν ζητοῦντες, ὁσάκις, καὶ ποσάκις φαμέν. πρὸς ὅπερ ἀπόκρισις, ἅπαξ· δίς· τρίς· τετράκις· πεντάκις· τοσαυτάκις· ὀλιγάκις· πλεονάκις· πολλάκις· πλειστάκις. ἔτι ἐρωτῶντες καὶ ζητοῦντες οὐ τὴν ποιότητα, ἀλλὰ τὸν τόπον, ἐν ᾧ τι γίνεται, τριχῶς ποιούμεθα τὴν ἐρώτησιν, ποῦ, ἢ πόθι; καὶ ποῖ, ἢ πόσε; καὶ πόθεν; ὧν τὸ μὲν ποῦ, ἢ πόθι μονὴν καὶ στάσιν δηλοῖ, οἷον ποῦ ἐστὶν ὁ δεῖνα; ἢ ποῦ κεῖται, ἢ κάθηται; πρὸς ὅπερ ἐπιῤῥηματικῶς ἡ ἀπόκρισις οὕτως, ἐνταῦθα· ἐκεῖ· οἴκοι· πολλαχοῦ. κατὰ μόνην δὲ δοτικὴν οὕτως, Ἀθήνησι, Θήβησιν. ὡς ἐπιτοπλεῖστον δὲ κατὰ δοτικὴν σὺν τῇ ἐν προθέσει, οἷον ἐν τῇ πόλει· ἐν τῇ ἀγορᾷ· ἐν τῇ Ἑλλάδι· ἐν τῷ ἀγρῷ. τὸ πῇ καὶ πόσε, καὶ πόθεν, κίνησιν σημαίνει. ἀλλὰ τὸ μὲν, τὴν εἰς τόπον· τὸ δὲ, τὴν ἐκ τόπου, οἷον ἐρωτώμενοι πῇ, ἢ πόσε βαδίζει; ἔστι μὲν ὅτε καὶ ἐπιῤῥηματικῶς ἀποκρίνασθαι, δεῦρο· ἐκεῖσε· οἴκαδε· Ἀθήναζε· Θήβαζε. πολλαχοῦ, πολλαχόσε· πάντῃ, παντόσε· πανταχῇ, πανταχόσε· οὐδαμῇ, οὐδαμόσε· ὡς ἐπιτοπλεῖστον δὲ κατὰ αἰτιατικὴν, σὺν τῇ πρὸς προθέσει, οἷον πρὸς τὸν βασιλέα· πρὸς τὴν πόλιν. ἔτι

πεντάκις· τοσαυτάκι] In Ed. interponuntur καὶ ἐφεξῆς· ἔτι ποσάκι, e Phav., credo, addita Codex, ut edidimus: idem mox cum Phav. Ἀθήνασι, Θήβασι.

ἐρωτώμενοι, πόθεν ἥκει ὁ ἄνθρωπος; καὶ ἐνταῦθα ἐνίοτε διὰ ἐπιῤῥημάτων ἡ ἀπόκρισις γίνεται, οἷον ἐντεῦθεν, ἐνθένδε, ἐκεῖθεν· οὐρανόθεν· οἴκοθεν· Ἀθήνηθεν· Θήβηθεν· γῆθεν· πολλαχόθεν· πάντοθεν, πανταχόθεν· οὐδαμόθεν. καὶ ὡς ἐπιτοπλεῖστον δὲ μετὰ γενικῆς σὺν τῇ ἀπὸ προθέσει, οἷον ἀπ' Ἀθηνῶν· ἀπὸ Βυζαντίου. ἔστι δ' ὅτε καὶ σὺν τῇ ἐξ προθέσει. καὶ σημειωτέον ἐνταῦθα, ὅπως κατά τινα φυσικὴν ἀκολουθίαν αἱ τρεῖς ἐρωτήσεις τὰς τρεῖς πλαγίας πτώσεις ἐκληρώσαντο, οἷον τὸ πόθεν τὴν γενικὴν, τὸ ποῦ τὴν δοτικὴν, τὸ δὲ πῇ τὴν αἰτιατικήν. ὥσπερ ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι προηγεῖται μὲν ἡ γενικὴ, ἔπειται δὲ ἡ δοτικὴ, καὶ τρίτη τούτων ἐστὶν ἡ αἰτιατική· οὕτω κἀνταῦθα προηγεῖται τὸ πόθεν, ἕπεται δὲ τὸ ποῦ, καὶ τελευταῖον τὸ πῇ, ἀκολούθως τοῖς τρισὶ μέρεσι τοῦ χρόνου. τὸ μὲν γὰρ πόθεν, τοῦ παρεληλυθότος· ἐρωτῶντες γὰρ, πόθεν ἦλθεν ὁ ἄνθρωπος, ἢ ἔρχεται; δηλοῦμεν καταλελοιπέναι αὐτὸν τὸν τόπον, ὅθεν καὶ ἐλήλυθεν, καὶ ἔρχεται, ἢ ἐλεύσεται. τὸ δὲ ποῦ, τοῦ ἐνεστῶτος· ἐρωτῶντες γὰρ, ποῦ ἐστιν ὁ δεῖνα, ἢ ἦν, ἢ ἔσται; τὴν ὡς κατὰ τὸ ἐνεστὸς ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ μονὴν αὐτοῦ δηλοῦμεν, ἐν ᾧ ἐστὶν, ἢ ἦν, ἢ ἔσται· τὸ δὲ πῇ καὶ πόσε, τοῦ μέλλοντος· ἐρω-

ἀπ' Ἀθηνῶν] Phav. ἀπὸ Ῥώμης. Mox ex eodem et Cod. ὁ δεῖνα pro edito ὧδε reposuimus.

πῇ καὶ πόσε] Cod. πότε: illud Phav. Etiam vitiose Cod. mox ἐβαδιζεν, quod e Phav. correctum.

τῶντες γὰρ, πῇ βαδίζει ὁ ἄνθρωπος, ἢ ἐβάδισεν, ἢ βαδίσει; τὴν ἐν τῷ μέλλοντι χρόνῳ εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον ἄφιξιν σημαίνομεν. ἔτι ἰστέον, ὅτι ἐν μὲν τῷ τίς; καὶ πότερον; τὴν οὐσίαν δηλοῦμεν· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, τὰ συμβεβηκότα, οἷον ἐν μὲν τῷ ποῖος; λευκός· ἢ θερμὸς, ἢ τὰ τοιαῦτα. ἐν δὲ τῷ πηλίκος; μέγας· καὶ μικρός. ἐν δὲ τῷ πόσος; πολύς· καὶ ὀλίγος. ἐν δὲ τῷ πόστος; πρῶτος· ἢ δεύτερος· ἢ τρίτος, καὶ ἐφεξῆς. ἐν δὲ τῷ ποσαπλάσιος; ὡρισμένως μὲν, διπλάσιος· τριπλάσιος, καὶ ἐφεξῆς· ἀορίστως δὲ, πολλαπλάσιος. ἐν δὲ τῷ ποδαπὸς ἢ ἡμεδαπός; Ἕλλην· ἢ βάρβαρος· ἢ Ἀθηναῖος· ἢ Θηβαῖος ἔτι ἰστέον περὶ ἐπιῤῥημάτων, ὅτι τὰ ἐπιῤῥήματα ἀναφέρονται πρὸς τὰς ἀγνοουμένας ἐνεργείας, ἢ τὰς τούτων ποιότητας, εἰ γὰρ ἐρωτῶμεν, πῶς ἀναγινώσκει; ἀποδιδόντες αὐτὸ τὸ ἐπίῤῥημα, ὅπερ τιθεται, τόπον ἔχει ἐπὶ τῷ ῥήματι, καὶ ἀποκριθείη ἄν τις, καλῶς· ῥητορικῶς· σοφῶς. πᾶσα γὰρ κίνησις πόθεν καὶ πῇ γίνεται, ἀλλὰ ἐπεὶ περὶ τῶν ἀγνοουμένων γίνεται ἡ ἐρώτησις, ὅταν

ἐν μὲν τῷ τίς] E Cod. editum erat ἐν μὲν τὸ τίς, cuius generis idiomata sequioris aetatis etsi alibi in istiusmodi scriptoribus obvia, in Philemone equidem non deprehendi: τῷ Phav. quoque, unde etiam sequens καὶ πότερον pro vulg. ἢ πότερον adscivimus.

καὶ ἐφεξῆς] Editum temere καὶ τὰ ἐφεξῆς: articulum etiam Phav. omittit.

μὲν ἴδωμεν τὸν τόπον εἰς ὃν ἡ κίνησις γέγονε, τόδε ἐκ τίνος.

82. ἝΤΕΡΟΣ· ἐπὶ δυοῖν· ἄλλος ἐπὶ πολλῶν. Ἀττικοὶ δὲ ἀδιαφόρως χρῶνται, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους, τρίτον δὲ ἕτερον δικαστήριον πρὸς τούτοις. οὕτω δὲ καὶ ἄλλος οὐ μόνον ἐπὶ πολλῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ δύο, καὶ ὅλως ἀδιαφόρως Ἀττικοὶ χρῶνται ἀμφοῖν. Πλάτων ἐν Πολιτείαις· ἄλλη μὲν ἡ ἀπωθοῦσα χείρ, ἑτέρα δὲ ἡ προσαγομένη. ἕτερον μετὰ γενικῆς, οἷον ἕτερον τὸ λευκὸν τοῦ μέλανος· καὶ ἕτερον τὸ ἓν τῶν δύο. ἀπὸ τούτου γίνεται καὶ τὸ πότερον ἐπὶ δύο τινῶν ἔχον τὴν πεῦσιν.

83. ἙΚΑΤΕΡΟΝ· καὶ τὰ δύο κατὰ ἓν· ἀμφότερα ὁμοῦ καὶ τὰ δύο. τὸ δὲ ἕκαστος δηλοῖ ὁμοῦ πολλούς. τὸ δὲ πᾶς οὐ κατὰ ἕνα δηλοῖ πάντας, ἀλλὰ ὁμοῦ· τὸ γὰρ πᾶς συναγωγὴ ὡς καὶ τῷ Ἀριστοτέλει δοκεῖ· λέγει γὰρ τὸ πᾶς οὐ τὸ καθόλου, ἀλλ' ὅτι καθόλου.

82. Phav. h. v p. 776,8.

Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους] T. 1. p. 64½,17. Reisk. ubi inverso verborum ordine πρὸς τούτοις δικαστήριον.

οὕτω δὲ καὶ] E Cod. et Phav. restituimus δέ. Mox καὶ ἕτερον τὸ λευκὸν e Cod. edebatur, quod auctore Phavorino correximus.

τὸ ἓν τῶν δύο] Ita Cod. et Phav. pro vulg. τὸ ἐκ τῶν δύο. Possis etiam tentare τὸ ἓν ἐκ τῶν δυο, fere ut Hesych. Πότερον· ἓν ἐκ δύο.

84. ΕΥΦΥΗΣ· ὁ δεξιὰν φύσιν ἔχων. Εὐβοεῖς εὐφυὴς παιδίον λέγουσιν, τοῖς οὐδετέροις ὀνόμασι ἀρσενικὰ καὶ θηλυκὰ ἐπίθετα, καὶ μετοχὰς ἀρσενικὰς καὶ θηλυκὰς ἐπιφέρουσιν, οἷον εὐφυὴς παιδίον· καὶ κόριον καλλίστη· καὶ γύναιον ἐρχομένη· καὶ μειράκιον λέγων· καὶ παρ' Ὁμήρῳ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι. καὶ τοῖς θηλυκοῖς ὀνόμασιν ἀρσενικὰ συντάττουσιν ἐπίθετα, ὡς παρ' Ὁμήρῳ, κλυτὸς Ἱπποδάμεια, καὶ θερμὸς ἀΰτμὴ, καὶ

84. Edidit Villois. ad Apollon. Lex. Hom. p. 875. seq. R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 198. „Haec ipsissima verba offendi apud libellum ignoti auctoris, inter Cod. MSS. Matrit. Bib. p. 377. Titulum prae se fert, περὶ τῶν σολοικοφανῶν σχημάτων. Exemplis a Philemone citatis addas, ἀναγκαίου τροφῆς (Thucyd. I. c. 2.) et γενναῖος, στέῤῥος γυνή. Cf. Koen. in Gregor. 25." Verba τοῖς οὐδετέροις — τοῦτο δίδωμι habet Phav. v. κλυτὸς p. 1070,10. De re ipsa cf. Bastii *Epist. Crit.* p. 282.

παρ' Ὁμήρῳ, τέκνον φίλε] Odyss. o,125.

παρ' Ὁμήρῳ, κλυτὸς Ἱπποδάμεια] Iliad. β, 742.

θερμὸς ἀΰτμὴ] Codicis lectionem ἀΰτη ita corrigendam esse pervidit Villois. l. c. collato Hymn. Hom. in Merc. 110. Phrasi θερμὸς ἀΰτμὴ etiam Hesiodus usus est, Theog. 696. Adde Hippocrat. de aëre 84., ubi Corayus T. 2. p. 241. verissime reposuit τά τε πνεύματα [τὰ] πολλὰ νότια, πλὴν ἀΰτμῆς μιῆς ἐπιχωρίου· αὕτη δὲ πνέει ἐνίοτε βίαιος καὶ χαλεπὴ, καὶ θερμή, ubi antea αὐτῆς, e Servini coniectura etiam αὔρης vulgabatur. In quo Hippocratis loco addo μιῆς e syllaba praecedenti ortum mihi videri. Θερμὸς autem proprie dicitur de flatu calefaciente, ut Philostrat. Imag. 2,17. p. 837. ed. Olear., quem locum hic appono e MS. auctum: ἐπιτρέψαντα τῷ Σειληνῷ τὰ ἐνταῦθα ἀποῤῥῆτα. τὰ δὲ ἀπόῤῥητα, κύμα-

αἰλὸς πολιοῖο. καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, δαϊζομένου πόληος.

85. ΕΥΓΗΡΩΣ, ΕΥΓΗΡΩ· ὁ καλὸν γῆρας ἔχων. τὰ γὰρ παρὰ τὸ γῆρας παραγόμενα ὀνόματα κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ̄ κλίνονται. τὰ δὲ παρὰ τὸ κέρᾱ, οἱ μὲν κοινοὶ διὰ τοῦ τ̄ο̄ς̄ κλίνουσιν, οἷον μονόκερως, μονοκέρωτος· αἰγόκερως, αἰγοκέρωτος. οἱ δ' Ἀττικοὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ̄ καὶ ταῦτα· χρυσόκερως, χρυσόκερω. ἐν τούτοις εὕρηνται καί τινες εὐθεῖαι μονάζουσαι πλαγίας οὐκ ἔχουσαι, οἷον ἡ γυνή· τὸ ὕδωρ· ὁ μάρτυς· τὸ ἦδος, ὃ δηλοῖ τὴν ἡδονήν· τὸ ὄφελος· τὸ ἦτορ. τὸ δὲ γυνὴ ἔχει αἰτιατικὴν γυνήν, ὥς τινες τῶν παλαιῶν ἐσημειώσαντο. ὡς δὲ πολλαὶ τῶν εὐθειῶν, ὡς εἴρηται, πλαγίας οὐκ ἔχουσιν· οὕτω καὶ πολλαὶ τῶν πλαγίων ὀρφαναί εἰσιν, ὥσπερ μητέρων τῶν εὐθειῶν. αὐτίκα ἡ τοῦ μάρτυρος γενικὴ εὐθεῖαν οὐκ ἔχει κοινὴν

βαλά τε ταῦτα ὕπτια, καὶ κρατῆρες ἀνεστραμμένοι χρυσοῖ, καὶ αὐτοὶ θερμοὶ ἔτι, καὶ τὰ σύμπαντα δὲ ἀψοφητὶ κείμενα.

αἰλὸς πολιοῖο] Villoisonus l. c.: „Legitur αἰλὸς πολιοῖο Ὀδ. ι, 410. ι, 152. et Ιλ. υ, 229. at αἰγὸς μεγάλοιο Ὀδ. ξ, 530 „Nos nihil dubitavimus de suscipienda lectione αἰλὸς pro αἰγὸς, ut e Cod. editum, quum αἰγὸς πολιοῖο hoc loco afferre nihil omnino attinuerit, contra in Schol. Venetis Iliad l. c. annotatum sit: σημειοῦνταί τινες, ὅτι αἰλὸς πολιοῖο ἔφη.

καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, δαϊζομένου πόληος] in edito Hesiodo non reperi: lectum tamen ibi fuisse δαϊζομένοιο, veri videtur simile.

85. Partem priorem Phav. h. v. p. 782,25.

ἀνάλογον λήγουσαν εἰς ξ· οὐδὲ γυναικός· οὐδὲ ὕδατος· οὐδὲ Φρέατος· οὐδὲ Διός.

Z.

86. ΖΕ'ΛΕΙΑ· ἐκ τοῦ πρωτοτύπου Ζέλη, ὡς Πηνελόπη, Πηνελόπεια· Ὑψιπύλη, Ὑψιπύλεια· Θεσσαλονίκεια· Σεβάστεια· Κολώνεια. δοκεῖ δὲ σὺν ἄλλοις καὶ τὸ Χώνη, Χώνεια. εὕρηται καὶ Ἐρήμεια, ἐκ τοῦ Ἐρήμη. ὥσπερ δὲ διὰ τοῦ εῖᾱ γίνεται παράγωγον, οὕτω καὶ διὰ τοῦ ᾱῐᾱ, ὡς δηλοῖ τὸ Φώκη, Φώκαια· καὶ νίκη, Νίκαια.

87. ΖΩΓΡΑ'ΦΟΣ· ὁ γραφεὺς, ὁ ζῶα γράφων, οὐκ ἔχει τὸ ῑ προσγεγραμμένον. ἔστι γὰρ ζῷον, ζῴου· ζωογράφος, καὶ ἐπειδὴ οὐδέποτε, μέταξυ τοῦ ῑ ὄντος, ἢ τοῦ ῡ, ἢ συμφώνου, κρᾶσις γίνεται· ἀλλὰ πρῶτον ἀποβάλλει αὐτὸ, καὶ οὕτω γίνεται ἡ κρᾶσις, οἷον βελτίονα, βελτίω· τῷ ἐμῷ, τὠμῷ· τοῦ ἀνθρώπου, τἀνθρώπου· τούτου χάριν καὶ τὸ ζωογράφος πρῶτον ἀποβάλλει τὸ ῑ, καὶ οὕτω ποιεῖ τὴν κρᾶσιν τοῦ ω̄ καὶ ō εἰς ω̄ χωρὶς τοῦ ῑ. ζῷον καὶ ζῴδιον προσγράφονται. τὰ γὰρ διὰ τοῦ

86. Idem h. v. p. 824,47.

87. Idem h. v. p. 851,4.

ζῷον καὶ ζῴδιον etc.] desunt ap. Phav.

προσγράφονται] E Cod. editum ὑπογράφονται mutavimus tum propter superius προσγεγραμμένον, cum vel maxime Phavorinum v. ζῴδιον p. 851,21. sequuti: v. autem ad §. 139.

τοῦ ᾠὸν οὐδέτερα μονογενῆ θέλει ἔχειν τὸ ῑ, οἷον Πτῷον, ὄνομα ὄρους· ὑπερῷον. οὕτω καὶ ζῷον σὺν τῷ ῑ.

H.

88. ἩΡΥΛΛΟΣ· ὑποκεκόρυσται ἐκ τοῦ Ἡρακλῆς, ὡς καὶ Βάθυλλος, ἐκ τοῦ Βαθυκλῆς, καὶ Ἀρίστυλλος, παρὰ τῷ Κωμικῷ, ἐκ τοῦ Ἀριστοκλῆς.

89. ἩΡΩ· τὸν ἥρωα, Ἀττικοί· οὐχ ἥρωα δὲ· καὶ ἥρως, ἐπὶ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν, καὶ οὐχ ἥρωας. ἥρωες δὲ, οὐχ ἥρως· εἰ καὶ ἅπαξ, ὑπὸ τοῦ μέτρου βιασθεὶς, οἱ ἥρως εἶπεν ὁ Ποιητής. τῷ δὲ ἠναγκασμένῳ οὐ χρηστέον.

88. Inversis verbis laudat Phav. h. v. p. 872,26. Hinc defendas Hesychii verba, Ἥρυλλος· τὸν Ἡρακλέα, ὑποκοριστικῶς adversus Valckenarium ad Adoniaz. p. 201. B. (p. 17. ed. Berol.) Ἥρυκλον ingeniosius quam verius reponi iubentem. Cf. Etym. M. v. Ἀρίστυλλος et v. Ἥρυλλος, p. 437,25.

παρὰ τῷ Κωμικῷ] Legi hoc ἐν Τελμισσεῦσι Aristophanis adnotavit Etymologus loco prius citato, quod quum Brunckius in Fragm. Arist. omiserit, designandum est. At etiam alibi obvium, in Plut. 315. et Eccles. 678. Inv.

89. Phav. h. v. p. 872,31. Thomam M. p. 424. et Phryn. Eclog. p. 62. [ibiq. Lobeck. p. 158. seq.] laudat R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 198.

ὑπὸ τοῦ] Cod. ὑπὸ τούτου.

οἱ ἥρως εἶπεν ὁ Ποιητής] Hunc esse Aristophanem adnotantibus Phrynicho, Thoma l. c. et Lascari Gramm. 3, 2, 7., p. 224., qui in Avibus quidem id legi addit, ubi nihil simile deprehendi, non possum satis mirari: nam mihi quidem nova res est, *poetam* κατ' ἐξοχὴν Aristophanem dici. Immo

90. ʼΗΤΤΟΝ· ἤγουν ἔλαττον· καὶ ἧττον, ἀντὶ τοῦ οὐδέν. Ἀριστοφάνης, ἧττόν μοι μέλει. ὁμοίως καὶ τὸ βραχὺ τίθεται ἀντὶ τοῦ οὐδὲν, οἷον βραχὺ φροντίζω σοῦ· ἀντὶ τοῦ οὐδέν.

Θ.

91. ΘΟΑΝΤΙΑ'Σ· δύο τύποι τῶν πατρωνυμικῶν εἰσὶ τῶν θηλυκῶν, ὁ εἰς ᾱς, οἷον Πελιὰς, καὶ ὁ εἰς ῑς, οἷον Πελοπίς. καὶ ταῦτα δὲ εἰς ᾱς μεταβάλλει τὴν τελευταίαν, παρεντιθεμένου τοῦ ῑ, ἵνα μὴ εἴη κακόφωνος.

Κ.

92. ΚΑ'ΛΛΙΜΟΣ. ἡ διὰ τοῦ ῑμος παραγωγὴ ἐκ τριῶν γίνεται, οἷον σπόρος, σπόριμος· ἀγωγὴ, ἀγώγιμος· κῦδος, κύδιμος. οὕτω κάλλος, κάλ-

Eustathius Prooem. ad Iliad. p. 5. καὶ τοίνυν καὶ ποιητὴς, ὁ οὕτω γράφων, ὁμοῖος ἂν καὶ εἴη, εἴτε κωμικὸς, εἴτε ὁστισοῦν ἕτερος· ἐξόχως δὲ Ὅμηρος. ὡς γὰρ εἴ τις εἴποι ὁ ῥήτωρ, ὁ Δημοσθένης εὐθὺς ὑπερεχόντως ἐνοήθη, κἂν τὸν λυρικὸν ἀκούσωμεν, εἰς τὸν Πίνδαρον ἀναγόμεθα, οὕτω καὶ τὸν ποιητὴν ἀκούσας τις μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸν Ὅμηρον ἐνόησε. διὰ τί; ὅτι ἐν αὐτῷ ἀρετὴ πᾶσα ποιήσεως· καὶ διότι σπερματικῶς ἀρχὴ καὶ καθηγητὴς αὐτὸς πᾶσι γέγονε ποιηταῖς τοῦ εἶναι ὅπερ λέγονται. Plura de Homeri appellatione dabit Schottus ad Procli Chrest. p. 413. ed. Gaisford.

90. Similia Phav. h. v. p 876,30.

91. Phav. h v. p 905.37., apud quem male κακόφωνα.

92. Idem h. v. p. 980,42.

λιμος. γίνεται καὶ ἀπὸ ῥήματος· προσδοκῶ, προσδόκιμος.

93. ΚΑΛΩ'ΔΙΟΝ σὺν τῷ ῑ γράφεται. συνεξηκολούθησε γὰρ τῷ λαγῴδιον, στῴδιον, ἡ στοὰ, κῴδιον.

94. ΚΙ'ΧΛΗ, καὶ ΤΡΙ'ΓΛΗ, καὶ 'ΟΜΙ'ΧΛΗ δεῖ λέγειν. τὰ γὰρ εἰς λᾱ λήγοντα θηλυκὰ πρὸ τοῦ λ̄ ἕτερον λ̄ ἔχει, οἷον σκίλλα· Κίλλα· κόλλα· βδέλλα· Τελέσιλλα· τὰ δὲ εἰς η̄ οὐκέτι, οἷον ὁμίχλη· κίχλη· τρίγλη, καὶ τὰ ὅμοια· ὥσπερ πύλη, πύλης· κρωβύλη, κρωβύλης.

95. ΚΙ'ΩΝ· ἀρσενικῶς· Ἴωνες δὲ θηλυκῶς. καὶ πολλὰ ἕτερα ἀρσενικῶς γραφόμενα, θηλυκῶς οὗτοι προφέρουσιν.

93. Idem h. v. p. 983,59. Etym. M. p. 486,16.

94. Similia Phav. v. κίχλα p. 1059,46. De re v. Sturz. ad Maittair de dial. p. 12. et Gramm. ap. Hermann. de em, gr. gr. rat. p. 322.

σκίλλα· Κίλλα] Vulgo Σκίλλα· Κίλλα. Kiddius ad Dawes. *Mus. Crit.* p. 11. nescio qua auctoritate ductus utramque vocem pro diversis eiusdem vocis σκίλλα, ab Hemsterh. ad Arist. Plut. p. 422. docte expositae formis habet. Nos contra urbem Cillam intelligimus, quum nomina propria pro exemplis usurpari hic posse, appositum Τελεσίλλα satis doceat. Nam huc frustra traxeris neque incertae fidei verba Hesychii voce κίλλαι, quae ipsa dubia est, neque Phavorini aperte corrupta p. 1059,51. Κίλλα, ζῶον πτηνὸν, corrigenda e Suida T. 2. p. 320. Κίχλα, εἶδος ὀρνέου.

95. Phav. h. v. p. 1060,27. Edidit Villois. ad Apollon. Lex. Hom. p. 875.

96. ΚΑΙΝΙ'ΔΙΟΝ. τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ᾱ καὶ εἰς η̄ θηλυκῶν, καὶ τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ο̄ς̄ οὐδετέρων διὰ τοῦ ῑδῑο̄ν̄ γινόμενα οὐδέτερα ὑποκοριστικὰ διὰ τοῦ ῑ γράφεται, οἷον μοῖρα, μοιρίδιον· ἑταίρα, ἑταιρίδιον· κλίνη, κλινίδιον· πύλη, πυλίδιον. πορνίδιον· ψυχίδιον· πλὴν τοῦ γῆ, γήδιον, ὃ φυλάττει τὸ η̄· ξίφος, ξιφίδιον· νῆσος, νησίδιον. τὰ δὲ ἀπὸ τῶν εἰς ῑς̄ θηλυκῶν διὰ τοῦ ε̄ω̄ς̄ κλινομένων διὰ τοῦ ε̄ῑδ̄ῑο̄ν̄ γινόμενα, διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου γράφεται, οἷον θνῆσις, θνήσεως, θνησείδιον· ἀλυσείδιον· ταξείδιον· δαμαλείδιον· κτησείδιον· καὶ ἕτερα.

96. Phav. h. v. p. 1067,10.

θνῆσις, θνήσεως, θνησείδιον] Quae omnia vide ne sint Grammaticorum inventa, qui quum pluralem τὰ θνησείδια passim apud bonos scriptores reperirent, repetendum eum a singulari diminntivo θνησείδιον putaverunt. Gerit sane quidem vox τὰ θνησείδια substantivi saepe vicem: singularem autem nnapiam offenderis. Pluralia exempla habes collecta a Beckio ad Aristoph. Av. 537., ubi Scholiastae κνίβεια τὰ θνησείδια restitnas velim pro θνησιμαῖα, auctore Schol. cod. Victor. in Thierschii *Act. Phil. Mon.* vol. 1. fasc. 3. p. 393., collato Piersono ad Herodian p. 466.: quamquam de ipsa voce θνησιμαῖος dnbitandnm minime esse providit Lobeckii diligentia in Parerg. ad Phrynich. p. 558. Beckii exemplis adde Philostrat. Vit. Apollon. 1,1. ἐσθῆτα [quo iure et Schneiderus Lex. Gr. v. θνησείδιος et Frenzelius libello *Beiträge zu Schneiders Griechisch-Deutschem Wörterbuche* Isenaci 1810 edito p. 11. ἐσθήματα citent, scire relim, quum vulgatam duo quoque Codd. Parisini tueantur] τε ἐκ θνησειδίων, ibiq. Olear., et 8, 7, 4. Denique Porphyrius de abstinentia 4,16. p. 353. παραγγέλλεται γὰρ καὶ Ἐλευσῖνι ἀπέχεσθαι κατοικιδίων

97. ΚΝΗΜΙ'Σ· ὅπλον σκέπον τὰς κνήμας τῶν στρατιωτῶν, ὀξύνεται. τὸ δὲ εὔκνημις βαρύνεται· ὅτι τὰ εἰς ῑς θηλυκὰ ὀξύτονα, εἰ μὲν ἐν τῇ συνθέσει φυλάττει τὸ θηλυκὸν μόνον γένος, καὶ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσει, οἷον σκελὶς, περισκελίς· εἰ δὲ μεταληπτὰ γίνονται καὶ ἀρσενικοῦ γένους, μεθίστανται εἰς βαρεῖαν τάσιν, οἷον ἐλπὶς, δύσελπις· τοῦτο γὰρ κοινόν ἐστι τῷ γένει. ταύτῃ τοι καὶ τὸ καταιγὶς ὀξύνεται, ὡς μονογενὲς, τὸ δὲ μελάναιγις βαρύνεται. οὕτω καὶ τὸ κληῒς, εὔκληϊς· κνημὶς, εὔκνημις· ὁμοίως καὶ ψηφὶς, πολύψηφις· ὡς τὸ, πολυψήφιδα παρ' Ἕρμον φεύγειν.

ὀρνίθων, καὶ ἰχθύων, καὶ κυάμων, ῥοιᾶς τε καὶ μήλων, καὶ ἐπίσης μεμίανται οὐ στιλίχους ἅψασθαι ὡς τὸ θνησειδίων: quo loco quum de cibis tantummodo sermo sit, quibus mystae Cereris vesci interdicerentur, sponte apparat Boissonadi coniecturam μεμίανται τὸ σκιλίθου ἅψασθαι ὡς τὸ θνησειδίων, ad Herodiani Epimerism. p. 120. prolatam plane concidere, etsi pro οὐ corrigendum esse τὸ recte sansisse videtur: ἅπτεσθαι autem proprie de cibis dici docet locus Clementis Alex. huc maxime faciens, Paedagog. 2. p. 149 C. ed. Sylb. ubi de Moyse: ὧν δὲ ἐφῆκεν ἅπτεσθαι, πάλιν κεκώλυκε τούτων τὰ θνησιμαῖα, τάτε εἰδωλόθυτα, τάτε ἀποπεπνιγμένα. Adde Athen. 7. p. 308.

κτησίδιον] Phav. κτῆσις, κτήσιος, κτησίδιον. In Lexicis Graecis sine auctoritate vulgatur κτησίδιον, hinc corrigendis.

97. Phav. h. v. p. 1072,47.

ἡμιόνος] E Cod. pro vulg. ἥμιονος restituimus.

πολυψήφιδα παρ' Ἕρμον φεύγειν] Quod e Cod. edebatur ὅρμον, certo mutandum erat, quum verba Oraculi sint plenius et emendatius lecti apud Herodot. 1,55. unde describo:

Ἀλλ' ὅταν ἡμίονος βασιλεὺς Μήδοισι γένηται,

98. ΚΡΕ'ΑΣ· κλίνεται κρέατος· σημαίνει τὴν σάρκα. τὰ εἰς ᾶς οὐδέτερα, εἰ μὲν ἔχουσι πρὸ τῦ ᾶς σημεῖον φωνήεντος, ἢ τὸ ῥ, κλίνονται· εἰ δὲ ἄλλο σύμφωνον, οὐ κλίνονται, ὡς τὸ δέπας· βρέτας. κράτων τυπτομένων, ἀντὶ τοῦ κεφαλῶν, σεσημείωται· καθὰ καὶ τὸ πάντων, καὶ δάδων.

Λ.

99. ΛΑ'ΑΣ· ὁ λίθος κλίνεται λάα. καὶ λᾶς, τοῦ λᾶ· ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν οἱ λαῖ, τῶν λῶν, καὶ λάων. καὶ Λάας ὄνομα κύριον.

100. ΛΑΓΙ'ΔΗΣ· πατρωνυμικὸν, ἐκ τοῦ λαγοῦ, ὡς ὁ τοῦ πελαργοῦ γόνος, πελαργίδης· τοῦ λύκου, λυκίδης· ἀλεκτορίδης· χηνίδης· περδικίδης.

καὶ τότε Λυδὲ ποδαβρὲ πολυψήφιδα παρ' Ἕρμον
φεύγειν· μηδὲ μένειν, μηδ' αἰδεῖσθαι κακὸς εἶναι.

98. Similia Phav. h. v. p. 1106,46 et 21.

99. Phav. h. v. p. 1143,51.

100. Idem s. λαγωὸς p. 1145,57. E Ruhnkenii schedis Valckenarius ad Adoniaz p. 402. B. (p. 248. Berol.), et hinc Huschkius *Anal. Crit.* p. 102. ediderunt.

λαγοῦ] Vulgo λαγωοῦ, quod ferri posse nullo modo persuadeor, quum Λαγίδης formari hinc minime possit: neque moror ea quae apud Suidam leguntur: Λαγίδης, ὁ τῦ λαγωοῦ. Formam a nobis restitutam, Jonibus propriam satis firmat Phrynichus Eclog. p. 78. ubi v. Lobeck. p. 186., licet eam etiam Atticis Grammaticus apud Hermann. de em. Gr. Gr. rat. p. 320. vindicet, ubi vide etiam ipsum editorem. Atque vere habes λαγὸν, λαγῦ apud Herodot. 1,123., nec non ἀκύ-

101. ΛΑΕΡΤΙΑ'ΔΗΣ· πατρωνυμικόν· τὰ γὰρ εἰς ος καθαρὰ εἰς άδης· τὰ δὲ μὴ, εἰς δης, ὡς Νηλήϊος, Νηληϊάδης· καὶ Κρόνος, Κρονίδης. ἰστέον ὅτι οὐ ποιοῦμεν ἀπὸ προσηγορικῶν πατρωνυμικά. τὰ γὰρ προσηγορικὰ κοινά εἰσι, καὶ κατὰ πολλῶν λέγονται. εἰ οὖν ἄνθρωπος, ἀνθρωπίδης, εἴπωμεν, ἐδηλώσαμέν τινα ἐκ πολλῶν γεγενῆσθαι, ὅπερ ἄτοπον· μόνον δὲ λέγουσι τὸν Πᾶνα γεγενῆσθαι ἐκ πολλῶν, ὅθεν καὶ ὠνόμασται.

102. ΛΑΟΔΑ'ΜΑΣ· ὄνομα κύριον, οὗ ἡ κλητικὴ ἄνευ τοῦ ς, ὦ Λαοδάμα· οὕτω καὶ Ἀκάμα.

103. ΛΟΧΙ'ΤΗΣ· ὁ ἐνεδρεύων. τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος, διὰ τοῦ ιτης γινόμενα, διὰ τοῦ ι γράφεται, οἷον τόπος, τοπίτης· λόχος, λοχίτης.

πόδας λαγὸς apud Hesiod. Scut. 302. Rem autem in Philemone conficit Etymologus M. p. 564,35. τὰ γὰρ εἰς ος ὀνόματα, εἰ μὲν καθαρὰ, διὰ τοῦ αδης ποιοῦσι τὸ πατρωνυμικὸν — εἰ δὲ μὴ καθαρὰ, διὰ τοῦ ιδης· Κρόνος· λαγὸς, Λαγίδης, quae omnia totidem verbis reddit Phavorinus v. Λαερτιάδης p. 1147,15. — In iis quae sequuntur, etsi Valckenarius l. c. adstipulante Huschkio Graece potius πελαργιδεύς, λυκιδεύς, ἀλεκτοριδεύς ceteraque terminari, summa diligentia probaverit, nihil mutavi ipsum Grammaticum falli persuasus, nomina patronymica cum derivativis commutantem: patronymica enim vocum allatarum in δης desinunt, v. c. Λυκίδης exstat apud Herodot. 9,5 et Demosth. in Nicostrat. T. 2. p. 1251.

101. Phav. h. v. p. 1147,15. Etym. M. p. 554,35.

102. Phav. h. v. p. 1154,15. Λαοδάμα occurrit in Odyss. 9, 141.

103. Phav. h. v. p. 1193,25. Etym. M. p. 670,22.

104. ΛΥΘΡΟΝ· μιασμὸν σημαίνει τὸν ἐξ αἵματος, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ λύω· ἀφ' οὗ καὶ λῦμα, τὸ κάθαρμα. γράφεται δὲ διὰ τοῦ θ, πρὸς διαστολὴν τοῦ λύτρου, ὃ ἐπὶ αἰχμαλώτων τίθεται.

105. ΛΥΚΑΙΑ· σημαίνει ἆθλα ἀνακείμενα τῷ Λυκαίῳ Διῒ ἐν Ἀρκαδίᾳ· δίδοται δὲ ἐν τούτοις τρίπους χαλκοῦς. πολλοὶ δὲ ἄγονται ἀγῶνες ἐν Ἀρκαδίᾳ, Λύκαια, Κόρεια, Ἀλέαια. ἐν δὲ Θήβαις, τὰ Ἡράκλεια· τὰ δ' αὐτὰ καὶ Ἰολάεια καλεῖται. ἐν μὲν Θεσπειαῖς, Ἐρώτεια. ἐν δὲ Λεβαδείᾳ, τὰ

104. Phav. h. v. p. 1195,34.

105. Ibid. lin. 43 Similia Schol. Pindar. Olymp. 7,154. Omissis verbis ἐν δὲ Ὠρωπῷ τὰ Ἀμφίκαια edidit Villois. ad Apollon. Lex. Hom. p. 765. seq.

Βασίλεια] E Cod. editum Ἐρώτεια βασίλεια. Priorem vocem a librario adiectam esse, scite Italus homo adnotavit, cuius notam hic integram repetendam duxi, quum verendum sit ne schedae Italae, quae bonae sane frugi sunt, patrios fines vix superarint. *Saggio d'osservazioni sopra un' opera recentemente publicata col titolo Feste della Grecia, letto nell' Academia Napoleone, da Cesare Luchesini, soc. della stessa Academia.* Lucca 1806. 4. Ibi p. 27. habes: „Se si confronta il cittato frammento di Filemone cogli Scolj di Pindaro *Olymp.* 7. v. 153 e 154. si vedrà fra loro tanta somiglianza che si dovrà confessare, che il Lessicografo ha copiato lo Scoliaste. La diversità consiste nelle feste di cui si tratta. Uno degli Scoliasti al. v. 153. dice, ἐν δὲ Λεβαδείᾳ τὰ καλούμενα βασίλεια, e l'altro ἐν δὲ Λεβαδείᾳ τὰ Τροφώνια; Filemone poi dice, ἐν δὲ Λεβαδείᾳ τὰ καλούμενα Ἐρώτεια βασίλεια καὶ Τροφώνια. A me par manifesto che Filemone abbia quì giudiziosamente riunite le due testimonianze degli Scoliasti, alla qual riunione il Copista ha poi aggiunto la parola

καλούμενα Βασίλεια, καὶ Τροφώνεια. ἐν δὲ Ὠρωπῷ, τὰ Ἀμφιαράϊα. ἐν δὲ Πελλήνῃ τῆς Ἀχαίας, ἀγὼν ὁ καλούμενος Θεοξένεια· τὸ δὲ ἆθλόν ἐστι χλαῖνα. ἐν δὲ Αἰγίνῃ, τὰ Αἰάκεια.

106. ΛΩΪΟΝ· κρεῖσσον, βέλτιον. τὰ εἰς ων καθαρὰ δισύλλαβα συγκριτικὰ διφθόγγῳ παραλήγεται, οἷον πλείων· μείων. τὰ δὲ οὔ· οἷον ῥάων. λώων, οὔ· γίνεται δὲ παρὰ τὸ λῶ, τὸ θέλω· ὃ γὰρ νοεῖ τὶς ἑαυτῷ συμφέρον, τοῦτο καὶ θέλει. ἐκ τοῦ λῷον λωΐτερον γίνεται σὺν τῷ ὑπογεγραμμένῳ ἰῶ-

Ἐρώτεια con errore facile ad accadere avendola scritta immediatamente prima. A Lebadia era l'antro di Trofonio celebre per un oraculo. Pausan. lib. 9. cap. 37. In suo onore si facevano queste feste, le quali si chiamavano anche *Reali* perchè Trofonio fù Rè di quello Stato." Quam felicissimam Itali emendationem confirmat Phavorinus.

ἐν δὲ Ὠρωπῷ, τὰ Ἀμφιαράϊα] Vulgo τὰ Ἀμφίκαια, quae festa quum aliunde non constent, contra Oropi τὰ Ἀμφιαράϊα celebrata esse satis notum sit, haec reponenda duxi, quum praesertim Scholia Pindari simili contextu τὰ Ἀμφιαράϊα exhibeant.

Θεοξένεια] Non debuisset, ut hoc obiter moneam, Jebb in Aristidis T. 1. p. 512. verbis αἱ μὲν θεῷ ξένια ἄγει respuere quod Canterus reponendum sagaciter adsequutus erat, Θεοξένια, quae festa memorat Plutarchus de Sera num. vindict. p. 551. et Pollux 1,130. Plura dabunt Valcken. ad Herod. 1,51. et Schweigh. ad Athen. 9,13.

106. Phav. h. v. p. 1200,52.

τῷ ὑπογεγραμμένῳ ἰῶτα] Nisi scriptum fuit τῷ προσγεγρ. ἰῶτα, certe iota non *subscriptum*, sed *postscriptum* intelligi debet; qui verbi, de quo v. ad §. 87 et 104., usus magnopere me offendit, cui quod comparem nihil aliud habeo

τα, ὡς τὸ ῥήϊτερον καὶ τὰ τοιαῦτα. ποιητικὸς δὲ ὁ τοιοῦτος σχηματισμὸς, ὡς καὶ χειρότερον. τὸ γὰρ κοινὸν λῷον· καὶ ῥᾷον· καὶ χεῖρον.

M.

107. ΜΑΚΑ'ΡΤΑΤΟΣ· μακαριώτατος. Ἰστέον ὅτι τὰ συγκριτικὰ σχηματίζονται ἀπὸ τῶν ληγόντων εἰς ων, ἢ εἰς ας, ἢ εἰς ης, ἢ εἰς ους· καὶ ταῦτα ἐὰν φυλάττῃ τριγένειαν. διόπερ μεμπτέον τὸν Σώφρονα λέγοντα φωρωτάτους ἀεὶ καπήλους. οὐδὲ γὰρ τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα παρασχηματίζει συγκριτικὸν καὶ ὑπερθετικόν. ἔτι ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες μακάρτατος. τὸ μέντοι φέρτερος, φέρτατος· βέλτερος, βέλτατος· ὕστερος, ὕστατος· οὐκ οἴονται εἶναι συγκριτικὰ, ἢ ὑπερθετικὰ, συμ-

quam analogiam verbi ὑποτάσσω, eodem planę modo usurpati in Etym. Gudiano p. 287.31. Interim tamen succurrit exemplum in Herodiani Epimerism. p 216.1 νιὸς δὲ, τὸ τίκνον, ψιλὸν καὶ ὑπογεγραμμένον, ubi editor doctissimus in nota προσγεγρ suadebat, quo iam non opus erit.

107. Phav h. v. p. 1206,44. Etym. M p 573,52. Edidit Villois ad Apollon. Lex. Hom. p 822 sq.

εἰς ους] Phav. εἰς υς; Etym. εἰς υς, ἢ εἰς ους, recte, credo. Idem Etym. mox post καπήλους addit παρέχεται.

ἔτι ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες μακάρτατος] Vocem reperi in inscriptione, quam primus edidit Winckelmannus *Trattato preliminare*, T. 7. p 258. eius Opp. ed. Meyeri, unde accuratius repeti iussit Nibby in *Giornale Arcadico* Tom. 1. p. 162.

πεπτωκέναι δὲ τοῖς συγκριτικοῖς. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ πρότερος· εἰ γὰρ ἀπὸ τοῦ πρῶτος, ὤφειλε διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεσθαι.

108. ΜΕΙΖΟΝΑ ΠΑΝΤΩΝ οὐ δεῖ λέγειν· μέγιστα δέ, μείζονα δὲ τούτου τινός· μεῖζον γὰρ τούτου λέγομεν.

109. ΜΕΤΑΜΩΝΙΟΝ· κτητικόν. γίνεται δὲ ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν πληθυντικῶν κτητικὸς τύπος εἰς ος τῷ ι παραληγόμενος, οἷον Ἄμμων, Ἀμμώνιος· ἀνέμων, ἀνεμώνιος· καὶ μεταμώνιος, ὁ μάταιος.

110. ΜΕΤΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ ΟΝΟΜΑΤΑ· τὰ μετέχοντα ἔκ τινος ὕλης, οἷον χρύσειον ἔκπωμα, ἐκ τοῦ χρυσοῦ· καὶ ἀργύρειον, καὶ σιδήρειον ὅπλον· ἃ ποιητικῶς οὕτω λέγεται. ἐνίοτε δὲ χωρὶς τοῦ ι, οἷον χρύσεον· καὶ ἀργύρεον· καὶ σιδήρεον. παρὰ δὲ τοῖς κοινοῖς συνῃρημένως ταῦτα πάντα λέγεται, οἷον χρυσοῦν· ἀργυροῦν· σιδηροῦν. καὶ πρὸς τὰ κύρια καὶ προσηγορικὰ σύνταξιν ἔχει, ὡς τὰ ἐπίθετα.

108. Similia Phav. h. v. p. 1224,11.

109. Idem v. μεταμώλιον p. 1243,47.

110. Idem h. v. p. 1249,6.

οἷον χρύσεον — σιδηροῦν] Palaeographiae Graecae studiosorum in gratiam ipsa Codicis contexta profero: οἷον χρύσειον καὶ ἀργύρειον καὶ σιδήρειον. παρὰ δὲ τοῖς κοινοῖς συνῃρημένως ταῦτα πάντα λέγεται οἷον χρυσοῦν ἐνίοτε δὲ χωρὶς τοῦ ι οἷον χρύσεον, ἀργύρεον, σιδήρεον. παρὰ δὲ τοῖς κοινοῖς συνῃρημένως οἷον χρυσοῦν, ἀργυροῦν, σιδηροῦν: quibus punctis subterductis, quae interjacerent omnia ex errore iterata esse ipse qui codicem

111. ΜΗΔΕΝΕΣ καὶ ΟΥΔΕΝΕΣ Ἀττικοὶ λέγουσι· καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πτώσεων τῶν πληθυντικῶν.

112. ΜΟΝΟΣ ΠΑΝΤΩΝ· ἀντὶ τοῦ ἀπὸ πάντων· καὶ οἶος ἀπ' ἄλλων. μονώτατος παρὰ ποιη-

exaravit, indicare genuine voluit. Hoc librariorum more augeantur Bastiana, *Commentat. Palaeogr.* p. 856 et 737.

111. Phav h. v. p. 1253,5.

112 Id. h. v. p. 1272,9.

οἶος ἀπ' ἄλλων] Unicus qui ex Homero huc referri possit locus est Odyss. ι, 192. ὅ τε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων. At ne multa, sententiam promam meam, nonnullis, scio, audacem visuram. Respexisse enim Philemonem arbitror Hymn. Hom. in Merc. 193, ubi hodie quidem μοῦνος ἀπ' ἄλλων editur, at magna mea cum suspicione, olim οἶος ἀπ' ἄλλων lectum fuisse, quum praesertim μόνος ἀπό τινων praeter hunc locum alio inveniri negem, atque Homerus ne μόνος τινὸς quidem eo sensu, quo apud alios auctores, uti Sophocl. Oed. Col. 1250. occurrat, iungere soleat. Nam quod legitur Iliad. Φ, 442.

μέμνησαι ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἀμφὶ
μοῦνοι νῶϊ θεῶν,

sponte apparet huc non quadrare. Neque caussa latet qui factum sit ut utraque vox commutata sit: solent enim Lexicographi veteres voci οἶος explicandae alteram ut glossam saepe apponere. Vide infra 122. Apollon Lex. Hom. v. οἶος p. 491. ed Toll. Schol Ven et br. ad Iliad ε,39 Zonaras Lex. T. 2 p. 1451. Arcad. de accent p 57,13. Herodiani Epimerism. p. 216. et Orion Etym. p. 124,4., quo utroque loco, et Herodiani et Orionis, inter se collato Boissonadi de Herodiani Epimerismis sententia novo confirmatur argumento, esse eos epitomen Herodiani Alexandrini Epimerismorum, seriori demum aetate confectam. At ne quid tacere sciens videar, quo in-

ταῖς· μονώτερος δὲ οὐκέτι. ὡς παρ' Ἀριστοφάνει,

fringi mea de versu Homerico possit sententia, moneo admissa coniectura illa exoriri hiatum in caesura bucolica, cui nescio firmando an sufficiat contulisse Homericum,

οἷόν κ' ἢ φρεσὶν Ἀχαιοί, ὅ κεν ἄγῃσιν,

quem locum intelligo quodammodo a nostro differre. Simillimum hiatum ante οἶος habes Odyss. ξ, 450.

αὐτὸς κτήσατο οἶος, ἀποιχομένοιο ἄνακτος.

At propius huc quadrat Iliad. Θ, 105.

ἀλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὄφρα ἴδηαι.

Ex recentioribus poetis huc faciunt Apollonius Rhod. 4,1283.

ἄσπετος, ὅστε βοῶν κατὰ μυρία ἔκλυσεν ἔργα.

Oppian. Cyneg. 2,403.

ἀλλὰ καὶ ὀθνείοις ἐπεμήσατο ὑψόθι φίλτροις,

ubi Hermannus Orphic. p 739. audacissime νειόθι coniecit. Quintus Smyrnaeus 3,189.

ὦ φίλοι, εἰ ἐτεόν μοι ἀρήγετε εὐμενέοντες,

ubi Hermannus l. c. p. 743. ἀρήγοιτ'. Idem 7,599.

ἐς μόθον Ἀργείοισιν ἀτάρβεα ἤνεκα πάντων,

de quo loco v. Hermann. l. c p. 746. Possunt huius generis etiam plura congeri: ne multa, unum Q. Smyrnaei locum addam, 4,170.

δάκρυ κατὰ βλεφάρων ἠλείβετο ἡδὺ γοώντων,

ubi v. Herm p. 748, qui praeter alia tertiae personae ἠλείβετο aliquid tribuendum esse scite adnotavit.

μονώτατος παρὰ ποιητῇ] Rarissimus certe huius superlativi usus est apud pedestris sermonis auctores, quorum exempla collegerunt Intpp. ad Thom M h v. p 640 Bern. et ad h. l. Valckenarius inter ipsius *Epistolas a Tittmanno editas* p. 170. Schol. Aristoph. Plut 83 ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν μονώτατος εὕρηται ἐν τοῖς λογοποιοῖς. Lycurgus in Leocratem p. 197. Reisk T. 4., quem locum correctiorem hic exhibeo, quo simul novae textus recensionis hoc etiam anno a nobis prelo submittendae exstet indicium: τοιγαροῦν μονώτατοι

μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος.
μόνος ὄνομα ὑπερθετικὸν, κατὰ τὸ ἰδιάζον τὴν ὑπέρθεσιν ἔχον· ἀναιρεῖ γὰρ τὴν κοινωνίαν ἁπάντων. διὸ ἑτέραν ὑπέρθεσιν οὐ δέχεται κατὰ ἀκριβῆ λόγον· τὸ δὲ παρ' Ἀριστοφάνει πέπαικται.

N.

113. ΝΗΈΣ· οὐχ αἱ ναῦς, τὰ πλοῖα λέγομεν· σόλοικον γάρ. ἥμαρτε μέντοι Φαβωρῖνος,

ἐπώνυμοι τῆς χώρας εἰσὶν, ἰσοθέων τιμῶν τετυχηκότες· εἰκότως. ὑπὲρ ἧς γὰρ [ζῶντες addendum esse, recte fortasse Lobeckius ad Phrynich. p. 129. divinavit] οὕτω σφόδρα ἐσπούδαζον, δικαίως καὶ τεθνεῶτες ἐκληρονόμουν· ἀλλὰ Λεωκράτης οὔτε ζῶν, οὔτε τεθνεὼς, δικαίως ἂν μετάσχοι, μονώτατος ἂν προσηκόντως ἐξορισθείη τῆς χώρας, ἣν ἐγκαταλιπὼν τοῖς πολεμίοις ᾤχετο. Quod dedimus, subministrabant praestantissimi duo Codices Britanni, laude suo loco iusta nuncupandi.

μονώτερος δὲ οὐκέτι] Cf. infra §. 203.

Ἀριστοφάνει] Plut. 182. Ceterum citare Grammaticus etiam potuisset Equit. 351.

μόνος ὄνομα] Ab his verbis usque ad fidem exstant apud Grammat. ined. (Manuelem Moschopulum, ni fallor) Cod. Paris. Reg. 1693. pone Philostrati Imag. 1,26. Quo auctore mox pro edito πεποίηται revocavi πέπαικται, quod ipse Codex tuetur, nec non firmant Phavorinus, Thomas M. p. 128. et Schol. Aristoph. Plut. 83.

113. Phrynich. Eclog. p. 68., ubi v. Lobeck. p. 170. Edidit Villois. ad Apollon. Lex. Hom. p. 668.

Φαβωρῖνος] Cf. Philostrat. Vit. Sophist. 1,8. p. 489. seq. et 1,21, 9. p. 541. Vit. Apoll. 5,12. p. 197. Diogenes Laert. Suidas h. v. T. 3. p. 572. seq. Cuius sophistae etiam aliud

Πολέμων, καὶ Σύλλας αἱ ναῦς εἰπόντες. τὰς νῆας οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ τὰς ναῦς. Λολλιανὸς δὲ ὁ σοφι-

in dicendo vitium animadvertit Phrynichus Eclog. p 69. Κορυφαιότατος: ἐκκαλυψάμην εὗρον παρὰ Φαβωρίνῳ. Λέγε ἂν κορυφαῖον, quem locum produco ut novissimum editorem castigem, qui corrupta ea repeti curaverit, quae ex Phavorino p. 1095,12. ita emendari debuissent: Κορυφαιότατον ἐκκαλυψάμενος εὗρον παρὰ Φ. etc.

Πολέμων] De Polemone sophista cf. Philostrat. Vit. Soph. 1,25. p. 530. Diogenes Laert. Suidas h v. T. 3 p. 140. Ut Philemo Polemonis dicendi genus vituperat, ita etiam Phrynichus Eclog. p. 271. Lob., qui κεφαλαιωδέστατον praeter usum dixisse eum iniquius notat. Qua voce monitus non possum temperare mihi quo minus similem superlativum κεφαλαιότατον Platoni restituam, in cuius Gorgis 108 (p 494. E.) vulgatur: καὶ τὸ τούτων τοιούτων ὄντων κεφάλαιον, ὁ τῶν κιναίδων βίος οὗτος οὐ δεινὸς καὶ αἰσχρὸς καὶ ἄθλιος; quem locum tanta festinatione praeteriit J. Bekkerus ut ex eo Grammatico Antiatticista, quem ipse nuper inter Anecd Gr T. 1. edidit, in Platone κεφαλαιότατον scribendum esse praetervideriti citat is enim p 104 Κεφαλαιότατον: Πλάτων Γοργίᾳ. Etiam hoc velim additum, Heindorfium auctore Buttmanno recte mihi videri τὸ ante τούτων adiecisse, quod posthabuit idem Bekkerus, immemor earum turbarum, quas τὸ ante τούτων, τούτοις, τοῦτον vel τούτου in MS. parere solent. Similitudine enim sequentis syllabae factum ut τὸ cum damno scriptoris persaepe aut excideret, aut etiam adderetur, uti in Libanii Epistola, edita in Wolfii *Anecd. Graec.* T 3 p. 299. σὺ δ' [ita e coniectura Wolfii pro σοὶ δ'] εἴτι τὸ τοιοῦτόν ἐστι, πέμπε καὶ ὑπερευφραίνει lege ibi εἴ τι τοιοῦτόν ἐστι.

Σύλλας] qui fuerit, hodie non constat.

οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ τὰς ναῦ] Haec verba quae in Codice desunt, e Phav. restituit Burneius. Accusativum ναῦς vere habes in Lycurg or. in Leocrat. p. 241. Reisk Etiam pro Accusativo ναῦς habendum esse in Thucyd. 1,7. Goellerus

τὴς ἀκοῦσας παρά τινος, ὅτι οὐ χρὴ αἱ ναῦς λέγειν, ἀλλὰ αἱ νῆες, ᾠήθη δεῖν λέγειν καὶ τὴν αἰτιατικὴν ὁμοίως, τὰς νῆας. οὐκ ἔχει δὲ οὕτως· ἀλλ' ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας δισυλλάβως, ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς μονοσυλλάβως.

114. ΝΟΥ͂ΣΟΣ· Ἰωνικῶς, ἀντὶ τοῦ νόσος. οὐκ ἐπὶ πάντων οἱ Ἴωνες τῷ ō μικρῷ παραληγομένων ὀνομάτων τὸ ῡ προστιθέασιν, ἀλλὰ ἐπὶ μετρίων τινῶν, ἅτινά ἐστι ταῦτα, οἷον νοῦσος· μοῦνος· οὔρεα· οὔριον· πουλύ· κούρη· Οὔλυμπος· οὐλόμενος· οὐδός.

Ξ.

115. ΞΥΓΓΕΏΡΓΟΣ· προπαροξυτόνως. σύνθετον

in Thierschii *Act. Phil. Mon.* vol. 2. fasc. 2. p. 228. scite monuit: quem Thucydidis locum Haackius quum nuper emendare volebat, denuo corrupit. Attamen νέας in Euripidis Iph. Aul. 248. legi adnotavit R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 198.

Λολλιανὸς] Codex Λολλισμὸς, quod vitium propogavit Villoisonus. De Lolliano Sophista adeas Philostrat. Vit. Sophist. 1,23. p. 526. et Suidam h. v. T. 2. p. 456.

114. Phav. h. v. p. 1315,38. Edidit Villois. ad Apollon. Lex. Hom. p. 671.

115. Phav. h. v. p. 1324,53. Sectio haec, cui Burneius nimirum ut singula vocabula ad alphabeticum litterarum ordinem in lexico redigeret, una cum sequente locis suis pulsae §. 117mam praeire contra neglecta Codicis auctoritate

θετόν· γὰρ ὡς πάγκαλος· πάνσοφος. τὰ γὰρ εἰς ος ὀξύτονα συντιθέμενα βαρύνεται. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ, τοὺς ξυγγεώργους κάλεσον.

116. ΞΥΛΑ'ΦΙΟΝ· ὑποκοριστικῶς, τὸ μικρὸν

iussit, suo loco cum sequente a nobis restituta est, ordinem litterarum in Lexico Graeco magni haud facientes, de qua re sententiam in Prolegomenis aperuimus abunde.

πάγκαλος] E Cod. editum πάγγελος, quae vox nihili est, licet ita etiam Phav. Quod reposuimus, firmat Lexicon ineditum cod. Reg. Paris. 2562. fol. 214. verso: Δεινόν, καὶ ἐκ τούτου κατὰ σύνθεσιν πάνδεινον· καὶ χαλεπὸν καὶ παγχάλεπον· τίθεται δὲ ταῦτα, λέγω δὲ τὸ πάνδεινον καὶ παγχάλεπον, ἀντὶ τῶν ὑπερθετικῶν, τοῦ δεινότατον καὶ χαλεπώτατον. Ὁμοίως καὶ τὸ πάγκαλος [cod. πάγκελος]· τὸ μὲν καλὸς ἁπλοῦν, τὸ δὲ πάγκαλος ἀντὶ τοῦ κάλλιστος ὑπερθετικοῦ λαμβανόμενον, ὡς καὶ παρὰ Λουκιανῷ· οἷον ἐγὼ ἔναγχος ἔπαθον παγκάλην τινὰ γυναῖκα ἰδών, ἀντὶ τοῦ καλλίστην. Τὸ δὲ παγκάλλιστος καὶ παγκάκιστος σπανίως καὶ παρὰ ποιηταῖς, οὐ κατὰ Ἀττικὴν μέντοι συνήθειαν γράφεται. Quae Grammaticum rectissime sapientem produnt: nam παγκαίνιστος est Aeschyli Agam. 960 Pors. Quae mox de significatione Superlativi illis compositis insita Grammaticus tradit, etiam recte monita esse videntur et possunt inservire, ut ubi πάνυ Adiectivo potius apponatur accuratius patefiat. Comprobatum hoc praeceptum egregie habes in Platonis loco de legg. 8. p. 829. A. τοῖς εὐδαιμόνως ζῶσιν ὑπάρχειν ἀνάγκη πρῶτον τὸ μήτε αὐτοὺς ἀδικεῖν μήτε ὑφ' ἑτέρων αὐτοὺς ἀδικεῖσθαι· τούτοιν δὲ τὸ μὲν οὐ πάνυ χαλεπόν, τοῦ δὲ μὴ ἀδικεῖσθαι κτήσασθαι δύναμιν παγχάλεπον, καὶ οὐκ ἔστιν αὐτὸ τελέως σχεῖν ἄλλως ἢ τελέως γενόμενον ἀγαθόν. Quare Schneiderum iudico in Xenoph. Anab. 5, 2,20. πάνυ χαλεπὸν ex Etonensi libro pro παγχαλεπόν, et 7, 5,26. πάνυ χαλεπῶς pro lectione codd. Paris. et Etonens. παγχαλεπῶς recte suscepisse.

Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ] v. 223.

116. Phav. p. 1325,22. Ξυλύφιον, τὸ μικρὸν ξύλον, καὶ ξυ-

ξυλάριον· καὶ ξυλήφιον. δοκιμώτερον δὲ τὸ ξυλήριον.

117. ΞΗΡΟ'Ν· παρὰ τὸ ξῶ ῥῆμα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ὕλης τῶν ξύλων· ἢ παρὰ τὸ ἔξυσται, ξυρὸν γίνεται, καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ῡ εἰς ῆ ξηρόν. οὕτω Φιλόξενος.

O.

118. Ο'ΙΔΙΠΟΥΣ· ἐκ τοῦ οἰδῶ, οἰδήσω, οἰδησίπους· καὶ Οἰδίπους, διὰ τοῦ ῖ. τὰ γὰρ ἀπὸ

λύφιον ὑποκοριστικῶς: δοκιμώτερον δὲ τὸ ξυλήριον καὶ ξυλάριον. Etym. M. p 611,22. Ξυλήφιον, ὑποκοριστικῶς· δοκιμώτερον δὲ τὸ ξυληριον καὶ ξυλάριον. In Phav. priori loco ξυληφιον, nisi ξυλάφιον apparet scriptum fuisse. Nihil tamen in Philemone mutavi, etsi ipsa vox ξυλάφιον in Lexicis frustra quaeratur. Ξυλάριον exstat ap. Grammat. in Bakkeri *Anecd. Graec.* T. 2. p. 857., ξυλήριον auctores laudati firmant, quibus adde Scholiastam Clementis Alexandrini e codice Parisino infra ad §. 172 edendum. Denique de voce ξυλήφιον, quam in Eustathii Commentariis Homericis saepius me legisse memini, vide Bastii *Epist. Crit.* p 195 et Lobeck ad Sophocl. Aiac. p. 350. Recurrit apud Zonar. Lex. h. v. T. 2. p. 1419.

117. Phav. h. v p. 1324,34. Edidit Villois. ad Apollon. Lex Hom. p. LXVIII.

Φιλόξενος] Confidenter vulgatam Φίλων commutavi, quod quibus de caussis factum sit, in Prolegomenis fuse explanatum est. Servat quidem Φίλων Zonaras Lex. T. 2. p. 1417. simili contextu, nec non Phavorinus: at uterque ingenti cum suspicione, ne corruptelam passi sint, quum praesertim Phavorinus paucis ante versibus v. ξέστης etiam Φίλων praebeat, ubi Φιλόξενος legendum esse in Prolegom. demonstravi.

118. Phav. h. v. p. 1337,1., ubi Theognoti hoc fuisse

βαρυτόνων μελλόντων γινόμενα διὰ τοῦ ῑ γράφεται, ἢ διὰ τοῦ ō μικροῦ. ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ τοῦ ē ψιλοῦ, οἷον στήσω, Στησίχορος· πράξω, Πραξιφάνης· οὕτω καὶ οἰδήσω, οἰδησίπους καὶ Οἰδίπους.

119. Ὁ ἝΤΕΡΟΣ· ἡ εὐθεῖα· καὶ Ἀττικῶς λέγεται ἅτερος, καὶ κλίνεται τοῦ ἁτέρου· Ἀττικῶς δὲ, θατέρου· ἡ δοτικὴ, θατέρῳ· ἡ αἰτιατικὴ, θάτερον. ἡ μὲν οὖν εὐθεῖα ἐν τοῖς ἀρσενικοῖς, ὁ θάτερος οὐ λέγεται· βάρβαρον γάρ. ὁμοίως οὐδὲ ἐπὶ τῶν θηλυκῶν ἡ θατέρα. ἐπὶ δὲ τῶν οὐδετέρων καὶ ἡ εὐθεῖα κατὰ συναλοιφὴν ἐκφέρεται, οἷον ἡ εὐθεῖα τὸ ἕτερον, καὶ Ἀττικῶς θάτερον. καὶ κλίνεται θατέρου, θατέρῳ, θάτερον.

120. ΟἽΗ καὶ ΜΙ͂Α ἰσοδύναμα, καὶ πολλαχοῦ ταὐτὸν δύναται. οἷος ἀπ' ἄλλων· μόνος ἀπὸ πολλῶν.

praeceptum de v. Οἰδίπους adnotatur, idemque Etym. M. p. 615,57. et Zonara T. 2. p. 1427. tradentibus. Praeter Codicis autem fidem in Ed. Angl. huic sectioni sequens praecedit: nos cur Codicem potius sequendum putaverimus, in Prolegomenis declaravimus. Ceterum de Oedipi nominis origine cf. Schol. Eurip. Phoen. 27. et ad h. l. Valcken.

119. Phav. h. v. p. 1334,44.

120. Priora idem h. v. p. 1338,4. Nimirum derivant Grammatici οἷος ab antiqua forma ἴος, cuius femininum in obliquis casibus cum μία concinat. Vid. Zonaram v. οἷος T. 2. p. 1431. et Orion. Etym. p. 124,4.

οἷος ἀπ' ἄλλων· μόνος ἀπὸ πολλῶν] Quas formulas esse distinguendas tradit Scholiasta Apollon. Rhod. 3,1169.

121. ΟἿΟΝ· ὁποῖον. καὶ ὡσανεὶ, ὃ λέγεται καὶ οἱονεί. καὶ θαυμαστικὸν καὶ σχετλιαστικόν· οἷον ἔπαθον. καὶ οἷον ἀντὶ τοῦ πῶς, καὶ ἀντὶ τοῦ καθὰ λαμβάνεται. καὶ μετὰ πληθυντικοῦ, οἷον ἐν πόλει εἰσὶν οἱ στρατιῶται. καὶ οἷον ἔτυχεν, καὶ ὁποῖον ἐγένετο.

122. ὌΙΣ· τὸ πρόβατον, κλίνεται οἰός. καὶ ὀξυτονεῖται, ἵνα μὴ συνεκδεχθῇ τῷ οἷος, ὁ μόνος. οἷς δὲ μονοσυλλάβως οὐδέποτε εἶπεν ὁ Ποιητὴς, ἀλλὰ διαλελυμένως ὄϊς. ἀλλὰ καὶ τὰς πλαγίους δὲ διαλύει, εἰ μὴ μέτρον κωλύει, ὡς ἐν τῷ οἰὸς ἀώτῳ. καὶ ἔστιν ἀναλογώτερον τὸ δισύλλαβον. οὐδὲ γάρ ἐστιν ἄλλο τοιοῦτον, εἰ μὴ παρ' Ἀττικοῖς αὐτό τε καὶ τὸ φθοῖς.

121. Phav. h. v. p. 1344,13.

καὶ θαυμαστικόν] Eumathius de amor. Ismen. 4. p. 128. ed. Lips. καὶ τὴν σύριγγα ποιμενικῶς ἁρμοσάμενος, ἐπιτόκιον οἷον ᾄδει, καὶ οἷον καταδυσωπεῖ τὸν Πᾶνα τὰς αἶγας πυκνῶς εὐτοκεῖν; quo loco prius οἷον statim intelligitur e versu seq. illic immigrasse, ac re vera omittitur in Cod. Paris. Reg. 2914. Posterius recte habere censebis collato Eumathii loquendi genere, uti 10. p. 444. 3. p. 102. καὶ οἷον ὑπερεγαργάλισε, ubi idem Cod. Parisinus pro οἷον exhibet λίαν, quod glossam sane sapit. Eodem modo Philostratus Imag. 2,17. p. 835. καὶ οἷον ἔμπνους.

οἷον ἐν πόλει εἰσὶν οἱ στρατιῶται] Phav. οἷον εἰσὶν ἐν πόλει οἱ στ., insuper adnotans, e Chrysostomo hunc locum laudari.

122. Phav. h. v. p. 1344,52. Similia Etym. M. p. 620,23.

οἰὸς ἀώτῳ] Odyss. α, 443.

123. ʼΟΛΙΓΟΣ καὶ ΠΟΛΥΣ· ἐναντία. τοῖν δυοῖν δὲ τούτοιν ὀνομάτοιν ἐναντίοιν ὄντοιν, ὁποτέρῳ ἂν αὐτῷ προσέλθῃ τὸ οὐ ἀποφατικὸν ἐπίῤῥημα ταὐτὸν τῷ ἑτέρῳ γίνεται. τό τε γὰρ οὐ πολὺς ταὐτόν ἐστι τῷ ὀλίγος· καὶ τὸ οὐκ ὀλίγος, τῷ πολύς.

124. ʼΟΠΟΓΟΣ, ʼΟΠΟΤΕΡΟΣ, ʼΟΣΤΙΣ, ʼΟΤΙΣ ἐγκλινόμενα, μὴ δηλοῦντα ὁρισμένως οὐδὲν, καὶ διὰ τοῦτο ἀόριστα προσαγορευόμενα, οὐ συντάσσεται ἄρθροις· τὸ δὲ ἐν τούτοις ἀρκτικὸν οὐκ ἄρθρον, ἀλλὰ λέξεως μέρος.

125. ʼΟΠΟΤΕΡΟΣ· τὸ ἐρωτηματικὸν πότερος· καὶ τὸ ἀναφορικὸν, πλεονασμῷ τοῦ ō, ὁπότερος.

126. ʼΟΡΕΣΚΩΙΟΣ ΘΗΡ· ὁ ἐν ὄρεσι διαιτώμενος. παράγεται ἀπὸ τοῦ κείω, ὃ σημαίνει τὸ κοιμῶμαι, ὀρεσίκοιος· καὶ συγκοπῇ, καὶ τροπῇ τοῦ

123. Phav. h. v. p. 1350,24., quo duce ἀποφατικὸν pro vulg. ἀποφαντικὸν correxi.

124. Id. h. v. p. 1369,50.

125 Ibid. lin. 58. Etym. M. p. 628,35.

126. Phav. h. v. p. 1374,9. Priora usque ad προσγεγραμμένον Etym. M. p. 630,12. Pertinet glossa ad Iliad. α, 268. φηρσὶν ὀρεσκῴοισι, ubi vide intpp. Graecos. Alibi testudinis epitheton est ὀρεσκῷος, in Hymn. Hom. in Merc. 41:

> ἔνθ' ἀναπηλήσας γλυφάνῳ πολιοῖο σιδήρου
> αἰῶν' ἐξετόρησεν ὀρεσκῴοιο χελώνης,

quo loco in ἀναπηλήσας mendum latere editores unanime consentiunt, in levando eo minus felices. Vide an nobis melius cesserit, ἔνθα δὲ γηθήσας γλυφ. legendum suadentibus: ipse Mercurius supra v. 29. ἀθρήσας ἐγέλασσε.

ὃ εἰς ω μέγα, ὀρεσκῷος· καὶ μένει τὸ ῑ προσγεγραμμένον. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ῷος, ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἔχει τὸ ῑ κατὰ τὴν παραλήγουσαν, καὶ προπερισπᾶται, οἷον Ἀχελῷος· Μινῷος· πατρῷος· ἡρῷος· ὀρεσκῷος· οἷς συνεξηκολούθησε καὶ τὸ ἀθῷος· χωρὶς τοῦ κολωὸς, ὃ σημαίνει τὸν θόρυβον.

127. ὈΡΙΒΡΕΜΈΤΗΣ· ὁ ἐν τῷ ὄρει ἠχῶν. ἰστέον δ' ὅτι τὰ παρὰ τὸ ὄρος συγκείμενα, εἰ μὲν ἔχουσι τὴν πρὸ τοῦ ρι συλλαβὴν διὰ δύο συμφώνων, διὰ τοῦ ῑ γράφεται, οἷον ὀρίβρομος· ὀριβρεμέτης, καὶ τὰ ὅμοια. εἰ δὲ δι' ἑνὸς συμφώνου, εἴτε διὰ δύο φωνηέντων, εἴτε δι' ἑνὸς, διὰ τῆς ει διφθόγγου, οἷον ὀρείβασιος· ὀρείχαλκος· ὀρείαυλος, καὶ τὰ ὅμοια.

128. ὍΣΤΙΣ καὶ ἭΤΙΣ καὶ ὍΤΙ μετὰ τοῦ ἂν τιθέμενα, ἐπὶ ὑποτακτικοῦ καὶ εὐκτικοῦ τίθενται. Ἀριστείδης· οἶμαι ἅπαντας ἂν ὑμᾶς συμφῆσαι, ὥσπερ τῶν ἐν δικαστηρίοις λόγων τούτους ἀληθεστάτους ἡγεῖσθαι, ὧν ἂν γνωριμώτατοι μάρτυρες εἶεν, οὕτω καὶ τῶν εἰς συμβουλὴν ἡκόντων, οἷς ἂν πλεῖστοι καὶ σπουδαιότατοι μάρτυρες ὦσι, τούτοις χρῆναι πιστεύειν. ὡσαύτως ἔχει καὶ τὸ τὶς ἂν. ὅστις ἀεί ποτε γενικῇ συντάσσεται, οἷον ὅστις

χωρὶς τοῦ κολωὸς] Hoc Philoxeni esse praeceptum, colligitur e Schol. Venet. et br. ad Iliad. α, 575.

127. Phav. h. v. p. 1376,8., qui mox ὀρίδρομος pro ὀρίβρομος.

128. Id. h. v. p. 1385,5., quo auctore correximus ἔχει pro vulg. ἔχοι.

τῶν ἀνθρώπων. ὅστις ἀόριστόν ἐστι. τὸ δὲ ὅστις ποτὲ ἀμφίβολος λόγος.

129. ὉΣΤΙΣΟΥ͂Ν· ὄνομα. κλίνεται δὲ οὕτως, ὅστισοῦν, οὑτινοσοῦν, ᾡτινισοῦν, ὅντιναοῦν καὶ ὁντινοῦν. τὸ θηλυκὸν, ἥτισοῦν, ἧστινοσοῦν, ᾗτινισοῦν, ἥντιναοῦν καὶ ἥντινοῦν. τὸ δὲ οὐδέτερον, ὅτιοῦν, οὑτινοσοῦν, ᾡτινισοῦν, ὅτιοῦν. ἐπειδὴ τοίνυν λαμβάνεται τὸ ὅτου ἀντὶ τοῦ οὕτινος, καὶ ὅτῳ ἀντὶ τοῦ ᾧτινι, λέγε οὖν ὁτουοῦν, καὶ ὁτῳοῦν, ἀντὶ τοῦ οὑτινοσοῦν, καὶ ᾡτινιοῦν.

130. ὋΣΑ. τὸ μόριον τοῦτο, ἀόριστον ὄν, ἄπειρον πλῆθος δηλοῖ ἀριθμοῦ. Ἀριστοφάνης·

ὅσα δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν.

ὅσα Ἀττικῶς λέγεται ἀντὶ τοῦ ὅσον. φιλοῦσι γὰρ οἱ Ἀττικοὶ πληθυντικοῖς ἀντὶ ἑνικῶν χρῆσθαι, οἷον ὅσα κἀμὲ εἰδέναι ἀντὶ τοῦ ὅσον λαμβάνεται.

131. ὋΣΙΟΣ· ὁ δίκαια ποιῶν· τὸ σῖ ἰῶτα. τὰ γὰρ ἀπὸ μελλόντων, διὰ τοῦ ῖος γινόμενα, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται, οἷον ἕζω, ἅσω, ὅσιος· ἀσπάζω, ἀσπάσω, ἀσπάσιος· ἀλέξω, ἀλέξιος· κτήσω, κτήσιος· μνήσω, μνήσιος. τὸ δὲ δεξιὸς, καὶ ἀνεψιὸς, κατὰ τὸν τόνον μόνον διήλλαξεν.

132. ὊΣΣΕ· δυϊκόν. δηλοῖ δὲ τοὺς ὀφθαλ-

129. Phav. h. v. p. 1385,14.

130 Ibid lin. 20. Aristophanis loco, qui est initio Acharnensium, edebatur δέδηγμαι.

131. Similia ibid. lin 41.

132. Idem h. v. p. 1387,6. κάκ' ὀσσόμενος est Iliad. α, 105.

μούς. γίνεται ἀπὸ τοῦ ὄσσω, τὸ βλέπω· ἐξ οὗ καὶ τὸ κάκ᾽ ὀσσόμενος, ἀντὶ τοῦ κακῶς περιβλεπόμενος. κλίνεται μὲν κατά τινας ἀπὸ τοῦ ὄσσος οὐδετέρου ὀνόματος, ὡς βέλος· οὗ ἑνικὴ δοτικὴ εὕρηται ἐν χρήσει, τῷ ὄσσει, ὡς τῷ βέλει· καὶ ἀκολούθως εὐθεῖα δυϊκῶν ὄσσεε, καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἢ ἀποκοπὴν, ὄσσε. ἕτεροι δέ φασιν ἀπὸ τοῦ ὄσσος ἀρσενικοῦ ὡς πλόος. εὐθεῖα δυϊκῶν ὄσσω, ὡς πλόω, καὶ κατὰ μεταπλασμὸν, ὄσσε, ἤγουν κατὰ μεταποίησιν τοῦ ω τελικοῦ τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν εἰς τὸ ε, ὅπερ καὶ αὐτὸ τελικόν ἐστι τῆς τῶν δυϊκῶν εὐθείας.

135. ΟΣΤΡΑΚΙΝΔΑ. τοῦτο ὄνομα παιδιᾶς ἐστί. παρὰ δὲ τῷ Ἀριστοφάνει, θέλει εἰπεῖν, θελήσεις αὐτὸν ἐξοστρακισθῆναι. ὁ δὲ τρόπος τοιοῦτος τοῦ ἐξοστρακισμοῦ. προεχειροτόνει ὁ δῆμος ὄστρακον εἰσφέρων, εἶτα ἐφράττετο σανίσιν ἡ ἀγο-

135. Ibid. Hn. 43. Schol. Aristoph. Equit. 851. De ludo ipso conferri iubet Pollucem 9,3. R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 198. Eodem modo formatum alius ludi nomen habes Φεινίνδα, memoratum Clementi Alex. Paedag. 3,10. p. 242. C ed. Sylb., unde Lexicis accedat.

Ἀριστοφάνει] Equit. 855. Iav.

ἐν δίκα] Cod. et Phav. ἔνδικα: editum Schol. Arist. l. c. Mox nomen Κίμων, quod in Cod. et in Phav. plane omittitur, restituit Anglus editor, adnuente Schol. Arist. l. c., qui etiam mox ἐπ᾽ αὐτῷ recte, ut in Philemone hodie legitur, Codice ἀπ᾽ αὐτῷ ferente.

χρόνος] Phav. χρόνοις: editum servant Schol. Arist. et Suidas T. 2. p. 723. Kust.

ρά, καὶ κατελείποντο εἴσοδοι δέκα, δι' ὧν εἰσιόντες κατὰ φυλὰς ἐτίθεσαν ὄστρακον, ἐντίθεντες τὴν ἐπιγραφήν. ἐπεστάτουν δὲ οἵ τε Θ´ ἄρχοντες καὶ ἡ βουλή. ἀριθμηθέντων δὲ ὧν πλεῖστα γένοιτο, καὶ μὴ ἐλάττω ἑξακισχιλίων, τοῦτον ἔδει ἐν δέκα ἡμέραις μεταστῆναι τῆς πόλεως· εἰ δὲ μὴ γένοιτο ἑξακισχίλια, οὐ μεθίστατο. οὐ μόνον δὲ οἱ Ἀθηναῖοι ὠστρακοφόρουν· ἀλλὰ καὶ Ἀργεῖοι, καὶ Μιλήσιοι, καὶ Μεγαρεῖς. σχεδὸν δὲ οἱ χαριέστατοι πάντες ὠστρακίσθησαν. Ἀριστείδης· Κίμων, τῇ ἀδελφῇ Ἐλπινίκῃ συγκοιμηθεὶς, καὶ διαβληθεὶς πρὸς τοὺς πολίτας· Θεμιστοκλῆς· Θουκυδίδης· Ἀλκιβιάδης· μέχρι δὲ Ὑπερβόλου ὁ ὀστρακισμὸς προελθὼν, ἐπ' αὐτοῦ κατελύθη, μὴ ὑπακούσαντος τῷ νόμῳ διὰ τὴν ἀσθένειαν τὴν γεγενημένην τοῖς Ἀθηναίων πράγμασιν ὕστερον. παροξῦναι δὲ δεῖ τὸ ὀστρακίνδα, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ἐπὶ παιδιᾶς τασσόμενα. διαφέρει δὲ φυγῆς ὀστρακισμὸς, ὅτι τῶν μὲν φυγῆς ἁλόντων αἱ οὐσίαι δημεύονται· τῶν δὲ ὀστρακισμῷ ἀποστάντων οὐκ ἀφαιρεῖται τὰ χρήματα ὁ δῆμος. καὶ τοῖς μὲν χρόνος ἐνδείκνυται καὶ τόπος· οἱ δὲ φεύγοντες οὐδέτερον τούτων ἔχουσιν.

134. ΟΥ̓ΔΑΣ· τὸ ἔδαφος, ἄκλιτόν ἐστι. τοῦ δὲ οὖδος εὐθεῖα μὲν οὐχ εὕρηται παρὰ τῷ Ποιητῇ·

134. Phav. h. v. p. 1391,50.

ἡ δὲ δοτικὴ αὐτοῦ πολλαχοῦ, ὡς ἐν τῷ, οὔδει ἐνισκήψαντε καρήατα. ὥςτε τὸ μὲν οὖδας οὐκ ἔχει πλαγίας· τὸ δὲ οὔδει ὡρφάνισται οἷον μητρὸς εὐθείας, καθ' ὁμοιότητα τοῦ γυνὴ, ὅπερ οὐδ' αὐτὸ διοδεύει ταῖς πτώσεσι, καὶ τοῦ γυναικὸς, οὗπερ εὐθεῖα οὐ πρόςκειται.

135. ΟΥΔΕΕΝ· ἀντὶ τοῦ οὐδὲν, Ἀττικῶν ἐστίν. οὐδὲν καὶ οὐθέν. τὴν μετάθεσιν τοῦ δ καὶ τοῦ θ τῶν Αἰολέων εἶναί φασιν. ὅθεν ἐξουδενῶ, ἐξουθενῶ· μύδω, μύθω· δάσος, θάσος.

136. ΟΥΔΕΙΣ· οὐδεςτιςοῦν. μηδείς· μηδεςτιςοῦν· οὐδὲν, οὐδοτιοῦν· καὶ μηδὲν, μηδοτιοῦν. ουθὲν, οὐθοτιοῦν· καὶ μηθὲν, μηθοτιοῦν· παρὰ τοῖς λογογράφοις. παρὰ δὲ ποιηταῖς οὔτις, καὶ μήτις, ἐπὶ ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ· καὶ οὔτι, μήτι, ἐπὶ οὐδετέρου.

Π.

137. ΠΑΙΔΑΡΙΟΝ· τὸ μικρὸν παιδίον, ὑποκοριστικῶς. ὅπερ οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἀῤῥένων κέχρηνται οἱ ῥήτορες, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν παρθένων. παιδάρια, καὶ τὰ μείζονα, καὶ τὰ ἀρτίως γεγονότα.

οὔδει ἐνισκήψαντε καρήατα] Iliad. ρ, 437. Phav. ἐνισκίμψαντε.

155 Phav. h. p. 1392 4. 18.

136. Ibid lin 4, qui cum Cod. οὐδεςτιοῦν, recte tamen mox μηδεςτιςοῦν, ubi Cod μηδεςτιοῦν.

137. Phav. h. v. p. 1408,56. 1409,12.

καὶ παιδάρια, τὰ μειράκια. καὶ παῖδες πάλαι μὲν τὰ ἀρσενικὰ καὶ θηλυκὰ τέκνα· μεταπεσούσης δὲ νῦν τῆς χρήσεως, λέγονται καὶ οἱ δοῦλοι. καὶ παιδαριώδη τὰ ἀσύνετα. καὶ παιδικὰ τὰ ἐρωτικά· τάττεται δὲ ἡ λέξις ἐπὶ θηλειῶν καὶ ἀῤῥένων. ἡ λέξις ἐρωμένων.

138. ΠΑΣ· καθόλου τι δηλοῖ, καὶ διωρισμένον ποσόν. τὸ δὲ ὅλον ἐπὶ συνεχοῦς τινὸς ὁλότητος

καὶ παῖδες πάλαι etc.] Lexicon ined. cod. Reg. Paris. 2562. fol. 252. verso: Παῖς ὁ υἱὸς καὶ ἡ γέρων· καὶ ὁ τὴν παιδικὴν ἔχων ἡλικίαν ἀπὸ τοῦ τετραετοῦς [num τετάρτου ἔτους?] μέχρι τοῦ τεσσαρεσκαιδεκάτου, ὃν δὴ καὶ παιδίον φαμέν. Παῖς καὶ ἡ ἡλικία ἡ παιδική, ὡς τὸ ἐκ παιδὸς ἐργάζομαι τόδε, ἀντὶ τοῦ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας. Καὶ γράφεται ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς ἐπὶ τοῦ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἔχοντος. Παῖς καὶ ὁ δοῦλος ἀρσενικῶς μόνον, οὐκέτι δὲ καὶ θηλυκῶς. γράφεται δὲ ἀντὶ τούτου [Cod. τοῦ], παιδίσκη. Τὰ δὲ γύναια γράφεται πληθυντικῶς καὶ δουλάρια· οἱ δὲ ἄῤῥενες παιδάρια.

ἐπὶ θηλειῶν] Hunc rariorem vocis usum exemplis adstruxit Boissonad. ad Philostrat. Heroic. p. 410. Adde Xenoph. Cyr. 8, 5,28. In seq. ἡ λέξις ἐρωμένων videtur ἡ λέξις e superiori loco male additum et ἐρωμένων proxime cum ἀῤῥένων iungendum esse: cui coniecturae fidem faciunt Phavorinus p. 1409,20. Παιδικά, ἐπὶ θηλειῶν καὶ ἀῤῥένων ἐρωμένων, et Lexici ined. SGM. fragmentum e Cod. Reg. Paris. 345. editum in Bibl. Coislin. p. 474. editum: quibus denique Suidae auctoritas accedit v. Παιδικά T. 3. p. 66., in cuius loco θηλυκῶν perperam pro θηλειῶν edi obiter adiicio: ea enim est formula Grammaticis maxime familiaris ἐπὶ θηλειῶν καὶ ἀῤῥένων, quae verba etiam apud alios auctores iuncta leguntur, ut ap. Xenoph. Oecon. 7, 18. 26. Lucian. Muscae encom. 12. T. 3. p. 99. Reitz.

138. Phav. h. v. p. 1455,16.

τίθεται. λαμβάνεται μέντοι καὶ αὐτό ποτε ἀντὶ τοῦ πᾶς, ὡς ὅτε τις εἴπῃ, ὅλον τὸ πλῆθος· καὶ ὅλος ὁ στρατός. τὸ δ' αὐτὸ εὕρηται καὶ παρ' Ὁμήρῳ, ἐν τῷ, πᾶν δ' ὑπερθερμάνθη ξίφος αἵματι· καὶ, πᾶν ἐξηράνθη πεδίον· καὶ, ἐγκέφαλος ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· καὶ, ἔγχος ἐν χροῒ πᾶν κομίσαιο. καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς, ἐν οἷς καὶ τὸ πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι.

139. ΠΑΤΡΩΐΟΝ τὸν πατρικὸν σημαίνει, καὶ ἐστὶ κτητικὸν ὄνομα. γίνεται μὲν ἐκ τῆς πατρὸς γενικῆς πατρεῖος, ὁ τοῦ πατρός· ὡς παντὸς, παντοῖος. καὶ ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω πατρῷος, μένοντος ἐν προσγραφῇ τοῦ ἰῶτα. οὕτω δὲ καὶ τὸ

πᾶν δ' ὑπερθερμάνθη ξίφος αἵματι] Iliad. π, 333. υ, 476.

πᾶν ἐξηράνθη πεδίον] Iliad. φ, 345.

ἐγκέφαλος ἔνδον ἅπας πεπάλακτο] Iliad. λ, 97. μ, 185. υ, 399.

ἔγχος ἐν χροῒ πᾶν κομίσαιο] Iliad. χ, 286.

πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι] Iliad. β, 809. Cf. Villois. ad Apollon. Lex. Hom. p 647.

139. Phav h. v. p. 1458, 58.

ἐν προσγραφῇ τοῦ ἰῶτα] Vulgo ὑπογραφῇ, quod mutavimus: illa enim verba si sincere essent, argumento inservirent certissimo, quo Philemonis aetas in extremum antiquitatis saeculum depelleretur. Nam iota, quod vulgo *subscriptum* vocant, constat olim aut prorsus omissum esse, ut factum videre licet in fragmento Euripidis fabularum vetustissimo Pompeiis nuper eruto, de quo adeas Villoisonum *Anecd Graec.* T. 2. p. 152., aut in ipso versus ordine locum obtinuisse, ita ut potius *postscripti* sive *adscripti* nomen tulerit, *subscriptum* autem iota a veteribus plane igno-

μητρῷος γίνεται, καὶ παππῷος. ἐκφωνηθέντος δὲ τοῦ προσγεγραμμένου ῑ, γίνεται πατρώϊος μητρώϊος· παππώϊος. οὕτω καὶ ὁ Μινῷος, Μινώϊος· καὶ τὸ λῷον, λώϊον. καὶ τὸ ὑπερῷον, ὑπερώϊον, ὅθεν τὸ ὑπερώϊθεν παρὰ τῷ Ποιητῇ.

140. ΠΑΤΡΩΝΥΜΙΚΟ'Ν "ΟΝΟΜΑ κυρίως

tatum sit. Confer Strabon. 14 p. 648. C. ed. Casaub. Marium Victorin. p. 2463,30. Apollonius Dysc. de syntax. 3. p. 211. ed. Bekker. προσθεῖσαν τοῦ ῑ γραφὴν et mox p. 270. συγγραφομένου τοῦ ῑ. Bisetus ad Aristoph. Pac. 1160. ἀρχαϊκὰ δὲ τὸ ῑ οὐχ ὑπεγράφη, ἀλλὰ παρεγράφη. Brunckius ad Apollon. Rhod. 1,934. 990. Bastius *Commentat. Palaeogr.* p. 714. Qui usus quo saeculo tandem cessaverit, accurate a nemine adhuc adnotatum reperi: mihi quidem, nisi memoria fallit, iota subscriptum in nullo codice, nisi qui saeculum XII. superaverit, se obtulit. Ita in codice quodam saec. XI. epistolas N. F. complectente Montefalconius *Palaeogr. antiq.* p. 294. 69. postscriptum iota adhuc reperisse se narrat, quo cum teste consentit quodammodo Eustathius, etiamtum voce προσγραφὴ et προσγράφεσθαι eodem sensu usus, uti p. 166,31. 173. extr. In Philemone iam hac de re quid statuendum sit, sponte apparet. Utraque enim vox et προσγραφὴ et προσγράφεσθαι quum apud eum frequentissime, contra ὑπογραφὴ et ὑπογράφεσθαι locis praeter hunc tribus tantummodo aliis reperiatur, §§. 106. 87. 251., quorum priorem huc minime pertinere ibi demonstratum sit, atque ex huius paragraphi et 87. scriptura facillimo negotio a Phav. restituatur, hic τοῦ ῑ ἐν προσγραφῇ et paullo inferius προσγεγραμμένου pro ὑπογεγρ. praebente: non diu haesitavi quin etiam §. 251. προσγεγραμμένον loco ὑπογεγραμμένον substituerem.

ῑ προσγεγραμμένου] Cod. et Ed. ὑπογεγρ. v. supra.

ὑπερώϊθεν παρὰ τῷ Ποιητῇ] Odyss. α, 328.

140. Phav. h. v. p. 1469,17., qui post Ἀγαμέμνων addit

ἐστὶ τὸ ἀπὸ πατρὸς ἐσχηματισμένον. ἔχει δὲ τέσσαρας παραλήξεις, τὴν ει δίφθογγον, εἰ τὸ πρωτότυπον εἰς ευς λήγει, καὶ διὰ τοῦ εως κλίνεται, οἷον Πηλεὺς, Πηλέως, τὸ πρωτότυπον, καὶ τὸ πατρωνυμικὸν, Πηλείδης· τὸ ῑ, εἰ τὸ πατρωνυμικὸν λήγει εἰς ος μὴ καθαριεῦον· ὁμοίως καὶ ἐκ γενικῆς τῆς πέμπτης κλίσεως εἰς ος ληγούσης, οἷον Αἰακὸς, Αἰακίδης· Τάνταλος, Ταντελίδης· Πρίαμος, Πριαμίδης· Ἀγαμέμνων, Ἀγαμεμνονίδης· Ἕκτωρ, Ἕκτορος, Ἑκτορίδης· Νέστωρ, Νέστορος, Νεστορίδης· Πέλοψ, Πέλοπος, Πελοπίδης· Κέκροψ, Κέκροπος, Κεκροπίδης· καὶ τὸ ᾱ, εἰ λήγει τὸ πρωτότυπον εἰς ος καθαριεῦον, οἷον ἥλιος, ἡλίου, Ἡλιάδης· Μενοίτιος, Μενοιτίου, Μενοιτιάδης· καὶ τὴν οι δίφθογγον, εἰ ἔχει τὸ πρωτότυπον τὴν λήγουσαν καὶ τὴν παραλήγουσαν διὰ δύο οο καθαριευόντων, οἷον Πάνθοος, τοῦ Πανθόου, Πανθοΐδης, καὶ κατὰ συναίρεσιν, Πανθοίδης· Λητὼ, Λητόος, Λητοΐδης. καὶ Λητοίδης· καὶ τὰ ὅμοια. χωρὶς τοῦ κυθνείδης, ὃ μόνον ἀπὸ τῶν εἰς ος διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται. τὸ δὲ Παλαμήδης, καὶ Γανυμήδης, καὶ Θρασυμήδης οὐ πατρωνυμικά εἰσιν, ἀλλὰ ὀνόματα κύρια, ἀπὸ τοῦ μήδομαι συγκείμενα, τὸ βουλεύομαι· ὅθεν διὰ τοῦ η τὴν γραφὴν ἔχουσιν. ἰστέον ὅτι

Ἀγαμέμνονος. Ex Phav. mox οὐκέτι χρεία reposuimus pro vulg. οὐκ ἔστι χρεία, quae antecedentibus annecti recte non poterant.

τοῖς πατρωνυμικοῖς συντάσσεται τὰ τῶν παίδων ὀνόματα, ὅταν δύο ἀδελφοὶ ὦσιν, ἢ πλείους, οἷον Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων. ὅταν μονογενὴς υἱὸς ἦν, οὐκέτι χρεία τῆς τοῦ κυρίου προσθήκης. πῶς κλίνεται Πηλείδης, διὰ τῆς ου̅, κανὼν γάρ ἐστιν, ὅτι πάντα τὰ εἰς δης̅ λήγοντα πατρωνυμικὰ διὰ τῆς ου̅ κλίνεται, οἷον Πηλείδης, Πηλείδου, κατὰ τὴν πρώτην κλίσιν.

141. ΠΕΛΩΡ· σημαίνει τὸ ἐξαίσιον καὶ φοβερόν. γίνεται ἐκ τοῦ ἕλωρ. τινὲς παράγουσι, ἀλλὰ πέλωρ μὲν κοινὸν τῷ γένει· ἕλωρ δὲ οὐδέτερον. δύο γὰρ μόνα εἰς ωρ̅ οὐδέτερα, ὕδωρ καὶ ἕλωρ· ὧν τὸ μὲν διὰ τοῦ ρ̅, τὸ δὲ διὰ τοῦ τ̅ κλίνεται.

142. ΠΕΡΙΛΗΠΤΙΚΑ' ΟΝΟΜΑΤΑ' εἰσι τὰ δι' ἑνικοῦ ἀριθμοῦ πλῆθος σημαίνοντα. ἑνικοῖς καὶ πληθυντικοῖς συντάσσονται ῥήμασιν, οἷον ὁ δῆμος εἶπε· καὶ ὁ δῆμος εἶπον. καίτοι πάντα τἄλλα

141. Similis idem h. v. p. 2467,28.

142. Id. h. v p. 1483,58.

ὁ δῆμος εἶπον] Eodem modo ἡ πόλις corrupto Lycurgi or. in Leocratem loco, quo p. 236 T. 4. Reisk. vulgatur: καὶ δημοσίᾳ αὐτὴν ἡ πόλις ἔθαψεν: e codd. duobus Britannis, qui optimae notae sunt, rescribe adstipulante etiam Aldina ab editoribus oratorum Graecorum fere neglecta, ἔθαψαν. Pari macula Herodotum nuper liberavimus *über des Sophokles Aias* p. 51 Ex insolentioribus addam exempla quaedam, quibus quae Matthiae Gr. Gr. §. 301. p. 418. collegit augeri possunt: Philostrat Imag. 1,19. p. 692. ναῦς μαίνονται. Charito 4,2. p. 84. Lips. ὅπως ἰδῃ ὁ λῃστήριον βαρβάρων

τῶν ὀνομάτων, ἑνικῶς μὲν προφερόμενα, ἑνικοῖς συντάσσεται ῥήμασι· δυϊκῶς δὲ, δυϊκοῖς· πληθυντικῶς δὲ, πληθυντικοῖς· πλὴν τῶν Ἀττικῶν συντασσομένων ἑνικοῖς οὐδετέρων. Ἀττικοὶ γὰρ τὰς πληθυντικὰς τῶν οὐδετέρων ὀνομάτων εὐθείας ἑνικοῖς συντάσσουσιν, οἷον τὰ παιδία παίζει.

143. ΠΙΣΥΝΟΣ· πεπιστευκὼς, τεθαῤῥηκώς· θηλυκὸν οὐκ ἔχει ἡ πισύνη, οὐδὲ ἡ θαρσύνη τοῦ θάρσυνος. Φασὶ δὲ καὶ, ὅτι τὰ διὰ τοῦ συνη θηλυκὰ οὐκ ἐπιθετά εἰσι τῷ Ποιητῇ, ἀλλ' οἷον κυρίων σημαντικὰ πραγμάτων καὶ ἐνεργημάτων τινῶν, ὁποῖον τὸ κερδοσύνη, δρηστοσύνη, παλαισμοσύνη, πλαγκτοσύνη, τοξοσύνη βριθοσύνη· ὅμοιον δὲ καὶ τὸ ταρβοσύνη, πραγμάτων κατηγορικὰ, καὶ παθημάτων δηλωτικά.

πῦρ ἐπιφέροντας. Denique Synesius in Aedesio p. 41. ὅτε ὁ δῆμος ὑπὸ λιμοῦ παρακαλέσαντες συνῆισαν εἰς τὸ θέατρον: ita partim e Ruhnkenii coniectura, de qua vide Boissonad. ad Philostr. Her. p. 400.; edebatur enim παραθέντες.

Ἀττικῶν] Cod. αἰτιατικῶν, quod Burneius iam vidit mutandum esse.

143. Phav. h. v. p. 1510,4.

κερδοσύνη] V. Dammii *Lex. Hom.* p. 2760.

δρηστοσύνη] Odyss. ο,320. Cod. δρυστοσύνη.

παλαισμοσύνη] Iliad. ψ, 701. Odyss. 103. 126. Quae sequuntur dua vocabula, quibus caret editio Burneiana, e Cod. reposui. Πλαγκτοσύνη exstat in Odyss. ο,242., et τοξοσύνη in Iliad. ν, 314.

βριθοσύνη] Iliad. ε, 839. μ, 460. Cod. et Phav. βροτοσύνη.

144. ΠΛΗΣΙΟΣ. τὰ παρὰ μέλλοντα γινόμενα προπαροξύνονται. τὸ ἀνεψιὸς καὶ δεξιὸς ὀξύνονται. τὸ δὲ πλήσιος, ἀπὸ τοῦ πλητὸς, πλήτιος λέγουσιν, ὡς ἄμβροτος, ἀμβρόσιος, τροπῇ τοῦ τέλους. οὐ γέγονε δὲ τὸ πλήσιος παρὰ μέλλοντα. οἱ γὰρ Λάκωνες τὰ παρὰ μέλλοντα εἰς τ οὐ τρέπουσιν, ἀλλ' ἀπὸ τῶν εἰς τος, οἷον ἐνιαυτὸς, ἐνιαύσιος, ἐνιαύτιος, λέγουσιν, ὑπόμνημα διδόντες τοῦ πρώτου τ· πλοῦτος, πλούσιος, πλούτιος, τὸ δὲ πλήσιος, πλήτιος λέγουσιν.

145. ΠΟΔΑΠΟΣ· ἐπὶ γένους ὀρθῶς εἴποις ἄν, οἷον ποδαπός ἐστιν ὁ δεῖνα; Θηβαῖος, ἢ Ἀθηναῖος· οἱονεὶ ἀπὸ ποίου δαπέδου. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις, ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία; ἤγουν ἐκ ποίου γένους. γράφεται δὲ καὶ ποταπός. περὶ δὲ τρόπου ἐρωτῶν οὕτως ἐρεῖς, ποταπὸς τὸν τρόπον Σωκράτης; ἐπιεικής.

146. ΠΟΛΙΤΗΣ τῷ δεῖνι λέγομεν, ἤγουν συμπολίτης. πολίτης ἐστί μοι ὅδε, ἄνευ τῆς σὺν, ἤγουν ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐστί μοι πόλεως. συμπολι-

144. Phav. h. v. p. 1520,49. In quo de v. πλήσιος praecepto utrumque Grammaticum, si quidem contexta non turbata sunt, pulchre falli docet Arcadius de accent. p. 40,20 et 41,14.

145. Phav. h. v. p. 1525,13. Aristophanis locus est Nubium 185.

146. Id. h. v. p. 1554,37., unde mox in ed. Angl. ὁ δεῖνα pro Codicis lectione ὅδε illatum est: at vide §. 148. Idem pro ἐστί μοι utroque loco ἐστὶν ἐμοί.

τεύεται δέ μοί τις, μετὰ τῆς σῦν, ἤγουν τὴν αὐτὴν πόλιν οἰκεῖ. πολίτης, δημότης, φυλέτης, ἄνευ τῆς σῦν προθέσεως λέγων Ἀττικῶς ἐρεῖς. συνέφηβος δὲ, καὶ συνθιασώτης, καὶ συμπότης, ὅτι καὶ πρόσκαιρος αὐτῶν ἡ κοινωνία. ἐπὶ δὲ τῶν προτέρων, οὐχ ὁμοίως.

147. ΠΟ΄ΣΟΝ· ἐπὶ πλήθους, εἰ πολὺ ἢ ὀλίγον ἐστί· ὡς παρ' Εὐριπίδῃ, πόσον χρόνον δεμνίοις πέπτωχ' ὅδε; ἤγουν, ἐπὶ πόσον.

148. ΠΟ΄ΣΟΣ· ΠΟΙ͂ΟΣ· ΠΟ΄ΤΕΡΟΣ· ΠΟ΄ΣΤΟΣ· ΠΗΛΙ΄ΚΟΣ· ΠΟΔΑΠΟ΄Σ· ΠΟΣΤΑΙ͂ΟΣ· ΤΙ΄Σ. τὰ πευστικὰ, ἤγουν τὰ ἀπόκρισιν ὡρισμένως ζητοῦντα, ἥκιστα ἄρθροις συντάσσονται, ἐπ' ἐρωτήσει ἀρκτικῇ λόγου. ὅτι τὸ μὲν πύσμα ἀγνοοῦντος· τὸ δὲ ἄρθρον ἀναφέροντος. ἐπ' ἐρωτήσει δέ τοι τοῦ εἰρημένου, καὶ ἐνάρθρως ἔσθ' ὅτε, οἷον τὰ ποῖα λέγεις; συνάπτεται δὲ τὰ ἐρωτηματικὰ, καὶ μάλιστα τὸ τίς, τῶν ῥημάτων τοῖς ὑπαρκτικοῖς τε καὶ κλητικοῖς. ἐπαγομένου δὲ ὀνόματος, καὶ ἡ ἀντωνυμία ἐκ τρίτου πρόσκειται. τίς ἐστιν οὗτος; ἢ

147. Priora Phav. h. v. p. 1548, sq.

Εὐριπίδῃ] Orest. 88. Mox ὅδε de nobis pro vulg. οἷον dedimus, quod alienum esse etiam Schol. Eur. l. c. docet.

148. Phav. h. v. p. 1549, 5. qui mox perperam οἷον pro ἤγουν.

ἔσθ' ὅτε] Phav. ἔσθ' ὅτι, quod nobis quidem nondum occurrit.

τίς ὅδε καλεῖται; καὶ ἐλλείψει τοῦ ὑπαρκτικοῦ, τίς οὗτος;

149. ΠΟ΄ΣΤΟΝ· ἔχει ἐρώτησιν περὶ ἀριθμοῦ τεταγμένου· ὀκτὼ, ἢ δέκα.

150. ΠΟ΄ΤΕΡΟΝ· ὄνομα ἐρωτηματικὸν, ἐπὶ δύο τὴν ἐρώτησιν ἔχον. καὶ τὸ ἐπίῤῥημα ὁμοίως ἐρωτηματικὸν, ὃ καὶ πληθυντικῶς λέγεται πότερα. πότερον σιωπῶ, ἤ τι λέγω; ὅλως ἐρώτησις διαπορητικὴ ὑποτακτικὸν τοῦ ῥήματος ἀπαιτεῖ, οἷον βούλει εἴπω; βούλει ποιῶ;

151. ΠΡΕ΄ΣΒΥΣ· ὁ γέρων. καὶ κλίνεται πρέσβεως, συνεξακολουθῶν τῷ πήχεως καὶ πελέκεως. ἐπεὶ γὰρ διὰ τοῦ ω μεγάλου κλίνουσι ταῦτα οἱ Ἀττικοὶ, ἀναγκαίως καὶ τὰ παραλήγοντα τῶν φωνηέντων εἰς ε̄ μεταβάλλουσι. τούτου ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν πρέσβεες, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ, ἢ τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς η̄ πρεσβῆες, καταβιβαζομένου καὶ τοῦ τόνου διὰ τὴν λογικὴν ἔκτασιν, ὡς πολλάκις εἴρηται. διφορεῖται δὲ ἡ παραλήγουσα, ὥσπερ ἐν τῷ τεθνειὼς καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ, ἢ κατὰ τροπὴν

149. Id. h. v. p. 1549,19.

150. Id. h. v. p. 1550,2.

151. Id. h. v. p 1556,7., cuius auctoritate ipso quoque Codice iubente textum Burn. supplevimus, in quo pro τεθνειὼς καὶ γὰρ καὶ εἰ ἀπὸ τοῦ τεθνεὼς edebatur τεθνεώς; quod corruptelae absque codicum ope vix eluendae genus solemnis scribarum error peperit, de quo alio loco a nobis monitum est, et crebro monebitur.

τοῦ ε εἰς η τεθνηὼς γίνεται, διφορουμένου κατὰ τὴν γραφήν. καὶ πρεσβύτερος, ὁ τιμιώτερος, καὶ μείζων. καὶ πρεσβύτερος, ὁ παλαιότερος. —

152. ΠΡΕΥΜΕΝΗΣ· ὁ εὐμενής. ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ πρᾶος καὶ εὐμενής. καὶ ἐκ τῆς τεχνολογίας γινώσκεις τὴν δύναμιν τῆς λέξεως. οὐ γὰρ μικρὸν ἡ τεχνολογία παρὰ γραμματικοῖς, ἀλλὰ γνῶσίς τις τῆς ὑποκειμένης λέξεως. σαφῶς γὰρ δι' αὐτῆς καὶ τὸ ἀγηλατεῖν, τὸ ψιλούμενον, ἐκ τοῦ ἀπάγειν καὶ ἀπελαύνειν ἔχει τὴν ἐτυμολογίαν, ἥτις διασαφεῖ τὴν τῆς λέξεως δύναμιν. καὶ κυκεών, ἐκ τοῦ χύω καὶ χέω, κατὰ τοὺς παλαιούς· καὶ ἐκ τοῦ θροῦς καὶ βοή, ὁ θόρυβος. καὶ ἐκ τοῦ μέρος καὶ φόβος, ὁ μόρφνος αἰετός. καὶ ἐκ τοῦ χρέος καὶ ὀφειλή, ὁ χρεωφειλέτης. καὶ ἐκ τοῦ πτίσσειν καὶ αἰνεῖν, ταυτοδυνάμων λέξεων, ὥς φησι Πανσανίας, ἡ πτισσάνη. καὶ ἐκ τοῦ ἄττειν καὶ ἀλλε-

παλαιότερος] Codex παλαιότατος.

152. Quaedam Phav. h. v. p. 1556,20. Usque ad verba Πανσανίας, ἡ πτισσάνη edidit Villois. ad Apollon. Lex. Hom. p. LXX.

τεχνολογίας] Legendum, ni fallor, ἐτυμολογίας, parique modo mox ἐτυμολογία pro τεχνολογία. Desunt in Phav. verba καὶ ἐκ τῆς τεχνολογίας — τῆς λέξεως.

διασαφεῖ] Ita Burn. e Phav. pro scriptura Codicis διαφέρει, qui etiam mox χρέους pro χρέος.

Πανσανίας] Ipsum hoc Pausaniae lexicon Atticae dictionis, quod propter eximiam eius indolem iusta laude Photius Bibl. Cod. CLIII. p. 321. ed. Schott. extollit, quodque

σθαι, κατά τινας, ἀττάλλειν. καὶ ἐκ τοῦ θορεῖν καὶ ἀΐσσειν, ὁ θρᾷξ. καὶ ἐκ τοῦ καίειν καὶ δαίειν, κανδαύων ὁ Ἄρης, διὰ τὴν καυστειρὰν μάχην, τὴν καὶ δηΐδα. καὶ ἐκ τοῦ φονεύειν καὶ κτείνειν, τὸ φονοκτονεῖν. καὶ ἐκ τοῦ δονεῖν καὶ πάλλειν, τὸ δνοπαλίζειν, καὶ ἐκ τοῦ ἱκέσθαι καὶ θύειν, ὁ ἰχθύς. καὶ ἐκ τοῦ ἄρχειν καὶ ἡγεῖσθαι, ὁ ἀρχηγός. καὶ ἐκ τοῦ χέειν, ῥέειν, νάειν, ὁ χρόνος. καὶ ἐκ τοῦ νάειν καὶ ῥέειν, ὁ Νηρεύς. καὶ ἐκ τοῦ σύεσθαι, ἤγουν ὁρμᾷν, καὶ τοῦ κύειν, ἡ συκῆ. ἐκ τῶν αὐτῶν δὲ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ ὁ σικυός· κατὰ μετάθεσιν, ἢ τροπὴν διχρόνου. καὶ ἐκ τοῦ θῶ, τὸ τίθημι, καὶ τοῦ θῶ, τὸ θηλάζω· τήθη, ἡ ἐντιθεῖσα ἔνθεσιν, ἤγουν τροφὴν, τῷ θηλάζοντι βρέφει· καὶ ἀπὸ τοῦ τείρω καὶ ἔδω, τερηδὼν, ζωΰφιον ἐμφυόμενον ὀστοῖς καὶ ξύλοις. ἐμφύονται γὰρ σώμασι

a Scholiasta Thucyd. 6,27. opus διαπεπονημένον adpellatur, etiam hodie in recondito alicuius Italiae Bibliothacae latibulo videtur delitescere, quod non sine iure ex iis coniicias quae in Labbei *Nova Bibliotheca MSS.* p. 171. adnotantur: neque hoc mirum quum etiam Eustathii episcopi docti aetatem id tulisse videatur, qui eius auctoritate in παρεκβολαῖς ad Homerum saepe utitur: ne multa, vide ad Odyss. β. extr. p. 106. ad ν. p. 276. Pausaniam Noster iterum laudat §. 197. 233. 265. Etiam Phavorinus creberrime ad eum provocat, v. c. p. 1115,5.

ἀττάλλειν] De hac vocis etymologia cf. Werfer. in Thierschii *Act. Phil. Monac.* vol. 2. fasc. 1. p. 134. Adde Schol. Sophocl. Aiac. 553. p. 298. Erf.

δνοπαλίζειν] Cod. δνοπαλλίζειν.

τὰ τοιαῦτα θηρίδια· ὧν εἶδος οἱ ἶπες. ἔτι ὁμοίως ἐκ τοῦ ἐναίρειν καὶ κτείνειν, ἐναροκτάντας ὁ θάνατος. τοιοῦτον δὲ καὶ ἡ Ὁμηρικὴ Ἁλοσύδνη, καὶ ἡ τοῦ Καλλιμάχου Ὑδατοσύδνη· ὀνόματα δὲ τὰ τοιαῦτα Νηρηΐδων. οὐκ ἀπέσχε δὲ τῶν τοιούτων οὐδὲ ὁ Ὡραπόλλων, ἀνὴρ λόγιος· οὗ ἡ σύνθεσις ἐκ τοῦ Ὧρος καὶ Ἀπόλλων, ἃ καὶ ἄμφω ἐπίθετά εἰσι Φοίβου. συμφωνεῖ καὶ τὸ μυθολογεύειν, ὅπερ ἐστὶ μυθεῖσθαι καὶ λέγειν. ἤδη δὲ καὶ τὸ λογολεσχεῖν· λόγος γάρ τις καὶ ἡ λέσχη ἐστί. τὴν δὲ τοιαύτην σύνθεσιν παρεισήγαγεν ὁ ἐκ παραλλήλου σχηματισμός· ὃς ἢ ἐννοίας ὁμοίας ἀλλήλαις ἐπιστοιβάζει, οἷον ὁ μέγας ἐλήλυθε βασιλεὺς, ὁ τρὶς μέγιστος ἄναξ παραγέγονεν, ἄμφω γὰρ τὰ κῶλα ταῦτα, ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ δηλοῦσι νόημα· ἢ λέξεις ἰσοδυνάμους παραλληλίζει, οἷον τυχὸν ἴσως οὕτω γέγονε· καὶ λίαν πάνυ ταχέως· τοιοῦτον δὲ φιλόφιλος· φαυλεπίφαυλος. καὶ τὸ πάμπαν ἐν τούτοις ἐπίρρημα.

ἐναροκτάντας] Recte ita Burn. pro νεκροκτάντας, quod praeter Codicem Phavorinus quoque.

ἡ Ὁμηρικὴ Ἁλοσύδνη] Iliad. υ, 207. Odyss. δ, 404. De hoc Nereidarum cognomine adeas Schneider. Lex. Gr. v. ὕδνης.

ἡ τῦ Καλλιμάχυ Ὑδατοσύδνη] Fragm. 347. In Philemone Burneii vulgatum est Ὑδατοσύνη.

σχηματισμός] Cod. et Phav. σχήματος: Burn., ut editur.

ἐλήλυθε βασιλεύς] Phav. βασιλεὺς ἦλθεν. Codex mox νοήματα: editum Phav. Uterque denique παραλληλίζειν.

153. ΠΡΟΤΕΡΑΙ'Α· ἐπὶ μόνης ἡμέρας. Πλάτων ἐν Φαίδωνι· ἔτυχε γὰρ τῇ προτεραίᾳ τῆς δίκης. προτεραία, ἡ πρώτη· καὶ προτεραῖος.

154. ΠΡΟ'ΤΕΡΟΣ ἐπὶ δύο· πρῶτος ἐπὶ πολλῶν· πρώτιστος οὐ λέγεται. οὐ δὲ γὰρ ὑπερθετικὸν ὑπερθετικῷ συνάπτεται. ἐκράτησε δὲ τοῦτο παρὰ τοῖς Ἴωσιν, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ εὑρίσκεται Ἰλιάδος β.

ἅς τοι
πρωτίστῳ δίδομεν, εὖτ' ἂν πτολίεθρον ἕλωμεν.

155. ΠΡΟΤΕΡΑΙ'ΤΕΡΟΣ· ἀντὶ τοῦ πρότερος εὕρηται. πρότερος δὲ λέγεται κατὰ φύσιν· λέγεται καὶ κατὰ χρόνον· καὶ κατὰ τάξιν· καὶ κατὰ τιμήν.

156. ΠΡΩ'ΤΙΣΤΟΣ· ἀντὶ τοῦ πρῶτος. τὸ συγκριτικὸν οὐκ ἔχει· ἔστι δὲ ὑπερθετικόν. ἐπειδὴ τὰ ὑπερθετικὰ τριγενῆ εἰσί· τὰ δὲ οὐδέτερα οὐκ ἔχει. πρῶτος δὲ ἐπὶ πολλῶν, πρότερος δὲ ἐπὶ δύο. καὶ τῷ μὲν πρώτῳ ἀκολουθεῖ ὁ ὕστατος, τῷ δὲ προτέρῳ ὁ ὕστερος. οὕτω καὶ ἐπὶ τῇ πρώτῃ, καὶ προτέρᾳ.

153. Phav. h. v. p. 1585,26. Phaedonis locus est, 2. p. 58. A.

154. Phav. h. v. p. 1585,28., quem secutus Burn. praeter necessitatem πρώτιστος δὲ οὐ λέγεται. Iliadis β versus est 228. E Codice Burn. ἅ τοι πρωτίστῳ. Ceterum πρώτιστος recurrit etiam Iliad. π, 656.

155. Phav. h. v. p. 1585,31. 34. Posterius λέγεται in ed. Angl. omissum est.

156. Partem priorem Phav. h. v. p. 1593,13. In ed.

157. ΠΡΟ'ΣΠΟΛΟΣ· ὁ δοῦλος, ἀρσενικῶς· ἀμφίπολος δὲ, θηλυκῶς, ἡ δούλη. ἐνίοτε καὶ παρηλλαγμένως.

158. ΠΥ'ΛΟΣ· ἡ πόλις, παρ' Ὁμήρῳ θηλυκῶς ἁπανταχοῦ. ὁ δὲ Γεωγράφος καὶ ἄλλοι ἀρσενικῶς, τὸν Πύλον. καὶ Πύλου ἠμαθόεντος, ἀντὶ τοῦ ἠμαθοέσσης. καὶ τοιοῦτόν τι ἐν Ὀδυσσείᾳ, ὑλήεντι Ζακύνθῳ, ἀντὶ τοῦ ὑληέσσῃ. καὶ, φωκάων

Angl. huic §. sequens praeter Codicis auctoritatem praeponitur, nempe ut ordo vocabulorum alphabeticus ad syllabam exigatur.

157. Quaedam Phav. h. v. p. 1580,6. Post ἐνίοτε Burn. δὲ de suo addidit.

158 Ab initio usque ad ἀρσενικῶς exstant apud Phav. h. v. p. 1502,20. Edidit Villois. ad Apollon. Lex. Hom. p. 875.

παρ' Ὁμήρῳ θηλυκῶς] Haec non sine errore aut Philemonis aut librarii proferri videntur, licet Coluthus caeteroquin totus ab Homero pendens v. 270. οὐ Πύλον ἠμαθόεσσαν ἔχεις, nisi hoc corruptum ex οὐ Πύλον ἠμαθόεντ' ἀνέχεις. Contra Strab. 8. p. 336. C. Casaub. (T. 1. p 489. ed. Falconer.) Steph. Byz. Πύλος λέγεται καὶ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς.

Πύλου ἠμαθόεντος] Iliad. ι, 153. 295. λ, 711. Odyss. α, 93. β, 326. δ, 633. ω, 151. Hymn. Hom. in Apoll. 398. 424. in Merc. 389. Diaconus ad Hesiodi Scut. Herc. 360. p. 101. ed. Heinrich. τὸ Πύλου ἠμαθόεντος Ἀττικόν ἐστιν· ἐκεῖνοι γὰρ τὰ θηλυκὰ ἀποδίδουσιν ἀρσενικοῖς καὶ ἀνάπαλιν. Τοιοῦτόν ἐστιν ἐν Βοιωτίᾳ [Iliad. β, 724.] τὸ κλυτὸς Ἱπποδάμεια, καὶ τὸ θῆλυς ἐέρση [Odyss. ε, 467.] καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ ἀγγελθεῖσά μοι γενναῖος [Hecub. 595] ὤφειλεν οὖν εἰπεῖν ἐνταῦθα Πύλου ἠμαθοέσσης· ἡ Πύλος γάρ ἐστι θηλυκόν.

ὑλήεντι Ζακύνθῳ] Odyss. α, 246. π, 123. τ, 131.

φωκάων ὀλοώτατος ὀδμὴ] Odyss. δ, 442.

ὀλοώτατος ὀδμὴ, καὶ, πικρός. καὶ νεκρὸν δάμαρτα. ἰστέον ὅτι ὥσπερ φθογγὴ, φθόγγος· χολὴ, χόλος· τιμὴ, τῖμος, ὡς παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ τὸ τίμημα· ποθὴ, πόθος· ὠνὴ, ὦνος· βολὴ, βέλος, καὶ ἕτερα· οὕτω πύλη, πύλος, ἀρσενικῶς, οἷον ἐν πύλῳ βαλών. οὐ γὰρ ἐν τῇ Πύλῳ πόλει τὸν Ἅδην ὁ Ἡρακλῆς ἔβαλεν, ἀλλὰ ἐν τῇ τῶν νεκρῶν πύλῃ. διὸ καὶ ὁ Ποιητὴς ἑρμηνεύων ἐπάγει τὸ, ἐν νεκύεσσι βαλών.

159. ΠΩΥ· τὸ πλῆθος τῶν προβάτων. ποιμὴν δὲ, ὁ κατανέμων αὐτά. διὸ καὶ ποιμαίνειν λαὸν ὁ βασιλεὺς λέγεται, οὐ μὴν αἰπολεῖν, πολλῷ δὲ μᾶλλον οὐδὲ βουκολεῖν. τὸ γὰρ βουκολεῖν ταὐτόν ἐστι τῷ ἀπατᾷν, πολλάκις καὶ ὡς φαῦλον λαμ-

πικρὸς] Villoisonus *πικρὸν ὀδμὴν* ex Odyss. δ, 406. recte confert.

νεκρὸν δάμαρτα] Villoisonus: „an immerito respicit Odyss. υ, 290. [*Ὀδυσσῆος δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα*] aut ω, 124. aut Batrach. 105?“ Similiora, licet aliena, ex Homero afferri non possunt.

πύλῳ βαλὼν] Villois. Iliad. ε, 397. et Pindar. Olymp. 9,46. comparari iubet. At priorem locum ex Iliade *ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλὼν* sine dubio Philemo respicit, ad quem Scholia br. docte: *ἀντὶ τοῦ ἐν πύλῃ, πρὸς τῇ πύλῃ· οὐ γὰρ ἐν τῇ πύλῃ τῶν πολίων* [lege *Πυλίων*] *λέγει, ἀλλ' ἐν τῇ πύλῃ τῶν νεκρῶν* etc.

159. Similia Phav. h. v. p. 1610,13. R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 128. „Ex Herodiano descripta. Vid. Hermann. de Em. Gr. Gr. p. 310.“

κατανέμων] Cod. *κατὰ νέμων*: correxit Burneius.

βάνεται. κλίνεται δὲ πώεος, καὶ πώϋος, ἀκολούθως τῷ μέθυ, μέθυος, μέθυϊ. τούτου δὲ οὕτως ἔχοντος, ζητεῖται, πῶς ὁ Ποιητὴς τὴν ὀνομαστικὴν εἶπε πῶϋ, ὡς τὸ μέθυ· οὐκέτι μέντοι ἐπὶ τῆς πληθυντικῆς ὀνομαστικῆς καὶ αἰτιατικῆς ἐφύλαξε τὸ ῡ μόνον, ἀλλά που εἶπε, καὶ πώεα καλά. Φαμὲν οὖν ὅτι ἀφ' ἑτέρας εὐθείας πεποίηκε τὴν αἰτιατικὴν, ἀπὸ τῆς πῶας, ὡς τὸ κῶας·

πὰρ δ' ἐτίθει δεῖνόν τε μέγα καὶ κῶας ἐπ' αὐτόν.

ὥσπερ οὖν ἀπὸ τῆς κῶας ὀνομαστικῆς ἡ πληθυντικὴ γίνεται, εἶτα κατὰ διαίρεσιν κώεα, οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς πῶας γίνεται κατὰ συνήθη διαίρεσιν αὐτῶν πώεα, ὡς Ἡρωδιανὸς διεσάφησεν.

Ρ.

160. ῬΑΒΔΟΝ. *οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ ποιεῖν ῥᾷον βαδίζειν γίνεσθαί φασιν· οἱ δὲ πλείους τῶν παλαιῶν ἀπὸ τοῦ ῥαπίζειν αὐτὴν παράγουσιν, διὸ καὶ*

πῶϋ] saepius Homerus: Iliad. γ, 198. λ, 695. ο, 323. Odyss. μ, 299.

ἐπὶ τῆς πληθυντικῆς] Articulum Burn. e Phav. addidit. Mox *πώεα καλὰ* habes Iliad. σ, 528. Odyss. λ, 401. μ, 124. ω, 112.

πὰρ δ' ἐτίθει — αὐτόν] Ita e Cod. et Phav. restituimus pro edito

πὰρ δ' ἐτίθει δίφρον τε μέγαν καὶ κῶας ἐπ' αὐτῷ,

quod a Burn. ad Odyss. φ, 177. refictum est, ubi hodie

πὰρ δὲ τίθει δίφρον τε μέγαν καὶ κῶας ἐπ' αὐτῷ.

160. Phav. h. v. p. 1611,46.

παροξύνουσιν. τινὲς δὲ προπερισπῶσι, διὰ τὸ ῥᾶον, φάμενοι γίνεσθαι παρὰ τὸ ῥᾶον βαδίζειν ποιεῖν. ἕτεροι δὲ, κατὰ τὸ ῥαπίζειν λέγοντες αὐτὴν γίνεσθαι, φασὶν ὅτι καὶ τὸ ᾱ πρὸ τοῦ β̄ συστέλλεσθαι θέλει ἁβρὸς, ἄβδηλος, ἀβαρβαρεία, ἐπιγράβδην· οὕτως οὖν, φασὶ, καὶ ῥάβδος· σεσημείωται τὸ ἀβάλε. καὶ ἐκ τοῦ ῥάβδου ὀνόματος σύνθετον ῥαβδοφόρος καὶ ῥαβδοῦχος. ῥάβδος δὲ καὶ ἡ τῆς γῆς διάφυσις.

161. ῬΑΔΙΝΉ· ἡ λεπτὴ καὶ μακρὰ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ διὰ ταῦτα, καὶ λιγυρά. δοκεῖ δὲ γίνεσθαι ἢ παρὰ τὸ ῥᾶον δινεῖσθαι, ἤτοι κάμπτεσθαι διὰ λεπτότητα, ἢ παρὰ τὸ ποιεῖν τοὺς ἵππους ῥᾶον ἰέναι, πλεονασμῷ τοῦ δ̄.

162. ῬΆΚΟΣ· τὸ διεῤῥωγὸς, ἀπὸ τοῦ ῥήσσω, ῥήξω, ἔῤῥηχα, τὰ ῥάκεα γίνεται, τροπῇ τοῦ η εἰς ᾱ, καὶ τοῦ δασέος εἰς ψιλόν· ὅπερ οἱ Αἰολεῖς βράκος φασί. χρῆσις δὲ τοιαύτη παρὰ Σαπφοῖ ἐν τῷ,

161. Id. h. v. p. 1612,23. / post ῬΑΔΙΝΗ' addens ἱμάσθλη. Edidit Villois. ad Apollon. Lex. Hom. p. 698.

162. Phav. h. v. p. 1613,45. Edidit Villois. l. c. p. 707. παρὰ Σαπφοῖ] R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 199. „Sapphonis versus ita disposuit Casaubonus in Theophrast p. 140.

τίς δ' ἀγροιῶτις θέλγει νόον
οὐκ ἐπισταμένη τὰ βράκεα
ἕλκειν ἐπὶ τῶν σφυρῶν;

Negat Sappho posse cuiquam placere Andromedam, quae rusticarum more vestem subductam gestet." Quem magnum suae

τίς δ' ἀγρειῶτις θέλγει νόον, οὐκ ἐπισταμένη τὰ βράκεα ἕλκειν ἐπὶ τῶν σφυρῶν, ἤγουν ποία γυνὴ χωριτική, ἀγροικικώτερον ἐφέλκεται ἐραστήν.

165. ΡΑΙΣΤΟΝ δηλοῖ τὸ εὐκολώτατον· ἐξ οὗ καὶ ῥᾳστώνη, ἡ ἄνεσις. καὶ συντάσσεται μετὰ ἀπαρεμφάτου, οἷον ῥᾷστον ἀνύσαι· ῥᾷστον διελθεῖν. τίθεται δὲ ἐπιῤῥηματικῶς.

omnisque aetatis Criticum in explicandis his Sapphonis verbis felicissimum fuisse, hic ipse Philemonis locus egregie demonstrat, quo usus Anonymus in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 19. *ἀγροιῶτιν* nescio quibus de caussis reponi iussit, toto fragmento ita disposito:

τίς δ' ἀγροιῶτιν [ἐπιμμένα στολὰν]
τοὶ θέλγει νόον, οὐκ ἐπισταμένα
τὰ βράκε' ἕλκην ἐπὶ τῶν σφυρῶν.

At recte *ἀγρειῶτις* habere, cuius loco Codex leviter corruptus *ἀγρειώτης*, unde Villoisonus *ἀγροιώτης*, docent quae interpretationis caussa a Philemone adiecta sunt, *γυνὴ χωριτική*. Ceterum forma feminina *ἀγρειῶτις*, sive *ἀγροιῶτις* Lexicis accedat.

ἀγροικικώτερον] E Codice editum *ἀγροικιώτερον*: quam vocem iusta analogia carentem cave ne Lexicis addas Repositum vocabulum exstat apud Eumathium de amor. Ismen. 2. p. 40. Lips.

165 Phav. h. v. p. 1614,56., unde adstipulante ipso Codice Philemoni *εὐκολώτατον* pro edito *εὐκολώτερον* vindicavimus.

ῥᾳστώνη, ἡ ἄνεσις] Lexicon ined. cod. Paris. Reg. 2562. fol. 235. verso: *Ῥᾳστώνη λέγεται ἡ εὐκολία, ὡς τὸ, πολλή σοι ῥᾳστώνη παρ' ἡμᾶς εἶναι, ὁπότε βούλοιο. Ῥᾳστώνη λέγεται καὶ ἡ ἐλευθερία καὶ διατριβή· ῥᾳστώνη καὶ ἡ χάρις· ῥᾳστώνη καὶ ἡ ὑγιεία, οὗ* [Cod. *ὡς*] *ἐναντίον ἡ δυσκολία.*

164. ῬΈΘΟΣ· κυρίως τὸ πρόσωπον παρὰ τὸ ῥέον τὰ ἤθη αὐτοῦ φαίνεσθαι. καταχρηστικῶς δὲ, πάντα τὰ μέλη. καὶ παρὰ τῷ Ἀπολλωνίῳ, τὰ πρόσωπα. ἰστέον ὅτι οἱ μὲν ἄλλοι τὰ μέλη φασίν· Αἰολεῖς δὲ μόνοι, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὸ πρόσωπον ῥέθος καλοῦσιν. ἐπεὶ δι' αὐτοῦ ῥέα, ἤγουν εὐκόλως, τὸ ἦθος διαφαίνεται. ὅθεν καὶ παρ' Ὁμήρῳ τὸ, ψυχὴ ἐκ ῥεθέων πταμένη, τινὲς δὲ ἐκ τῶν μελῶν νοοῦσι· πνευματοποιὸς γάρ φασιν ἡ ψυχὴ οὖσα κατὰ πᾶν οἰκεῖ τὸ σῶμα.

165. ῬΕῖΘΡΟΝ· ἐπὶ τοῦ ῥεύματος οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπεν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, φημὶ δὴ τοῦ τόπου καθ' οὗ ὁ ποταμὸς φέρεται. ῥεῦμα δὲ καὶ ῥόθιον αὐτὸ τὸ ὕδωρ. καὶ Ῥεῖθρον ὄνομα τόπου, ὡς οἱ παλαιοί φασιν, ὁ ἐν Ἰθάκῃ λιμὴν, ὡς παρὰ τῷ Ποιητῇ, Ῥείθρῳ ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι· διὰ τὸν εἰς αὐτὸν ἐκ τοῦ Νηΐου καταῤῥέοντα χείμαῤῥον. τὸ δὲ Νήϊον ὄρος Ἰθάκης κάθυγρον, ἔχον κόλπον τινὰ νηῶν δεκτικόν.

264. Phav. h. v. p. 1616,43. Maximam partem edidit Villois. ad Apollon. Lex. Hom. p. 699. sq.

Ἀπολλωνίῳ] Rhod. 2,68 ibiq. Schol.

Ὁμήρῳ] Iliad. π, 856.

μελῶν] Phav. βελῶν, ita edente Villoisono quoque. Nos in Codice vere μελῶν vidimus.

165. Phav. ibid. lin. 55. Thomas M. p. 779. Edidit Villois. ad. Apollon. Lex. Hom. p. 700., qui post φημὶ δὴ de suo addit ἐπί.

τῷ Ποιητῇ] Odyss. α, 186.

166. ῬΗΓΜΙΝ· ὁ αἰγιαλὸς, ἔνθα τὰ κύματα ῥήγνυται. λέγει δέ που ὁ Ποιητὴς ῥηγμῖνα τὴν τῆς θαλάσσης ἐπιφάνειαν, ἥν φησι καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης. οὕτω καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ λέγει, κώπαις τύπτεσθαι ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν.

167. ῬΗΤΩΡ· τὸ παλαιὸν ἐκαλεῖτο ὁ δήμῳ συμβουλεύων, καὶ ὁ ἐν δήμῳ ἀγορεύων. ὕστερον δὲ ὁ παρ' ἑνός τινος καλούμενος ἐν δικαστηρίῳ, ὡς ὑπεραπολογησόμενος, καὶ συνηγορήσων ἐκείνῳ, ὅς

166. Similia Phav. h. v. p. 1617,49. Edidit Villois. l. c. p. 701.

ὁ Ποιητὴς] Loca ex Homero huc pertinentia collegit Dammius *Lex. Hom.* p. 2,107., quae transcribere omnia taedet.

εὐρέα νῶτα θαλάσσης] Iliad. β, 159. υ, 228. Odyss. ε, 17. 142., ne plura ex Homero excitem. Adde Hesiod. Theog. 762. 740. 472. Theognid. 181. Brunck. Ita antiquiorum fert usus epicorum: recentiores contra γαλήνης, quod quare novissimus Coluthi editor v. 204. (200.)

ἔπλεεν Ἑλλήσποντον ἐπ' εὐρέα νῶτα τιθήνης,

(quae contexta mihi quidem sensu carere videntur,) ex egregia dicendi usu comprobata Lennepii coniectura, quam corrupta genuinae lectionis vestigia τιθήνης nec non glossae codd. Mutinensis et Gothani θαλάσσης exhibentium confirmant, in textu exprimendum non curaverit, profecto non adsequor: et tamen iam Wernikio Bekkerus aures praebere debuisset, indicanti Nonni, a quo ut ceteri eius aequales ita hic epicus poeta maxime pendet, locum Dionys. 3,59., cui addi poterat alius, 11,49.

167. Phav. h. v. p. 1619,39. Quaedam ab initio Thomas M. h. v. p. 781. Bern.

καὶ συνήγορος καὶ δικολόγος καλεῖται. ῥήτωρ δὲ καὶ ὁ κατὰ ῥήτορας γράφων, καὶ ὁ ῥητορικός. λαμβάνεται δὲ τὸ ῥήτωρ καὶ ἐπὶ διαβολῆς· ὁ ῥήτωρ δὲ ἀναπτυσσόμενός πως ἐτυμολογικῶς ῥεύμασι παραβάλλεται ὕδατος· ἐκ τοῦ ῥέω γὰρ, ὡς ῥύδην χέων τὴν αὐδήν.

168. ῬΙ͂ΓΟΣ· τὸ ψύχος, ἀπὸ τοῦ φρίσσω, φρῖγος καὶ ἀποβολῇ τοῦ φ, ῥῖγος. καὶ ῥιγίον ἡ νόσος.

169. ῬΙ͂ΠΗ καὶ ΣΤΡΑΤΙ͂Η βαρυτόνως λέγονται πρὸς διαστολὴν τῆς ῥιπῆς, ὃ δηλοῖ τὴν ὁρμὴν τῆς στρατίας τοῦ λαοῦ. μήποτε καὶ πληθυντικῶς λέγεται Ῥίπαι, ἐὰν ὁ Στράβων περὶ ταύτης λέγῃ ὅτι Ῥίπαι οὐκ οἰκοῦνται. τὴν δὲ χώραν Ῥίπιδα καλοῦσι· τὸ δ' ἐθνικὸν ταύτης Ῥιπαῖος. τῆς δὲ Στρατίης, ἥτις ἀπὸ Ἡρωΐδος οὕτω καλεῖται, Στρατιεὺς ὁ πολίτης καὶ Στρατιάτης. Στράτιοι μέντοι πόλις Ἀκαρνάνων, ὧν ὁ πολίτης Στρατιώτης καὶ Στράτιος εὑρίσκεται.

170. ῬΟ͂ΔΟΝ· τὸ ἄνθος. ῥοδωνιὰ, ὁ τόπος.

ἀναπτυσσόμενός πως — ὕδατος] Phav. ἀναπτυσσόμενος ἐτυμολογικῶς, ὕδατος παραβάλλεταί πως ῥεύμασι, rectius fortasse. Codex παραλαμβάνεται: corr710exit Burneius.

168. Phav. h. v. p. 1620,14.

169. Id. h. v. p. 1621,12. Strabonis locus est 8. p. 588. D.

170. Phav. h. v. p. 1622,20. Edidit Villois. ad Apollon. Lex. Hom. p. 704.

ῥοδὴ δὲ, τὸ Φυτόν. Ἀρχίλοχος· ἔχουσα θαλλὸν μυρσίνης, ἀφείπετο ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος. Ῥόδος δὲ, ἡ περιφανεστάτη νῆσος.

171. ῬΥΘΜΌΣ· ἡ ἁρμονία, καὶ ἡ ἀκολουθία, ἢ ἡ τῆς κινήσεως τάξις, ἀπὸ τοῦ ῥύω, ῥύσω, ῥηματικὸν ὄνομα ῥυσμός· καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς θ. ῥυθμός. ἢ ἐκ τοῦ ἐρύω, τὸ ἑλκύω, ἐρυσμός· καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς θ ῥυθμὸς, ἀφαιρέσει τοῦ ε.

172. ῬΥΜΒΟΣ· ὁ δῖνος, ἀπὸ τοῦ ῥύω. ἀφ' οὗ

171. Phav. h. v. p. 1625,31.

172. Phav. h. v. p. 1625,48. Ampliora Etym. M. p. 640,25., ubi vide quae Britannorum candidissimus, E. G. Barkerus ea qua solet eruditione congessit: quibus addas Scholion e codice vetussissimo saeculi fere X. olim Mutinensi, iam Regio Paris. 451. Clementis Alexandrini nonnulla continente partim editum a Bastio ad Schaeferi Gregorium p. 241., quod integrum hic describo, repertum fol. 8. *verso* ad Cohort. ad Graecos p. 15. κῶνος καὶ ῥόμβος] Κῶνοι, οἱ στρόβιλοι καὶ οἱ θύρσοι, ὡς Διογενιανός. Ῥόμβος, δῖνος, κῶνος, ξυλάριον [Bastium ξυλάριον edentem codicis scriptura fefellit] ᾧ ἐξῆπται τὸ σπαρτίον· καὶ ἐν ταῖς τελεταῖς ἐδονεῖτο ἵνα ῥοιζῇ τὸ δὲ . . . καὶ ῥύμβος ἐκαλεῖτο· οὕτως Διογενιανός. Ὅτι δὲ ῥόμβος καὶ ῥύμβος λέγεται, Ἀπολλώνιός φησιν ὁ Ῥόδιος,

ῥύμβῳ καὶ τυμπάνῳ Ῥείην Φρύγες ἱλάσκονται.

In Apollonii loco, qui est 1,1139. vulgo editur ῥόμβῳ, de qua lectionis varietate adeas Brunckii notam: Scholiastae adstipulatur Philemo, cuius scripturam ῥύμβῳ ad Apollonii exemplar corrigendam esse cum R. W. in *Mus. Crit. Can-*

οὗ ῥύσις, καὶ ῥυσμός· εἶτα ἐλλείψει τοῦ σ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, ῥύμβος, ὡς τὸ

ῥύμβῳ καὶ τυμπάνῳ Ῥείην Φρύγες ἱλάσκονται, μυστικῷ σανιδίῳ, ὃ ῥίπτουσιν εἰς τὸν ἀέρα στρέφοντες, καὶ ἦχον ἐμποιοῦσιν. ἔστι δὲ καί τις τροχίσκος ῥύμβος, ὃ καὶ ῥόμβος, καὶ βρυτὴρ παρά τισι λέγεται.

173. ῬΩΓΑΛΕ'ΟΝ· τὸ διερρωγὸς, ἀπὸ τοῦ ῥήσσω, οὗ μέσος παρακείμενος ἔῤῥηγα, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ω, ἔῤῥωγα. ἐξ οὗ καὶ διεῤῥωγὸς ἱμάτιον, καὶ χιτὼν ῥωγαλέος. χιτὼν δὲ ὁ πολεμικὸς θώραξ, καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἐνιματισμοῦ, ἐπεὶ καὶ ὅπλα ἐνδύεσθαι φαμέν. καὶ ῥωγαλέα ἱμάτια, τὰ διερρηγμένα, τροπῇ τοῦ μακροῦ εἰς μακρόν.

174. ῬΩΠΟΠΩ'ΛΗΣ· ὁ μυρεψός. ῥῶπες γὰρ, ὕλη, καὶ ὑλώδη φυτά· ἢ θάμνοι, καὶ σύμφυτος

tabr. vol. 1. p. 198. non statim edixerim, idem ferente etiam Phavorino, licet vitiose ῥύμβη.

ῥυσμό] Cod. ῥεῤῥυσμός: ut editum, Phavorinus.

ῥίπτουσι] Etym. et Phav. στρέφουσι, omisso στρέφοντες. Iisdem auctoribus obtemperantes e Codice mox ἐμποιοῦσι vulgatae ἐκποιοῦσι substituimus.

173. Phav. h. v. p. 1627,55.

174. Id. h. v. p. 1628. Usque ad verba βοτανὴ ἁπαλὴ edidit Villois. ad Apollon. Lex. Hom. p. 706., mendosam Codicis scripturam ῬΩΠΟ'ΛΗΣ animadvertens. Conferri possunt de voce verba Lexicorum duorum ined. SGM. Reg. Paris. Cod. 345. fol. 135. *verso* et Cod. 347. fol. 158. *verso*: Ῥῶπος μίγματα, χρώματα, ὅσα βαφεῦσι, ζωγράφοις, μυρεψοῖς χρησιμεύει· ὅθεν ῥωποπώλης, ὁ μυροπώλης. Τινὲς δὲ καὶ τὸν

τόπος. ἡ ῥώψ ἐστι βοτανὴ ἁπαλὴ, ὡς παρὰ τὸ ῥέψω, ῥέψ, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ω, ῥώψ· ὡς βλέπω βλέψ, καὶ βλώψ, ὅθεν τὸ παραβλῶπες.

175. ῬΩΧΜΟΣ· ἡ κατὰ γῆν ῥῆξις, ἥτις καὶ ῥῆγμα λέγεται· ὥσπερ βρεχμὸς, καὶ βρέγμα· καὶ πλεχμὸς, καὶ πλέγμα. ῥωχμὸς δὲ καὶ τόπος κεχαραγμένος ὑπὸ ὀμβρίων ὑδάτων, ὡς παρὰ τῷ Ποιητῇ ἐν Ἰλιάδος ψ· ῥωχμὸς ἔην γαίης. γίνεται δὲ ὁ ῥωχμὸς παρὰ τὸ ῥήσσω· ὅθεν ῥηγμὸς, καὶ μεταθέσει τοῦ γ εἰς χ, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ω, ῥωχμός.

Σ.

176. ΣΑΘΡΟΣ· ὁ σεσηπώς. ἐκ τοῦ σήπω, σήψω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔσαπον· καὶ ἐκεῖθεν σαθρὸς, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ρ, καὶ τροπὴν τοῦ π εἰς θ· ἢ ἀπὸ τοῦ σταθῆναι, σταθρὸς, καὶ σαθρὸς κατὰ ἀντίφρασιν· ἢ παρὰ τὸ σείεσθαι ῥᾳδίως·

παντοδαπὸν φόρτον ῥῶπον εἰρήκασιν. Similis Suidas h. v. T. 3. p. 268. Phrynichus Appar. Soph. in *Bibl. Coislin.* p. 468. et Bekkeri *Anecd. Graec.* T. 1. p. 61. Ῥωποπώλης: ὁ τὸν ῥῶπον πωλῶν, ὅ ἐστι ξηρὸς χόρτος καὶ ποικίλος: quo loco φόρτος pro χόρτος reponendum esse, id quod olim praeceperat Pierson. ad Moerid. p. 115, cum aliis novissimus editor more solito praetervidit: correctionem firmat Etymologus M. p 377,30.

175. Phav. h. v. p. 1529,3. Edidit Villois. ad Apollon. p. 707. Iliadis ψ versus est 420.

176. Phav. h. v. p. 1650,45. Etym. M. p 707,25., ubi perperam ἐκεῖθεν σαπρὸς vulgatur, hinc corrigendum.

ἢ παρὰ τὸ σείεσθαι τὰ ἄρθρα. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ σεσημμένον ἔχειν τὸ ἄρθρον.

177. ΣΑ´ΛΠΙΓΞ· παρὰ τὸ σαλπίζω. τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ἔπω, τὸ λέγω· ἔψω, ὄψ, ὀπὴ, ὀπίζω, καὶ μετὰ τοῦ σέλας, ὃ σημαίνει τὴν λαμπηδόνα, σελαπίζω, καὶ σαλπίζω· ὅθεν σάλπιγξ.

178. ΣΑΥΡΩΤΗ´Ρ ἔστι σιδήρειον κοῖλον, ἐξ ἄκρου ὀξὺ, ὃ ἐντιθέμενον εἰς τὸ ὀπίσω ἄκρον τοῦ δόρατος, ὀρθὸν αὐτὸ κατὰ σκόλοπας δίκην σταυροῦ ἑστάνει ποιεῖ κατὰ γῆς πηγνύμενον· ὅθεν καὶ τὴν κλῆσιν ἔσχεν, ὡς οἷα σταυρωτὴρ δόρατος. οἱ δὲ παλαιοὶ λέγουσι σαυρωτῆρα τὸ ἐν τῷ ἑτέρῳ ἄκρῳ τοῦ δόρατος ἔσχατον σιδήρειον κέντρον. παρ' Ὁμήρῳ δὲ σαυρωτὴρ καλεῖται καὶ οὐρίαχος. ὀνομάζεται δὲ καὶ στύραξ ὁ σαυρωτήρ· ἀφ' οὗ δηλαδὴ ἔστι τὸ δόρυ στῆναι, οἱονεὶ στήραξ, καὶ κατὰ τροπὴν στύραξ, ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ στῶ στήσω, στῆλος, καὶ στύλος κατὰ τροπήν.

177. Phav. h. v. p. 1653,4., qui ἴψ pro ἔψ, quod tuetur Etym. M. p. 708,1.

178. Phav. h. v. p. 1637,29. Usque ad verba *στύραξ ὁ σαυρωτὴρ* edidit Villois. ad Apollon. p. 712. R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 199. de h. v. Jortini *Scriptural Illustrations* p. 383. conferri iubet. Adde Orion. Etym. p. 141,27.

Ὁμήρῳ] Iliad. κ, 153. ubi v. Schol. Ven.

στύραξ] Duos locos misere in unum confusos diversos praebet Etymol. M. p. 736,28. *Σύριγξ σημαίνει τὴν ὀπὴν τῶν μουσικῶν αὐλῶν, καὶ τὸ πάθος, καὶ τὴν δορατοθήκην· ἔστι δὲ κατὰ*

179. ΣΑΩΤΕΡΟΣ. ἰστέον δὲ ὅτι τεσσάρων ὄντων τούτων, τοῦ σάος ὁ ὑγιής, τοῦ σῶς κατὰ συναίρεσιν, τοῦ σόος διὰ τοῦ ο μικροῦ Ὁμηρικῶς, καὶ τοῦ σῶος διὰ τοῦ ω μεγάλου, χρῆσις δὲ τοῦ σάος ἐν τῷ σαώτερος. σαώτερος ὥς κε νέηαι, ἤγουν ὅπως ὑγιὴς καὶ ἀνακρωτηρίαστος ἀποστήσῃς.

180. ΣΕΆΣ· σημαίνει τοὺς σκώληκας, οὗ ἡ ὀνομαστικὴ οὐχ εὕρηται ἐν χρήσει, ἀλλ' αἱ πλαγίαι. παρὰ Ἀριστοφάνει· ὑπὸ σέων κατακαμπτόμενος. ὤφειλε δὲ περισπᾶσθαι, ὡς χῆνες, χηνῶν. ἀλλὰ σεσημείωται καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἐννέα. ἀπὸ ἀχρήστου ὀνομαστικῆς τῆς σεὺς ὅμως τὸ σέας φαίνεται, καὶ τὸ σέες. Λουκιανός συμβούλους τοὺς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις.

μίμησιν τῷ γινομένῳ ἤχῳ. De voce adeas intpp. ad Thom. M. p. 812. Bern. Eustath. in Hom. p. 1676.

179. Similia Phav. h. v. p. 1638,7.

Ὁμηρικῶς] Exemplorum nubem effundit Dammius *Lex. Hom.* p. 2219.

σαώτερος ὥς κε νέηαι] Iliad. α, 32. Mox male e Cod. edebatur *ἀνακρωτηριάστος*.

180. Similia Phav. h. v. p. 1638. et v. *σέες* ibid, lin. 46. Thomas M. h. v. p. 790. Bern. Edidit Villois., ad Apollon. Lex. Hom. p. LXIX.

Ἀριστοφάνει] Lysistr. 731. Lexicon ined. SGM. Cod. Paris. Reg. 345. fol. 136. *recto*: *Σέες οὐχὶ σῆτες· καὶ αἱ πτώσεις, σέων, σέσι· οὕτως Ἀριστοφάνης.* Cf. Etym. M. p. 189,44. Pierson. ad Moerid. v. *σέες* p. 339. In Aristophane hodie editur *ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτόμενος*. Phav. *ὑπὸ τῶν σέων καμπτόμενος.*

Λουκιανός] Phav. et Thom. addunt *ἐν τῷ πρὸς ἀπαίδευτον*

181. ΣΗΚΟ'Σ· ἡ μάνδρα, παρὰ τὸ στήκω, στηκὸς, καὶ σηκός· ὅθεν καὶ σταθμοὶ, αἱ τῶν ζώων ἐπαύλεις. οἱ δὲ ὕστερον καὶ ἐπὶ ναοῦ ἔθεντο τὴν λέξιν, μὴ ἀπαξιώσαντες τοὔνομα, διὰ τὸ καὶ ἐν βωμῷ τοιαῦτα ζῷα ἐπὶ θυσίᾳ ἵστασθαι.

182. ΣΗ'ΡΑΓΞ· ὁ βαθὺς, καὶ κρημνώδης τόπος. σήραγξ, καὶ σήραγγες, αἱ ὑπὸ γῆν ὑπομήκεις ἐκρήξεις, οἱονεὶ φλέβες τινὲς οὖσαι τῆς γῆς, ἃς ὑποτρέχον τὸ ὕδωρ διέξοδον ζητεῖ. ἐντεῦθεν σηραγγώδης τόπος εἴρηται ὁ κοῖλος καὶ διατετρημένος, ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι. κλίνεται σήραγξ σήραγγος, τὰ τῆς γῆς χάσματα. σηραγγώδεα δὲ, ἢ σηριγγώδεα, χαῦνα, ἀραιὰ, πολλοῖς τρήμασι διειλημμένα. ταῦτα δὲ τὰ τρήματα σήριγγες, ἢ σήραγγες ὀνομάζονται. καὶ τὸ τοιοῦτον σῶμα σηριγγῶδές τε, καὶ σηραγγῶδες.

183. ΣΙ'ΛΛΟΙ· τὰ σκώμματα, κατὰ τροπὴν τοῦ τ̄ εἰς σ̄, τίλλοι τινές. τίλλειν δὲ τὸ σκώπτειν, ὡς Ἀνακρεών· τίλλει τοὺς κυάμους ἀσπιδιώτης, οἷον

καὶ πολλὰ βιβλία ἀνέμενεν. Locus est T. 5. p. 99. Reitz., ubi editores pro παραλαμβάνεις, quod praeter Philemonem et Phav. et Thom. tuentur, frustra παραλαμβάνοις desiderant.

181. Phav. h. v. p. 1643,11. Edidit Villois. ad Apollon. Lex. Hom. p. 716.

182. Phav. h. v. p. 1644,15. 21.

183. Id. h. v. p. 1648,34. Etym. M. p. 713,7., qui mox ἐπισκώμματα.

Ἀνακρέων] Fragm. 67. p. 398. ed. Fischer.

σκώπτει καὶ χλευάζει. δηλοῖ δὲ καὶ χλευαστικὸν ποίημα· παρὰ τὸ διασείειν τοὺς ἴλλους, καὶ διασύρειν τῷ σχήματι τῶν ὀφθαλμῶν. ἴλλοι γὰρ λέγονται οἱ ὀφθαλμοὶ, καὶ σιλλαίνειν τὸ στραβίζειν. ὁ γὰρ σίλλος λοιδορίας καὶ διασυρμοὺς πεφεισμένως ἀνθρώπων ἔχει· μέλος δέ τι τοῦτ' ἐστί.

184. ΣΙ'ΝΑΠΥ οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν ἔφη, οὐ μὴν οὐδὲ τὸ σίνηπι. ὃ λέγεται οὕτως, ἐπειδὴ σίνεται, φησὶν ὁ Δειπνοσοφιστὴς, τὰς ὦπας ἐν τῇ ὀδμῇ· καθὰ καὶ κρόμμυον, δι' οὗ τὰς κόρας μύομεν. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ σίνηπί ἐστι καὶ ῥῆμα κωμικὸν σιναπῶ, οἷον, τὸ θυγάτριόν μου σεσινάπηκε διὰ τῆς ξένης, ἤγουν ἐδριμύξατο, ὁ αὐτὸς ῥήτωρ δηλοῖ.

οἷον σκώπτει] Dubitari non potest, quin pro οἷον legendum sit ἤγουν, vel ἤτοι, licet illud eodem cum vitio tueantur et Etymologus et Phavorinus.

184. Phav. h. v. p. 1649,15. Edidit Villois. ad Apollon. *Lex. Hom.* p LXIX. Athenaei locum p. 366. D. (T. 3. p. 353 ed. Schweigh.) confert R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 199.

σίνεται] Villoisonum σύρεται edentem falli egregie demonstravit Bastius *Commentat. Palaeogr. post Schaeferi Gregorium* p 726. sq Eandem vocis σίνηπι etymologiam tradit Etym. M. p 713,40.

τὸ θυγάτριόν etc.] Sunt verba Xenarchi, ut tradit Athenaeus l. c. Mox non defuere qui pro σεσινάπηκε Athenaei rescribi iuberent σεσινάπικε, quos Casaubonus olim, et nunc Philemo satis refutat: quod monendum denuo fuit, quum idem nuper etiam Schneidero in Lexico h. v. placuisse viderim.

ἤγουν ἐδριμύξατο] Villoisonus οἷον ἐδρ. ediderat, quod iusta

185. ΣΙΣΥΡΑ· χλαίνης εἶδος εὐτελοῦς, οἷον ἐξωμὶς, ἢ ἁπλοῒς, ἤ τι τοιοῦτον· οἷον.

χειμῶνος ὄντος τρεῖς σισύρας ἀφείλετο.

τινὲς δὲ ἱμάτιον τραχὺ, καὶ παχὺ περιβόλαιον, ἀγροικικὸν, δουλικὸν, παλαιόν. ἢ χιτὼν δερμάτινος· ἡ σισύρα καλεῖται παρά τισιν ἡ βαπτή. ἔστι δὲ περιβόλαιον ἐκ δερμάτων συνεῤῥαμμένων προβάτων ἐχόντων τὰ ἔρια. οἱ δὲ ἀκριβέστεροί φασι χλαῖναν παλαιὰν εἶναι ἁπλοΐδα· τὴν αὐτὴν δὲ καὶ σισύραν καὶ σισύρναν καλοῦσιν.

186. ΣΚΕΥΗ· ὀξυτόνως, τὸ ἔνδυμα, ὅθεν καὶ σκευάζομαι, τὸ ἐνδύομαι. σκεύη δὲ, τὰ εἰς ὑπηρεσίαν ἐπιτήδεια, οἷον λέβητες καὶ χύτραι, καὶ τὰ

reprehensione Bastius in *Bredovii Epist. Paris.* p. 56. animadvertit, Villoisonum praeterea monens, quum scribendi compendia vocularum οἷον et ἤγουν et ἤτοι ignoraret, in Philemonis fragmentis edendis ad idem scopulum ter appulisse.

185 Phav h. v. p. 1650,59. sq. De voce exposuit post alios Schol. Theocriti 5,15. Plura dabit Ruhnkenius ad Timaeum p. 231. Cuius poetae versus allatus sit, me fugit.

186. Phav. h. v. p. 1656,36. 47. Grammatici incerti, Manuelis Moschopuli, ut videtur, Epimerismi inad. Cod. Reg. Paris. 1698. fol. 80. *verso*: Σκεύη δὲ λέγονται τὰ εἰς ἑτέραν ὑπηρεσίαν ἐπιτήδεια, οἷον λέβητες, χύτραι· καὶ ἁπλῶς τὰ ἐν τῷ οἴκῳ ἀγγεῖα· λέγονται καθολικῶς σκεύη πάντα τὰ ἐργαλεῖα καὶ τὰ ὄργανα, οἷον σκεύη χαλκέως, ἰατροῦ, ἁλιέως, τέκτονος, στρατιώτου καὶ τῶν ὁμοίων. σκευὴ δὲ ἡ στολὴ τῶν ἐν ταῖς σκηναῖς, καὶ ᾗ χρῶνται οἱ στρατιῶται ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ ἡ τῶν κυνηγετούντων, ᾗ προσήκει χρῆσθαι αὐτοὺς κυνηγετοῦντας. ἀποσκευὴ δὲ λέγεται ἡ κοινῶς κατοῦνα, ἤγουν τὰ πρὸς ὁδὸν χρησιμεύοντα σκεύη· ἀφ' οὗ σκευοφόροι, οἱ τὴν ἀποσκευὴν φέροντες.

τοιαῦτα, καὶ σκευὴ, ἡ πανοπλία. σκεῦος δὲ λέγεται παρὰ τὸ σχῶ, τὸ κρατῶ, καὶ φυλάττω· σχεῦος, καὶ σκεῦος ἢ παρὰ τὸ κεύθω, τὸ κρύπτω.

187. ΣΚΟΡΠΙΌΣ σημαίνει τρία· τὸν χερσαῖον, καὶ γίνεται παρὰ τὸ σκορπίζειν τὸν ἰόν· καὶ τὸν θαλάσσιον, καὶ γίνεται ἐκ τοῦ πλήττειν, καὶ τὸν ἰὸν ἐπιβάλλειν, ἢ παρὰ τὸ σκαιῶς ἕρπειν. σημαίνει καὶ τὸν ἄστερα, καὶ λέγεται ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν χερσαῖον ὁμοιότητος, ἐπειδὴ ὅτε ἐναντίος ἐστὶν ὁ ἥλιος, τότε τὰ σπέρματα ἐπὶ τὴν γῆν σκορπίζομεν σπείροντες.

188. ΣΚΌΤΙΟΣ· ὁ μὴ φυσικὸς υἱὸς, ἤγουν ὁ νόθος, ᾧ ἐναντίον ὁ γνήσιος, ἤγουν ὁ ἐκ γαμετῆς. υἱοθετὸς δὲ, ὁ θετὸς υἱός.

189. ΣΚΎΤΟΣ· τὸ δέρμα, ὅθεν καὶ σκυτοδέψης. παρὰ τὸ ξύω, ξύτος· εἶτα διαλύσει τοῦ ξ, καὶ ὑπερθέσει, γίνεται σκύτος, τὸ ξυόμενον· οὐδὲν γὰρ οὕτω ξύεται. ἢ παρὰ τὸ σχίζω, σχίτος· καὶ

187. Phav. h. v. p. 1662,5. Etym. M. p. 719,20.

188. Similia Phav. ibid. lin. 20. In Philemone mox μὴ ante φυσικὸς delevimus. Lexicon ined. cod. Reg. Paris. 2562. fol. 235. *verso*: Σκότιος ὁ φυσικὸς υἱὸς, ἤγουν ὁ κοινῶς κόπιλος, ᾧ ἐναντίος ὁ γνήσιος, ἤγουν ὁ ἐκ γαμετῆς· τῷ δὲ γνησίῳ ἐναντίος ὁ νόθος, ἤγουν ὁ υἱοθετός. καὶ σκότιοι μῦες, οἱ ἐν νυκτὶ εἰωθότες ἀναστρέφεσθαι ἐπὶ ζητήσει τροφῆς. De spuriorum filiorum apud Graecos nominibus adeas Schol. Eurip. Alcest. 1001. Schol. Ven. et br. Iliad δ, 499. Etym. Gudian. p. 410,27. Heynii *Obs. in Iliad.* T. 5. p. 187.

189. Phav. h. v. p. 1664,8. Etym. M. p. 720,30., qui uterque post verba τοῦ τραχήλου δέρμα addunt ὡς Πετρώνιός φησι.

σκύτος, κατὰ ἐναλλαγὴν καὶ τροπήν. ἐσχισμένον γάρ ἐστιν ἅπαν. σκύτος δὲ λέγεται πᾶν τὸ μεταξὺ τῶν τενόντων τοῦ τραχήλου δέρμα· καὶ ὁ νωτιαῖος μυελός. οἱ δὲ, τὸν μεταξὺ τῶν ὀφρύων καὶ τοῦ μετώπου τόπον. οἱ δὲ, τὸ ἰνίον· ὅπερ ἐπισκύνιον καλοῦμεν. ἄλλοι δὲ, τὸ τῆς κεφαλῆς δέρμα. παρ' ὃ καὶ σκύτος εἴρηται ἡ κεφαλή.

190. ΣΜΕΡΔΑΛΕΌΣ· ὁ καταπληκτικὸς, ἀπὸ τοῦ μέρδω, τὸ βλέπω, καθά φασιν οἱ παλαιοί. καὶ ὁ δράκων αὐτὸς ὁμοίως ἀπὸ τοῦ δέρκω λέγεται. λέγεται δέ ποτε καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς καταπληκτικοῦ ἡ λέξις, οἷον ὅτε εἴποι, σμερδαλέον κονάβησαν· καὶ, σμερδαλέον ἐβόησε. τὸ δὲ σμερδαλέον καὶ σμερδνὸν λέγεται. καθίσταται δὲ ἡ λέξις οὕτω· μερίζω, καὶ κατὰ συγκοπὴν μέρζω, καὶ Δωρικῶς μέρδω, τὸ πανταχοῦ μερίζω, καὶ διαπεταννύω τὴν ὄψιν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, σμέρδω.

191. ΣΜΗ͂ΝΟΣ· οὐ μόνον ἐπὶ πλήθους λέγεται μελισσῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ σίμβλον, ἤτοι τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὸ μέλι ἀποτιθέασιν αἱ μέλισσαι· σμῆνος καλεῖται καὶ ἑσμὸς, μετὰ δασέος πνεύματος, ὡς δηλοῖ παρὰ Ἀριστοτέλει ὁ ἀφεσμός.

190. Phav. h. v. p. 1665,29.

σμερδαλέον κονάβησαν] Iliad β, 334. π, 277.

σμερδαλέον ἐβόησε] Phav. rectius δ' inserto, ad exemplar Iliad. ϑ, 92. Odyss. ϑ, 355. ω, 536.

191. Phav. h. v. ibid. lin. 51. Eustathius ad Iliad β. p. 178,18.

Ἀριστοτέλει] H. A. 9,27. (40.), ubi Schneidero pro ἀφεσμὸς

192. ΣΜΩ͂ΔΙΞ· ὁ ὕφαιμος μώλωψ. ὑποτρέχοντος γὰρ αἵματος κατ' ὀλίγον ἐξῴδηκε. καὶ γίνεται ἀπὸ σμῶξαι, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, ὅπερ κατὰ διάλεκτον τὸ πλῆξαι δηλοῖ· ἢ ἀπὸ τοῦ μῶλος, ἡ κακοπάθεια, τροπῇ τοῦ λ̄ εἰς δ̄· ἢ οἱονεὶ σμῶδιξ, ἤγουν ὕφαιμος οἴδησις, ὡς τὸ, σμῶδιξ ἐξυπανέστη, ἤγουν κάτωθεν εἰς εὐθύ. δηλοῖ γὰρ ἐνταῦθα ἡ ὑπὸ τὸ κατωθεν· ἡ δὲ ἐξ, τὸ εἰς εὐθύ· ἡ δὲ ἀνὰ, τὸ εἰς ὕψος· ὡς καὶ ἐν τῷ ὑπερεξαναδύς.

193. ΣΟΌΣ· παρὰ τῷ Ποιητῇ ἀεὶ συστέλλει τὴν παραλήγουσαν, ὡς ἀπὸ τοῦ σέω, τὸ ὁρμῶ, ὃ προςλήψει τοῦ ῡ γίνεται σεύω. καὶ ἔστι σόος οἱονεὶ ὁ τὰς φυσικὰς ὁρμὰς ἔχων. ἀκολούθως δὲ καὶ τὸ λαοσσόος Ἀθηνᾶ καὶ αὐτὸ συστολὴν ἔχει τῆς πα-

e Cod Med. *αὐτῶν ἰσμὸς* edenti iure obloquutus nuper est E. G. Barkerus in Wolfii *Analect. Litt.*, fasc 3. p. 67., cui vulgatam scripturam defendenti iam Philemonis auctoritas accedit.

192. Phav. h. v. p. 1666,54. Cf. Etym. M. p. 721,20. Vulgo erat ΣΜΩ͂ΔΙΓΞ, quod mutavimus Etymol. Gudian. p. 506,44. sequuti, ubi habes: *σμῶδιξ ὄνομα ῥηματικόν· ἔστι δὲ τὸ διξ βραχὺ, ἐπειδὴ οὐδέποτε τὸ ῑ καὶ ῡ πρὸ τοῦ ξ̄ εὑρίσκονται φύσει μακρὰ, εἰ μὴ λόγῳ ἀρχαίσεως παράγονται, ὡς τὸ ἰξεύσω, ἰξινον.* In Cod. est *σμῶδιγξ*.

οἱονεὶ σμῶδιξ] Ita Codex: editum *οἱονεὶ αἰσμῶδιγξ*; Phav. *οἱονεὶ ἡ σμῶδιγξ*.

σμῶδιξ ἐξυπανέστη] Iliad. β, 267.

σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη.

193. Phav. h. v. p. 1668,6.

Ποιητῇ] V. ad §. 179.

λαοσσόος Ἀθηνᾶ] Cod. et Phav. *λαοσόος*, ut etiam mox

ῥαληγούσης. οὕτω δὲ καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ τὸ δο-ρυσσόος Κάστωρ· καὶ, δύσσοα θρέμματα. ἰστέον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι καὶ ῥῆμά ἐστι σόω, διὰ τοῦ ō μικροῦ, οὗ τὸ προστακτικὸν σούσθω, παρὰ Σοφο-κλεῖ, ἐκ τοῦ σοέσθω συναιρεθέν. ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ ἀπέσσυα, Δωρικόν. ἐκ τοῦ αὐτοῦ, σῶς, κράσεως γενομένης τῶν δύο ō ō εἰς ῶ μέγα, ὡς ἐν τῷ πρόο-ρα πρῶρα· οἷον, νῦν τοι σῶς καὶ αἰπὺς ὄλεθρος. ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ σάος, ἐξ οὗ τὸ σαώτερος, γίνεται κα-

δορυσσόος et δυσσόα. Respicit Grammaticus Iliad. ν, 128. Ἀθη-ναίη λαοσσόος, quod sua id est cummuni dialecto corrupit, in qua pro Ἀθήνη et Ἀθηναίη dicebatur Ἀθηνᾶ, adnotante Schol. Barocc. Sophoclis Aiac. 12. p. 126. Erf.: nisi forte Philemo Zenodoti lectione a Schol. Venetis tradita usus esse putandus est in Iliad. β, 156. Ἀθηναίη [vulg. perperam Ἀθη-ναίη] λαοσσόος vulgatae praeferentis.

Θεοκρίτῳ] Idyll. 22,136 δορυσσόος Κάστωρ. Quod statim se-quitur δύσσοα θρέμματα, etiam ad Theocritum pertinere su-spicor, qui 4,45. habet:

θαρσίω· βάλλε κατώθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ ἐλαίας
τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα.

Σοφοκλεῖ] Aiac. 1301. Erf.

φησὶ παρεῖναι, σούσθω, βάτω,

quod etiam Eustathius ad Iliad. α. p. 47,17. et ad Odyss. π. p. 590,36. citat. Quem Sophoclis locum non potest esse dubium respici ab Hesychio h. v. T. p. 1238., ubi hodie editur Σοῦσο· ἴθι, ὅρμα. Ac Scholiasta Sophoclis similiter: Σούσθω, ὁρμάσθω.

ἀπέσσυα] Cf. Valcken. ad Theocr. Adoniaz. p. 264. (p. 88. ed Berol.)

νῦν τοι σῶς καὶ αἰπὺς ὄλεθρος] Locus est Odyss. ι, 305., ubi rectius editur νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.

τὰ κρᾶσιν σῶς· ῷ προστεθέντος τοῦ ο̄ μικροῦ ἐν τῇ ληγούσῃ, γράφεται μετὰ παραληγούσης μακρᾶς παρὰ τοῖς ὕστερον τὸ σῶς· οὐ μὴν παρὰ τῷ Ποιητῇ.

194. ΣΟΡΟ'Σ· παρὰ τὸ ἔσω ὠρεύειν, ἢ ὀρεύειν, ὅ ἐστι φυλάσσειν τὸν τεθέντα. ἅπαξ δὲ εἴρηται τῷ Ποιητῇ. ἀφ' οὗ καὶ σορέλλην παρὰ 'Αρι-

194 Similia Phav. h. v. p. 1668,52. Eustath. in Iliad. ψ. p. 1289,15.

ὠρεύειν ἢ ὀρεύειν] Ita de meo dedi pro vulg. ὀρούειν ἢ ἐρύειν, absona omnino. Etymolog. Gudian. p. 520,18. Σωρὸς — παρὰ τὸ ἔσω ὠρεῖν, ὅ ἐστι φυλάττειν, et mox Σωρεία ἐκ τοῦ σῶ [lege ἔσω] καὶ τοῦ ὠρῶ, τὸ φυλάσσω. Rem conficit Orio Etym. p. 142,14. Σορός· ἀπὸ τοῦ ἔσωθεν ὠρεύειν καὶ [l. ἤγουν] φυλάττειν τὰ σώματα. Eandem vocem redde Cornuto de N. D. 1. p. 139. ubi Galeus edi iussit ἔνιοι δὲ φασιν ἀπὸ τῦ ὀρῶν αὐτὸν, ἢ ὀριγειν τὰ πάντα, ὅ ἐστι φυλάττειν, οὐρανὸν καλεῖσθαι, quae insana sunt omnino, corrigique potuissent e Cod. Oxon. Lege mecum ἔνιοι δέ φασιν ἀπὸ τοῦ ὠρεῖν αὐτὸν ἢ ὠρεύειν τὰ πάντα etc. Quam emendationem verbis c. 29. ὑφ' ὧν τὰ ἀγαθὰ ὠρεύεται καὶ φυλάττεται firmatam posthac vidi etiam Villoisono MS probari, ab eoque auctoritatem Codicum plerorumque proferri, veluti Parisinorum Reg. 2551. 2860. 3052., Venetorum S. Marci 490. 513. 531. et Florentini Bibl. Laur. 9. plutei 60. Cod. Reg. Paris. 2720. ὀρεῖν αὐτὸν ἢ ὀρεύειν.

Ποιητῇ] Iliad. ψ, 91.

σορέλλην παρὰ 'Αριστοφάνει] Versus duos, qui huc pertinent, e deperdita Comici fabula, οἱ Δαιταλεῖς inscripta Brunckius Fragm. III. p. 237. e Galeno protulit, emendatiores quidem, etsi non emendatissimos. Priori enim versu legas

ἄλις, σορέλλην, καὶ μύρον καὶ ταινίας,

altero,

ἰδοὺ, σορέλλην· τοῦτο παρὰ Λυσιστράτου.

στοφάνει, σκῶμμα εἰς γέροντα. ἐξ αὐτοῦ καὶ σοροπηγὸς, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ναυπηγός. δηλοῖ δὲ ἡ σορὸς καὶ αὐτὴ καθ' αὑτὴν γέροντα, σκωπτικῶς, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ γράψαντος τὸ, γηράσασα καὶ ἤδη σορός. τοῦ δὲ σορέλληνος σαφέστερον εἰς σκῶμμα τὸ τυμβογέρων παρὰ τῷ Κωμικῷ.

Gennina enim vocis scriptura est σορέλλην, non σορέλλη: v. Albertum ad Hesych. h. v. T. 2. 1236.

σκῶμμα εἰς γέροντα] Addit Phav., id quod notandum, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ, nempe Pausaniae.

σοροπηγὸς] Exstat vox apud Aristoph. Nub. 864. Herm. Mox ἡ σορὸς de sene lusum habes apud eundem in Vesp. 1356.

τὸ τυμβογέρων παρὰ τῷ Κωμικῷ.] De Aristophanis locis, quos Philemo respexerit, non longe quaerendum est, quum nemini non in mentem veniant Nub. 706. et Lysistr. 335.: ubi etsi hodie vulgetur τυφογέρων, idque Scholiasta Lysistratae glossa τετυφωμένους γέροντας satis muniat, ita ut de scriptura locorum Aristophaneorum dubium esse vix possit, tamen tantam hoc Aristophanis vocabulum habet similitudinis speciem cum lectione Philemonis, ut unum eandemque esse utramque vocem, nobis quidem persuasum sit. Atque collatis cum illa duobus Euripidis locis, Med. 1205. Pors.

τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
τίθησι;

et Heraclid. 165. sq.

ἢ κακὸν λόγον
κτήσει πρὸς ἀστῶν, εἰ γέροντος οὕνεκα
τύμβου, τὸ μηδὲν ὄντος, ὡς εἰπεῖν ἔπος,

probabilis videbitur suspicio, ne mira, nec satis perpensitata Euripidis dictio γέρων τύμβος acerrimum Tragici censorem adverterit, ut eam vocabulo recenter in hunc finem ficto τυμβογέρων perstringeret. Patet tamen corruptelam, si

195. ΣΠΕΓΟΝ· τὸ σπήλαιον. σπύλωνες δὲ, οἱ πρὸς τῇ βάσει λίθοι· καὶ τῆς νεὼς σκεῦός τι καὶ σύστρεμμα ἐκ σχοινίου· καὶ εἶδος ἱματίου γυναικείου εὐμεγέθους. εὑρήσεις δὲ καὶ γενικὴν σπείους, ἀπὸ τῶν εἰς ο̄ς̄ οὐδετέρων. ἀεὶ γὰρ ἐντελῶς λέγεται τείχεος, σάκεος. τὸ δὲ αἴτιον, ἡ εὐθεῖα καθὸ σπέος, καὶ δέος, εἰ προσέλαβεν ἡ γενικὴ ἕτερον ε̄, σπέεος, καὶ δέεος, κακόφωνον ἂν ἐγένετο. ἔνθεν ἐποίησεν δέους, καὶ σπέους. καὶ αὗται εἰσι μόναι παρὰ τῷ Ποιητῇ εἰς οῦς λήγουσαι. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ, δείους, καὶ σπείους.

196. ΣΠΗΛΑΙΟΝ· παρὰ τὸ σπῶ, τὸ κατασπῶ, καὶ τὸ λάας, ὁ λίθος: σπήλαιον γὰρ οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν, ἢ λίθος κατεσπασμένος. καὶ σπήλιγξ, ὑποκοριστικῶς, ἡ ἐσπασμένη λάϊγξ, ἤτοι λιθὶς, ἄνευ τοῦ γ̄ λάϊξ· ὅθεν καὶ ἄμεινον γράφεται διὰ τοῦ ῑ. τροπῇ τοῦ διχρόνου εἰς δίχρονον, διὰ τοῦ ῡ σπήλυγξ γράφεται.

197. ΣΤΑΘΜΗ σπαρτίον ἐστὶ λεπτὸν, ὃ μίλτῳ κεχρισμένον, ἢ ἑτέρῳ χρώματι, γραμμὰς ἄγει

qua laudatis Aristophanis locis inhaeret, esse antiquissimam, quum in Philemone de mendo cogitare, nulla omnino caussa sit.

195. Phav. h. v. p. 1671,52.

δείους] Iliad. ο, 4. π, 376. Σπείους exstat Odyss. μ, 93. et alibi. V. Damm. *Lex. Hom.* p. 2215.

196. Phav. h. v. p. 1673,28. Etym. M. p. 723,55.

197. Phav. h. v. p. 1676,64. Edidit Cangius v. σπάτιον,

τῇ ἑκατέρωθεν τάσει, δι' ὧν τὰ ξύλα εὐθύνονται. Φέρεται δὲ παροιμία ἐξ αὐτῆς, τὸ στάθμης ἀκριβέστερος· ὡς εἴ τις εἴποι, ὀρθότερος τῆς ὀρθότητος, ἢ κανόνος εὐθύτερος. ὁ δὲ τόνος τῆς στάθμης συντελεῖ τι εἰς τὴν κολώνην. ὡς γὰρ σταθμὸς, στάθμη· οὕτω καὶ κολωνὸς, κολώνη· ὁμοίως καὶ ὀρθὸς, ὄρθη. οὐ μόνον δὲ ἡ ῥηθεῖσα παροιμία ἐκ τῆς τεχνικῆς εἴληπται στάθμης, ἀλλὰ καὶ ἕτεραι, οἷον τὸ λευκὴ στάθμη, ἀντὶ τοῦ ἄδηλος στάθμη, κατὰ Παυσανίαν. οὐ γὰρ ἀκριβῶς διαφαίνει ὀρθότητα ἡ λευκὴ στάθμη. διὸ κεῖσθαι ἡ παροιμία λέγεται ἐπὶ τῶν ἄδηλα ἀδήλοις σημειουμένων, ἢ ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων· οἷον

τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι
οὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴν στάθμην.

quem mox *στάτιος* pro *στάθμιος* vulgantem notat Boissonade ad Herodiani Epimerism. p. 94.

τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν etc.] Sunt Sophoclis verba e dramate satyrico, quod vulgo Κυδαλίων, vel Κιδαλίων perperam pro Κηδαλίων inscribitur, repetita a Suida v. *λευκὴ στάθμη* T. 2. p. 433., unde Brunckius inter fragmenta poetae suo loco retulit. Suidae auctoritate usus priorem versum in Philemone emendavi, in Codice ita decurtatum *τοῖς σοῖς λόγοις οὐ τεκμαιρομαι*. Contra altero versu, quum *τεκμαίρομαι* passiva significatione usurpari non videatur, Suidae lectione

οὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη

vulgatam Philem. praestare arbitror, cuius veritas e sequentibus ipsius verbis evidenter apparet, admisso nempe eo significatu verbi *τεκμαίρεσθαι*, quem post Valckenarium ad Eurip. Phoen. 186. p. 207. diligenter exposuit Baehrius in *Creuzeri Melet. fasc.*

καὶ ὅρα, ὡς οὐ πάντη ἀσφαλῶς ἡ τοιαύτη γραφὴ ἔχει. ὡς γὰρ ἐν λευκῷ λίθῳ οὐκ ἄν τις τεκμήραιτο στάθμην λευκήν· οὕτως οὐδ' ἐν μέλανι μέλαιναν, ἢ ἐν ἐρυθρῷ ἐρυθρὰν, καὶ ὁμοίως ἐπὶ τῶν λοιπῶν χρωμάτων. ἑρμηνεύεται δὲ ἡ στάθμη παρὰ τῶν παλαιῶν, κανὼν, γνώμων. ἦν δὲ ἰσαστικὴ στάθμη καὶ ἐν θεάτροις τῶν δρομέων.

198. ΣΤΑΘΜΟ'Σ· ἡ ἔπαυλις, ἣν Σοφοκλῆς μεταπλάσας σταθμὰ λέγει. ὀξύνεται δὲ κανόνι τοιούτῳ· τὰ εἰς μος λήγοντα, ἔχοντα πρὸ τοῦ μ̄ τὸ θ̄, ὀξύνεται· μηνιθμός· πορθμός· σκαρθμός· ἰσθμός. τὸ κρῆθμος δὲ βαρύνεται. παρὰ δὲ Λυκόφρονι σταθμοὶ, αἱ ἐν ἀγροῖς καταγωγαί. καὶ ἐκ τούτου μὲν συντεθεῖται τὸ βούσταθμον. ἐκ δὲ τοῦ δηλοῦντος ἁπλῶς τόπον στάσεως, τὸ ναύσταθμον εἴρηται. καὶ ὅλως σταθμοὶ, αἱ ἀγροικικαὶ κατοικίαι. πολλὴ

δὲ

5. p. 31. Cf. Heynii *Observ. in Iliad.* ε, 70. T. 5. p. 321. Ceterum apposite huc facit Aristaenetus Ep. 1,28. οὐδὲν εὗρον παντελῶς διαγνῶναι· καθάπερ ἐν λευκῷ λίθῳ στάθμην λευκὴν διατείνων. De ipso proverbio adess Mercerum ad h. l. Aristaen., et Heindorf. ad Plat. Charm. 3. p. 58. Wolf. ad Libanii Epistolar. adhuc non editar. Centur 34. p. 78. Adde Sophoclis Oenomai fragm. III, 5. Brunck. (apud Athen. p. 564.)

198. Phav. h. v. p. 1676,23. Sophoclis locus est Oed. T. 1139. [1130. Erf.], quod Brunckius *Lex Sophocl.* h. v. p. 740. allato hoc Philemonis loco tum temporis adhuc MS. monuerat.

Λυκόφρονι] v. 272 et 290. Phav. ἐν δὲ τοῖς ἀντιγράφοις τῷ Λυκόφρονος.

δὲ χρῆσις παρὰ τῷ Ποιητῇ· τίθησι δέ που τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ ζυγίου. καὶ μέρος δὲ θυρῶν ἐν Ὀδυσσείᾳ, οἱ σταθμοὶ, οὓς παραστάτιδας ὁ Τραγικός φησιν. αἱ δὲ ἱστορίαι σταθμοὺς οἴδασι λέγειν καὶ τὰς ὡρισμένας, εἴτουν τεταγμένας, ἐνοδίους ἀναπαύλας, τοῖς εἴτε ἱππεῦσιν, εἴτε πεζοδρόμοις· ἃς καὶ ἀλλαγὰς ἔλεγόν τινες. οὕτω γὰρ τοσοίδε σταθμοὶ ὁδευθῆναι λέγονται πρός τινῶν· καὶ τοσούσδε σταθμοὺς εἶναι, ἀπὸ τοῦ δέ τινος τόπου εἰς ἄλλον φαμέν.

199. ΣΤΑΤΟΣ ἽΠΠΟΣ· ὁ τῆς ἀγέλης ἀποσπασθεὶς, καὶ ἐν φάτνῃ ἐφ' ἱκανὸν στὰς, καὶ ἀνα-

Ποιητῇ] V. Dammii *Lex. Hom.* p. 2259. sq. Attamen quem Homeri locum sequentia respiciant, *τίθησι δὲ που τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ ζυγίου*, me adhuc latet: ea significatione, quam memorat Grammaticus, exstat vox apud Aristoph. Ran. 1412.

ἐν Ὀδυσσείᾳ] V. Damm. l. c. p. 2260.

οὓς παραστάτιδας ὁ Τραγικός φησιν] Sophoclis, si hunc quidem Tragicum Philemo dicit, locum reperire mihi adhuc non contigit: nam Oed. Col. 559. huc non pertinet. Mihi quidem haec Grammatici observatio fidei admodum sublestae esse videtur, quum Atticistae vocem *παραστάτις*, ubi postium significationem gerat, scriptoribus communis dialecti magis quam Atticis usurpari adnotent, de quo vocis usu exposuit Bastius *Epist. Crit.* p. 118. Atque apud Euripidem contra vox *παραστὰς* aliquot locis obvia est, Phoen. 418. et Androm. 1122., ubi quo minus de vocabulorum commutatione cogitetur, metrum vetat.

οἴδασι] Fuisse credo, *εἰώθασι*. Sequentia exempli loco adde doctae Bastii de particula *εἴτουν* animadversioni, in *Epist. Crit.* p. 56. prolatae.

199. Phav. h. v. p. 1677,40.

παυθεὶς. τὸ δὲ τοιοῦτον στῆναι καὶ τὸ ἱπποστάσιον ποιεῖ, καὶ τὸ βουστάσιον, καὶ τὸ βούσταθμον, ἃ ἐν ἁπλότητι σταθμοὶ λέγονται, καὶ σταθμὰ ὡς εἴρηται, κατὰ γένους μεταπλασμόν. καὶ ζωϊκὸν δὲ σηκὸν, ὡς οἷον στηκόν τινα, ἀφ' οὗ καὶ ὁ ναὸς σηκὸς, περὶ ἣν δηλαδὴ ἱερεῖα ἵστανται.

200. ΣΤΑΦΥΛΗ'· ὁ βότρυς. σταφύλη δὲ, ἡ ἐπικαθειμένη τῶν τεκτόνων μόλιβδος, ὡς τὸ, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας, οὕτως ἴσας καὶ ἀναλόγους τοῖς νώτοις ὥςπερ στάθμῃ. σταφύλη δὲ καὶ ἡ στάθμη λέγεται τῶν τεκτόνων.

201. ΣΤΕΓΑΝΟ'Σ· ὁ στεῤῥὸς καὶ ἐσκεπασμένος, παρὰ τὴν στέγην. λέγεται δὲ στέγανον καὶ τὸ στενώτερον. καὶ στεγανόποδες ὄρνιθες, οἱ ἐν ὕδασι διατρίβοντες, καὶ τοὺς πόδας ἔχοντες στεγανούς. ὡς αἱ μεταξὺ τῶν δακτύλων εὐρυχωρίαι δερμάτια εἰλημμένα εἰσί. καὶ στεγανώματα ἐν τοῖς οἴκοις, ἤτοι τῶν οἴκων τοίχοις, ἤγουν οἱ ἔνδεσμοι. τὸ δὲ στέγη, παρὰ τὴν σὺν πρόθεσιν καὶ τὸ τέγγω, τὸ βρέχω, ἡ ὑπὸ τῶν βροχῶν συντεγγομένη.

202. ΣΤΕΙΛΕΙΗ'· ἡ τοῦ πελέκεως ὀπὴ, εἰς ἣν ἐνείρεται στελεὸς, ὃς καὶ οὐδετέρως τὸ στελεὸν

200. Ibid. lin. 57. Eandem in accentu diversam vocis significationem adnotavit Arcadius de accent. p. 209,17. Plura Schol. br. ad Iliad. β, 765. (272.), quem ipsum Homeri locum Philemo mox laudat.

201. Similia Phav. h. v. p. 1678,23. Etym. M. p. 725,39.

202. Similia Phav. ibid. lin. 48. Conferri iubet Eusta-

λέγεται· καὶ πλεονασμῷ διχρόνου, ὁ στειλειὸς καὶ τὸ στειλειόν. ὅθεν καὶ ἡ στειλειά, δι' ἧς στέλλεται τὸ διϊὸν, ἢ ἐμβαλλόμενον.

203. ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΟ'Ν 'Ο'ΝΟΜΑ ἐστι δι' οὗ σύγκρισις γίνεται πρὸς ὁμοφυεῖς, καὶ ἑτεροφυεῖς. ἔχει δὲ τὴν σύγκρισιν πρὸς ἕνα, καὶ πρὸς πολλοὺς, οἷον τιμιώτερος τοῦδε, καὶ τιμιώτερος τῶνδε. συγκρίνειν δέ ἐστι τὸ παρατιθέναι καὶ παραβάλλειν ἓν πρόσωπον ἑνὶ προσώπῳ, ἢ δῆμον ὅλον, ὡς ἓν πρόσωπον ἑνὶ δήμῳ· καὶ ἀποδεικνύναι θάτερον θατέρου ἢ βέλτιον ἢ χεῖρον, ἤ τι τοιοῦτον. ὑπερτιθέναι δέ ἐστι τὸ ἕνα πολλῶν ὑπεράνω τιθέναι, εἴτε κατὰ ψόγον, εἴτε κατὰ ἔπαινον, ἤ τι τοιοῦτον. γίνεται δὲ δὴ τά τε συγκριτικὰ καὶ ὑπερθετικὰ τῶν ὀνομάτων ἐκ μόνων τῶν ἐπιθέτων, ἃ καὶ τριγενῆ λέγονται· ταῦτα γὰρ μόνα ποιότητάς τινας ἢ ποσότητας μόνον δηλοῦντα, τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἧττον ἐπιδέχεται. ταῦτα δέ ἐστι τὸ σοφὸς, τὸ δίκαιος, τὸ αἰσχρὸς, τὸ μέγας· ἀλλ' οὐχ ὡρισμένα, ὡς τὸ δίπηχυ, τρίπηχυ, καὶ τὰ τοιαῦτα. σοφοῦ γὰρ σοφώτερος τίς ἐστι, καὶ μεγάλου μείζων. λέγομεν τοίνυν ἀπὸ μὲν τῶν ἐπιθέτων, σοφὸς μὲν τὸ ἐπίθετον, σοφώτερος δὲ τὸ συγκριτικὸν, σοφώτατος τὸ ὑπερθετικόν. ἀπὸ δὲ τοῦ φίλου, οὐ φιλώτερος,

thium in Odyss. ε. p. 1531. R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 299.

203. Phav. h. p. 1695,21.

καὶ φιλώτατος· ἀλλὰ φίλτερος, καὶ φίλτατος, κατὰ συγκοπήν. καὶ τὰ μὲν εἰς ος ἐπίθετα οὕτω ποιεῖ τὴν σύγκρισιν, διὰ τοῦ ω μεγάλου, ἢ διὰ τοῦ ο μικροῦ, οἷον ἅγιος, ἁγιώτερος, ἁγιώτατος· ὅσιος, ὁσιώτερος, ὁσιώτατος· ἱερὸς, ἱερώτερος, ἱερώτατος· φιλόσοφος, φιλοσοφώτερος, φιλοσοφώτατος· λόγιος, λογιώτερος, λογιώτατος, καὶ πολλὰ ἄλλα. Ἰστέον ὅτι τὰ διὰ τοῦ ωτερος, καὶ ωτατος, εἰ μὲν ἔχουσι τὴν πρὸ τοῦ ω συλλαβὴν βραχεῖαν, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται· εἰ δὲ μακρὰν, κἄν τε φύσει, κἄν τε θέσει, διὰ τοῦ ο μικροῦ· φύσει μὲν, οἷον ἰσχυρότερος, ἰφθιμότερος, ἰσχυρότατος, καὶ ἰφθιμότατος· ἀλυπότερος, καὶ ἀλυπότατος· τρανότερος, τρανότατος, καὶ τἄλλα. τὰ δὲ εἰς ους, εἰς ης τὴν ὀνομαστικὴν ἔχοντα, κλινόμενα τριγενῆ, διὰ τοῦ εστερος ποιεῖ τὰ συγκριτικὰ, καὶ διὰ τοῦ εστατος τὰ ὑπερθετικὰ, οἷον ἀληθὴς, ἀληθέος καὶ ἀληθοῦς, ἀληθέστερος, ἀληθέστατος· συνήθης, συνηθέστερος, συνηθέστατος. ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀπὸ τῶν εἰς ος, οὐ μόνον διὰ τοῦ ωτερος, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ εστερος, ὡς ἄφθονος, ἀφθονώτερος καὶ ἀφθονέστερος· καὶ ὑγιεινὸς, ὑγιεινότερος καὶ ὑγιεινέστερος. ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ως, ὡς βαρὺς, βαρύτερος ἀπὸ τῆς εὐθείας· ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς γενικῆς, τοῦ βαρέως, βαρεώτερος. ταῦτα μέντοι σπανίως εὑρίσκονται. τούτων γε μὴν τῶν εἰς υς ὀνομάτων, τινὰ μὲν ἁπλῆν σύγκρισιν ποιεῖται, διπλῆν δέ τινα· ἔστιν ἃ καὶ τριπλῆν. καὶ

ἁπλῆν μὲν, ὡς τὸ εὐρὺς, εὐρύτερος, εὐρύτατος. διπλῆν δὲ, ὡς τὸ ἡδύς· καὶ γλυκύς· καὶ ὠκύς. ταῦτα μὲν γὰρ οὐ μόνον ἡδύτερος, ἡδύτατος· γλυκύτερος, γλυκύτατος· ὠκύτερος, ὠκύτατος· ἀλλὰ ἡδίων, ἥδιστος· γλυκίων, γλύκιστος· καὶ ὠκίων, ὤκιστος. τούτοις δὲ ὁμοίως καὶ αἰσχρὸς, καὶ ἐχθρός· οὐκ αἰσχρότερος γὰρ καὶ αἰσχρότατος μόνον, καὶ ἐχθρότερος καὶ ἐχθρότατος· ἀλλὰ καὶ αἰσχίων, αἴσχιστος· ἐχθίων, ἔχθιστος. τριπλῆν δὲ, ὡς βραχύς· βραδύς· ταχύς· παχύς· καὶ ἐγγὺς, ἐπίῤῥημα. βραχύτερος γὰρ καὶ βραχύτατος· καὶ βραδύτερος, βραδύτατος· καὶ ταχύτερος, ταχύτατος· καὶ παχύτερος, παχύτατος· καὶ ἐγγύτερος, ἐγγύτατος. καὶ βραχίων δὲ, βράχιστος· βραδίων, βράδιστος, καὶ βάρδιστος ποιηταὶ λέγουσιν, ὡς τὸ κράτιστος, κάρτιστος. ἔστι δὲ καὶ παχίων, πάχιστος· καὶ ταχίων, τάχιστος· καὶ ἔγγιον, ἔγγιστα. καὶ ἔτι βράσσων, παρὰ τὸ βραδύς· δηλοῖ δὲ ἄμφω καὶ τὸ βραχίων, καὶ βραδίων. καὶ θάσσων ταὐτόν ἐστι τῷ ταχίων· καὶ πάσσων, τῷ παχίων· καὶ ἄσσον, τῷ ἔγγιον. πρὸς οἷς καὶ τὸ ῥᾴδιον, ὅπερ οἱ ποιηταὶ ῥηΐδιον λέγουσι, ῥᾷον, ῥᾷστος ποιεῖ. πρὸς μὲν τούτοις καὶ ἕτερά ἐστιν ἐπίθετα ὀνόματα, ἃ ἀφ᾽ ἑαυτῶν μὲν οὐ ποιεῖ, δανείζεται δὲ παρ᾽ ἑτέρων ὀνομάτων ἀῤῥήτων. τὸ

ταχύς] Cod. et Phav. τραχυς, iidemque mox τραχύτατος pro ταχύτατος, utrumque perperam.

βάρδιστος ποιηταὶ λέγουσι] Iliad. ψ, 530.

μὲν γὰρ καλὸς, τὸ καλλίων, κάλλιστος ἔχει· καὶ βελτίων, βέλτιστος. ὧν τὸ βελτίων οἱ ποιηταὶ βέλτερος λέγουσι· καὶ ἀρείων, ἄριστος· καὶ ποιητικῶς φέρτερος, φέριστος· καὶ λώϊον, λῷστον· καὶ ἔτι συγκριτικὰ μόνα, ὑπερθετικῶν ἔρημα, κρείσσων, καὶ κρέσσων Αἰολικῶς, καὶ ἀμείνων. καὶ τὸ μὲν καλὸς, ταῦτα. τὸ δὲ κακὸς, ποιεῖ μὲν καὶ οἴκοθεν τὸ κακίων, κάκιστος· ἔχει δὲ καὶ τὸ ἔξωθεν τὸ χείρων, χείριστος· ὧν τὸ χείρων οἱ ποιηταὶ χερείων, καὶ χερειότερος, λέγουσι. τὸ δὲ μέγας, τὸ μείζων καὶ μέγιστος. τὸ μικρὸς, τὸ ἐλάττων, ἐλάχιστος· καὶ ἔτι τὸ ἥσσων, δίχα ὑπερθετικοῦ. τὸ πολὺς δὲ, τὸ πλείων, πλεῖστος. καὶ τὸ ὀλίγος, τὰ αὐτὰ τῷ μικρῷ. οὐ μόνον δὲ ἀπὸ ὀνομάτων γίνεται συγκριτικὰ, ἀλλὰ ἤδη καὶ προθέσεων· ὥσπερ ἀπὸ τῆς πρὸ, πρότερός τε καὶ πρότατος, ὅθεν καὶ πρῶτος γίνεται· καὶ ἀπὸ τῆς ὑπὲρ, ὑπέρτερος, ὑπέρτατος. καὶ ἔτι ἀπὸ ἐπιῤῥημάτων, ἐκ προθέσεων καὶ αὐτῶν παρηγμένων· ἀπὸ τοῦ ἄνω, ἀνώτερος, ἀνώτατος· ἀπὸ τοῦ κάτω δὲ, κατώτερος, καὶ κατώτατος· καὶ τοῦ πάρος, παροίτερον, καὶ παροίτατον· καὶ ἔτι ἀπὸ τῆς ἀπὸ, ἀπώτερον, ἀπωτάτω· καὶ ἔτι ἀπὸ τοῦ μάλα, τό τε μᾶλλον, καὶ μάλιστα. καὶ ταῦτα μέντοι

τὸ καλλίων, κάλλιστος] Καλλίων Burn. e coniectura adiecit, cuius neque in Cod. neque in Phav vestigium est. Mox κρείσσων e Cod., denique ὅθεν καὶ πρῶτος pro ὁ κ. πρ. de meo reposui.

ταῦτα. ποιηταὶ δὲ τῇ ἑαυτῶν ἀδείᾳ καὶ πρὸς ταῦτα καταχρησάμενοι, καὶ ἀπὸ συγκριτικῶν συγκριτικὰ ἔπλασαν, καὶ ἐξ ὑπερθετικῶν ὑπερθετικά. καὶ τό, τε ἄρειον, ἀρειότερον προσεῖπον· καὶ τὸ λώϊον, λωΐτερον· καὶ τὸ μεῖζον, μειζότερον· καὶ τὸ ὑπέρτερον, ὑπερτερώτερον· καὶ χερειότερον· καὶ πλειότερον· καὶ τὸ ῥᾷον, ῥᾳότερον· ἔτι δὲ πρὸς τούτοις, καὶ ἀπὸ τοῦ πρῶτος, ὑπερθετικοῦ ὄντος, ἕτερον ὑπερθετικὸν, τὸ πρώτιστος, εἵλκυσαν. τούτοις δὴ πᾶσι τοῖς συγκριτικοῖς, καὶ ὑπερθετικοῖς, τὴν ἀνάλυσιν εἴς τε τὸ μᾶλλον καὶ μάλιστα γενομένην ἴσμεν. σοφώτερον γὰρ ἕτερον ἑτέρου λέγομεν, τὸν μᾶλλον ἐκείνου σοφόν· καὶ σοφώτατον, τὸν μάλιστα σοφόν. ὅθεν δὴ καὶ ταὐτόν ἐστιν εἰπεῖν, σοφώτερος ὅδε τοῦδε, καὶ σοφὸς μᾶλλον τοῦδε· καὶ ἔτι, σοφώτατος ὅδε πάντων, καὶ σοφὸς μάλιστα πάντων. ἔστι δ' ὅτε πρὸς τῷ συγκριτικῷ μᾶλλον τιθέασιν· ὡς Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ,

θανὼν δ' ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος
ἢ ζῶν.

καὶ ἐν τοῖς ὑπερθετικοῖς, Ὅμηρος ὑπερθετικὰ ἐπιῤῥήματα τίθησιν, ὡς τὸ, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος, καὶ, πολλὸν ἄριστος. ἐνίοτε δὲ τὸ ὑπερθετικὸν, καὶ

τό, τε ἄρειον, ἀρειότερον προσεῖπον· καὶ] in ed. Angl. omissa, e Cod. et Phav. restituimus.

ἐν Ἑκάβῃ] 381. 382. Pors.

οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος] Iliad. α, 69. ζ, 176. Mox πολλὸν ἄριστος est Odyss. ο, 520.

συγκριτικὸν ἀντὶ τοῦ ἀπολύτου τίθεασιν, ὡς Εὐριπίδης,

εἰ μὲν γὰρ εἰς γυναῖκα σωφρονεστέραν,

ἀντὶ τοῦ σώφρονα. καὶ ὅταν λέγω, συνετώτατον λόγον εἶπεν ὁ δεῖνα· οὐ γὰρ πάντων συνετώτατον λέγω, ἀλλὰ πάνυ συνετὸν λέγω. δεῖ δὲ τὴν σύγκρισιν, καὶ ὑπέρθεσιν ἐν ἐκείνοις προβαίνειν, ἔνθα καὶ ἄμφω τὰ τιθέμενα πρόσωπα τοῦ αὐτοῦ μετέχει, περὶ οὗ τὴν παραβολὴν ποιοῦμεν· συντάσσεται δὲ τὸ συγκριτικὸν ἢ γενικῇ, ὡς ὅταν λέγωμεν, σοφώτερος ὅδε τοῦδε· ἢ, τοῦ ἢ μεταξὺ τιθεμένου, ὡς τὸ σοφώτερός ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος· καὶ παρ' Ὁμήρῳ, ἀρείοσιν ἠέπερ ὑμῖν ἀνδράσιν ὡμίλησα· ἢ, ὅπερ Ἀττικώτερον, μετὰ τὸ ἢ τῆς κατὰ προθέσεως κειμένης σὺν αἰτιατικῇ, ὡς ὅταν λέγω, γυνὴ μεῖζον ἢ κατὰ γυναῖκα φρόνημα ἔχουσα· καὶ στερεωτέρα ἢ κατὰ γυναῖκα. καὶ μεῖζον τουτὶ τὸ ἔργον, ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν δύναμιν. ἔτι τὰ συγκριτικὰ καὶ ὑπερθετικὰ συντάσσονται γενικῇ, οὐ προϋπακουομένων προθέσεων. λέγονται δὲ ἐξαιρέτως συγκριτικὰ μόνα, μὴ περιλαμβανομένων τινῶν εἰς σύγκρισιν, οἷον τὸ κρεῖττον· οὐδὲ γάρ ἐστιν ἑνός τινος κρεῖττων,

Εὐριπίδης] Orest. 1130. Pors.

ποιοῦμεν] Hoc reposui e Cod. pro edito ποιούμεθα, quod e Phav. sumptum. Eodem modo mox ex eodem fonte celerius quam verius ἢ τοῦ δεῖνα ab editore Britanno haustum erat, quod Codicis lectioni τοῦ δεῖνος cedere iussi.

Ὁμήρῳ] Iliad. α, 160. 161.

ἀλλὰ πάντων. ἔτι τὰ τοῦ συγκριτικοῦ ἐπιῤῥήματα μετὰ τοῦ ἢ καὶ τοῦ ἀπαρεμφάτου συντάσσονται, οἷον, χαλεπώτερα ὕβρισεν, ἢ ὥστε δύνασθαι καλῶς ζῆν. ἔστι δ' ὅτε καὶ τοῦ ὥστε λείποντος, οὐδὲν παρὰ τοῦτο ἡ σύνταξις βλάπτουσα, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ· τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν, ἐπὶ πάσης συγκρίσεως τρία ἐμφαίνεταί τινα, ἢ πρόσωπα, ἢ πράγματα, καίτοι τῆς συγκρίσεως ὁλοσχερεῖ λόγῳ ἐπὶ δύο γινομένης, οἷον, ἂν λέγω, οὗτος σοφώτερός ἐστιν ἐμοῦ, οὐδὲν ἕτερον λέγω ἢ οὗτος μᾶλλον ἔχει τὴν σοφίαν ἢ ἐγώ· καὶ ἐμφαίνω κἀνταῦθα τρία τινὰ, τοῦτον, καὶ ἐμὲ, καὶ τρίτην τὴν σοφίαν. τὰ συγκριτικὰ ἀντὶ ἁπλῶν οἱ Ἀττικοὶ παραλαμβάνουσιν, ὡς παρὰ Φιλοστράτῳ· πλεόνων ζω-

Σοφοκλεῖ] Aliunde hic Sophoclis, si quidem eius est, versus mihi nondum innotuit.

καὶ τρίτην τὴν σοφίαν] Codex et Phav. articulum omittunt: Burneius καὶ τὴν σοφίαν, minus recte.

Φιλοστράτῳ] Imag. prooemio p. 764. Olear. Mox πλειόνων e Phav. pro πλεόνων dedi: atque ita Olearius concinentibus omnibus quos inspexi Philostrati codicibus. Philemonis praeceptum attinet locus Heronis Spiritalium aptissime hic commemorandus, p. 152. ed. Mathematicorum vett. Parisiis 1693. περὶ μὲν οὖν τῆς τοῦ κενοῦ φύσεως καὶ ἄλλων πλειόνων οὐσῶν ἀποδείξεων ἱκανὰς εἶναι καὶ τὰς εἰρημένας νομίζομεν, ubi Codex optimus Gudianus, futuro Spiritalium editori summopere adhibendus, cuius lectiones variantes a Schneidero Saxone diligenter olim excerptae inter thesauros Bibliothecae Reg. Berolinensis asservantur, πολλῶν exhibet, cui suprascriptum γρ. πλειόνων. Caeterum commonendus est lector, οὖν Codici laudato deberi.

γράφων, ἀντὶ πολλῶν. πολλάκις καὶ ἁπλοῦν ἀντὶ συγκριτικοῦ, οἷον, ἀγαθὸν, ἀντὶ ἀγαθώτερον. χρῶνται δὲ οἱ Ἀττικοὶ πολλάκις καὶ ὑπερθετικῷ ἀντὶ συγκριτικοῦ· ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν θηριωδέστερον πάντων, θηριωδέστατον πάντων λέγουσιν. Ἀττικῶν δέ ἐστι καὶ τὸ μετὰ ἁπλοῦ ὀνόματος ἐκπληροῦν συγκριτικὸν ὄνομα, οἷον ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν σοφώτερος ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος, εἶπεν ἂν μᾶλλον σοφὸς τοῦ δεῖνος. καὶ πάλιν, μετὰ ἁπλοῦ ὀνόματος, καὶ ὑπερθετικοῦ ἐπιῤῥήματος, δηλοῦν ὑπερθετικὸν ὄνομα, οἷον ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν σοφώτατος πάντων, εἴποις ἂν μάλιστα πάντων σοφός. δοκεῖ τὰ ὑπερθετικὰ ἀεὶ γενικῇ πληθυντικῶν συντάσσεσθαι, ὡς παρ' Ὁμήρῳ·

Ἀτρείδη κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων.

πρὸς τὰ ὁμογενῆ μέντοι τῷ ὑπερτιθεμένῳ δεῖ τὴν ὑπέρθεσιν γίνεσθαι, ὥςπερ ἐνταῦθα, Ἀτρείδης, ἄνθρωπος ὤν, πάντων ἀνθρώπων φιλοχρημάτων ὑπερτίθεται. ἀλλὰ ἔνθα ἂν μὴ ὁμογενῆ παρατιθέμενα ᾖ, ἀλλ' ἐν πολλῶν μὴ ὁμογενῶν ὑπερτίθηται, συγκριτικῶς τοῦτο προφέρομεν· ὡς ὅταν φῶ, δεινότερον πάντων θηρίων τὸν ἄνθρωπον εἶναι. οὐ γὰρ δεινό-

ἀντὶ πολλῶν] Phavorinum Burneius sequutus ἀντὶ τοῦ πολλῶν. Idem mox cum Codice εἴποι pro nostro εἴποις.

Ὁμήρῳ] Iliad. α, 122.

παρατιθέμενα] Phav. τὰ praefigit. Eodem duce Burn. mox πολλῶν μὴ pro Codicis lectione μὴ πολλῶν restituit, relinquens tamen ὑπερτίθεται.

τατον, ὅτι μὴ δ' ὁμογενῆ τῷ ἀνθρώπῳ ἐστὶ τὰ θηρία. τοῦτο μέντοι τὸ ὑπερθετικὸν ἐνίοτε καὶ ἑνικῇ γενικῇ συντάσσεται, ὅπερ ἐστὶ καινοπρεπὲς, ὅταν ἐμφαντικοῦ πλήθους ᾖ· οἷον, πρεσβύτατος τοῦ Ἑλληνικοῦ ὁ Νέστωρ εἰς Τροίαν ἦλθεν. τὸ γὰρ πλήθους ἢ στρατοῦ δηλοῖ ὃ πλῆθος ἐμφαίνει. καὶ ἄλλως δὲ, ὅταν μὴ πρὸς πρόσωπον οὗπερ ἡ γενική ἐστι παραβάλλεται, ἀλλὰ πρὸς ἄλλα τινὰ τῶν περὶ αὐτὸ, οἷον καὶ τότε ἄριστα ἑαυτοῦ διελέχθη ὁ Νέστωρ. ἔστι δ' ὅτε ὑπερθετικὸν οὐδὲ πρὸς γενικήν τινα ἀποδίδοται, οἷον

ἕσπερος ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ,

ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν κάλλιστος τῶν ἀστέρων, κάλλιστος ἀστὴρ εἶπεν, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος ἀντὶ γενικῆς τὴν εὐθεῖαν μεταβαλὼν, κατὰ δὲ τὴν ἔννοιαν ταὐτόν. ὁ γὰρ κάλλιστος τῶν ἀστέρων ἀστήρ ἐστιν. ἔστι δὲ καί τινα ὀνόματα ἀπολύτως λεγόμενα, ἃ τοσαύτην οἴκοθεν ἔχει τὴν ὑπεροχὴν, ὥστε οὐδὲ δεῖται γενικῆς πρὸς ὑπέρθεσιν ἐλθεῖν, ἀλλὰ αὐτόθεν γενικῇ πληθυντικῶν συντάσσεται. ὡς τὸ δῖα θεάων καὶ ἔξοχος, καὶ κορυφαῖος ἁπάντων· καὶ μόνος ἁπάντων. ὧν τό τε κορυφαῖος, καὶ τὸ μόνος, ὑπερθετικά ἐστιν, ὅτε ποιεῖ κορυφαιότατος καὶ μονώτα-

ὅτι μὴ ὁμογενῆ] Burn. e Cod. δ' interseruit.

τοῦτο μέντοι τὸ ὑπερθετικὸν etc.] Fallitur igitur Scholiasta Philostrati Heroic. p. 414 ed. Boisson.

ἕσπερος, ὃς κάλλιστος etc.] Iliad. χ, 318.

τος· οὐκ ἀναγκαίως· οὔτε γὰρ τῆς κορυφῆς ἀνώτερόν τι εὑρίσκεται, οὔτε τοῦ μόνον μονώτερον· διὰ τοῦτο οὐ συγκριτικὰ ποιοῦσιν, ἀλλὰ ὑπερθετικὰ μόνα. ἐπεὶ δὲ τὰ μὲν ὀνόματα καὶ συγκριτικῶς προφέρονται, ὡς τοῦ σόφος, σοφώτερος· τὰ δὲ ῥήματα οὐ δύνανται συγκριτικῶς προφέρεσθαι· ἐνταῦθα καὶ τὸ μᾶλλον συμβάλλεται τῷ ῥήματι. ἂν δὲ λέγω, οὗτος μᾶλλον φιλεῖ ἐμὲ, ἢ σὲ, τρία πρόσωπα λέγω· ἂν δὲ λέγω, οὗτος μᾶλλον οἶδε φιλεῖν, ἢ μισεῖν, τρία λέγω, τὸν ἄνθρωπον, τὴν φιλίαν καὶ τὸ μῖσος. δυνάμεθα μὲν οὖν ἐν τῷ, οὗτος γνωριμώτερός ἐστιν ἐμοὶ ἢ σοὶ, τό τε συγκριτικὸν ὄνομα, καὶ τὸ ῥῆμα, εἰς ἓν ῥῆμα συνάψαι, καὶ τὸ μᾶλλον προςθεῖναι, καὶ εἰπεῖν, οὗτος ἔγνωσται μᾶλλον ἐμοὶ, ἢ σοί. καὶ αὖθις, οὗτος μᾶλλον φιλεῖ ἐμὲ, ἢ σέ· τὸ ῥῆμα εἰς ὄνομα καὶ ῥῆμα ἀναλῦσαι, καὶ τὸ μᾶλλον ἀποβάλλειν, οἷον, οὗτος προςφιλέστερός ἐστιν ἐμοὶ, ἢ σοί. δυνάμεθα δὲ καὶ τὸ συγκριτικὸν ὄνομα καὶ τὸ μᾶλλον θεῖναι, οἷον, οὗτος σοφώτερός ἐστιν ἐμοῦ μᾶλλον ἢ σοῦ. ἔνθα καὶ δύο συγκρίσεις ὁμοῦ γίνονται· μία μὲν, ἡ τούτου πρὸς ἡμᾶς ἀμφοτέρους· ἑτέρα δὲ, ἡ ἐμοῦ πρὸς σέ. ἔνθα καὶ οὐ δυνάμεθα τό τε συγκριτικὸν καὶ τὸ ἐστὶν ἓν ῥῆμα ποιῆσαι, καὶ μετὰ τοῦ μᾶλ-

προφέρονται] Ita e Cod. et Phav. pro edito προφέρεται. Eodem modo Burn. mox lectionem et Codicis et Phav. ἀποβάλλειν mutavit in ἀποβαλεῖν.

λον εἰπεῖν, οὗτος σεσόφισται μᾶλλον ἐμοῦ ἢ σοῦ· διὰ τὸ προϋποκεῖσθαι τὸ ἕτερον μᾶλλον, καὶ σύγχυσιν ἐν τῷ λόγῳ καὶ ἀσάφειαν γίνεσθαι.

204. ΣΥΖΥΓΙΆ· ἐκ τῆς σὺν προθέσεως, καὶ τοῦ ζυγός. καλεῖται δὲ διὰ τὸ συνεζευγμένα ἔχειν ἑκάστην σύμφωνα ἀλλήλοις, δι' ὧν ἑκάστη παράγεται. συζυγία δὲ καὶ ἡ συνέλευσις καὶ συμφωνία δύο συλλαβῶν εἰς μίαν συλλαβήν. ἡ ἀκόλουθος ῥημάτων κλίσις.

205. ΣΥΚΑ͂Σ ἔστι κατὰ συναίρεσιν, συκέας γὰρ πρωτότυπον. ἔστι δὲ ὥσπερ ἀμυγδαλέα, ἀμυγδαλῆ. καὶ πάντα τὰ διὰ τοῦ ε͂α δένδρων ὀνόματα περισπῶνται, καὶ ψιλογραφοῦνται, πλὴν τοῦ ἐλαία, καὶ συκομορέα. ἐκ δὲ τῆς συκῆς, ἢ μᾶλλον τῶν σύκων ὁ συκοφάντης. λοιμοῦ γὰρ γενομένου ἐν τῇ Ἀττικῇ, τινὲς λάθρα τὰς συκᾶς τὰς ἀφιερωμένας τοῖς θεοῖς ἐκαρποῦντο, μετὰ δὲ ταῦτα εὐθηνίας γενομένης, ἐκατηγόρουν αὐτῶν, καὶ ἐκεῖθεν συκοφάνται λέγονται.

206. ΣΥΜΜΟΡΙΆ· ἡ πλῆθυς, ἢ ἡ συνέλευσις, ἢ ἡ φρατρία· καὶ τὸ σύνταγμα. ὁ δὲ Δημοσθέ-

204. Phav. h. v. p. 1698,55., qui cum Cod. male mox σύμφωνον.

205. Priora partim Phav. h. v. p. 1699,20. A verbis ἐκ δὲ τῆς συκῆς etc., quibus caret Phav., edidit Boissonad. ad Philostr. Heroic. p 220.

206. Phav. h. v. p 1704,22.

φρατρία] ItaCodex: Burn. φατρία, qui etiam πέντε καὶ δίκα, ubi Cod. et Phav. πεντεκαίδεκα.

νης ἑξήκοντα ἄνδρας ἔχειν λέγει τὴν συμμορίαν· Ὑπερίδης δὲ, πεντεκαίδεκα.

207. ΣΥΝΩ´ΝΥΜΑ ᾿ΟΝΟ´ΜΑΤΑ ἔστιν ὅσα καὶ τῷ ὀνόματι καὶ τῷ ὁρισμῷ, ἢ τῇ ὑπογραφῇ τοῦ ὀνόματος, κοινωνοῦσιν· οἷον τὸ ζῶον δηλοῖ καὶ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἵππον· καὶ κατὰ τὸ ὄνομα τοῦτο, ἤγουν τοῦ ζώου συνώνυμά εἰσιν. ἕκαστος γὰρ αὐτῶν καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὸν ὁρισμὸν τοῦ ζώου δέχονται. ὑπογράφουσι δὲ τὰ συνώνυμα οὕτω· συνώνυμά εἰσιν, ὧν τό τε ὄνομα κοινὸν, καὶ ὁ κατὰ τοὔνομα λόγος τῆς οὐσίας ὁ αὐτός.

208. ΣΧΑΔΟ´ΝΕΣ· τὰ τῶν κηφήνων κηρία. καὶ ζῶον ἄπτερον ἄπουν. κατὰ δέ τινας τὰ κηρία τῶν μελισσῶν, ἔνθα οἱ σκώληκες. οἱ δὲ, τὴν ὑπερβάλλουσαν ἡδονήν.

209. ΣΧΕΔΙ´Α· κυρίως κάραβος μονόξυλος, ἢ ὀλιγόξυλος. καλεῖται δὲ οὕτω διὰ τὸ σχεδὸν, ἤγουν ἐγγὺς, καὶ οἷον αὐθωρὸν συμπεπῆχθαι, αὐτοσχεδίως καὶ μὴ ἀναβεβλημένως· ἡ δὲ ἐρηθεῖσα τοῦ

207. Phav. h. v. p. 1714,-2.

208 Id. h. v. p. 1721,47.

209. Id. h. v. p. 1722,66.

ὀλιγόξυλος] Unde Burneius suum ὀλιγόζυγος sumpserit, quod auctoritate caret, prorsus ignoro: interdum dedi quod et Codex et Phavorinus praebent, licet praeter Philemonem equidem noverim alium nullum auctorem, qui hac voce usus sit. In H. Stephani Thesauro neutra comparet.

ἡ δὲ ἐρηθεῖσα τοῦ ᾿Οδυσσέως σχεδία] Quae huc pertinent loca, collegit Dammius *Lex. Hom.* p. 2719.

Ὀδυσσέως σχεδία ἡ πολύδεσμος οὐκ ἦν, φασὶ, κυρίως σχεδία· πηδάλιον γὰρ ἡ σχεδία οὐκ ἔχει.

210. ΣΧΕ΄ΤΛΙΟΣ· ὁ ὀφείλων σχέσθαι, καὶ τλῆναι, ὅ ἐστιν ἐπιμεῖναι, τὸ δὲ παρ' Ὁμήρῳ ἐν Ὀδυσσείας φ δοκεῖ τὸν ἄδικον σημαίνειν, διὰ τὸ τὸν Ἡρακλέα τοιοῦτον φανῆναι. δύναται δηλοῦν καὶ τὸν σφοδρὸν, ἢ καὶ ἄξιον σχέσθαι, καὶ τλῆναι, ὡς ἔφην. σχέτλιος γὰρ οὐχ ὑβριστικὴ λέξις, ἀλλὰ καρτερίας, ὅ ἐστι φερεπονίας, σημαντική· ἵνα δηλοῖ τὸν ἀνέχεσθαι καὶ τλῆναι δυνάμενον. οἱ δὲ παλαιοὶ καὶ ταῦτά φασι. σχέτλιος μέν ἐστιν ὁ ἄξια ποιῶν ἀγανακτήσεως· ὅθεν καὶ τὸ σχετλιάζειν. λέγεται οὕτως καὶ ὁ καρτερικὸς, ἤγουν σχετικὸς, καὶ ὑπομενετικὸς, καὶ, ὡς εἰπεῖν, οὔποτε πόνου λήγων. καὶ ὁ ἐπέκεινα δὲ τοῦ δέοντος εἴς τι ὁρμῶν, καὶ πάνυ δραστήριος. ἢ σχέτλιος, ὁ ἐφεκτικὸς καὶ τλητικὸς, καὶ μὴ εὐκίνητος καὶ εὐπειθής. διὸ καὶ Αἴας τον Ἀχιλλέα σχέτλιον εἰπὼν, νηλεῆ λέγει ἐκεῖνον. καὶ Δία δὲ σχέτλιον, τὸν σχετλιοποιὸν, Ὅμηρος λέγει, καὶ τοῦ σχετλιάζειν πολλοῖς

210. Phav. h. v. p. 1722,59. Odysseae φ, versus est 28.
σχέτλιος, οὐδὲ θεῶν ὄπιν ᾐδέσατ', οὐδὲ τράπεζαν.

ἢ καὶ ἄξιον] In ed. Angl. ἢ omittitur.

καρτερίας] e Phav. dedit Burn. pro Codicis scriptura καρτερική.

λέγεται οὕτως] Burn. e Phav. δὲ interposuit.

διὸ καὶ Αἴας τὸν Ἀχιλλέα etc.] Respicitur Iliad. ι, 627. sq.

καὶ Δία δὲ σχέτλιον etc.] Iliad. β, 112. ι, 19. Odyss. γ, 161.

γινόμενον αἴτιον. σχέτλιος ἔοικε λέγεσθαι, ὁ πλέον τοῦ δέοντος, καὶ ἐφ' οἷς οὐ καιρὸς, προθυμούμενος, καὶ, ὡς εἰπεῖν, ὁρμητίας· ὃν ἔδει σχέσθαι, καὶ τλῆναι, καὶ μὴ ὁρμῆσαι εἰς τὰ παρόντα. ἔστι δὲ ὅτε σχέτλιος καὶ ὁ πολλὰ ἀνασχόμενος καὶ τλάς. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ὡς πρός τινα ὑποσχόμενον, εἶτα δὴ ἀπατήσαντα. λεχθείη ἂν τὸ,

σχέτλιος ὃς πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσε,

νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βελεύσατο.,

ὡς τὸ, ὦ φίλοι, ἤδη σχήσει, τουτέστιν ἐφέξει, ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους· καί οἱ ὁ δεῖνα ἔβη κενὰ εὔγματα εἰπὼν, ἤγουν κενεαυχὴς, κενὰ καυχησάμενος, ὡς εἰς βοήθειαν.

211. ΣΧΟΙΝΊΟΝ ἐκ τοῦ σχοῖνος γίνεται· τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ σχῶ, τὸ κρατῶ. ὅθεν καὶ σχοινοφόρος, ἐκ τοῦ σχοῖνος καὶ τοῦ φέρω. ἔστι δὲ καὶ σχοῖνος μέτρον γεωμετρικόν. σημαίνει δὲ τρία· τὴν πόαν,

σχέτλιος πρὶν μὲν etc.] Iliad. β, 112. 114. ι, 19. 20. unde Philemoni post σχέτλιος restituimus ὃς, manifestam ob caussam interemtum. Mox verba ὦ φίλοι etc. adumbrata sunt ex Odyss. χ, 70.

ὦ φίλοι, οὐ γὰρ σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους.

εὔγματα] Hanc vocem, cuius loco in Cod. lacuna est, Burn. e Phav. reposuit.

211. Quaedam Phav. h. v. p. 1724,21. Maximam partem edidit Villois. ad Apollon. p. LXIX.

πόαν, ἢ νομὴν, ὡς τὸ, Ἀσωπὸν βαθύσχοινον· καὶ μέτρον Περσικὸν, ὃ παρὰ Πέρσαις παρασάγγης λέγεται· ἀπὸ μεταφορᾶς, καὶ ἡ κατ' εὐθυντηρίαν κάθετος, ὡς ἀπὸ τοῦ σχοίνου, τοῦ μετρικοῦ σπαρτίου· ὅθεν καὶ τὰ τῶν χωρίων μετρούμενα, σχοινίσματα λέγεται. σχοῖνον δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ, τὴν σκίλλαν· δηκτικὰ γὰρ βούλεται πάντα εἶναι. ἀλλὰ ἕτερόν τι ἡ σκίλλα ἐκ τῶν Θεοφράστου. σχῖνος δὲ παρὰ τὸ σχίζεσθαι, δένδρον, ὅπερ σχιζόμενον δακρύει τὴν καλουμένην σχινίνην, τὴν καὶ μαστίχην· ἥτις καὶ ῥητίνη παρὰ τινῶν λέγεται, ὡς Διοσκορίδης ὁ Ἀναζαρβεὺς περὶ αὐτῆς ἐν τῷ πρώτῳ διαλαμβάνει.

212. ΣΧΟΛΗ'· ἡ ἀργία, καὶ ἡ ἄνεσις· ἀσχολία δὲ, ὁ περισπασμός. σχολὴ καὶ ἡ διατριβή· ἐξ

Ἀσωπὸν βαθύσχοινον] Iliad. δ. 383.

ἡ κατ' εὐθυντηρίαν κάθετος] E Codice perperam edebatur ἡ κατ' εὐθυντηρίαν κάθοδος. Fortasse tamen etiam ultra progrediendum et κατευθυντηρία rescribendum, ad exemplar Etym. M. p. 740,42. Vide Schneideri Lex. Gr. v. κατευθυντήριας.

σχοινίσματα] At hac significatione vox nonnisi apud auctores recentissimos reperitur, uti apud Manuel. Phil. carm. 3,88. p 88 ed. Wernsdorf. E Nicetae Annalibus locum ipse protulit Schneiderus Lex. h v.

Πλούτῳ] V. 720. ubi Scholiastae verba valde cum Philemonis conveniunt At illic constanter σχῖνος.

Θεοφράστου] de caus. plant. 5,7., adnotante Hemsterhusio ad Schol. Plut. l. l. Dioscoridis locus est Hist. plant. 1,99. p. 49. ed. Sarac.

212. Phav. h. v. p. 1724,53.

οὗ καὶ σχολεῖον· καὶ σχολάζω, τὸ ἐνδιατρίβω, καὶ ἐπιμένω. διατριβὴ δὲ λέγεται, καὶ ἡ ἐπιμονὴ, καὶ ὁ κατάγελως.

213. ΣΩ͂ΚΟΣ ὁμωνυμεῖ τῷ Ἑρμῇ. ἀναπτύσσεται δὲ ἡ λέξις αὕτη ἀπὸ τοῦ σώζειν, ἢ καὶ ἄλλως ἀπὸ τοῦ σωκῶ, ὃ παρὰ Σοφοκλεῖ ἀντὶ τοῦ ἰσχύω κεῖται, ἢ ἀπὸ τοῦ σάειν οἶκον, ὅ ἐστι σώζειν· ὅπερ οἱ παλαιοὶ οὐκ ἀποδέχονται, ὡς μὴ δὲ προσγράφοντες τὸ ῑ ἐν τῷ σῶκος. ὁ δὲ Τυραννίων ὀξύνει, πρὸς ἀποφυγὴν κυρίου τοῦ, ὦ Σῶκε, Ἱππάσου υἱέ· ἀντιλέγεται δ' ὅμως. τὰ γὰρ εἰς κ̄ō̄ς̄ δισύλλαβα ἀπαρασχημάτιστα ὄντα εἰς γένος θηλυκὸν, φύσει μακρᾷ παραληγόμενα, βαρύνεται, οἷον φῶκος, θῶκος. σεσημείωται δὲ τὸ σηκός. οὐκ ἀρέσκει δὲ τοῖς παλαιοῖς οὐδὲ τὸ ἐκ τοῦ σάοικος κραθῆναι τὴν λέξιν, ἵνα σῶκος ᾖ, ὁ σώζων τοὺς οἴκους· ὡς ἂν μὴ πρόσκειται, φασὶν, ἤγουν προσγράφηται ἐν τῇ παραληγούσῃ τὸ ῑ, τῆς παραδόσεως οὐχ οὕτως ἐχούσης. διὸ καὶ ἁπλούστερον ἐτυμολογοῦντες αὐτὸ, φασὶν, ὥσπερ θάσσω θάκος, καὶ σάω σάκος, οὕτω καὶ σώω σῶκος, ὁ σωστικός. σωκῶ δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἠλέκτρᾳ, ἀντὶ τοῦ δύναμαι, οἷον, οὐκέτι σωκῶ λύπης ἀντίῤῥοπον ἄχθος.

213. Id. h. v. p. 1725,34.

Ἠλέκτρᾳ] V. 119. 120. ubi v. Schol. et Erfurdt. In Codice Villoisonus ad Apollon. p. 734. monuit, id quod me fugit, legi mox ἀντίῤῥωπον: retinui tamen Burneianam lectionem ἀντίῤῥοπον, licet illam etiam Phavorinus.

214. ΣΩΪΟΣ· ὁ ὑγιὴς, προσγεγραμμένον ἔχει τὸ ῐ, ὥσπερ πατρῷος· μητρῷος· σῷος, ὁ ὁλόκληρος, ὃ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς σῶς λέγεται· λῷον· ἑῷος· παππῷος· οὕτω καὶ σῷος. ἐκ τούτου καὶ σῴζω, ὃ δὴ καὶ προσγράφεται, τὴν τοῦ σῷος προσγεγραμμένην τηροῦν. σῶς δὲ εὕρηται καὶ θηλυκῶς· Ἀριστοφάνης· οὕτω παρ' ἡμῖν ἡ πόλις μάλιστα σῶς ἂν εἴη. λέγουσι δὲ καὶ σᾶ, τὰ σῷα, οἱ παλαιοὶ, παρ' οἷς καὶ σᾶ, ἡ σῷα. Εὐριπίδης ἐν Ὑψιπύλῃ·

εὔφημα, καὶ σᾶ, καὶ κατεσφραγισμένα.

καὶ Ἀριστοφάνης· ἡ μάζα γὰρ σᾶ, καὶ τὰ κρέα.

214. Phav. h. v. p. 1726. 11. 30.

τηροῦν] Codex et hinc Burn. τηρῶν, vitiose. Emendationem firmat Technologiae MS. fragmentum ab Hermanno de *Em. Gr. Gramm. rat.* p. 37. allatum.

σῶς δὲ εὕρηται καὶ θηλυκῶς] Exempla congessit Spaldingius ad Demosth. Midian. p. 91.

Ἀριστοφάνης] Hic locus ex Eustathio p. 954,41. a Brunckio inter fragmenta ex incert. comoed. CXXVII. T. 3. p. 288. laudatur, quem equidem ita distinxerim:

οὕτω γὰρ ἡμῖν ἡ πόλις μάλιστα σῶς ἂν εἴη.

Quae particula παρ' corruptelae saepius ansam dedit. Ita Hesiodi fragmentum a Nicolao Damasceno p. 40. ed. Orell.

ἀλκὴν μὲν γὰρ ἔδωκεν Ὀλύμπιος Αἰακίδαισιν,
νοῦν δ' Ἀμυθαονίδαις, πλοῦτον δὲ παρ' Ἀτρείδῃσιν

ab hac parte laborare nemo non videt: quid si poeta scripserit, πλοῦτον δ' ἄφαρ Ἀτρείδῃσιν.

εὔφημα etc.] Euripidis verba eodem modo reddit Eustathius in Iliad. ι. p. 940,46., unde Barnesius inter fragmenta retulit. Valckenarius Diatr. p. 214. A. εὔσημα malebat.

Ἀριστοφάνης] Plenius idem Eustathius hoc fragmentum ita exhibet:

σῶς δὲ λέγομεν, καὶ οὐχὶ σῷος· καὶ σῶς, οὐχὶ σῴους· σῷοι δὲ μόνον. ἐπὶ δὲ τοῦ θηλυκοῦ, ἡ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν μόνη συναιρεῖται. σῶς γὰρ λέγομεν, οὐχὶ σῴας. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ οὐδετέρου, μόναι, ἥ τε εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν, καὶ ἡ αἰτιατικὴ, συναιροῦνται. σῶν γὰρ λέγομεν, οὐχὶ σῷον. σῷ δὲ, καὶ σᾶ παρὰ Θουκυδίδῃ.

215. ΣΩ΄ΦΡΩΝ καὶ ΣΩΦΡΟΣΥ΄ΝΗ καὶ ΣΩΦΡΟΝΕΙ΄Ν· ἐπὶ τῶν μὴ σεσαλευμένων τὸν νοῦν. σωφρονεῖν καὶ τὸ ἐν παρθενίᾳ διάγειν· καὶ τῷ γάμῳ νομίμως χρῆσθαι.

T.

216. ΤΑΚΤΙΚΑ΄· τὰ στρατιωτικὰ, καὶ πολεμικά. καὶ τακτικὰ ὀνόματα, τὰ σημαντικὰ τά-

ἡ μᾶζα γὰρ σᾶ, καὶ τὰ κρία χοὶ κάραβος.

συναιρεῖται] Ita Cod. et Phav.; Burn. perperam συνταίρεται: qua verborum confusione nulla fere frequentior. Vide, ne multa, Thierschii *Acta Phil. Mon.* vol. 2. fasc. 1. p. 50.

σῷ δὲ καὶ σᾶ παρὰ Θουκυδίδῃ] Vulgo σῷα pro σῷ, quod dedimus Grammaticos sequuti, qui contractam formam σῷ pro σῶοι ex Thucydide ad unum omnes in medium proferunt: quorum loca diligenter contulit Piersonus ad Moerid. p. 347. Cf. Sturz. ad Maittair. de dial. p. 53. Valckenarius in *Ruhnkenii et ipsius epistolis* a Tittmanno editis p. 177. Buttmann *Ausführliche Griechische Sprachlehre* T. 1. p. 250. Thucydidis autem loca vereor ne hodie oblitterata plane sint.

215. Phav. h. v. p. 1727,11.

216. Id. h. v. p. 1728,8.

ξεως, ἅπερ ὁμοιογενῶς, καὶ ὁμοιοπτώτως τοῖς κυρίοις καὶ προσηγορικοῖς ὀνόμασι συντάσσονται, οἷον ὁ πρῶτος θεός· ἡ πρώτη οὐσία· τὸ πρῶτον εἶδος.

217. ΤΑ'ΛΑΝΤΟΝ· τό τε ὄργανον, καὶ τὸ ταλαντευόμενον. οὕτω καὶ σταθμὸς ὀργανικῶς νοεῖται· καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ τρυτάνη, καὶ ὁ ζυγός· γίνεται τῶν ἐηθεισῶν λέξεων, τὸ μὲν τάλαντον ὅθεν, ἐῤῥέθη· τρυτάνη δὲ παρὰ τὸ τρύεσθαι· σταθμὸς δὲ, παρὰ τὴν στάσιν· ἱστᾷ γὰρ ἐν ἰσότητι τὰς ὁλκὰς, καθιστῶν τὸ ἄνισον. ζυγὸς δὲ, κατὰ μεταφοράν, ὡς τῶν πλαστίγγων ἑνὶ κανόνι καθὰ ζυγῷ συνηγμένων. πλάστιγγες δὲ, διὰ τὸ κατ' αὐτὰς πλάτος. τάλαντον δὲ ἑνικῶς, καὶ τάλαντα πληθυντικῶς, κατὰ παλαιὰν παρατήρησιν, οὐκ ἐπὶ ἀργύρου· ἀλλ' ἢ ἐπὶ πλαστίγγων, οἷον, ἀλλ' ἔχον ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις· ἢ ἐπὶ χρυσοῦ, οἷον, θῆκε δύο χρυσοῖο τάλαντα· καὶ, φέρειν δέκα πάντα τάλαντα. τάλαντον εἴρηται καὶ τὸ ὄργανον, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ σταθμιζόμενα· δι' ὧν τάλας ἐστὶν ὁ σταθμὸς, οἷα πάσχων βάρος ἐξ αὐτῶν. τάλαντον σημαίνει καὶ τὸ πλατὺ καὶ πεταλῶδες τοῦ ζυγοῦ, ἐν ᾧ τίθεται τὰ σταθμούμενα.

217. Ibid. lin. 45. Verbis ἐηθεισῶν λέξεων Codex καὶ interponit, quod duce Phav. sustulit Burneius.

ἀλλ' ἔχον ὥστε τάλαντα etc.] Iliad. μ, 433.

θῆκε δύο χρυσοῖο τάλαντα] Iliad. ψ, 269.

φέρειν δέκα πάντα τάλαντα] Iliad. ω, 232.

χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερεν δέκα πάντα τάλαντα.

218. ΤΑΛΑ'ΣΙΑ· τὰ ἔρια. ἀφ' οὗ καὶ ταλασιουργοὶ, οἱ ἱστουργοί. τὸ σῖ, ῖ. τὰ διὰ τοῦ ῖος κύρια ὑπερτρισύλλαβα προπαροξύτονα διὰ τοῦ ῖ γράφεται, χωρὶς τῶν παρὰ τὸ κλέος. ταλασίφρων δὲ, ἐκ τοῦ ταλάσω· ὡς βλάψω, βλαψίφρων. ὅθεν καὶ ὁ τάλας γίνεται. καὶ ταλασίφρονα 'Οδυσσέα ὁ Ποιητὴς ἀντὶ τοῦ τλήμονα εἶπεν. ἴσως δὲ καὶ κατὰ διπλόην ἐπαίνου, τλήμονα, καὶ φρόνιμον ἡ λέξις δηλοῖ ἄνδρα· καθ' ὁμοιότητα τοῦ δαΐφρων, ὅτι δάϊον σημαίνει καὶ φρόνιμον.

219. ΤΑΛΑΥ'ΡΡΙΝΟΝ δηλοῖ τὸν εὔτολμον, καὶ ἰσχυρὸν, καὶ ὑπομονητικὸν, καὶ καρτερικὸν ἐν μάχῃ. 'Αρίσταρχος μὲν ψιλοῖ τὸ ρ̄, λέγων οὐ σύνθετον εἶναι σχηματισμὸν, ἀλλὰ ἔννοιαν ἁπλῆν. Τρύφωνι δὲ ἀρέσκει σύνθετον εἶναι τὴν λέξιν, παρὰ τὸ ταλαὸν καὶ τὸ ῥινός· διὸ καὶ ἐδάσυνε τὸ ρ̄. λέγουσι δὲ οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι εἴτε λεκτὸν τὸ ἐπὶ τέλους φωνῆεν, εἴτε καὶ παρέλκει, φυλαττέσθω τὸ πνεῦμα.

220. ΤΑΜΙ'ΑΣ· ὁ δεσπότης, παρὰ τὸ ἀποτετμῆσθαι αὐτῷ τὴν τοῦ οἴκου ἐξουσίαν, ἢ παρὰ τὸ τέμνειν αὐτὸν, καὶ ἀπομερίζειν τοῖς ἄλλοις. Ζεὺς ταμίας πόλεως. ταμίαι, ἔφοροι· φύλακες· ταμιοῦχοι·

218. Phav. h. v. p. 1729,23.

ταλασίφρονα 'Οδυσσέα ὁ Ποιητὴς] Loca quae huc pertinent, collegit Dammius *Lex. Hom.* p. 2571.

219. Phav. h. v p. 1729,39., ubi mox Τρύφωνι δὲ ἀρέσκεται.

220. Similia id. h. v. p. 1730,10. Etym. M. p. 745,13.

διοικηταί. ἀρχὴ γάρ τις παρ' Ἀθηναίοις ἦσαν οἱ ταμίαι, δέκα τὸν ἀριθμόν. παραλαμβάνουσι δὲ οὗτοι, τό τε ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ τὰς νίκας, καὶ τὸν ἄλλον κόσμον, καὶ τὰ χρήματα ἐναντίον τῆς βουλῆς, ὡς Ἀριστοτέλης. εἰσὶ καὶ ἄλλοι ταμίαι ἄρχοντες χειροτονητοὶ ἐπὶ τὰς ἱερὰς, καὶ δημοσίας τριήρεις. ὅτι δὲ καὶ τοῖς τριηράρχαις παρείποντο ταμίαι, δεδήλωκεν Εὔπολις. ἁμαρτάνουσι δὲ οἱ κλίνοντες ταμία, δέον τοῦ ταμίου. μόνως γὰρ τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς εἰς ᾱς̄ λήγοντα, ἢ εἰς ρ̄ᾱς̄ πάντως τὴν γενικὴν εἰς οῡ τρέπει, οἷον Μειδίας, Μειδίου· Διαγόρας, Διαγόρου. οὕτως ἄρα καὶ ταμίας, ταμίου. Ὅμηρος δὲ ταμίας λέγει, οὐ γενικῶς θησαυροφύλακας, ἀλλὰ σίτου δοτῆρας, ἐν Ἰλιάδος τ' ταμίαις, ἐφόροις· φύλαξι. Ἀττικοὶ δὲ τὸν οἰκονόμον, ἀντὶ τοῦ ταμίου· καὶ Ἕλληνες, τὸν ἐπίτροπον.

221. ΤΑΠΕΙΝΟ'Σ γίνεται, ἢ παρὰ τὸ θάπτω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔταφον, ταφεινὸς, καὶ τροπῇ, ταπεινός· ἢ ὥσπερ ἐκ τοῦ ὄρος γίνεται ὀρεινὸς, οὕτως ἀπὸ τοῦ ἔδαφος ἐδαφεινὸς, καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε̄, καὶ τροπῇ τῶν συμφώνων, ταπεινός· ἢ παρὰ τὸ πέδον, πεδεινὸς, καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ δ̄ εἰς τ̄, καὶ τοῦ ε̄ εἰς τὸ ᾱ, ταπεινός· καὶ κατὰ

ἐν Ἰλιάδος τ'] Cod. et Phav. σ̄ pro τ̄. Locus est τ, 44.
καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν σίτοιο δοτῆρες.

221. Phav. h. v. p. 1731,66. Etym. M. p. 745,52.

ὑπέρθεσιν· ἢ παρὰ τὸ δάπεδον, δαπεδεινός· καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπήν· ἢ παρὰ τὸ πατῶ γίνεται πάτος, οἱονεὶ ὁ πατούμενος, καὶ ἐκεῖθεν ταπεινὸς, καὶ ἐν ὑπερθέσει· ἢ παρὰ τὸ τάπης, τάπητος, ταπητεινὸς, καὶ κατὰ συγκοπὴν, ταπεινός.

222. ΤΑΡΑΧΗ'· ἐτυμολογεῖται μὲν παρὰ τὸ ῥᾷον χεῖσθαι· παράγεται δὲ παρὰ τὸ ταρασσω. τοῦτο παρὰ τὸ ῥῶ, τὸ φθείρω· ῥάσσω, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾱ ἀράσσω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ̄ ταράσσω, ταράξω, τετάραχα· ταραχή. τὸ ρᾱ βραχύ. τὰ γὰρ διὰ σ̄σ̄ ἐκφερόμενα παραγωγὰ ῥήματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτονα. διχρόνῳ παραληγόμενα συστέλλει αὐτὸ, οἷον ἀνάσσω, πατάσσω, ταράσσω, καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν παραγόμενα.

223. ΤΑ'ΡΒΟΣ· σημαίνει τὸν φόβον. τρισὶ παραγωγαῖς ὁ Ἡρωδιανὸς τοῦτο ὑπέλαβε· πρῶτον, ἐκ τοῦ ταράσσω τάραβος, καὶ συγκοπῇ τάρβος, παρὰ δὲ τὸ ταράσσειν τὴν ψυχήν· δεύτερον, ἐκ τοῦ τρέπω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔτραπον, τράπος καὶ τάρβος· οἱ γὰρ εὐλαβούμενοι φεύγουσι· τρίτον, ἐκ τοῦ τείρω τὸ καταπονῶ, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔταρον, τάρος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ β̄, τάρβος. ὅθεν ταρβαλέον, τὸ δεινὸν καὶ φοβερόν· καὶ ῥῆμα ταρβῶ, τὸ φοβοῦμαι, καὶ παρὰ ποιηταῖς τὸ τρέμω.

222. Phav. h. v. p. 1732,40.

223. Ibid. lin. 54. Etym. M. p. 746,26., quibus ducibus iubente ipso Codice mox δὲ eieci, quod ante τὸ ταράσσειν temere a Burn. addebatur.

224. ΤΑΡΣΟΙ'· οἱ καλαθίσκοι, ἐν οἷς τυρομοῦσι. παράγονται δὲ παρὰ τὸ τέρσαι, τὸ ξηρᾶναι, ἐν οἷς δηλονότι τερσαίνονται οἱ τυροὶ, οὓς καὶ πλεκτοὺς ταλάρους λέγει Ὅμηρος. οἱ δὲ παλαιοὶ τὸν τοιοῦτον ταρσὸν καὶ ταῤῥὸν λέγουσιν. οἱ ταρσοὶ βρῖθον τυρῶν, κατὰ γενικὴν ἡ σύνταξις, ἀντὶ τοῦ ἔγεμον, ἢ βάρος εἶχον ὑπὸ τῶν τυρῶν. ἡ δὲ κοινὴ διάλεκτος τυροῖς βρίθειν λέγει, ὁμοίως τῷ ἄνθεσι βρίθειν. λέγεται δὲ ὁ ταρσὸς, καὶ τυρόψύκτης. ταρσὸς δὲ καὶ τοῦ ποδὸς τὸ κάτω πλατύ. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ χειρὸς, ἀπὸ τοῦ τέρσω, τὸ ξηραίνω· τοιοῦτον γὰρ τὸ μέρος ὀστῶδες ὄν. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πτέρυγος ὀρνέων ἡ λέξις αὕτη κεῖται· καὶ ἐπὶ μέρους τριήρεων. σημαίνει δὲ καὶ πόλιν τῆς Κιλικίας, ἧς ὁ πολίτης Ταρσεύς.

225. ΤΑΥΡΟΠΟ'ΛΟΣ· ἐπίθετον Ἀρτέμιδος· ὅτι ὡς ταῦρος περίεισι πάντα· ἢ ὅτι τὸν ὑπὸ Ποσειδῶνος ἐπιπεμφθέντα Ἱππολύτῳ ταῦρον ἐξοίστρησεν ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν· ἢ ὅτι ἡ Ἰφιγένεια φυγοῦσα ἀπὸ Σκυθίας, ἐν Ἀττικῇ ἱδρυσαμένη τὸ ἄγαλμα, ταυροπόλον Ἄρτεμιν προσηγόρευσεν.

224. Similia Phav. h. v. p. 1753,33. Conferri iubet Pollucem 10,130. R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 199.

Ὅμηρος] Iliad. σ, 568. Odyss. ι, 247.

225. Phav. v. Ταυροπόλος p. 1734.47. Etym. M. p. 747,52. Partem edidit Villois. ad Apollon. *Lex. Hom.* p. 796.

226. ΤΑ'ΦΟΣ· τὸ μνῆμα, καὶ οὐ ὁ μετὰ τὸ ταφῆναι, ὥς τινες οἴονται, περίδειπνος, ἀλλ' ἁπλῶς ὁ ἐπὶ νεκρῷ. ἐπὶ γοῦν Πατρόκλου μήπω ταφέντος, τάφος τοιοῦτος γίνεται, ὃς πρὸς ἑσπέραν γενόμενος, καὶ δόρπος ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ λέγεται· ὡς δηλοῖ τὸ, δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες. καὶ, δόρπον ἐφωπλίσαντο ἕκαστος. τὸ δ' αὐτὸ καὶ δαῖτα καὶ ἀλλαχοῦ λέγει Ὅμηρος, οὐχ ἁπλῶς μέντοι, ἀλλὰ στυγερὰν, ὡς ἐπὶ νεκρῷ γενομένην· ὅς ἐς Στυγὸς κατὰ μῦθον ἄπεισιν. οἱ δὲ γλωσσογράφοι φασὶν ὅτι Κύπριοι καὶ τὸν φόνον τάφον καλοῦσιν· ἕτεροι δὲ καὶ τὴν ταφὴν τάφον λέγεσθαι οἴονται· ὡς καὶ τὴν χολὴν, χόλον, οἷον τάφου μνῆμα, ταφῆς μνημόσυνον. καὶ Τάφος νῆσος μία τῶν Ἐχινάδων νήσων, ὅθεν λησταὶ Τάφιοι κατὰ τοὺς παλαιούς, ἐλέγοντο δὲ οἱ αὐτοὶ καὶ Τηλεβόαι· ἢ διότι ληϊζόμενοι τῆλε τοὺς βόας ἀπῆγον· ἢ ὅτι οὐ τοῖς πλησιοχώροις μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς τῆλε, καὶ μακρὰν, βοὴν ἤτοι μάχην συνίστων· ἢ καὶ εὐρύφωνοι, καὶ τῆλε, τουτέστι, μακρὰν βοᾶν ἐξισχύοντες. εἰς τούτους Ἀμφιτρύων ὁ πατὴρ τοῦ Ἡρακλέους ἐστράτευσε, ληϊσαμένους βόας τῆς γυναικὸς Ἀλκμήνης,

226. Phav. h. v. p. 1736,15. Usque ad verba *ταφῆς μνημόσυνον* edidit Villois. ad Apollon. p. 761.

δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες] Iliad. ψ, 11.

δόρπον ἐφωπλίσαντο ἕκαστος] Iliad. ψ, 55. In Codice tamen esse *ἐνωπλ.* monet Villoisonus.

στυγερὰν] Confert Villois. Iliad. ψ, 48. *δαιτὶ στυγερῇ*.

ἔχων συστρατευόμενον καί τινα Κέφαλον ἄνδρα Φυγάδα ἐξ Ἀθηνῶν, ἀφ᾽ οὗ χρησιμεύσαντός τι ἐν τῷ τότε πολέμῳ, Κεφαλληνία ἐν δυσὶ λλ ἡ νῆσος ἐκλήθη πρὸς διαστολήν· ἵνα τὸ ἐθνικὸν ὁ Κεφαλλὴν ἔχῃ διαφορὰν πρὸς τὴν ἐν τῷ σώματι κεφαλήν. κεῖται δὲ ὁ Κεφαλλὴν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, ὦ ξεῖνε Κεφαλλήν. ἦρχε δὲ τῆς Κεφαλληνίας ὁ Ὀδυσσεύς. ἔχει τὸ Τάφος, τὸ τῆς νήσου ὄνομα, ὁμωνυμίαν πρὸς τὸ θάμβος, ὅ, τι καὶ αὐτὸ τάφος λέγεται, ὡς τὸ, τάφος δ᾽ ἕλε πάντας, ἤγουν θάμβος, καὶ ἔκπληξις. ἐξ οὗ καὶ τὸ, ταφὼν δ᾽ ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς.

227. ΤΑΧΥΣ· ὁ ὠκὺς, καὶ τὸ οὐδέτερον, τὸ ταχύ. δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι τὰ εἰς σ ἀρσενικὰ τετραχῶς ἀποτελοῦσι οὐδέτερα. ἢ γὰρ ἀποβολῇ τοῦ σ γίνεται, ὡς ἐπὶ τοῦ ταχὺς, ταχύ· Φιλόπολις, Φιλόπολι· μέγας, μέγα. ἢ τροπῇ τοῦ σ εἰς ν, ὡς καλὸς, καλόν· σοφὸς, σοφόν. ἢ κατὰ τροπὴν τοῦ σ εἰς ν, καὶ συστολῇ τοῦ α, ὡς μέλας, μέλαν. ἢ

ἐν δυσὶ λλ] Ne σὺν pro ἐν legendum esse suspiceris, affero Lexicon Bekkeri *Anecd. Graec.* T. 1 p. 446. Ἀῤῥαβὼν ἐν τοῖς δύο ῥῥ λεκτέον. Photii Lex p. 139. Κυνοκέφαλον ἐν τοῖς δύο λλ λέγουσιν οὕτως Ἀριστοφάνης [Equit. 417.]

Σοφοκλεῖ] Sophoclis locus me latet.

τάφος δ᾽ ἕλε πάντας] Odyss. φ, 122.

ταφὼν δ᾽ ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς] Iliad. ι, 193. λ, 776. ψ, 101.

227. Phav. h. v. p. 1737,17. similia tradit.

ἀποτελοῦσι] Ita Codicem et Phav. sequuti pro edito ἀποτελεῖται restituimus.

κατὰ συστολὴν μόνον, ὡς τὸ εὐσεβὴς, εὐσεβές. εὐγενὴς, εὐγενές· καὶ ἀληθὴς, ἀληθές. καὶ ταχὺ, ἀντὶ τοῦ ταχέως, ἐπιῤῥηματικῶς.

228. ΤΑΩ΄Ν· ποιὸν ὄρνεον πεποικιλμένον ταῖς πτέρυξι, οἱονεὶ ὄμμασί τισι κατάστικτον. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ τείνειν τὴν οὐράν. τὸ γὰρ ζῶον ἐναβρυνόμενον τῷ ἑαυτοῦ κάλλει, τοῖς ὁρῶσι τὴν οὐρὰν ἐξαπλοῦν ἀποδεικνύει. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ ταὸς βούλονται εἶναι, κατ᾽ ἔκτασιν τοῦ ο̄ εἰς ω̄ μέγα, καὶ ἐναλλαγῇ τοῦ τόνου. ἀλλ᾽ οὐκ ἔστιν· ἐπειδὴ τὸ ταὸς, ὥς φησιν Ἡρωδιανὸς, διὰ τοῦ ο̄ μικροῦ οὐκ ἔστι σύνηθες τοῖς Ἕλλησι. τινὲς δὲ λέγουσιν ὅτι ὤφειλεν εἶναι τεὼς, ὡς λαὸς, λεώς· ναὸς, νεώς.

229. ΤΕΓΕ΄ΟΥΣ ΘΑΛΑ΄ΜΟΥΣ· τοὺς ἀνωγείους. καὶ σημείωσαι ὅτι Ὅμηρος τεγέους θαλάμους τοὺς γυναικείους ἐκάλεσεν, οὐ μὴν δὲ τοὺς ἀνδρείους, ὡς ἐπὶ τέγει ἑτέρου οἴκου ἀναστάντας, ἤτοι ὑπερῴους· ἢ πολυστέγους, πολυωρόφους, ἵνα μὴ διοδευομένων τινῶν κατοπτεύωνται αἱ γυναῖκες.

228. Similia Phav. h. v. p. 1737,14. Etym. M. p. 749,5.
ἐναλλαγῇ] Hoc praebuerunt Cod., Phav. et Etym. pro perperam edito *ἐναλλαγήν*.

229. Similia Phav. h. v. p. 1737,56. Philemonis adnotationem, cuius partem usque ad verba *αἱ γυναῖκες* Villoisonus ad Apollon. p. 766. ediderat, partemque hinc repetierat Heynius *Obs. in Iliad.* T. 5. p. 243., pertinere ad Iliad. ζ, 248. monuit R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 199.
ἀνδρείους] Codex *ἀνδρῶνας*.

γίνεται δὲ τὸ τέγεος ἀπὸ τοῦ τέγος, τέγειος, καὶ ἀποβολῇ τέγεος, ὡς τέλος, τέλειος, τέλεος. ὥσπερ δὲ μικρὸς σμικρὸς, οὕτω καὶ τέγος στέγος, ἐξ οὗ τὸ στέγω ῥῆμα. Ἰστέον δὲ ὅτι εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ τέγους, ὃ γίνεται ἀπὸ τοῦ τέγγω, παράγεται τὸ στέγος, ἀλλὰ ἐξ αὐτοῦ αὖθις ὅλος ὁ οἶκος παρονομάζεται, διὰ μέσου τοῦ στέγειν ῥήματος. ὡς ὑποδηλοῖ καὶ Εὐριπίδης ἐν οἷς που λέγει, ὅτι ὄχλον στέγει δόμος.

230. ΤΕΙΧΕΣΙΠΛΗ͂ΤΑ· τινὲς διὰ τοῦ β γράφουσιν· ἀμφοτέρων μία ἡ ἔννοια. ἔστι δὲ τειχεσιπλήτης μὲν ὡς ἄν τις εἴπῃ, πολιορκητὴς, ὁ τοῖς τείχεσι πελάζων ἐπὶ πορθήσει. τειχεσιβλήτης δὲ, ὁ καταβάλλων τὰ τείχη.

ὡς ὑποδηλοῖ καὶ Εὐριπίδης — δόμος] Ex ipsis Philemonis verbis facile apparet, Euripidia contexta accurate non citari, quae hodie ita habent pleniora, Hippol. 842,43.

εἴποι τις ἂν τὸ πραχθὲν, ἢ μάτην ὄχλον
στέγοι τύραννον δῶμα προσπόλων ἐμῶν,

ubi in transcursu moneo ex aliquot codd. στέγει prae στέγοι in textum mihi videri suscipiendum. Ceterum lectione ipsius Cod. Philemonis et Phavorini δῆμος pro δόμος exhibentium collata cum poetae textu, facile concedes utrique δῶμα pro δῆμος esse reddendum, licet Eustathius ad Iliad. ζ. p. 499,15. eadem verba exscripserit mendose: Εὐριπίδης πού λέγει, ὅτι ὄχλον στέγει δόμος. Ac δῶμα et δόμος non semel in MS. confusa esse, a pluribus monitum est: vide Seidlerum *de vers. dochm.* T. 1. p. 59.

230. Phav. h. v. p. 1739,37., unde reddidi Philemoni mox εἴπῃ pro edito εἴποι. Perperam etiam Burn. πολιορκίτης.

231. ΤΕΛΑΜΩ'Ν· ὁ λῶρος τῆς ἀσπίδος. ἦν δὲ λῶρος πλατὺς, δι' οὗ ἡ ἀσπὶς ἀνεφέρετο· διὸ καὶ ἀναφορεὺς ὁ αὐτὸς ἐλέγετο. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ τλῶ, τὸ καρτερῶ, ὡς καρτερικὸς καὶ ἰσχυρὸς, καὶ βαστακτικός. καὶ Τελαμὼν, ὄνομα κύριον.

232. ΤΕΛΕΥΤΗ'· παρὰ τοῖς παλαιοῖς, τὸ τέλος τοῦ ἔργου· καὶ τελευτᾷν, τὸ εἰς τέλος ἀγαγεῖν. ἡ τελευτὴ, εἰ καὶ φανερῶς τὸ ἁπλῶς τέλος, ἀλλὰ συνδυασθὲν ποτε μετὰ ζωῆς, ἢ βιότου, ἢ βίου, δηλοῖ τὸν θάνατον. ἡ τελευτὴ ἁπλῶς μὲν τέλος παντὸς πράγματος, καὶ τελευτᾷν τὸ πληροῦν· ἐπὶ δὲ θανάτου, χρεία προςθήκης, οἷον τελευτὴ βίου, καὶ τελευτᾷν ζωήν. ὕστερον μέντοι ταῦτα, κατά τι ἰδιάζον, δίχα προςθήκης ἐπὶ θανάτου κεῖνται· ὡς καὶ συμφορὰ ἣν μὲν ὅτε ἐδήλου χρηστὴν φορὰν, ἤτοι ἀπόβασιν, ὡς τὸ, ἐπὶ συμφοραῖς γεγηθός μοι ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο. ἡ δὲ νεωτέρα χρῆσις οὐ μέσως ἔχειν ἀφῆκε τὴν λέξιν, ἀλλ' ἐπὶ καὶ κακοῦ περιώρισε, συμφορὰν λέγουσα τὴν ἐπὶ οὐκ ἀγαθοῖς τύχην.

231. Phav. h. v. p. 1740,22. similia tradit. Edidit usque ad verba ὁ αὐτὸς ἐλέγετο Villoisonus ad Apollon p. 767.

232. Phav. h. v. p. 1741,21. Edidit Villois. l. c. p. 768. sq.

ἐπὶ συμφοραῖς γεγηθὸς etc.] Sunt Sophoclis in Electr. 1228., accuratius ita ed ita:

> ἐρῶμεν, ὦ παῖ, κἀπὶ συμφοραῖσί μοι
> γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο.

ἐπὶ καὶ κακοῦ] Omittit Villois. καὶ, et recte videtur: or-

233. ΤΕ'ΛΟΣ πολυσήμαντόν ἐστιν. σημαίνει γὰρ ἀνάλωμα· καὶ τάξιν· καὶ ἀρχήν· καὶ γάμον. καὶ ἐκ τοῦ δηλοῦντος μὲν τὸ ἀνάλωμα, γίνεται ἀτελῆ, κατὰ Παυσανίαν, τὰ ἀδάπανα, ὡς καὶ πολυτελῆ, τὰ πολυδάπανα. ἐντεῦθεν δὲ καὶ εὐτελὴς ὁ φειδωλός φασι, καὶ ὀλιγοδάπανος, ὡς πολυτελὴς, ὁ πολυδάπανος. ἐκ τοῦ σημαίνοντος ἀρχὴν, αἱ μυστικαὶ τελεταὶ, καὶ τὸ τελεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ μυεῖσθαι. ἡ κατ' ἀρετὴν τελειότης, καὶ οἱ κατ' αὐτὴν τέλειοι· καὶ οἱ ἐν τέλει, τουτέστιν, οἱ ἀρχικοὶ, καὶ οἱ τάσσοντες, ἤτοι κοσμήτορες, ὡς τὸ, τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι. ἐκ δὲ τοῦ λοιποῦ τέλους τοῦ τὸν γάμον σημαίνοντος, τὰ προτέλεια. ὧν χρῆσις μὲν μόνη παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ· καὶ ἡ ἑρμηνεία παρὰ Παυσανίᾳ, εἰπόντι, ὅτι προτέλεια ἡ πρὸ τῶν

tum enim putaverim ex syllaba sequenti, de quo corruptelae genere adeas Boissonad. ad Tiberium Rhetor. p. 26.

233. Phav. h. v. p. 1742,3. Edidit Villoisonus ad Apollon. p. 767.

φειδωλὸς] Cod. φιλωδός: editum et Phav. et suadet Villois.

καὶ οἱ κατ' αὐτὴν τέλειοι] omittit Villois. De τοῖς ἐν τέλει, qui mox sequuntur, vide nos *über des Sophokles Aias* p. 116.

ὧν χρῆσις μὲν μόνη παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ καὶ ἡ ἑρμηνεία παρὰ Παυσανίᾳ] Commemorare hic attinet Photium Bibl. Cod. CLIII. p. 322. Schott. εἰ γὰρ [lego εἴ γε] καὶ ταῖς μαρτυρίαις ἐνδεέστερον ἔχει [Pausanias], ἀλλ' οὖν ἔν τισι τῶν στοιχείων πολὺ ταῖς λέξεσι πλεονάζει, ὡς ἀμφοτέραις ἅμα ταῖς Αἰλίῳ Διονυσίῳ Ἁλικαρνασσέως πραγματείαις τὴν μίαν ταύτην, καίτοι τῶν χρήσεων ἐπ' ἔλαττον (ὡς ἔφημεν) ἀπτομένην, ἐξισάζεσθαι τῷ τῆς γραφῆς ὄγκῳ etc.

γάμων θέα, ἴσως τὰ λεγόμενα θεώρητρα. ἐκεῖθεν δὲ καὶ τέλειοι, οἱ γεγαμηκότες· καὶ τελειωθῆναι, τὸ γῆμαι. δῆλον δὲ ὅτι καὶ τὸ ἐκ τοῦ παντὸς πράγματος πέρας, τέλος λέγεται. ἀφ᾽ οὗ καὶ ἡ τελευτὴ, προςλαβοῦσα τὸ υ πρὸς διαφορὰν τῆς τελετῆς, καὶ τὸ τελευτᾷν ῥῆμα, ὡς τὸ, τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξῃς. καὶ τὸ τελεοῦν, ὡς τὸ, τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθέν. καὶ τὸ τελειοῦν, καὶ ὁ ἐν τοῖς τοιούτοις τέλειος, καὶ ἡ συντέλεια, καὶ τὸ παντελές. ἤδη δὲ καὶ ἡ λυσιτέλεια. δοκεῖ δὲ ἀπὸ σεμνοτάτης λέξεως τοῦ τέλλειν τὸ τέλος γίνεσθαι, ὁποῖον ἂν ἐκεῖνο εἴποι τις. προανατέλλει γάρ πως ἁπάσης πράξεως ὁ κατὰ τὸ τέλος· καὶ αὐτοῦ ἕνεκα τὰ πρὸ αὐτοῦ. ἐξαχῶς δὲ τὸ τέλος εὕρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. σημαίνει γὰρ τὸ στρατιωτικὸν σύνταγμα· καὶ τὸ τῶν πραγμάτων πέρας· καὶ τὴν ταῖς πόλεσι φοιτῶσαν πρόςοδον· καὶ τὸ ἀξίωμα, ὡς παρὰ Θουκυδίδῃ καὶ Ξενοφῶντι, καὶ παρ᾽ Εὐρι-

θεώρητρα] Burn. e Phav., nescio quare θεάρετρα. Ceterum hinc vox firmatur, quae Schneidero Lex. suspecta visa est.

τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξῃς] Odyss. α, 293.

σεμνοτάτης] Villois. σεμνότατος et mox τέλειν pro τέλλειν, et ποῖον pro ὁποῖον, omnia mendosa.

ὁ κατὰ τέλος] Addit Burn. σκοπὸς, cuius vocis vestigium neque in Cod., neque in Phav. est, neque ita Villoisonus.

Θουκυδίδῃ] 1,58. 2,10. et ad utrumque locum Schol. Xenophontis loca contulit Sturzius *Lex. Xenoph.* T. 4. p. 275. nr. 4.

Εὐριπίδῃ δὲ ἐν τῷ, τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ δαπάνημα, ὡς παρ' αὐτῷ, μάτην δ' εἰκοστὸν τόδ' ἐκβαίη τέλος. καὶ τὴν μυστικὴν καὶ οὕτω τελειοποιὸν ἑορτήν· ὅθεν καὶ ἡ τελετὴ λέγεται, καὶ τελούμενοι οἱ τὰ μυστικὰ διδασκόμε-

Εὐριπίδῃ] Fallitur hic magnopere Philemo sequens tragici fragmentum Euripidi tribuens, quum Sophoclis sit, in Antig. 67. Quae nominum commutatio antiquitus iam propagata esse videtur, quum Scholiasta e cod. Victor. Aristoph. Ran. 370. in Thierachii *Actis Phil. Mon.* vol. 1 fasc. 3. p. 367. editus, eundem versum Euripidis esse adnotans eodem plane errore laborat. Confusa autem sunt utriusque tragici nomina saepissime: exempla aggerent Ruhnkenius ad Xenoph. Mem. 2, 1,10. Lessingius *Opp. omn.* T. 14. p. 321., Brunckius *Fragm. Sophoclis* Tyrus X. Porsonus Advers. p. 211. 215. 267. ed. Angl. nosque ipsi *Analect. Crit.* p. 167. et *über des Sophokles Aias* p. 120., alia alibi daturi.

ὡς παρ' αὐτῷ] Phav. ὡς Εὐριπίδης.

μάτην δ' εἰκοστὸν τόδ' ἐκβαίη τέλος] Etsi de mendo in v. εἰκοστὸν dubitari non possit, immo medicina iam dudum parata sit, tamen nihil mutaverim in textu Philemonis quum utrum ipse erraverit an ille, cujus scripto usus sit, hodie non constet. Atque idem mendum in Schol. Victor. Aristophanis l. l. nec non in Eustathio, ubi eundem versum citat ad Iliad. κ. p. 702. recurrit. Correctior iam hic Euripidis versus inter fragm. Polyid. habetur, VIII.

μάτην γὰρ οἰκῶ σῷ τόδ' ἐκβαίη τέλος.

Ita versus lectio e Schol. MS. Leid. Iliad. κ, 56 a Valckenario Diatr. p. 202., etsi non opus fuisset, ut de mutando γὰρ in ἄρ' cogitaret, feliciter eruta est. Philemonis at Eustathii corruptela ante quius tempus attingere videtur.

ἑορτήν] Recte ita e Phav. Burneius. pro ἀρετὴν, quod e Cod. ediderat Villoisonus.

νοι. σύστοιχον δὲ τῇ τοιαύτῃ σημασίᾳ, καὶ τὸ δηλοῦν τὴν θυσίαν τέλος, οὗ χρῆσις καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ. τέλος καὶ τὸ πλήρωμα· καὶ ἡ ἑορτή· καὶ ὁ διδόμενος τοῖς βασιλεῦσιν ἐτήσιος φόρος, ἀφ' οὗ συντέλεια ἡ συνεισφορά. τέλη δὲ πληθυντικῶς, αἱ ἀρχαί. καὶ τέλος θανάτοιο, πρὸς διαστολὴν εἴρηται. οὐ γὰρ ἅπαν τέλος νεκρικόν ἐστιν, ἀλλὰ τοῦ θανάτου· ὥσπερ οὐδὲ πᾶσα τελευτὴ θάνατος, ἀλλὰ ἡ τοῦ βίου.

134. ΤΕΡΕΤΡΟΝ· τὸ τρύπανον, ὃ δέλετρον,

Σοφοκλεῖ] Respicit Philemo, credo, Oed. C. 1050.

οὗ πότνιαι
σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη
θνατοῖσιν,

ubi lectionis ante Brunckium pervulgatae, σεμναί, patrocinium denuo suscipere minus feliciter videtur Doederleinius in Thierschii *Act. Phil. Mon.* vol. 1. fasc. 1. p. 55., immemor nomen τῶν σεμνῶν θεῶν Eumenidibus apud Athenienses tam proprium fuisse, ut sine alienae interpretationis periculo de aliis deabus nuncupari vix posset. Consulantur autem imprimis Lexicographi de constanti hac Eumenidum appellatione tum alibi obvia, tum apud Demosth. in Midiam 32. p. 62. ed. Spald. Aristoph. Equit. 1324. Conf. Schow. *Specimen nov. edit. Lexici Photii*, Hauniae 1817. p. 88. sq. Quare Aristophanes in Thesm. 230. quas intelligi velit σεμνὰς θεὰς, versu seq. accuratius eloquutus est, ac Philemo Comicus, quod alias deas τὰς σεμνὰς θεὰς appellaverit, designatur a Scholiasta Sophocl. Oed. C. 42. Contra autem σεμνὰ τέλη vel μυστήρια saepissime obvia sunt. Eurip. Hipp. 25. ibiq. Valck., et Med. 1382.

234. Phav. h. v. p. 1744,36. Usque ad verba ζυγοῦ τρυτάνη edidit Villois. ad Apollon. p. 770. R. W. in *Mus. Crit.*

καὶ τέλετρον Ἀσιανή τις γλῶσσά φησι παραφθείρουσα. ὠνοματοπεποίηται παρὰ τὸν ἦχον, τὸν ἐν τῷ τρυπᾷν ἀποτελούμενον. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ τερῶ, τερέσω, τὸ τρυπῶ, ὃ καὶ μίμησιν ἔχει ἤχου, καθὰ καὶ τὸ τρῶ. οὗ παράγωγον, ὥςπερ τὸ τρύχω, οὕτω καὶ τὸ τρύω, ἐξ οὗ καὶ ἡ τρύμη, παρὰ τῷ Κωμικῷ· καὶ τρυμαλιὰ, ἡ ὀπὴ τῆς βελόνης· καὶ ζυγοῦ τρυτάνη· καὶ ἀτρυτώνη Ἀθηνᾶ· καὶ τὸ τρυπᾷν. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου τρῶ, καὶ τρίβω· ὡς θλῶ, θλίβω· καὶ τὸ τετραίνω, ὃ ἔργον ἐστὶ τῶν τερέτρων. τέτρηνε δὲ πάντα, καὶ ἥρμοσεν ἀλλήλοις. ἔστι γὰρ τρῶ, ἐξ οὗ παράγωγον τὸ τρανὲς, καὶ τρανές· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τετραίνω, ὡς τρέμω, τετρεμαίνω. ἔοικε δὲ γίνεσθαι τὸ τρῶ ἐκ τοῦ τείρω, κατὰ συγκοπήν· ἢ ἐκ τοῦ τορῶ. ἀπὸ δὲ τοῦ τοιούτου τρῶ, καὶ τὸ τρώγειν, ὅθεν ὁ τράγος· καὶ τορὸς λόγος, καὶ ὁ τεκτονικὸς τόρος· καὶ τὸ τορεύειν.

255. ΤΕ'ΧΝΗ ἐστὶν ἐμπειρία ὁδῷ καὶ τάξει

Cantabr. vol. 1. p. 199. „Cangium Philemonis codice Msto usum esse constat. vid. Gloss. Graec. p. 1541."

παραφθείρουσα] Villois. διαφθείρουσα.

ἡ τρύμη παρὰ τῷ Κωμικῷ] E Cod. editum ἡ τρύμη, ἡ παρὰ etc., quod mutandum duxi: v. ad §. 81. Aristophanis locus est Nub. 447.

τετρῆνε δὲ πάντα καὶ ἥρμοσεν ἀλλήλοις] Odyss. ε, 247.

τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἥρμοσεν ἀλλήλοισι.

τετρεμαίνω] Cod. et Phav. τρεμαίνω.

255. Phav. h. v. p. 1750,55. Ceterum hoc e loco aucto-

βαδίζουσα. τῶν δὲ τεχνῶν διαφοραί εἰσι δύο· αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν εἰσὶ λογικαὶ, αἱ δὲ πρακτικαί. καὶ λογικαὶ μὲν, οἷον Γραμματικὴ, Ῥητορική· πρακτικαὶ δὲ, οἷον Τεκτονικὴ, Χαλκευτική. τέχνημα δὲ τέχνης καὶ τεχνάσματος διαφέρει. τέχνη μὲν γὰρ λέγεται ἡ ἀκριβὴς ἐπιστήμη τοῦ πράγματος, ἣν ἔχει ὁ τεχνίτης· τέχνημα δὲ, ὃ καὶ τεχνούργημα, τὸ ἐξ αὐτῆς τῆς τέχνης παρὰ τοῦ δημιουργοῦ καὶ τοῦ τεχνίτου κατασκευασθέν· τέχνασμα δὲ, ὁ δόλος, καὶ ἡ ἀπάτη. σπανίως δὲ εὑρίσκεται καὶ παρ' Ἴωσι γραφόμενον, Ἀττικῶς δὲ οὐχ εὕρηται.

236. ΤΗΛΙ'Α· ἡ τοῦ κοσκίνου περιφέρεια, ἢ σανὶς πλατεῖα, ἐφ' ἧς ἄλφιτα φύρουσι. τινὲς δέ φασι τηλίαν ξύλον πλατὺ, εἰς ὃ οἱ ἀρτοκόποι τοὺς ἄρτους ἐπιξηραίνουσιν. ἄλλοι δὲ, τηλίαν, τὸ τῆς καπνοδόχης πῶμα, ὅ ἐστι περιφερές. καὶ τηλία ἐστὶν ἡ ἀτρύπητος σανίς. ἐὰν δὲ τρυπηθῇ, ἄψις

ritatem voci τεχνούργημα lucrare, quae a Schneidero dubia fide profertur.

236. Phav. h. v. p. 1753,13. Lexicon ined. SGM. cod. Paris Reg. 345. fol. 141. *recto*: Τηλία· σανίδιόν τι περιφραγμένον πανταχόθεν, εἰς ὃ ἐνέβαλον ἢ ἀλεκτρυόνας ἢ ὄρτυγας μάχεσθαι· καὶ τὸν ὑπερπηδῶντα αὐτῶν τὰ περιφράγματα ἔλεγον ἡττᾶσθαι.

ἀρτοκόποι] Hinc vindicatur vox, quae apud Schneiderum fatali crucis signo laborat, obvia etiam in Suida v. τηλία T. 3. p. 460. et Herodot. 1,51.

καπνοδόχης] Haec vox recentioris tantum Graecitatis exstat etiam ap. Schol. Aristoph. Plut. 816. Attici καπνοδόκη et καπνοδοκεῖον: v. Lobeck. ad Phrynich. Eclog. p. 307.

γίνεται. λέγει οὖν, ὅτι εἰ μὴ ὁ δακτύλιος τοσοῦτον ἔχει τρύπημα, ὡς δοκεῖν εἶναι ἐν τηλίᾳ τὸ τρύπημα.

237. ΤΗΛΥΓΕΤΟΣ· ὁ μονογενής. καὶ τηλύγετος ἐν μάχῃ, ἤγουν μόνος. καὶ τηλύγετος παῖς, παρὰ τοῖς παλαιοῖς, οὐ μόνον μεθ' ὃν οὐκ ἔστι τεκνώσασθαι, ἢ ὁ μόνος υἱός· ἀλλὰ καὶ ὁ τῆλε ὄντι τῷ πατρὶ γεννηθεὶς, ἢ αὐξηθεὶς μετὰ γέννησιν. παράδειγμα τοῦ προτέρου ὁ Τηλέγονος, ὁ τῆλε ὄντι τῷ Ὀδυσσεῖ γεννηθεὶς ἐκ τῆς Κίρκης· τοῦ δευτέρου δὲ, Ὀρέστης ὁ Ἀγαμεμνονίδης. καὶ ὁ Τηλέμαχος τοῦ Ὀδυσσέως, ᾧ οὕτω τὸ ὄνομα ἔπεσε, ἐπειδὴ τῆλε μαχομένου τοῦ πατρὸς ἀνετράφη.

238. ΤΙ· ὄνομα οὐδέτερον, καὶ λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ διατί. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Στοᾶς τοῦτο τὸ τί,

εἰ μὴ ὁ δακτύλιος etc.] In his, quae interpolatricem manum experta esse videntur, Philemo in animo habuit Aristophanis Plut. 1037,38.

ΓΡ. Διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἐμέ γ' ἂν διελκύσαις.

ΧΡ. Εἰ τυγχάνει γ' ὁ δακτύλιος ὢν τηλία,

ubi ii qui praeter codicum auctoritatem poetae τυγχάνοι reddendum esse praecipiunt, vereor ne egregie fallantur; oratione enim ab altera persona ad alteram transeunte, nexus eius conditionalis suspenditur, uti factum est in simillimo Sophoclis loco Oed. C. 647,48.

ΘΗΣ. Μέγ' ἂν λέγοις δώρημα τῆς ξυνουσίας.

ΟΙΔ. Εἰ σοί γ' ἅπερ φὴς ἐμμενεῖ τελοῦντί μοι.

237. Phav. h. v. p. 1753,37. Edidit Villoisonus ad Apollon. p. 775. De voce τηλύγετος R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 199 conferri iubet Heinsii Exerc. Sacr. 131.

οὕτω] Villoisonus: „forte τοῦτο."

238. Phav. h. v. p. 1755,17 et 1759,40.

γένος τοῦ ὄντος τίθενται. τὸ γὰρ τί, δῆλον ὅτι καὶ ὄν· εἰ δὲ ὄν, τὸν τοῦ ὄντος ἀναδέχοιτο ἂν λόγον. διὸ καὶ γενικώτερον αὐτό φασιν εἶναι, κατηγορούμενον οὐ κατὰ σωμάτων μόνον, ἀλλὰ καὶ κατὰ ἀσωμάτων. ζητεῖ δὲ τὴν οὐσίαν τοῦ πράγματος, οἷον, τί τόδε ἐστίν; ἄνθρωπος τυχὸν ἢ ἵππος. τὸ τίς δὲ, ὑπόστασιν, καὶ πρόσωπον, οἷον, τίς ὅδ' ἐστί; Σωκράτης τυχὸν ἢ Πλάτων. καὶ τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; ἐν ταύτῳ γὰρ ὁ ἐρωτῶν οἶδε μὲν ὅτι ἀνὴρ, κατὰ τὴν ἐρώτησιν· ζητεῖ δὲ τοὔνομα, ᾧ ἂν οὗτος τῶν ἄλλων ἀνδρῶν χωρίζοιτο. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὸ τίς οὐκ ὄνομα μόνον ἀπαντᾷ κύριον, ἀλλὰ καὶ σὺν ἐπιθέτῳ ἐνίοτε κύριον, οἷον, τίς ὅδ' ἐστὶν ὁ ἡδὺς Λουκιανός; διὰ τοῦτο οὐκ ὀνόματι μόνον κυρίῳ τὸ τὶς ὑποτάσσεται, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ ἐπιθέτῳ, οἷον, Λουκιανὸς ἡδύς τις ἐστί. κατὰ ταῦτα λέγεται καὶ τὸ ὅστις, καὶ τὸ ὁποῖός τις. καὶ τὸ μὲν ὅστις νοεῖται ἐπὶ κυρίου ὀνόματος· τὸ δὲ ὁποῖός τις, ἐπὶ ἐπιθέτου, ὡς παρὰ Λουκιανῷ· τὸ δὲ ὅλον οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζοντες, ὁποῖός τις ἐστιν ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστηκώς· εἴτε καλὸς δηλονότι, εἴτε τὸ ἐναντίον, ἅπερ θετικῶς λέγεται. τὶς δὲ ἐν ὀνόμασι μόνον ἐγκλίνεται· καὶ αἱ αὐτοῦ πτώσεις, καὶ ἀριθμοὶ, καὶ τὸ οὐδέτερον, οἷον, ἄνθρωπός τις, ἤκουσά τι-

Λουκιανός] Codex et hic et mox eadem corruptela Λαλιανός, quam e Phav., ut videtur, Burneius sustulit.

Λουκιανῷ] Phalar. prior. 7. T. 2. p. 194. Reitz., ubi secundum MSS. editum ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστώς ἐστιν.

νος, ἔδωκά τινι, ἐδίδαξά τινα, καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ὡσαύτως. καὶ τὰ ἰσοδυναμοῦντα τούτοις, τὸ τοῦ καὶ τὸ τῷ, οἷον, ἤκουσά του λέγοντος, ἀντέλεξά τῳ φράσαντι. ταῦτα δὲ ἐγκλινόμενα, ἀόριστά ἐστι· τὸν δὲ κατὰ φύσιν τόνον ἔχοντα, πυσματικὰ γίνεται. πόθεν, τίς, τίνος, τίνι, τίνα· καὶ τὰ πληθυντικὰ τούτων, τίνες, τίνων, τίσι, τίνας.

239. ΤΟ'ΣΟΣ· ὄνομα ἀναφορικὸν, καὶ εἴδους ἀνταποδοτικοῦ τῶν ἀναφορικῶν. καὶ τοῦτο διατί; ἐπειδὴ τὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἐρωτηματικὰ, ἀποβάλλοντα τὸ κατ' ἀρχὰς σύμφωνον, ἀναφορικὰ γίνεται, οἷον ποῖος, οἷος· πόσος, ὅσος, καὶ πάλιν προςλαμβάνοντα τὸ τ̄ κατ' ἀρχὰς, ἀνταποδοτικὰ γίνεται, οἷον οἷος, τοῖος· ὅσος, τόσος. ἅτινα πάλιν ὀξυτονούμενα, ἀόριστα γίνεται, οἷον πόσος, ποσός· τόσος, τοσός.

240. ΤΡΑΓΩΙΔΙ'Α λέγεται ἡ ποίησις τῶν τραγικῶν. τραγῳδία καὶ τὸ πάθος αὐτὸ, καὶ ἡ συμφορά. τραγῳδία καὶ ἡ τῶν τραγῳδῶν σεμνότης, καὶ φαντασία, καὶ ἀπόδειξις. παράγεται δὲ τραγῳδία, καὶ τραγῳδὸς, ἀπὸ τοῦ τραγᾷν, ὃ δηλοῖ τὸ βαρέως βοᾷν.

241. ΤΡΙΓΛΗΝΑ λέγονται τὰ ἀξιοθέατα, καὶ πολλῆς γλήνης ἄξια, ἤγουν θέας· ὅθεν καὶ,

239. Phav. h. v. p. 1766,33.

240. Id. h. v. p. 1763,11.

τραγᾷν] Cod. τρυγεῖν: illud Burn. e Phav.

241. Phav. h. v. p. 1772,25. Edidit Villois. ad Apollon.

γλήνεα πολλὰ κεχάνδει, ἤγουν ἐχώρει. ἢ ἐκ τριῶν τινῶν ζώων σύνθετα. οἱ δέ φασι τριόφθαλμα, ἃ οἱ Ἀττικοὶ τριόττια καὶ τριοττίδας καλοῦσιν· οἱ δέ τινες τριῶν ἔχοντα Χαρίτων ἐκτυπώματα. τοῦτο δὲ οὐ καλῶς. οὐ γὰρ οἶδε Χαρίτων ἀριθμὸν ὁ Ποιητὴς κατὰ τοὺς ὕστερον. ἰστέον δὲ ὅτι οἱ ἀξιοθέατα εἰπόντες τὰ τρίγληνα, καὶ οἱ τριόφθαλμα, διὰ τὴν γλήνην οὕτως ἐνόησαν· δι' ἧς ὀφθαλμοῦ κόρη δηλοῦται, γινομένη κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ γαλήνη. γαληνιᾷ γὰρ ὁ νοῦς δι' αὐτῆς τῇ τῶν ὁρατῶν ποικιλίᾳ. ἢ παρὰ τὴν αἴγλην, αἰγλήνη, καὶ ἀποβολῇ τοῦ αι, γλήνη.

242. ΤΡΙΤΤΥ'Α λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς θυσία ἐκ τριῶν ζώων, οἷον δύο μήλων καὶ βοὸς, ὡς Ἐπίχαρμος· ἢ βοὸς, αἰγὸς, καὶ προβάτου. ἢ κάπρου, κριοῦ, καὶ ταύρου. ἡ δὲ τοιαύτη καὶ βούπρωρος ἐλέγετο, διὰ τὸ προηγεῖσθαι αὐτῆς, οἷα νηὸς πρῶραν, τὸν βοῦν. Φράζει δέ τινα τριττύαν καὶ ὁ Κωμικὸς ἐν τῷ, βουθυτεῖ ὗν, καὶ τράγον,

p. 786. sq. usque ad verba κόρη δηλοῦται. Cf. Eustath. ad Iliad. ξ, 183.

γλήνεα πολλὰ κεχάνδει] Iliad. ω, 192.

τριοττίδας] Cod. et Phav. τριοττίδα, Villois. τριοττίδα.

242. Phav. h. v. p. 1775.57. Edidit Villois. ad Apollon. p. 841, apud quem verba ἢ κάπρου, κριοῦ καὶ ταύρου desunt.

ὁ Κωμικὸς] Plut. 820.

καὶ νῦν ὁ δεσπότης μὲν ἔνδον βουθυτεῖ
ὗν, καὶ τράγον, καὶ κριὸν ἐστεφανωμένος,

ubi v. Schol.

καὶ κριόν. ἐλέγετο δὲ καὶ δωδεκαὶς θυσία, ἡ ἐκ δώδεκα ζώων. ἡ δ' αὐτὴ καὶ διὰ τοῦ ῆ δωδεκηΐς. ὡς δὲ ἑκατόμβη ἐλέγετο, ἡ ἐξ ἑκατὸν, καὶ χιλιόμβη, ἡ ἀπὸ χιλίων. τριττὺς δὲ, τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς· αὕτη γὰρ διῄρηται εἰς τρία μέρη, τριττῦς, καὶ ἔθνη, καὶ φατρίας. καὶ τριττυάρχης, ὁ ἄρχων τῆς τριττύος.

243. ΤΡΟΦΗ' λέγεται παρὰ τὸ τρέφω, τὸ πηγνύω· ἡ πηγνύουσα καὶ εὐσταθῆ ποιοῦσα τὰ σώματα. λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς, καὶ παιδείας. καὶ τραφὲν ἀντὶ τοῦ ἀχθὲν, καὶ παιδευθὲν, καὶ ἐπὶ τῆς πολιτείας. Πλάτων, τῶν περὶ τὴν τροφὴν καὶ γέννησιν. τροφὴν μὲν γὰρ βρῶμα καὶ πόμα λέγομεν· γέννησιν, τὰ ἀφροδίσια. ἐν δὲ τρίτῳ Πολιτείας· καὶ ὑπὸ τῷ σοφωτάτῳ Χείρωνι τεθραμμένος, ἀντὶ τοῦ πεπαιδευμένος. καὶ τροφιμὴ δέσποινα, παρά τισιν ἡ μήτηρ.

244. ΤΡΥΓΟΔΑΙ'ΜΟΝΕΣ παρὰ τῷ 'Αριστο-

δωδεκαΐς] Cod. Phav. et Villois. δωδεκάκις, et mox pro δωδεκηΐς Cod. cum Villois. δωδεκάκη, Phav. δωδεκάκις. Utrumque emendavit Burneius.

243. Phav. h. v. p. 1778,33.

γέννησιν δὲ] δὲ male in ed. Angl. omissum, etiam Phavorinus habet.

ἐν δὲ τρίτῳ Πολιτείας] p. 391. HST.

244. Phav. h. v. p. 1779,49. Descriptum esse ab Aristophanis Scholiasta ad Plut. 302. adnotavit R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 128.

'Αριστοφάνει] Nub 295 De τρυγῳδία cf. Evanth. de tragoed. init. Bentl. Opusc. p. 317 sq. ed. Lips.

φάνει οἱ ποιηταί· ἐπειδὴ τὴν τρύγα χριόμενοι ἵνα μὴ γνώριμοι γένωνται, οὕτω τὰ αὐτῶν ᾖδον ποιήματα κατὰ τὰς ὁδοὺς ἁμάξαις ἐπικαθήμενοι. διὸ καὶ παροιμία, ὡς ἐξ ἁμάξης λαλεῖ, ἤγουν ἀναισχύντως ὑβρίζει. τοῦτο δὲ ἐποίουν οἱ κωμικοὶ ποιηταί.

245. ΤΡΩΓΛΗ· ἡ ὀπή, καὶ τρωγλοδύται, οἱ εἰς τὰς τρώγλας οἰκοῦντες. λήγει δὲ εἰς η, οἷον τρώγλη, αἴγλη, ζεύγλη. τὰ γὰρ εἰς λα θηλυκά, ἐπιπλοκὴν ἔχοντα τοῦ γ, εἰς η λήγει.

246. ΤΥΛΟΣ· ἀρσενικῶς, ὁ τετυλωμένος ὦμος καὶ τετριμμένος ἐκ τῆς σαρκός, ὁποῖον πολλάκις ἐπὶ τοῦ ὤμου γίνεται τοῖς ἀχθοφόροις, ἐκ τοῦ βαστάζειν τι συνεχῶς. καὶ Τηλεκλείδης τραχήλου τύλαν εἶπε, καὶ τὸν τύλον ἀπὸ τοῦ ἀχθοφορεῖν γεγενημένον. ἢ τὴν τοῦ τραχήλου σκληρότητα, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀχθοφόρων ζώων.

247. ΤΥΧΗ λέγεται κυρίως ὅταν ἄλλα ἐνεργῇ τις, εἶτ' ἄλλο συμβῇ. τύχαι, καὶ αἱ ταπειναὶ πράξεις τῶν ἀνθρώπων καὶ ὑποτεταγμέναι, καὶ αἱ ὑψηλαὶ καὶ ἐπικρατοῦσαι. ἀπὸ τῆς τύχης γὰρ νομίζουσι ταῦτα γίνεσθαι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ οὐκ ἀπὸ ἀβουλίας καὶ κακοβουλίας. διαφέρει δὲ ἡ τύχη τοῦ αὐτομάτου, τὸ τὴν μὲν τύχην, τοῦτο ὅπερ

245. Phav. h. v. p. 1781,7.
246. Id. h. v. p. 1783,12.
247. Phav. h. v. p. 1787,20.

εἴρηται εἶναι· τὸ δὲ αὐτόματον, ὅταν γένηταί τι, μηδαμῶς ἐνεργοῦντος μηδένος ἄλλου. ὥστε λέγομεν τὴν τύχην εἶναι φορὰν ἐξ ἀδήλου εἰς ἄδηλον, καὶ τοῦ αὐτομάτου αἰτίαν διὰ μόνης πράξεως. τύχην δὲ ἁπλῶς, τινὲς τὴν ἀγαθὴν τύχην.

Υ.

248. "ΥΑΛΟΣ· παρ' Ἀττικοῖς, ὁ ὕελος· καὶ ὑαλόεν, διαφανές. Ἀριστοφάνης τὴν ὕαλον λέγεις. ὅπερ κατασκεύασμά ἐστιν ὑάλου τροχοειδὲς παχὺ, ἐφ' οὗ χεοντες ἔλαιον, καὶ χρίοντες αὐτὸ, καὶ θερ-

248. Similia Phav. h. v. p. 1789,1. Lexici SGM. cod. Paris. Reg. 345. fragmentum in Bibl. Coisl. p. 476. "Υαλος διὰ τοῦ ᾱ, οὐχὶ ὕελος· καὶ θηλυκῶς ἡ ὕαλος. καὶ ὑάλινος Ἀριστοφάνης [huc respicit Lexicon in Bekkeri *Anecd. Graec.* T. 1. p. 68,22.] Ἀχαρνεῦσιν·

ἐξ ὑαλίνων ποτηρίων καὶ χρυσιδίων.

Quem locum hic descripsi, ut lectionem ei codicis a memet ipso inspecti genuinam vindicarem χρυσίδων, ut etiam hodie editur in Aristophanis exemplari, Acharn. 74., quod tamen a lexicographo ita discrepat, ut ἐκπωμάτων pro ποτηρίων praebeat, quod illius glossa fuisse videtur. Certe Suidas T. 1. p. 701. Ἔκπωμα· φιάλη, ποτήριον, cui addas Etymolog. Gudian. p. 178,9. Locum hunc Aristophanis attingere videntur etiam verba Lexici Bekkeri l. c. p. 316. χρυσίδες τίνες λέγονται; φιάλαι χρυσαῖ. Quae autem hic de voc. χρυσὶς proferuntur, multum absunt ut vocis χρυσίδιον, formatae ut ἀργυρίδιον, auctoritatem contendant infringere: contra in marmore impensa illustrissimi comitis Elgini Athenis Londinum transportato vocabulum testor me ipsum legisse.

Ἀριστοφάνης] Nub. 766.

μαίνοντες, προσάγουσι θρυαλλίδα· καὶ οὕτως ἅπτουσιν. ὅτι δὲ ὕαλος θηλυκῶς καὶ διὰ τοῦ ᾱ, φανερὸν παρ' Ἀττικοῖς. Ὅμηρος δὲ τὸ ὄνομα οὐκ εἶπεν, ἀλλὰ παρ' αὐτῷ καὶ τοῖς ἀρχαίοις ἤλεκτρός ἐστιν, ὕαλος δὲ οὔ.

249. ῾ΥΪΚΟ'Ν ΔΕ'ΡΜΑ· τὸ τοῦ ὑὸς, ὅπερ ἐν χρήσει οὐχ εὕρηται, εἰ μὴ παρὰ Ἀξιονίκῳ· ἡμάρτηται δέ. οὐδέποτε γὰρ λέξις σημαίνουσα μερὸς σώματος ἔχει εἰς κο̄ν̄ κτητικὸν, ἀλλὰ διὰ καθαροῦ τοῦ ο̄ν̄. οὐ γὰρ λέγομεν χοιρικὸν κρέας, ἀλλὰ χοίρειον· οὐδὲ ἀνθρωπικὸς πούς, ἀλλὰ ἀνθρώπειος. οὕτως οὐ δεῖ λέγειν ὑϊκὸν, ἀλλὰ ὕειον δέρμα. ἀποροῦσι δέ τινες λέγοντες, διατί Αἰάντειος υἱὸς λέγεται, Αἰάντειος δὲ ἀδελφὸς οὐ λέγεται; καὶ ἔστιν

θερμαίνοντες] Burn. θερμάναντες: illud Cod., Phav. et Schol. Arist. Nub. l. c.

εἶπεν] Vix dubito quin Phavorini οἶδεν hic reponendum sit: ita Clemens Alex. Coh. ad Gentes p. 18. A. ed Sylb. Σοφοκλῆς δὲ Θρᾷκα οἶδεν αὐτὸν, ἄλλοι δὲ Ἀρκάδα. Etymol. M. p. 31,12. 263,49. 313,1. Atque οἶδεν habet etiam Schol. Arist. l. c. simili contextu.

ἤλεκτρός] V. Dammii *Lex. Hom.* p. 1393.

249. Phav. h. v. p. 1791,66. Etym. p. 775,30.

῾ΥΪΚΟ'Ν] Prima deest littera ita ut, quum utramque formam ὑϊκὸς et ὑεικὸς apud veteres in usu fuisse, Ruhnkenius ad Timaeum p. 262. demonstraverit, ambigere liceat, hoc loco utrum ῾ΥΕΙΚΟ'Ν, an ῾ΥΪΚΟΝ supplendum sit: Phavorini igitur cum Burneio reddidi lectionem ῾ΥΪΚΟ'Ν.

Ἀξιονίκῳ] Comicum, credo, Philemo dicit, de quo Fabric. Bibl. Gr. T. 2. p. 425. sq. Harl.

εἰπεῖν, ὅτι τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν πρὸς μείζονα λαμβάνεται ἡ σχέσις, καὶ πρὸς ἴσον, καὶ πρὸς ἧττονα. πρὸς μείζονα μὲν, οἷον ὁ ἐμὸς δεσπότης· πρὸς ἴσον δὲ, οἷον ὁ ἐμὸς ἀδελφός· πρὸς ἧττονα δὲ, οἷον ὁ ἐμὸς δοῦλος. ἐπὶ δὲ τῶν κτητικῶν ὀνομάτων, οὐδὲν τοιοῦτον εὕρηται. ἀεὶ γὰρ πρὸς ἧττονα θέλει εἶναι ἡ σχέσις, καὶ οὔτε πρὸς μείζονα, οὔτε πρὸς ἴσον. οὐδεὶς γὰρ λέγει, Ἀριστάρχειος πατὴρ, ἢ φίλος· Ἀριστάρχειος δὲ ἀγρὸς λέγεται. τούτου χάριν, Αἰάντειος μὲν υἱὸς λέγεται, ἐπεὶ πρὸς ἧττονά ἐστιν ἡ σχέσις· Αἰάντειος δὲ ἀδελφὸς οὐ λέγεται· πρὸς ἴσον γὰρ ἡ σχέσις ἐστίν.

250. ΥΜΕΝΑΙΟΣ· ᾠδή τις ἐν γάμοις ᾀδομένη, ὡς τὸ, ὑμέναιος ὀρώρει. γίνεται δὲ ἡ λέξις, ἢ παρὰ τὸ ὑμνεῖν, ὡς οἷον ὕμναιός τις· ἢ παρὰ τὸ ὁμοῦ ναίειν τοὺς νυμφίους, ὡς οἷον ὁμόναιος· ἢ παρὰ τὸν παρθένιον ὑμένα, ὡς παραδηλοῖ καὶ τὸ, ὑμὴν ὦ, ὑμέναιε ὦ, παρὰ τῷ Κωμικῷ. οὗ δὴ διαλέπτου ὑμένος χρῆσις καὶ παρὰ τῷ Δειπνοσοφιστῇ ἐν τῷ, ἐξήλαυνόν τινες τὸν ἄργυρον εἰς ὑμένος ἰδέ-

μείζονα] Cod., Phav., et Etym. μείζονας. Loco μείζονα, quod mox sequitur, Phav. et Etym. μείζω.

250. Phav. h. v. p. 1793,46.

ὑμέναιος ὀρώρει] Iliad. 6,493. Burneii operae ὠρώρει. Phav. mox παρθένειον.

Κωμικῷ] Av. 1742.

διαλέπτου] Cod. et Phav. διαλέπτω.

παρὰ τῷ Δειπνοσοφιστῇ ἐν τῷ] Athen. 6. p. 230. D.

αν, ἤγουν ἄγαν ἐλαύνοντες λεπτότατον· ἐποίουν ὑμένος δίκην. ἢ ὑμέναιος, ἀπὸ Ὑμεναίου τινὸς Ἀργείου, ὃς παραπλέων Ἀθήνας ἔπαυσε βίαν ἣν λῃσταὶ Πελασγοὶ ἐπῆγον παρθένοις Ἀττικαῖς. αἳ γάμῳ νομίμῳ ὕστερον ἐκδοθεῖσαι, ᾠδὴν ᾖσαν ἐπ' αὐτῷ, ἣν ὁμωνύμως ἐκάλουν ὑμέναιον. καὶ ἐξ αὐτοῦ, πᾶς ὁ ἐν γάμῳ ὕμνος, ὑμέναιος.

251. ὙΠΕΡΩ͂ΙΟΝ λέγεται τὸ ὑπερκείμενον οἴκημα· ᾦα γὰρ κατὰ γλῶσσαν τὰ οἰκήματα. διὸ καὶ κλίμακος δέεται ὑψηλῆς ἡ τοῦ ὑπερῴου ἄνοδός τε καὶ κάθοδος, ὡς δηλοῖ τὸ,

κλίμακα ὑψηλὴν κατεβήσατο ὑπερῴου.

ἔχει δὲ προσγεγραμμένον τὸ ῑ.

252. ὙΠΟ´ΣΤΑΣΙΣ ἐστὶν οὐσία μετὰ ἰδιωμάτων, οἷον ὁ δεῖνα· ἢ ὑπόστασίς ἐστι, τὸ καθ' ἑαυτὸ διωρισμένως τῶν ὁνογενῶν τε καὶ ὁμοειδῶν ὑφεστός· ἢ ὑπὸ τῆς οὐσίας συνεχομένη.

ἢ ὑμέναιος, ἀπὸ Ὑμεναίου etc.] R. W. in *Mus. Crit. Cant.* vol. 1. p. 199. „Quae sequuntur usque ad ὑμέναιον apud Eustathium invenias p 1157 = 1215,32. Conter quoque Schotti Annot. in Proclum p. 450. ed. Gaisford."

51. Phav. h. v. p. 1802,18.

κλίμακα ὑψηλὴν etc.] E Phav. post κλίμακα addi potest δ', ut est in Odyss. α, 330., quem locum Philemo respexisse videtur:

κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο.

προσγεγραμμένον τὸ ῑ] E Cod. editum ὑπογεγραμμένον τὸ ῑ, quod cur mutaverimus, diximus ad §. 139.

252. Phav. h. v. p. 1810,47.

253. ῾ΥΠΩ´ΠΙΑ λέγει τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἁπλῶς μέρη, ἤγουν τὴν πρόσοψιν, ὁ Ποιητής. οἱ δὲ ὕστερον ὑπώπιά φασι τὰς περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πληγάς· ἐξ ὧν, ὡς ἐκ μέρους καιριωτάτου, καὶ σώματος ὑπωπιασμὸς μεταφορικῶς ὁ κατὰ σύντηξιν. ὅτι δὲ ὑπώπια αἱ περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς

253. Phav. h. v. p. 1812,52. Edidit Villois. ad Apollon. p. 876.

ὁ Ποιητής] Iliad. μ, 465.

τὰς περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πληγάς] De hac vocis significatione v. Werferum in Thierschii *Act. Phil. Mon.* vol. 2. fasc. 4. p. 539. Adde Orion. Theb. Etym. p. 155,5. 169,30. ὑπώπια γὰρ λέγεται τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιώματα. ὡς δέ τινες, ὦπες, ὅτι ὀπῇ καὶ τρήματι ἐοίκασι. Σωρανός: unde corrigas Etymologicum Gudianum, quod editorem non diligentiorem reperisse valde dolemus, p. 579. ὑπώπια δὲ λέγονται τὰ ὑπὲρ [l. ὑπὸ] τοὺς ὀφθαλμοὺς περιδιώματα etc., ubi loco monstrosae vocis περιδιώματα scribendum erat πελιδιώματα, quam vocem et auctoritate et analogia satis firmatam non erat quod Scholiastae Theocrit. 5.99. et Zonarae Lex. T. 2. p. 1889. Bastius ad Gregorium Schaeferi p. 288. eripi iuberet. Bekkerum in transcursu hic noto in *Anecd. Graec.* T. 1. p. 512. perperam edentem: Ὑπωπιάζων: ὑπτίως καὶ οὐκ ὀρθῶς περιπατῶν, ubi scribendum, nisi ita ipso in codice scriptum fuit, ὑπτιάζων: pertinet enim haec Lexicographi glossa ad Aeschinem in Timarch. p. 134. ed Reisk. (18. ed. Steph.) etiam Thomae M. v. ὑπτιάζειν p. 877. ed. Bern. laudatum. Nec tamen Bekkerus tantopere inculpandus est, quum in eundem errorem etiam alii scribae inciderint: ita in corruptissimo Philostrati Imag. 2,6. p. 818. loco codex Paris. Reg. 1696. monente Boissonado ad Heroic. p. 401. ὑπωπιασμῶν pro sincero ὑπτιασμῶν, quod quatuor alii a me inspecti servant, quorum unus 1761. cum glossa κατακλίσεων ὑπτιῶν.

πληγαὶ μεθ᾽ Ὅμηρον, δῆλον καὶ ἀπὸ σκώμματος παλαιοῦ. παθόντος γάρ τινος πρόσκομμα, καὶ ἐρωτηθέντος τί τοῦτο, καὶ ἀμαθῶς εἰπόντος ὡς ὑπώπιον πάθοι, ἀκούσας τις τῶν ἀστείων, καὶ ταινιώσας τὴν κεφαλὴν ἀλύων ἐκάθητο. ἐρωτηθεὶς δὲ, τί πάθοι; πρόσκομμα, ἔφη. καὶ οὕτω πλατὺν τοῖς ἀκροαταῖς ἐκίνησε γέλωτα· ὡς ἐπίσης γελοῖον ὂν, ὑπώπια φάναι παθεῖν περὶ πόδας, καὶ πρόσκομμα περὶ πρόσωπον. ἐπὶ ποδῶν γὰρ κυριολεκτεῖται τὸ πρόσκομμα· ἐπὶ προσώπου δὲ τὸ ὑπώπιον, ὃ παρῆκται καθ᾽ ὁμοιότητα τοῦ ἐνώπιον, μετώπιον, ἔτι δὲ καὶ παρώπιον, τὸ περὶ τὰς ὄψεις τῶν ἵππων δέρμα. ὅπερ οἱ θεωρικοὶ πάρωπον λέγουσιν. ἰστέον δὲ ὅτι

ὑπώπιον πάθοι] Cod. et Phav., et hinc etiam Villois. πάθοις. quod emendavit Burneius.

ταινιώσας τὴν κεφαλὴν] Herodoti Diction. p. 618. ed. Franz. Ταινίαν· διάδημα.

ἔτι δὲ καὶ] Ita e Phav. Burn.: Cod. ἔστι δ. κ., quas voculas ubivis fere confundi constat.

θεωρητικοὶ] E Cod. Burn. θεωρικοὶ edidit: Villois. θεωρητικοὶ, addens „lege θεωρητικοὶ," idque rectissime, adstipulante Phavorino quoque. Eaedem voces in Aristidis Panath. T. 1. p. 105. ed. Jebb. confunduntur, quod nil mirum, quum quam prona ad commutandum inter se sit terminatio ικος et ητικος, abunde pateat: v. Heindorf. ad Plat. Gorg. 42. p. 54. Ceterum vox a nobis Philemoni restituta editorem Etymologici Gudiani egregie nuper elusit, in his p. 260,49. Θεωρικὸς καὶ θεωτικὸς διαφέρει· θεωρικὸς μὲν γάρ ἐστιν, ὁ περὶ θέατρά τινα καὶ δημώδη ασχολούμενος· θεωτικὸς, ὁ δι᾽ ὑπερβολὴν φρονήσεως καλῶς δυνάμενος θεωρῆσαι λογικὰ θεωρήματα.

ὅτι ὥςπερ γελοῖον καταγαγεῖν εἰς πόδας τὸ ὑπώπιον, οὕτω καὶ τὸ ἀναγαγεῖν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ ῥαιβόν. ῥαιβοὶ μὲν γὰρ πόδες, οἱ ἀπεναντίοι τοῖς βλαισοῖς.

254. ΤΨΙΖΥΓΟΣ ΖΕΥΣ· ὁ ἀφ᾽ ὕψους τὰ κάτω κυβερνῶν, καὶ ἀπὸ ζυγῶν κυβερνητικός· ἢ ὁ ἄνωθεν ταλαντεύων, οἷον τὰ κατὰ ἀνθρώπους. διὸ λέγει Ὅμηρος ὅτι ὕπερθεν, ἤγουν ἐκ θεοῦ, νίκης πείρατα ἔχονται. καὶ γίνεται τοῦτο ἀφορμὴ τοῦ γραφῆναι, τὸν Δία μεταχειριζόμενον τάλαντα ὡς ἐν ζυγοστατήματι. τοῦτο δὲ νοεῖν οὐ πάνυ φιλοῦσιν οἱ παλαιοί, ζυγὸν εἰδότες ἅρματος καὶ ἁμάξης. ὅθεν καὶ ζυγόδεσμον Ὅμηρός φησιν ἱμάντα, τὸν τῶν ζώων ζευγνῦντα ζυγόν. καὶ ζυγά, αἱ τῶν ἐρεσσόντων καθέδραι. ὅμως δὲ οἱ μεθ᾽ Ὅμηρον οἴδασι ζυγὸν καὶ ἐπὶ σταθμοῦ. καὶ αὐτοὶ παρὰ τὸ δύο

ubi altero loco θεωρητικὸς esse legendum quivis videt, praeter ineptissimi indicis confectorem θεατικὸς potius suspicantem. At ego talia pudenda quum noto, mihimetipsi fere putidus esse videor.

ἀπεναντίοι] Vocabulo Lexica augeantur, firmato et analogia v. ὑπεναντίος, et auctoritate Schol. Aristoph. Nub. 95.

254. Phav. h. v. p. 1815,41. Edidit Villois. ad Apollon. p. 819

Ὅμηρος ὅτι ὕπερθεν etc.] Iliad. η, 102. Mox pro τοῦτο Villois. ταῦτα edidit, cum nota: „mallem τοῦτο." At vere ita et Cod. et Phavorinus.

ζυγοστατήματι] Vocem Lexicis addas, etiam Eudociae Violar. p. 199 usurpatam.

ζυγόδεσμον Ὅμηρός φησιν ἱμάντα] Iliad. ω, 270.

ἄγειν ἐτυμολογικῶς, τὰς ἑκατέρωθεν δηλαδὴ πλάστιγγας. ἀφ' οὗ καὶ παροιμία τὸ, ζυγοῦ πρὸς δίκην εὐθέστερος. καὶ ὑψίζυγος, ὁ ἐπὶ μετεώρου θρόνου καθήμενος.

255. ΥΨΙΠΕΤΗΣ βαρύνεται κατὰ Ἀρίσταρχον, πρὸς διαστολὴν τοῦ ὑψιπετὴς, ὃ δηλοῖ τὸν ἐξ ὕψους πεσόντα. οἱ δὲ περισπῶντες αὐτὸ ἐκ τοῦ ὑψιπετήεις, ὡς τιμήεις τιμῆς Αἰολικῶς, αἰγλήεις αἴγλῆς, πιθανῶς μὲν ποιοῦσιν. ἐπικρατεῖ δὲ ὅμως ἡ τοῦ Ἀριστάρχου γραφή. ὥσπερ δὲ ὑψιπέτης, βαρυτόνως· οὕτω καὶ εὐπέτης, ὁ εὖ πετόμενος· οὕτω δὲ ἴσως καὶ προπέτης, ὁ προπετόμενος. εὐπετὴς μέντοι, ὁ εὖ πίπτων, ἤγουν συμβαίνων· ὅθεν καὶ εὐπετὲς πρᾶγμα, τὸ εὔκολον. καὶ προπετὴς, ὁ θρασὺς, καὶ τῶν ἄλλων ἔμπροσθεν θέλων πίπτειν τῇ τάξει.

Φ.

256. ΦΑΛΑ'· κόσμος τῆς περικεφαλαίας. παρὰ τὸ φάω φῶ, φάσω, ὄνομα φαλὸς καὶ φαλὰ, διὰ τὸ λαμπρότατον. ἢ κόρυθος φάλος, τὸ προμετωπίδιον ἀνάστημα τῆς περικεφαλαίας. εἰσὶ γάρ τινες ἧλοι λαμπροὶ, ἕνεκα κόσμου τῆς περικεφαλαίας. φαλὸν γὰρ τὸ λαμπρόν· ὅθεν καὶ φαλα-

255. Phav. h. v. p. 1815,66.

256. Phav. h. v. p. 1818,39. Etym. M. p. 787,3. Caeterum voce ἀσπιδίσκος hinc auge Lexica.

κρὸς, ὁ ἔχων φαλὸν τὸ κάρα. καὶ φάλαρα, τοὺς προμετωπιδίους ἀσπιδίσκους, τὴν κόσμησιν, φημὶ, τὴν κατὰ τὸ μέτωπον τῶν ἵππων, ἢ τὰ τῶν γνάθων σκεπάσματα. ἀπὸ τοῦ φάος, φαλὸς καὶ φάλαρος.

257. ΦΑ'ΛΑΓΞ· οὐ μόνον στρατιωτικὸν σύστημα, ὅπερ καὶ μόνον τῆς λέξεως ταύτης οἶδε σημαινόμενον ὁ Ποιητὴς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀράχνης παρὰ τοῖς ὕστερον, ὁ μείζων, καὶ τὸ φαλάγγειον. τῆς δὲ τοιαύτης φάλαγγος συχναὶ μὲν αἱ χρήσεις. Αἴλιος δὲ Διονύσιος παράγει τοιαύτην ἐκ τοῦ κωμικοῦ Πλάτωνος· ἐοίκασιν ἡμῖν οἱ νόμοι τοῖσι λεπτοῖς ἀραχνίοισιν, ἃ τοῖσι τοίχοις ἡ φάλαγξ ὑφαίνει. φάλαγξ δὲ, ἡ τάξις· καὶ τὰ τῶν δακτύλων ἄρθρα· καὶ νεὼς ὑπερείσματα.

257. Phav. h. v. p. 1818,50. Edidit Villois. ad Apollon. p. 816.

ὁ Ποιητὴς] Loca quae huc pertinent, collegit Dammius *Lex. Hom.* p. 1825.

ὁ ἀράχνης] Vide Sturzii *Lex. Xenoph.* v. φαλάγγιον et φάλαγξ. Adde Julium African. 13. p. 492. ed. Vett. Mathem. Parisiis 1693. Mox Phav. accuratius, *οὐ μόνον ὁ μείζων ἀλλὰ καὶ ὁ ὑποκοριζόμενος εἰς φαλάγγιον*, quae verba etiam Eustathius ad Iliad. ν. p. 591. (924. ed. Rom.) simili contextu addit.

τοιαύτην] Villois. ταύτην.

Πλάτωνι] R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 199. „Platonis Comici aetate *ἀράχνιον*, *araneum*, fuit; apud recentiores Graecos, uti ex Heliodoro constat, *aranea*. Cf. Coray. ad Heliodor. 2. 351.“

νεὼς ὑπερείσματα] Confert R. W. l. c. Pollucem 7,190.

258. ΦΑ΄ΡΑΓΞ· κοιλὰς ὀρεινὴ, καὶ τὸ ἀπόσχισμα τῆς γῆς, ὃ τὸ παρεμπίπτον ὕδωρ πίνει. καὶ τὸ τῆς γῆς βάραθρον, ὃ ἐὰν εἰς αὐτὸ ὕδωρ ἐμπέσῃ ἀφανὲς γίνεται· εἰς ἄδηλον γὰρ τὸ ὕδωρ καταναλίσκεται.

259. ΦΑ΄ΡΜΑΚΑ· τὰ θεραπεύοντα καὶ τὰ φθείροντα. Φάρμακα, καὶ τὰ χρώματα. Φαρμακεία δὲ, ὡς ἐπιπολὺ, ἡ διὰ δηλητηρίου τινὸς γενομένη βλάβη. γοητεία δὲ, τὸ * * * ἐπὶ ἀνδρός· Φαρμακὶς, ἐπὶ γυναικός. μέση λέξις δὲ τὸ φάρμακον· ἐπί τε ἀγαθοῦ παραλαμβανομένη, παρὰ τὸ φέρειν ἄκος· καὶ ἐπὶ κακοῦ, παρὰ τὸ φέρειν ἄχος. καὶ Φαρμακίδας γυναῖκας τὰς Θετταλὰς καλοῦσιν· διαβάλ-

258. Phav. h. v. p. 1821,4.

259. Id. ibid. lin. 29. Cf. Thom. M. h. v. p. 883. sq. Bern. Edidit Villois. ad Apollon. p. 820. sq.

γοητεία δὲ, τὸ * * * ἐπὶ ἀνδρός] Etsi nullum lacunae in Cod. vestigium compareat, tamen ipsa verba, quae et sensus et structurae nexu manifeste carent, dubitare minime sinunt, nonnulla excidisse hic verba: quae nescio an ope Thomae l. c. et v. φαρμακός p. 885. ita supplenda recte suspicatus sim: γοητεία δὲ, τὸ ἐπικλήσεσί τε καὶ ἐπῳδαῖς χρῆσθαι. φαρμακὸς ἐπὶ ἀνδρός etc. Similia ad calcem paragraphi repeti, neminem, spero, offendet. Mox pro φαρμακὶς Villois. vitiose φάρμακος.

ἄκος] Cod. ἄχος, quod e Phav., ut videtur, mutavit Villois. in ἄχος, addens: „lege εὖχος." Mox pro ἄχος idem „εὖχος, scribi suadens ἄχος. Codex autem εὖχος, consentiente Phav., unde Burn. optime ἄκος fecit: Etym. M. p. 787,48. Φάρμακον — παρὰ τὸ φέρειν ἄκος, φέρακόν τι ὄν· ἐπὶ δὲ τοῦ κα-

λονται γὰρ ὡς φαρμακίδες αἱ Θετταλαί. φασὶ γὰρ ὅτι ἡ Μήδεια φυγοῦσα κίστην ἐξέβαλε φαρμάκων ἐκεῖ, καὶ ἀνέφυσαν. μεμύθευται δὲ ὡς αἱ Θεσσαλαὶ φαρμακίδες τὴν σελήνην ταῖς ἐπῳδαῖς κατασπῶσι. τοῦτο δὲ ποιεῖν δοκοῦσιν αἱ Θετταλαὶ σφαλεῖσαι τῆς ὑπολήψεως, καθὸ Ἀγλαονίκη Ἡγεμόνος θυγάτηρ ἔμπειρος οὖσα τῆς ἀστρολογίας, καὶ εἰδυῖα τὰς ἐκλείψεις τῆς σελήνης ὁπότε μέλλοιεν γενήσεσθαι, ἔφασκε τὴν θεὸν κατασπᾶν, καὶ παραχρῆμα περιέπιπτε συμφοραῖς, τῶν οἰκείων τινὰ ἀποβάλλουσα, καὶ δίκην δοῦσα τοῦ ἁμαρτήματος. ὅθεν κατὰ τὸν βίον λέγεται παροιμία ἐπὶ

κοῦ, παρὰ τὸ φέρειν τὸ ἄχος. V. Orion. Etym. p. 158,33. Etym. Gudian. p. 549,11. 16.

φαρμακίδας γυναῖκας] R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 199. confert Aristophanis Nub. 749. Dein *ἀνέφυσαν* Burn. recte e Phav. pro *ἀνέφυσεν*, quod Codex praebet servavitque Villoisonus. .

μεμύθευται δὲ ὡς αἱ Θετταλαὶ etc.] Quae abhinc sequuntur usque ad *κατασπᾷ* ad verbum fere repetuntur a Schol. Apollon. Rhod. 4,59., monente iam Schneidero in Walchii *Philologische Bibliothek* vol. 2. fasc. 6. p. 523., qui praeterea quae Hegemonis, Thessali filia hic audiat Aglaonice, docte adnotavit duobus apud Plutarchum locis Hegetoris contra venditari, p. 417. A. et p. 145. C.; quo posteriori loco miror Wyttenbachium in textum non recepisse Ἀγλαονίκης, quod pro vitiosa scriptura Ἀγανίκης probabiliter legendum esse in notis attulerit.

ἀποβάλλουσα] In Ed. *ἀποβάλουσα*, quod operis tribuendum videtur. Illud Cod. et Phav., etiam Schol. Apollonii mox δεδῦσα exhibens.

τῶν συμφοραῖς κεχρημένων, ὅτι τὴν σελήνην κατασπᾷ. Φαρμακὶς, ἡ γυνή· καὶ εἶδος φαρμάκου· καὶ ἡ ἀκρίς. Φαρμακὸς δὲ ἀνὴρ παρ᾽ Ἀθηναίοις, ὁ μάγος.

260. ΦΕΡΝΗ′· ἡ τῆς γυναικὸς προῖξ, ἡ δωρεὰ γυναικὶ διδομένη· οἷον, προθεὶς πατὴρ φερνάς· ἣν Ὅμηρος καὶ μείλια, ἢ ἐπιμείλια λέγει, διὰ τὸ τὸν ἄνδρα μειλίσσειν, ἤτοι γλυκαίνειν, ὥσπερ ἕδνα

φαρμακὸς] Recte ita Villois., ut in Phav. quoque exstat: Burn. φάρμακος. Arcadius de accent. p. 51,6. Τὰ εἰς κος ὑπερδισύλλαβα παραληγόμενα τῷ α προσηγορικὰ ἢ ἐπιθετικὰ ὀξύνεται — φαρμακὸς, ὁ ἐπὶ καθαρμῷ τῆς πόλεως τελευτῶν. De v. φαρμακὸς cf. Demosthen. in Aristogit. p. 794,4. Reisk. Etym. Gudian. p. 549,27. Orionis fragm. ibid. p. 658,60. Eustath. p. 1415 (in Odyss. p. 797,5. ed. Rom.). Lexicon Bekkeri *Anecd. Gr.* T. 1. p. 315. Schweighaeuser. ad notabilem illum Hipponactis locum apud Athen. 9. p. 370. B.

ὁ δ᾽ ἐξολισθὼν, ἱκέτευε τὴν κράμβην
τὴν ἑπτάφυλλον, ᾗ θύεσκε Πανδώρῃ
Θαργηλίοισιν ἔγχυτον πρὸ φαρμάκου,

ubi V. D. de vitio in vocabulo φαρμάκου media producto auspicantibus, etiam Meineke *Cur. Crit.* p. 35. fere adsentitur. At si vitium fuit, ipsius poetae fuit, non scribae. Nam praeter insignem Photii Lex. p. 467. locum, quo ipse Meineke usus est, non dubito quin Hipponactis versum, nisi eiusdem insolitae productionis syllabae etiam alia fuere exempla, etiam Didymus spectarit, quum vocis φαρμακὸς penultimam circumflexo augendam esse testibus Harpocrat. h. v. p. 176 ed. Gron. et Etym. M. p. 787,55. praeciperet.

260. Phav. h. v. p. 1825,44.

Ὅμηρος] Iliad. ι, 147. 289. Ad priorem locum cf. Heynii Obs. T. 5. p. 557.

λέγεται παρὰ τὸ τὴν νύμφην ἥδειν, ἡδανά τινα ὄντα, καὶ ἐν συστολῇ καὶ συγκοπῇ, ἔδνα. ἰστέον ὅτι Ἀρίσταρχος μὲν ἓν μέρος λαμβάνει τὸ ἐπιμείλια, ὡς τὸ ἐπιφέρνια. Ἀπολλόδωρος δὲ διαλύει, λέγων, ἐπιδώσω μείλια. τὸ δὲ ἐπιμείλια κατὰ Ἡρόδωρον προπαροξύνεται. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ῑον

Ἡρόδωρον] Hoc de v. ἐπιμείλια praeceptum licet ab Eustathio ad Iliadis l. c. etiam Herodoro tribuatur, magna tamen me subit suspicio, ne nomen Herodori corruptum sit, quem inter Grammaticos Alexandrinos referri equidem ignoro. Nam qui frequenter memoratur Herodorus, Argonautica scripsit nec non alia quae mythologiam potius quam grammaticen attingunt: de quo adeas Toupii *Animadv.* in *Scholia Theocrit.* 13,56. p. 516. ed. Berol. Quum autem tralatitia sit nominum *Herodori*, *Herodoti*, *Herodiani*, *Heliodori* commutatio, quam attigere Toupius l. c., Valckenarius ad Schol. Eurip. Phoen. 1163. p. 123. Tollius ad Apollon. Lex. Hom. v. φοῖβος p. 683. Bastius *Commentat. Palaeogr.* p. 812. et Lindemannus ad Prisciani Op. Minora p. 380., quumque Philemo non semel Herodiani auctoritate utatur, non alienum visum est de huius nomine hic oblitterato cogitare, cuius de prosodia sive de accentibus scripta in Grammaticorum manibus constat tritissima fuisse. Possis autem etiam *Herodotum* Grammaticum hic agnoscere velle, cuius mentionem duobus Etymologi M. locis et uno Prisciani fieri nuper Lindemannus l. c. p. 379. adnotavit, quibus addi debuerat Suidae auctoritas v. ζυγομαχεῖν T. 2. p. 16. (ex quo loco alteri Etymol. M. p. 412,19. restitue ἐπερείδουσι τὸ βάρος πρὸς ἀλλήλους· κέχρηται Ὑπερίδης· ἢ ἀπὸ μεταφορᾶς etc.) et Scholiastae Oppiani Hal. 1,147. At uti Hermanno *Epistola ad Lindemannum* ad calcem Prisciani eius p. 398., quem Prisciano Heliodorum metricum recte vindicasse arbitror, ita et mihi omnino Herodotus Grammaticus tam suspectus

οὐδέτερα μονογενῆ τρισύλλο
στικὰ, εἰ ἔχει τὴν τρίτην
σει, διὰ τοῦ ῑ ἐκφερομένη
φωνήεντι, προπαροξύνεται·
μνιον, λείριον· οὕτω καὶ μει
ροξύτονα, ὡς τὸ ἰνίον. τειχ
χοριστικά εἰσιν.

261. ΦΙΛΗ'ΤΗΣ·
τὸν ἐραστὴν, οἷον Φιλητής.
μαίνει τὸν κλέπτην. Φιλήτη
παλαιῶν σχολιαστῶν, ἵνα
δῳ μὴ ἀπὸ τοῦ Φηλῶ, Φι
γὰρ τρίτης ἐστὶ συζυγίας,
Φρονι τὸ, Φηλώσας πρόμον
ρὰ τὸ ὑφελεῖν, οἱονεὶ ὑφ

est, ut eius nomen non sine
Herodiani, auspicer ferri. 'Ηρ
compendiose 'Ηρωδ' scriptum m

261 Phav. h. v. p. 1832, 47.
Herodian Epimerism. p. 143.

'Ησιόδῳ] Op. 375 Vox pluri
cur occurrit, ubi Hermannus

Λυκόφρονι] Cass. 785. Cod.
iectum a Burneio.

ὁ κλέπτης] R. W. in *Mus.*
„Mercurius φηλητῶν ἄναξ, in E
λεὶς, Gallicum *filou*, *filouter* d
Vossio, qui a φιλήτης Latinum
Hemsterhus. in Poll. IX. 156." Cf.

καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ῡ, καὶ ἀπελεύσει τοῦ ῖ, Φιλήτης διὰ τοῦ ῐ.

262. ΦΙΛΟΨΕΥΔΗ'Σ· *ὁ τὰ ψεύδη φιλῶν. ἰδίᾳ δὲ Ὅμηρος τὸν φιλοψευδῆ, ἤγουν τὸν ἀπατεῶνα, τὸν εἰδότα ἀπατᾶν. ἰστέον ὅτι τὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀξύτονα κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ ἐν τῇ συνθέσει ὀξύνονται, οἷον σαφὴς, ἀσαφής· ἀθλητὴς, καὶ φιλαθλητής· ἐραστὴς, ἀντεραστής· ψευδὴς, φιλοψευδής· ποδὴς, καταποδής· χωρὶς τοῦ ἀληθὴς, τούτου γὰρ τὸ σύνθετον φιλαλήθης· καὶ τοῦ κριτὴς, οἷον ὀνειροκρίτης. ταῦτα γὰρ μεταβολὴν τόνου ἔπαθον.*

263. ΦΙΤΡΟ'Σ· *ὁ κορμός. ὡς μάλιστα ἔοικεν ὁ φιτρὸς φιτυρός τις εἶναι, ὡς ἀπὸ τοῦ φιτὺ, ὃ δηλοῖ φυτὸν, ἢ φύτευμα, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ· πόθεν τὸ φίτυ; τί τὸ γένος; τίς ἡ σπορά; πάντως δὲ ἐκ τοῦ φιτύω φιτύσω τὸ γεννῶ, φίτυς ὁ γεννῶν. καὶ τὸ οὐδέτερον φίτυ. καὶ φίτρον τὸ αὐτὸ, ἤτοι τὸν κορμὸν, σημαίνει. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μάταιον, καὶ τὸ μέσον τοῦ ῥινίου, τὸ κοῖλον.*

264. ΦΛΥΚΤΑΙ'ΝΑΣ· *τοὺς ἐν τῇ παλάμῃ τύλους τῶν ἐρεσσόντων γινομένους· Ἀπολλόδωρος*

262. Phav. h. v. p. 1834,46. Homeri locus est Iliad. μ, 164.

263. Phav. h. v. p. 1835,55.

ἐν Εἰρήνῃ] Alium ego locum in Pace, qui huc referri possit, non inveni quam v. 1164. *τὸ γὰρ φίτυ πρῶτον φέρει.*

264. Similia Phav. h. v. p. 1837,42.

δὲ, τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐρυθήματα, ἢ ἐκ ψύχους, ἢ τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐπικαύματα.

265. ΦΟΡΜΟ'Σ· ὁ κόφινος· καὶ Φορμίσκος, κατὰ Παυσανίαν, λεπτόν τι ἀγγεῖον. Φορμὸς ἤγουν πλέγμα, σπυρὶς, ἐν ᾧ καὶ σῦκα ἔφερον. ἐκ τοῦ Φέρω. ἐξ οὗ καὶ Φέρτος, καὶ τὸ Φορεῖον, καὶ τὸ Φοράδην ἐπίῤῥημα.

266. ΦΡΕ'ΝΕΣ· οὐ μόνον ἀσωμάτως καὶ νοητῶς ἐπὶ λογισμοῦ, ἀλλὰ καὶ μέρος τι τῶν σπλάγχνων, ὃ καὶ διάΦραγμα λέγεται. ἔστι δὲ ὑμὴν ἀποχωρίζων τὸ ἧπαρ ἀπὸ τοῦ σπληνὸς καὶ τοῦ πλεύμονος καὶ τῆς καρδίας. ἢ καὶ ἄλλως, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, Φρένες εἰσὶν αἱ διεζωκυῖαι τὸν ὑπὸ τῷ πνεύμονι καὶ τῇ καρδίᾳ τόπον· ὃ καλεῖται καὶ διάΦραγμα. συντελεῖ δὲ εἰς τὸ Φρονεῖν· ὅθεν καὶ Φρενήρης, ὁ Φρένιμος. ἐν δὲ τῷ Φλεγμαίνειν, παραΦροσύνας ποιεῖ. μέλαινας δὲ Φρένας ἔΦη ὁ Ποιητὴς, διὰ τὸ ἐντὸς αὐτὰς ἐν βαθεῖ κεῖσθαι καὶ μὴ ὁρᾶσθαι. ἢ καὶ ἄλλως· μέλαινας, τὰς τοῦ θυμουμένου καὶ μὴ ἔχοντος ἡμέρως, ἀλλ' οἱονεὶ σκοτεινοῦ καὶ νυκτὶ ἐοικότος. καὶ Φρένες ἔμπεδοι, ἐναντίον τῷ, Φρένες ἠερέθονται. γί-

265. Id. h. v. p. 1841,55.

266. Phav. h. v. p. 1843. et 1844,18.

ἀπὸ τοῦ σπληνὸς καὶ τοῦ πλεύμονος] Ita Codex, concinente fere Phavorino: unde Editor sua hauserit, μετὰ τοῦ σπληνὸς ἀπὸ τοῦ πλ., nescio.

ὁ Ποιητὴς] Iliad. ε, 83. 499. 573.

φρένες ἔμπεδοι] Iliad. ζ, 352. Odyss. κ, 493. σ, 214. Deinde φρένες ἠερέθονται est Iliad. γ, 108.

νεται δὲ Φρὴν παρὰ τὸ προΐω, τὸ προπέμπω, συγκοπῇ πρῶ, καὶ Φρῶ. ἐξ οὗ καὶ Φρὴν, ἀφ' ἧς προΐεται τὰ βουλεύματα. σεσημείωται δὲ τὸ Φρὴν Φρενός. οὐδὲν γὰρ εἰς ῆν λῆγον ὄνομα μονοσύλλαβον μόνως ἐστὶ θηλυκὸν, ἀλλ' εἰ ἐπιδέχεται τὸ θηλυκὸν γένος, ἐν καινότητι ἐπιδέχεται, οἷον ὁ χὴν, καὶ ἡ χὴν· ὁ ῥὴν, καὶ ἡ ῥήν. σημαίνει δὲ τὸ πρόβατον. τὸ δὲ Φρὴν διήλλαξε.

267. ΦΡΗΤΡΗ· ἡ γενεά. τινὲς μὲν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ Φατρία παράγουσι, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ῥ, καὶ συγκοπήν. ἄλλοι δὲ πρωτεύειν φασὶ τὴν Φρατρίαν, μετὰ τῶν δύο ῥῥ· καὶ ἀπ' αὐτῆς γίνεσθαι τὴν Φατρίαν, ἀποβολῇ τοῦ πρώτου ῥ· λέγεσθαι δὲ ἐκ μὲν τῆς Φρατρίας τοὺς Φράτορας, ἤτοι τοὺς συγγενεῖς, καὶ συμφυλέτας· καὶ τὴν Φρήτρην, τὴν αὐτὴν οὖσαν τῇ Φατρίᾳ, ἥτις ἐστὶ τρίτον Φυλῆς, λεγομένη καὶ τριττὺς, ὡς προείρηται. ἀφ' ἧς Φρήτρης, καὶ ἀφρήτωρ παρὰ τῷ Ποιητῇ, ὁ μεμονωμένος συγγενείας, καὶ μὴ ἔχων Φρήτρην. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς Φράτωρ· καὶ Φράτιον, τόπος ἐν ᾧ οἱ τῆς αὐτῆς Φρατρίας συνήγοντο. καὶ ταῦτα μὲν ἐκ τῆς Φρατρίας. καὶ Φρατριάζειν Ἀττικῶς, τὸ

267. Phav. h. v. p. 1844, 24. A verbis λέγεσθαι δὲ ἐκ μὲν τῆς Φρατρίας edidit Villois. ad Apollon. p. 840.

Ποιητῇ] Iliad. ι, 63.

Φράτωρ] Villois. Φρήτωρ, et mox pro Φράτιον legi vult Φράτριον.

Φρατριάζειν] Hinc emenda Harpocrat. v. Φράτορες p. 178.

εἰς τὸ αὐτὸ συνιέναι. Αἴλιος Διονύσιός φησι, Φρατρία, ἣν Ἴωνες πατρίαν. καὶ ὅτι φράτορες, οἱ τῆς αὐτῆς φρατρίας. οἱ δὲ ἀρχαῖοι, φράτερας διὰ τοῦ ε· οὔ φασιν εὐθεῖαν φράτηρ. φέρεται καὶ ὅτι φρατὴρ Ἀττικοί φασιν· Ἴωνες δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου, οἱ δ᾽ αὐτοὶ καὶ φρήτρην. λέγεται καὶ φατρία. ὅθεν καὶ φατριάζειν, τὸ εἰς φατρίαν συνιέναι.

268. ΦΥΗΝ· τὴν φύσιν. ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τῆς ψυχῆς λέγουσιν· ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τοῦ σώματος· καὶ ἐπ᾽ ἀμφοτέρων διττῶς. ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ σώματος, ἢ τὴν ἀναδρομὴν αὐτοῦ δηλοῦντες ἁπλῶς, οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν· ἢ τὴν εὐαρμοστίαν αὐτοῦ καὶ τὸ

ed. Gron., ubi vulgatur φρατρίζειν. V. Lex. in Bekkeri *Anecd Gr* T. 1. p. 194.

τὸ εἰς αὐτὸ] Ita e Cod. iam Villois.; contra Burn. e Phav. τὸ εἰς τὸ αὐτὸ edidit.

φρατρία] Ita e Cod. Villois.; Burn. φατρία, atque etiam mox φατρίας, ubi Cod φρατρίας.

ἀρχαῖοι] Ita recte Burn.; Cod., Phav. et Villois. Ἀχαιοί, haud rara confusione in MS., quam exemplo nuper Th. Kiddius *Addend. ad Dawesii Misc. Crit.* p. 614. adnotavit: aliud vide ad §. 21. p. 141. Eandem patiuntur etiam voces ἀρχαϊκὸς et Ἀχαϊκὸς, monente Kochio *Prolegomenis ad Theopompum Chium* Sedini 1803. editis, p. 47.

οὔ φασιν εὐθεῖαν] Burn. ὅ, φασιν, εὐθεῖα, contra Cod. fidem, cuius scripturam revocavi. Phav. φασιν, referendum ad Aelium.

268. Phav. h. v. p. 1846,62. Edidit Bastius ad Gregorium Schaeferi p. 557.

ἁπλῶς] Addit Phav. ὡς ἐν τῷ. Quae sequuntur οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν sunt ex Odyss. ι, 212.

κάλλος. ἐπὶ δὲ τῆς ψυχῆς, ἢ τὴν δύναμιν τῆς αἰσθήσεως καὶ κινημάτων αὐτῆς, ὡς παρὰ Πινδάρῳ ἐν τούτοις, σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ· ἢ τὴν εὐφυΐαν αὐτῆς καὶ δεξιότητα. φυὴν δὲ καὶ βλάστησιν, αὔξησιν ἡλικίας, παρὰ τὸ φύω, τὸ αὔξω.

269. ΦΥΛΑΚΤΗ͂ΡΕΣ τριχῶς λέγονται· φυλακτῆρες καὶ φύλακες κοινῶς, καὶ φύλακοι ποιητικῶς, οὓς Ἀρίσταρχος λέγει, οὐ βαρυτόνως φυλάκους προφέρειν, ἀλλ' ὀξυτόνως· καὶ κανόνα παράγει· τὰ εἰς κος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, παραληγόμενα τῷ ᾱ, ἐπιθετικὰ ὄντα, ὀξύνονται, οἷον μαλακός· φαρμακός· ἀνακὸς, ὅθεν καὶ ἀνακοῖν Διοσκούροιν. καὶ οὕτω μὲν κατὰ Ἀρίσταρχον. ἄλλως δὲ

τῆς αἰσθήσεως] Phav. τῶν αἰσθήσεων. Burn. mox τῆς κινήματος pro τῶν κινημάτων, quod Codici debetur, adstipulante Phav., nec non ita edente Bastio.

Πινδάρῳ] Olymp. 2,155.

269. Phav. h. v. p. 1857,37.

ἀνακὸς, ὅθεν καὶ ἀνακοῖν Διοσκούροιν] Magistri et ineptias et errores opera perdita esset refellere omnes, licet iisdem etiam Etymologus M. laboret p. 96,33. Ἀνακοὶ, οἱ Διόσκουροι παρὰ Ἀττικοῖς, παρὰ τὸ ἀνάσσω, ἀνακὸς, ὡς φυλάσσω φυλακὸς, μαλάσσω μαλακός. Contra enim uno omnes ore Atticis formam ἄνακες vindicant cum Grammatici, tum alii scriptores. Vide Plutarch. Thes. 33. p. 16. Numa 13. p. 69. B. τοὺς Διοσκούρους Ἄνακας Ἀθηναῖοι προσηγόρευσαν. Plura Albert. ad Hesych. v. Ἄνακας T. 1. p. 326. Pierson. ad Moerid. p. 77. sq. Valcken. *Epist. ad Roeverum* p. XL. (p. 298. ed. Berol.) Ac rectius idem Etym. p. 98,33. Caeterum cum Philemonis verbis ἀνακοῖν Διοσκούροιν metrica arae antiquae inscriptio, edita in *Catalogue d'antiquités Egyptiennes, Grecques, Ro-*

τὸ βαρυτονεῖσθαι τὴν λέξιν πιθανὸν ἐκ τοῦ Φύλαξ, Φύλακος· ἐξ οὗ ὁ Φύλακος, ἀναδραμούσης εἰς εὐθεῖαν τῆς γενικῆς.

270. ΦΥ'ΞΙΟΣ ΖΕΥ'Σ· ὁ δυνάμενος ποιῆσαι φυγεῖν τὸν κίνδυνον. λέγεται δὲ καὶ Φίλιος, καὶ ἑταιρεῖος, καὶ ὁμόγνιος, καὶ ἐφέστιος, καὶ ἄλλα μυρία καλεῖται. γάμους δὲ πάλιν ποιῶν, γαμήλιος·

maines et Celtiques formant la collection de feu M. le cte de Choiseul-Gouffier, par L. J. J. Dubois à Paris 1818. 8vo p. 24. magnopere conferenda est:

ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ
ΣΩΤΗΡΟΙΝΑΝΑΚΟΙΝΤΕ
ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙΝΟΔΕΒΩΜΟΣ.

Hoc autem marmor a Fourmontio Athenis descriptum, postea illine impensa illustrissimi comitis Choiseul-Gouffier Parisios transportatum, quod monumentis antiquis collectionis illustr. comitis triennio abhinc publica auctione divenditis ubi terrarum hodie lateat, difficile indicatu fuerit, non male coniicias olim ad Dioscurorum sacrarium pertinuisse, quod *ἀνακεῖον* nomine Athenis celebratum esse tradunt Pausanias 1,18. Harpocrat. h. v. p. 14. ed. Gron. Lucian. Timon. 34. Lexicon in Bekkeri *Anecd. Graec* T. 1. p. 212. Demosthen. in Stephanum p. 1125,24. Etymol. M. p. 98,30., nbi pro *ἀνακαῖον* lege e Lexico Bekkeri l. c. T. 1. p. 202. *ἀναγκαῖον*. Idem dicebatur etiam *ἀνάκτορον*, sive *ἀνακτόρειον*: v. Harpocrat. l. c. Etymol. Gudian p. 51,51. Lexicon Seguer. p. 391., cuius loci Bekkerus non memor videtur fuisse, quum ex alio ibidem Lexico ederet T. 1. p. 202. *Ἀνακτόρειον*: τὸ ἅγιον ἱερὸν τῶν ἀνακτόρων, quae ab homine erudito reliqui, vel committi posse vix credideris. Denique, ut redeam, memoratu dignum videtur, apud Hesychium glossam reperiri: *Ἀνάκοιν· τοῖν Διοσκόροιν.*

270. Phav. h. v. p. 2858,4. qui *μετονομαζόμενος*.

καὶ ἁπλῶς πρὸς τὰ συμβαίνοντα καὶ γενόμενα ὀνομαζόμενος. Φεύγων γάρ τις Φύξιον Δία ἐπικαλεῖται· συμβουλευσάμενος δὲ, βουλαῖον· καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως.

271. ΦΥ͂ΣΑΙ· τὰ Φυσῶντα ὄργανα τῶν χαλκέων τινὲς διὰ δύο σσ γράφουσιν, εὐλόγως δὲ δι' ἑνὸς σ. ἀπὸ γὰρ τοῦ Φῦ μόνου διγραμμάτου ἐπιῤῥήματος ὠνοματοπεποιημένου ἡ λέξις παρῆκται. διὸ οὐκ ἀναγκὴ διπλασιάζεσθαι τὸ σ. ἐκτείνει δὲ τὴν ἀρχοῦσαν. ἰστέον δὲ ὅτι ἡ χαλκευτικὴ Φῦσα τραπεῖσα μεταφορικῶς τὴν ἀλαζονείαν αὐτὴν ὁμωνυμεῖσθαι πεποίηκε, διὰ τὴν ἀνεμώλιον κενοῤῥημοσύνην τῶν ἀλαζόνων, ὧν οἱ λόγοι Φυσήμασιν ἐοίκασι. διὸ Δημάδει τῷ ῥήτορι παῖς ἐξ αὐλητρίδος Δημέας, καὶ Φρυαττόμενος ἐπὶ βήματος, ἐκ τοιαύτης ἐσκώφθη λέξεως. ἐπεστόμισε γὰρ αὐτὸν Ὑπερίδης, εἰπὼν, οὐ σιωπήσῃ μεῖζον τῆς μητρὸς ἔχων τὸ Φύσημα. καὶ ἔσχισται τὸ σκῶμμα διχῆ, δηλοῦν ὅτι τε ἀγενής ἐστιν ἐξ αὐλητρίδος Φὺς, καὶ ὅτι μέγα Φυσᾷ. ἐκ δὲ τῆς Φύσης καὶ ὁ Φύσων· ἐπεὶ Φυσώμενος πλησιστίῳ ἀνέμῳ, ἐνεργεῖ. ἔτι δὲ καὶ ἡ παρὰ τῷ Κωμικῷ Φύσκη. ἐξ αὐτῆς δὲ καὶ

271. Id. h. v. p. 1849,16. Edidit Villois. ad Apollon. p. 844., statim ab init ΦΥ͂ΣΑΣ exhibens.

Ὑπερίδης] in oratione, suspicor, *κατὰ Δημάδου* scripta, de qua cf. Fabric. *Bibl. Gr.* T. 2. p. 859 Harl.

τῷ Κωμικῷ] Equit. 165. Dein de nomine *λοπαδοφυσητής*,

τις ἐψοφάγος, λοπαδοφυσητὴς ἐσκώφθη. Φύσης δὲ παρώνυμον, καὶ οἱ Φύσαλοι, τὰ κήτη.

272. ΦΥ'ΣΙΣ λέγεται ἡ ἰδιότης ἑκάστου πράγματος, ὡς τοῦ πυρὸς, τὸ καίειν· τῆς χιόνος, ψύχειν· καὶ τῆς γῆς, τὸ φύειν τὰς βοτάνας. διαφέρει δὲ τῆς οὐσίας. οὐσία μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἑκάστου ὕπαρξις· φύσις δὲ, ἡ ἐνοῦσά τινι δύναμις, οἷον, ὡς εἴρηται, φύσις τῆς γῆς τὸ βλαστάνειν· τοῦ πυρὸς, τὸ θερμαίνειν, ἀφ' ἧς καὶ εὐφυὴς, ὁ εὖ ἔχων τῆς φύσεως, καὶ ἀφυὴς ὁ τούτῳ ἐναντίως ἔχων. καὶ εὐφυΐα, καὶ ἀφυΐα. ἰστέον δὲ ὡς οὐ μόνον ἐπὶ ἀνθρώπου ταῦτα λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν φυτῶν, καὶ ἐπὶ γῆς· καὶ γὰρ εὐφυὲς καὶ ἀφυὲς, φυτὸν λέγομεν.

273. ΦΩΝΗ'· παρὰ τὸ φῶς καὶ τὸ νοῦν, ἡ τὰ ἐν τῷ νῷ φωτίζουσα· ἢ τὸ τοῦ νοὸς φῶς, παρὰ τὸ φάος εἶναι τοῦ νόου. διὰ γὰρ τοῦ φθέγματος τῆς φωνῆς τὰ τῆς ψυχῆς ἐνθυμήματα γινώσκομεν· φαονή τις οὖσα, καὶ φωνή.

274. ΦΩ'Σ· ἀρσενικῶς, ὁ ἄνθρωπος, παρὰ τὸ φῶ,

quo Dorio quidam tibicen idemque heluo perstringebatur cf. Athen. 8. p. 538.

272. Phav. h. v. p. 1849,42., mox pro ἀφ' ἧς exhibens ἀφ' οὗ, uti etiam simili contextu Thomas M. v. φύσις p. 904. Bern.

273. Phav. h. v. p. 1851,8.

274. Id. h. v. p. 1852,52., unde iubente ipso Codice mox ante λέγω adieci τό.

Φῶ, τὸ λέγω· μόνος γὰρ ἄνθρωπος λεκτικὸν ζῶον, ἢ ὁ μόνος τὰ τῆς διανοίας φωτίζων τῷ λόγῳ. Φῶς δὲ οὐδετέρως, τὸ φωτίζον καὶ λάμπρον· ὃ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ō λέγεται φόως. γίνεται παρὰ τὸ φῶ, τὸ φαίνω, καὶ λάμπω, φάος· καὶ καθ᾽ ὑπέρθεσιν, φόας, καὶ κατὰ συναίρεσιν, φῶς· καὶ κλίνεται διὰ τοῦ τος· ἐπεὶ καὶ τὸ φόας φόατος κλίνεται. τὰ γὰρ συνηρημένα τῶν ἐντελῶν φυλάσσει τὴν κλίσιν. οἱ δὲ λέγοντες, ἀπὸ τοῦ φάος γέγονε κατὰ κρᾶσιν, οὐκ ἀκριβῶς λέγουσι. τὸ γὰρ φάος εἰς οῦς ἔχει τὴν γενικήν. Φῷς, φῳδὸς, ἔχει τὸ ῑ, καὶ ὀξύνεται, ὡς δᾴς, δᾳδός. εἴρηται παρὰ τὸ φῶς, ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ πυρί· καὶ σημαίνει τὰ ἐν τοῖς σκέλεσι γινόμενα ἐκκαύματα ἀπὸ τοῦ πυρός. ἔχει δὲ τὸ ῑ, ἐπειδὴ λέγεται καὶ φωΐδες.

X.

275. ΧΑΙ͂ΤΑ οὐ μόνον ἐπὶ ἀνθρώπου κυριολεκτεῖται, ὡς ἐν τῷ, κυανοχαίτης Ποσειδῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ λέοντος λέγεται. ὅθεν καὶ χαιτήεις καὶ χαιτήεσσα· καὶ ἐπὶ ἵππου. ἐπ᾽ αὐτοῦ δὲ καὶ ἡ θρὶξ λέγεται, ὡς δηλοῖ τὸ, ἵπποι καλλίτριχες. γί-

λεκτικὸν] Praestat Phavorini λογικόν.

275. Phav. h. v. p. 1833,32. Edidit Villois. ad Apollon. p. 846. sq.

κυανοχαίτης Ποσειδῶν] Iliad. ν, 563. ξ, 390.

ἐπ᾽ αυτου] Villois. cum Phav. ἀπ᾽ αὐτοῦ.

νεται δὲ χαίτη παρὰ τὸ χῶ, καὶ τὸ αἴσσω. χεῖται γὰρ αἴσσουσα ὧδε κἀκεῖ, καὶ μάλιστα τοῖς δρομοχαίταις, κατὰ τὸ, ἀμφὶ δὲ χαῖται ὤμοις αἴσσονται. ἢ παρὰ τὸ κρατῶ, κράτη· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, καὶ τροπῇ τοῦ κ εἰς χ, χαίτη. καὶ χαιτήεις, ὁ χαίτην ἔχων, ἀπὸ τῆς χαίτης, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἔρση, ἐρσήεις· καὶ τιμὴ, τιμήεις. καὶ χαῖται ἁπλῶς, αἱ τρίχες.

276. ΧΑ'ΛΙΞ· ὁ οἶνος λέγεται, ὁ χαλῶν καὶ ἀνιεὶς ἡμᾶς. καὶ ἀκροχάλιξ οἴνῳ, ὁ μεθύων. Ἐπίχαρμος δέ φησι τὸ χαλικάζειν ἀντὶ τοῦ ὑφ' ἡδονῆς ἀνίεσθαι περὶ συνουσίαν, καὶ ὑποστένειν. καὶ

ἵπποι καλλίτριχες] Iliad. κ, 491.

δρομοχαίταις] Villois. δρομοχίταις, addens: „Scribe δρομιχαίταις, quae vox apud Eustathium legitur.“ Phav. δρομοχίταις. Homeri locus, qui statim sequitur, est Iliad. ζ, 510.

276. Phav. h. v. p. 1854,11. Edidit Villois. l. c. p. 849. Magnopere conferenda sunt quae E. G. Barkerus Annotat. ad Etymol M. p. 1128 seq. diligenter congessit.

περὶ συνουσίαν] Villois. περὶ συνουσίας: illud Phav. quoque. Dein pro edito ὑποστέλλειν, quod mihi quidem sensu carere omnino videbatur, auctore Barkero l. c. p. 1130. ὑποστένειν scripsi, quod simillimo contextu Eustathius p. 1936. habet. De v ὑποστένειν nihil statim succurrit: contra apposite derivatum ὑποστενάζω, in Eumath. de amor. Ismen. 5. p. 212. ἡ δ' ὑπεστέναξε λεπτόν ἀφροδίσιον, καὶ τὸ λεπτὸν ἐρωτικὸν ἀποστέναγμα ὅλην ἡδονὴν ἐς αὐτήν μοι μέσην ἐστάλαξε τὴν ψυχήν. Apertum est e cod. Paris. Reg 2895, quem inter Parisienses optimum iudico, ὑποστέναγμ esse suscipiendum. Concidit igitur vox ἀποστέναγμα, hoc e loco a Schmidtio *Tau-*

χάλιξ, ὁ ἄκρατος οἶνος, ὅθεν καὶ χαλίφρων, ὁ ἐν μεθῃ ἀφραίνων. καὶ τὰς Βάκχας χαλιμάδας ἔλεγον, τὰς χαλωμένας πρὸς συνουσίαν.

277. ΧΑ'ΛΚΕΟΝ "ΥΠΝΟΝ· τὸν ἐκ σιδήρου, ἢ τὸν στεῤῥὸν, διὰ τὸ ἄνετον· ἢ τὸν οὐ μαλακὸν, ἀλλὰ σκληρόν.

278. ΧΑΛΚΟ'ΠΟΔΕΣ ἵπποι λέγονται, οὐ μόνον οἱ στεῤῥόποδες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἠχόποδες. λέγει δέ που Ὅμηρος, καὶ ἐριγδούπους πόδας ἵππων, καὶ ὑψηχέας ἵππους, ὧν ὑψοῦ ὁ ἦχος ἥκει τῶν ποδῶν. ὅτι δὲ ἠχητικὸς ὁ χαλκὸς, ἐξ οὗ καὶ οἱ ἵπποι, ὡς ἐῤῥέθη, χαλκόποδες οἱ ἠχόποδες, δηλοῖ μὲν καὶ τὸ οἴνοπα λέγεσθαι χαλκὸν, ὅ ἐστιν ἔμφωνον, καὶ χαλκόφωνος κύων, ὁ παρεοικὼς τὸν ἦχον χαλκῷ.

send Griechische Wörter h. v. p. 14. enotata. Atque ὑποστινάζω recte habere, plura eiusdem auctoris loca abunde docent, e quibus cito 4 p. 116. Ὑποστινάζω de quavis leniori lamentatione praecipue usurpatur: ita Sophocles Aiac. 315.

277. Phav. h. v. p. 1854,40. Philemonem respicere Iliad. λ, 241. adnotavit R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 199.

278. Phav. h. v. p. 1855,59. Edidit Villois. ad Apollon. p. 848

καὶ ἐριγδούπους πόδας ἵππων] Iliad. λ, 152. Dein ὑψηχέας ἵππους est, ψ, 27.

ἐῤῥέθη] Villois. ἐῤῥήθη, et mox e Cod. ut edidi, χαλκόφωνος: Burn., ut Phav., χαλκεόφωνος.

279. ΧΑΜΕΥ'ΝΑΙ καὶ ΧΑΜΕΥΝΑ'ΔΕΣ· παρὰ τοῖς παλαιοῖς ψίαθοι καὶ στιβάδες. εἰσὶ δὲ οἵ φασι καὶ ὅτι χαμεῦνα, ἡ ταπεινὴ κλίνη, καὶ στιβάς· καὶ χαμευνάδες, οἱ χαμαὶ κοιμώμενοι.

280. ΧΑ'ΡΑΞ· θηλυκῶς, ξύλον ἐν ᾧ τὰς ἀμπέλους δεσμοῦσιν, ὥςτε ἵστασθαι καὶ μὴ πίπτειν εἰς τὴν γῆν. ἀρσενικῶς δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν πρὸς πολιορκίαν χαράκων.

281. ΧΑ'ΡΙΣ· ἡ δωρεὰ, καὶ ἡ ἀντίχαρις, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐν Αἴαντι Μαστιγοφόρῳ. καὶ ἡ ἡδονὴ, ὡς ὅταν λέγωμεν τὴν τῶν λόγων χάριν. Χάρις καὶ ὄνομα θεᾶς· οὗ τινὸς ἡ αἰτιατικὴ οὐκ ἐκφέρεται δισυλλάβως, ὡς ἐπ' ἐκείνων, ἀλλὰ τρισυλλάβως. οὐ γὰρ χάριν λέγομεν, ἀλλὰ Χάριτα. χάρις δέ ἐστι πράγματος ὠφελίμου δόσις· ἢ δάνειον ἀναπόδοτον· ἢ εὐεργεσία ἑκούσιος.

282. ΧΑΡΟΠΟ'Ν· τὸ περιχαρὲς, εὐόφθαλμον, καὶ τὸ χαρὰν ἔχον. χαρίεν δὲ, τὸ ἔχον χάριν· ὃ καὶ ἐπίχαρι λέγεται, ὡς τὸ σφαλερὸν, τὸ ἐπισφαλές· καὶ τὸ ὀδυνηρὸν, ἐπώδυνον· καὶ τὸ βλαβερὸν, τὸ ἐπιβλαβές. Φθονερὸν δὲ, καὶ ἐπίφθονον, οὐ ταὐτόν. λέγεται γὰρ τὸ φθονερὸν ἐπὶ τῶν χρωμένων τῷ φθόνῳ· τὸ δὲ ἐπίφθονον, ἐπὶ τῶν φθο-

279. Phav. h. v. p. 1856,40. Edidit Villois. l. c. p. 850.
280. Similia Phav. h. v. p. 1857,27.
281. Similia id. h. v. p. 1858,54. Locus ex Aiace est v. 518.
282. Similia Phav. h. v. p. 1859,36.

νουμένων. καὶ φοβερὸν, τὸ φόβον ἐμποιοῦν· ἐπίφοβον δὲ, τὸ φοβούμενον· καὶ χαροποὶ λέοντες, οἱ τοιούτους ἔχοντες τοὺς ὀφθαλμούς. δηλωτικὸν δὲ χρώματος ὀφθαλμῶν τὸ χαροπόν. καὶ ἐπὶ παρδάλεων ὁμοίως. ἀπὸ δὲ τῆς τοιαύτης χαροπότητος, καὶ χάρων ὁ λέων. λέγεται δὲ ἴσως κατὰ ἀντίφρασιν· μᾶλλον δὲ φοβερὸς ὁ λέων, καὶ οὐ χαρὰν ποιῶν. ἤδη δὲ καὶ κατὰ τὸ θανατοποιόν· ἐπεὶ καὶ ὁ Χάρων ἐν Ἅδου διακονεῖ.

283. ΧΕΙΑ΄· ἡ κατάδυσις τῶν ὄφεων. κυρία δὲ ἡ λέξις ἐν ποιήσει, ἀπὸ τοῦ χῶ, χείω, τὸ χωρῶ· ὡς τὸ, οὐδὸς ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται, ἤγουν χωρήσει. λέγονται δὲ αἱ τοιαῦται χειαὶ καὶ εἰλυοὶ καὶ τρόχμαλα καὶ αἱμασιαί. ἀπὸ δὲ τοῦ χεῖσθαι, τοῦ σημαίνοντος τὸ χωρεῖν, γίνεται καὶ τὸ χείτιον, τὸ χωροῦν ἀστραγάλους· ὃ καὶ κείθιον Ἰωνικῶς λέγεται. καὶ ἄλλως. χειὰ λέγεται ἐπὶ δράκοντος·

283. Nonnulla Phav. h. v. p. 1860,30. Cf. Etym. M. p. 809,50. Orion. Etym. p. 164,34. Etym. Gudian. p. 563,45. Valcken. ad Adoniaz. p. 254. sq. (p. 76. ed. Berol.) Boissonad. ad Herodian. Epim. p. 150. sq. Edidit Villois. ad Apollon. p. 852.

οὐδὸς ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται] Odyss. σ, 17., unde Villois. δ' post οὐδὸς addidit. Idem pro ἤγουν, quod statim sequitur, legit οἷον, a Bredovio *Epistol. Paris.* p. 56. satis notatus.

τρόχμαλα] Codicis et editionis Angl. scripturam τροχμαλοὶ iubentibus Villoisono et Bastio ad Gregorium Schaeferi p. 512. mutavimus.

χειὰ λέγεται ἐπὶ δράκοντος] Ita Philostrat. Imag. 2,17. p. 837. Olear. καὶ ὁ δράκων δὲ, ὁ τῆς Ἀθηνᾶς, ὁ ἔτι καὶ νῦν ἐν

φωλεὰ, ἐπι θηρίων· ὀπὴ, ἐπὶ πολλῶν, καὶ ἐπὶ μυρμήκων καὶ μυῶν· νεοττιὰ, ἐπὶ μικρῶν ὀρνίθων· εἰλεὸς, ἐπὶ ὄφεων· καὶ ἱππῶνες, ἐπὶ ἵππων.

284. ΧΕΙ΄ΜΑΡΡΟΣ· ποταμὸς τοῦ χειμῶνος ῥεών. γενικὸν μέντοι ὁ ποταμὸς, εἰδικὸν δὲ ὁ χειμάῤῥους. χίμαρος δὲ ὁ τράγος, καὶ χίμαιρα ἐπὶ θηλυκοῦ. καὶ χείμαρος λέγεται πάσσαλος ὁ ὑπὸ τὴν τρόπιν. οὗ ἐξαιρουμένου, τὸ ὕδωρ παραχωρεῖ· καλεῖται δὲ καὶ εὐδιαῖος. Ἡσίοδος· χείμαρον ἐξερύσας, ἀντὶ τοῦ ἐκβαλών.

285. ΧΕΡΑ΄ΔΕΣ· τὰ παραθαλάσσια σκύβαλα, παρὰ τὸ χεῖσθαι ῥᾳδίως. χεράδες λέγονται καὶ οἱ σωροὶ τῶν λίθων τῶν μικρῶν, τῶν καθ᾿ ἕνα χειρὶ ληφθῆναι δυναμένων. χέραδος δὲ, οὐδετέρως, κατά τινας ἀκαθαρσία πᾶσα συῤῥέουσα ἐξ ὕδατος, ὀνομασθεῖσα μιμητικῶς ἀπὸ τοῦ γενομένου ἤχου ἐν τῷ κατασύρεσθαι· ἔστι δὲ οὐδετέρου γένους, ὡς

ἀκροπόλει οἰκῶν, δοκεῖ μοι τὸν Ἀθηναίων ἀσπάσασθαι δῆμον ἐπὶ τῷ χρυσῷ, ὃν [f. οὗ, vel ὅτι] ἐκεῖνοι τέττιγας ἐπὶ τὰς κεφαλὰς ἐποιοῦντο. ἐνταῦθα δὲ καὶ χρυσοῦς αὐτὸς ὁ δράκων· τὴν γὰρ κεφαλὴν τῆς χειᾶς ὑπερβάλλει δεδιὼς, οἶμαι, ὑπὲρ τοῦ κάτω πλάτε: ubi e codd. Paris. Reg 1760. 1761. 3019. nota ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς rescribendum esse.

284. Similia Phav. h v. p. 1860,56.

Ἡσίοδος] Op. et D. 626. Cod. et Phav. ἐξερύσκων: ille etiam mox ἐκβαλλων.

285 Phav. h. h. p. 1863,66. Edidit Villois. ad Apollon. p. 853 De v. cf. Blomfield. *Glossar. in Aeschyli Septem contr. Theb.* p. 133. ed. sec.

τὸ κίναδος. ἅπαξ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου· ἕτεροι δὲ χέραδος εἶπον, τὸ πλῆθος τῶν θαλασσίων ἢ παραποταμίων ψήφων. ἄλλοι, τὴν μετ' ὀστράκων καὶ λίθων ἰλὺν, ἢ τῶν εἰς χερμάδας ἐπιτηδείων λίθων. τοῦτο δὲ ἀλλαχοῦ ἄσιν καλεῖ, ὅ ἐστι ῥύπον ἐν ὕδατι ξηρὸν, ἢ συντομώτερον κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὸ ἐξ ὕδατος. τινὲς δέ φασιν ὅτι συνωνυμοῦσιν ἰλὺς, καὶ ἄσις, καὶ χέραδος. Πίνδαρος δὲ εἰπὼν, χεράδι παμφόρῳ, δίδωσι νοεῖν, ὅτι ἔστι καὶ ἡ χερὰς, τῆς χεράδος· εἰ μὴ ἄρα φιλονεικῶν τις καὶ ἐκεῖνο οὐδετέρης κλίνει χεράδει, διὰ διφθόγγου, ὡς τὸ κινάδει, καθ' ὁμοιότητα τοῦ τείχεϊ, τείχει.

286. ΧΕ'ΡΝΙΒΑ· τὰ εἰς χειρὸς νίμματα χεό-

Ὁμήρου] Iliad. φ, 319. ibiq. Schol. Ven. Mox Pindari locus est Pyth. 6,10., ubi est παμφόρῳ χεράδι. De forma χεράδει Philemoni memorata cf. Schneideri *Fragm. Pindari* CXLIV. p. 101.

286. Phav. h. v. p. 1863,33. Edidit Villois. ad Apollon. p. 852. sq. unde Heynius nonnulla delibavit *Observ. in Iliad.* ω, 304. T. 8. p. 553. Quam §. ab initio Burneius nescio qua auctoritate nisus, posthabita Codicis fide ita dispositam edidit: ΧΕ'ΡΝΙΒΑ. τὰ εἰς χειρὸς νίμματα χεόμενα. οἷς πολλάκις καί τι προσεδίδοτο καθαρτικὸν χειρῶν· ὡς τὸ, δότω τις δεῦρο ὕδωρ καὶ σμῆμα. τὸ δὲ μετὰ τὴν κάθαρσιν καταπεσὸν ὑγρὸν, ἀπόνιπτρον ἐκαλεῖτο, ἤγουν ἀπόνιμμα. ὃ μὲν ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ χέρνιβον φαμὲν, Ἀττικοὶ χερνίβιον φασίν. Ὅμηρος μὲν etc. Codicis nos scripturam Phavorino repetitam, quamvis non admodum concinnam cum Villoisono revocandam esse duximus.

μενα· ὃ μὲν ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ χέρνιβα φαμὲν, Ἀττικοὶ χερνίβιόν φασιν, ὡς τὸ, δότω τις δεῦρο ὕδωρ καὶ σμῆμα, ἀπὸ τοῦ σμῶ, σμήσω, οὗ παράγωγον σμήχω, γίνεται σμῆμα· οἷς πολλάκις καὶ προςεδίδοτο καθαρτικὸν χειρῶν. τὸ δὲ μετὰ τὴν κάθαρσιν καταπεσὸν ὑγρὸν, ἀπόνιπτρον ἐκαλεῖτο, ἤγουν ἀπόνιμμα. Ὅμηρος μὲν χέρνιβον ἀσυνήθως ἅπαξ εἶπεν, ἡμῖν δὲ συνήθως, τὸ χέρνιπτρον, ὡς παρασημειοῦνται καὶ οἱ παλαιοὶ, τουτέστι, τὸ τοῦ ὑγροῦ ὑποδεκτικὸν ἀγγεῖον, ὃν λέβητα καλεῖν αὐτὸς εἴωθεν. ἄλλως μέντοι χέρνιβα λέγειν ἔθος αὐ-

Ἀττικοὶ χερνίβιόν φασιν] V. Gramm. ap. Hermann. de em. Gr. Gr. rat. p. 321. Voce usus est Aristophanes in Heroum fragmento, quod servavit Athen. p. 409. C. Igitur praesidii nonnihil lucratur hoc vocabulum a Schneidero in Lex. Gr. v. χέρνιβον cum suspicione prolatum.

Ὅμηρος μὲν χέρνιβον] Iliad. ω, 304. Cf. Wolf. ad Leptineam p. 376.

ἡμῖν δὲ συνήθως, τὸ χέρνιπτρον, ὡς παρασημειοῦνται καὶ οἱ παλαιοὶ] Lexicon ined. SGM. cod. Paris. Reg 345. fol. 147. recto: Χειρόνιπτρα· τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ· κἄν τις τύχῃ πρῶτος βαλὼν, εἴληφε χειρόνιπτρα. Ἀριστοφάνης. Aristophanis autem versus hic non est, sed Eupolidis e Demis petitus, quem cum duobus sequentibus insigni lectionis varietate Athenaeus 9. p. 408. D. ita affert, ut δραμὼν pro βαλὼν et mox χειρόνιπτρον praebeat, de quibus ego, ut in re incerta nihil deciderim. Quid autem hoc lexici loco Aristophanis nomen sibi velit, non intelligo, quum vox in editis eius fabulis hodie certe non exstet: quamquam huic argumento non multum tribuerim. Alterius Comici nomen videtur alterum expulisse, quod etiam alibi factum observavimus.

τῷ, τὸ κατὰ χειρῶν διδόμενον ὕδωρ. πρόχοος δὲ, ὁ τὸ τοιοῦτον ὕδωρ χέων λέβης. ἡ γενικὴ πληθυντικὴ χερνίβων· ὡς τὸ, χερνίβων καὶ κανῶν ἁψάμενον. εἴη ἂν ἀπὸ τῆς ὀρθῆς τῆς χέρνιψ γενικὴ πληθυντικὴ χερνίβων. τῆς γὰρ χέρνιβος μέμνηνται οἱ κωμικοί, καὶ παραλαμβανομένης εἰς τὰς θυσίας. ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισί φησι·

παῖ, παῖ, τὸ κανοῦν αἴρεσθε καὶ τὴν χέρνιβα.

χερνίψουσι δὲ παρὰ Λυκόφρονι, ἀντὶ τοῦ σφαγιάσουσι, θύσουσιν. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χερνίβων, οἷς

χερνίβων καὶ κανῶν ἁψάμενον] Sunt verba Demosthenis in Androtionem, [p. 618,7.] adnotante Harpocratione v. *χερνίβων* p. 180. ed. Gron. Eodem Genitivo idem utitur in Midiam 137.; plurali Sophocles quoqne in Oed T. 240. ubi v. Schol. Inde in Aeliani verbis V. H. 10, cap. ult. *εἰ γοῦν ἐθέλοις θῦσαι οἶν, ἰδού σοι τῷ βωμῷ παρέστηκεν οἶς, καὶ δὴ χέρνιβες* Piersonus ad Moer. p. 414. pro inaudita forma *χέρνιβες* non n a e *χέρ ·βις* coniecisse videbitur.

τῆς γὰρ χέρνιβος μέμνηνται οἱ κωμικοί] Ne multa, unum ex Aristophane laudo locum Lysistr. 1130. ubi v. Invernizz. Erant etiam veterum, qui *χερνὶψ* scribi vellent: qui tamen vocis tonus minus receptus fuisse videtur: cf. Hermann. ad Eurip. Herc. F. 924. Arcad. de accent. p. 94,19. De ipso huius aquiminalis apud veteres usu cf. Thucyd. 4,97. Gramm. in Bekker. *Anecd. Graec.* T. 1. p 316. Musgrav. ad Sophocl. l. c. Casaub. ad Theophrast. Char. 16 p. 125 sq. ed. Needham., ibiq. Duport. p. 454. Middletoni *Miscellaneous Works* T. 5. p. 96.

κωμικοί, καὶ παραλαμβανομένης] Copulae, ni fallor, origo syllabae praecedenti debetur.

ἐν Ὄρνισί φησι] V. 851.

Λυκόφρονι] V. 184. ubi v. Tzetzam.

καθαίρομεν τὰς χεῖρας, τὴν θυσίαν χέρνιβα εἶπεν ὡς ἐκκαθαίρουσαν.

287. ΧΗ'Ν· κοινόν ἐστι τῷ γένει· ἔστι δὲ καὶ εἰδικόν. γίνεται παρὰ τὸ ἠχὴ, ὃ σημαίνει τὴν βοὴν, ἠχὴν, ἀφαιρέσει τοῦ η· κρακτικὸν γάρ ἐστι καὶ φωνητικόν. ἐξ οὗ χηνίσκος, μέρος τι τῆς νεὼς ἐν τῇ πρώρᾳ, οὗ ἀπήρτηνται αἱ ἄγκυραι, ὃ καὶ τῆς τρόπιδός ἐστιν ἀρχή. εἰσὶ δ' οἳ μᾶλλον τὸ τῆς πρύμνης ἔφασαν ἄκρον, πρὸς ὃ ἐπιζεύγνυνται αἱ ἐπωτίδες τῆς νεώς. πλὴν ὁποτέρως ἔχει, χηνίσκος ἐλέγετο, ὅτι χηνὸς κεφαλὴν μορφοῦντες οἱ ναυπηγοὶ, ἐτίθουν τῷ ἄκρῳ, τάχα τὸ πλοῖον εἰς χῆνα ἀπεικάζοντες, τοῦ εὐοιωνίστου χάριν, ὡς ἀβάπτιστος αὐτοῖς ἡ ναῦς διατελοίη τρόπον χηνὸς ὑπερνέουσα τῶν κυμάτων.

288. ΧΗΡΑΜΟ'Σ· κατάδυσις, ἢ κοίλη πέτρα· καθὰ ὁ Ποιητὴς ἐξηγεῖται, κοίλην πέτραν εἰπὼν τὸν χηραμόν.

287. Phav. h. v. p. 1864,37. Cf. *Zonar. Lex.* T. 2. p. 1851. Etym. Gudian. p. 565,58.

ἀφαιρέσει] Contra Cod. et Phav. fidem Burn. καὶ praefigit. Vocem mox obviam εὐώνιστος Schneiderus *Lex. Graec.* addubitaverat.

288. Phav. h. v. p. 1864,60. Edidit Villois. ad Apollon. p. 855. V. ad §. 283. Mire hanc vocem interpretatur Etymologus Gudian. p. 563,45. ἀλλὰ καὶ χηραμὸς ἡ κατάδυσις τῶν Ρωμαίων, ὁ φωλεὸς τῶν μυρμήκων, sine dubio vitiosus: scriptum fuisse concedes τῶν ἐρήμων, praesertim collato p. 564,53.

Ποιητὴς] Iliad. φ, 494.

289. ΧΙΛΟ'Σ· θηλυκῶς λέγεται ἡ τροφή, παρὰ τὸ ἔχειν τὸ σῶμα, τουτέστι κρατεῖν· ἢ παρὰ τὸ χεῖλος. χεῖλος δὲ, ὁ χόρτος τῶν βοσκημάτων, παρὰ τὸ χεῖσθαι τῷ ἕλει. καὶ χιλωτὴρ, τὸ τοῖς ὑποζυγίοις ἀπὸ κορυφῆς ἐξαρτώμενον, ἐν ᾧ ἡ τροφή.

290. ΧΛΩΡΟ'Σ· ὁ ὠχρός. γίνεται παρὰ τὸ χαλῶ καὶ τὸ ὥρα, ὃ σημαίνει τὴν μορφήν· χαλάωρος, καὶ χλωρὸς, ὁ κεχαλασμένην ἔχων τὴν ὥραν. παράγεσθαι δέ τινές φασι τὸν ὠχρὸν ἐκ τοῦ χλωροῦ, μεταθέσει τοῦ ω, καὶ ἀπελεύσει τοῦ λ. ἀποτέλεσμα δὲ τοιαύτης ἐν πολέμῳ χλωρότητος φυγή. διὸ ἐπάγει ὁ Ποιητὴς, πεφοβημένοι, ἐν τῷ ὁ τῆς Ἰλιάδος, ἤγουν φεύγοντες. ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ ὠχρότητος ἡ χλωρότης μεταφορικῶς τίθεται διὰ τὸ χρῶμα, ἀλλὰ καὶ τὸ πρόσφατον ἔστιν ὅτε καὶ τὸ νεάζον δηλοῖ, διὰ τὸ ἐν τῇ χλόῃ νεοθαλές. οὕτω γὰρ καὶ χλωρὸν τυρὸν λέγομεν τὸν νεοπαγῆ. ὥσπερ αὖ πάλιν τὸν μὴ τοιοῦτον, ξηρόν. λέγεται δὲ καὶ γόνυ χλωρὸν, τὸ νεκρὸν καὶ διὰ

289 Phav. h. v. p. 1865,55.

290. Id. h. v. p. 1868,1. Edidit Villois. ad Apollon. p. 857.

ἐν τῷ ὁ τῆς Ἰλιάδος] Versu 4.

καὶ τὸ πρόσφατον] Omittunt Phav. et Villois., apud quem etiam mox καὶ ἀλίβαντες desunt. Illis similia Schol. Euripid. Hec. 124.

χλωρὸν τυρὸν] Aristoph. Ran. 566.

τοῦτο σθεναρὸν καὶ οὐχ οἷον ἔχουσιν οἱ ξηροὶ καὶ αἰλίβαντες. καὶ λόγοι χλωροὶ, ἀντὶ τοῦ ἀκμαῖοι, νέοι· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν καλάμων, οἳ ὄντες μὲν χλωροὶ, ἁπαλοί εἰσι· ξηραινομένοι δὲ, ξηροὶ καὶ σκληροὶ γίνονται.

291. ΧΟΕΥΣ· ἐκ τοῦ χέειν, ποτηρίου εἶδος, οὗ ἡ κλίσις χοέως, χοῶς, ὡς Πειραιῶς, Ἐρετριῶς. καὶ χοῦς, ἐκ τοῦ αὐτοῦ ῥήματος, ὁ αὐτὸς χοεύς. καὶ οὐ μόνον ἀρσενικῶς, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς· οἷον, ζωμόν τε Φέρει ἐν χοΐ χρυσῇ. αὕτη δὲ καὶ πρόχους κατὰ σύνθεσιν λέγεται, οἷον, Φιάλην τε λεπαστὴν χιόνος τε πρόχουν. τοῦ χοέως ἡ αἰτιατικὴ χοᾶ, ὡς Πειραιᾶ.

291. Phav. h. v. p. 1868,35. Cf. Pierson. ad Moer. p. 412.

ὁ αὐτὸς χοεύς] Ita Burn. pro Cod. scriptura *ὁ αὐτοχοεὺς* e coniectura minus probabili. Phav. *ὁ αὐτὸ χοεύς*; num scriptum fuit *τὸ αὐτὸ ὁ χοεύς*?

φιάλην τε λεπαστὴν χιόνος τε πρόχουν[Sunt verba Anaxandridis, id ipsum Schweighaeusero *Animadv. ad Athen.* T. 8. p. 420. monente, plenius servata apud Athen. 2. p. 131. C.

χρυσοῦν τε σάκος, φιάλην τε λεπαστήν
χιόνος τε πρόχυν, κέγχρων τε χύτρους,

cuius loci quamvis non uno nomine mendosi scripturae vulgatae λεπαστὴν defendendae Philemonis testimonium nonnihil opitulatur, quod contra Athenaei editorem moneo, inauditam vocis formam λεπατὴν reponi hic iubentem. Neque cum Anaxandridis fragmento inepte contuleris incerti poetae, quem suspicor Livium Andronicum, versum Saturnium a nobis prolatum in *Analectis Criticis* p. 6., huc proxime facientem:

292. ΧΟΙ͂ΝΙΞ λέξις δισημός ἐστι, δηλοῦσα τὸ σκεῦος τὸ μετροῦν, καὶ τὸ μετρούμενον πρᾶγμα. οὕτω δὲ καὶ μέδιμνος, καὶ τὸ τάλαντον, καὶ ὁ ξέστης, καὶ ἕτερα πολλά. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ δεσμὸς ποδῶν χοῖνιξ, καθ' ὁμοιότητα τῆς κατὰ τὸ σκεῦος στρογγυλότητος. οἱ δὲ παλαιοὶ ἁπλῶς οὕτω φασί· χοινίκαι, παχεῖαι πέδαι· ὧν ἡ εὐθεῖα ἡ χοινίκη παρονομασθεῖσα ἐκ τῆς χοίνικος γενικῆς.

293. ΧΡΗ͂ΜΑ· τὸ πρᾶγμα, ἢ τὸ κτῆμα. καὶ χρῆμα τῶν νυκτῶν, τὸ μέγεθος τὸ ἐκτεταμένον. ἔθος τοῖς Ἀττικοῖς ἐπαγωγῇ χρῆσθαι· οἷον, ἵππος σπάνιόν τι χρῆμα· καὶ γυνὴ σπάνιόν τι χρῆμα· καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως.

Ferunt pulchras crateras, aureasque lepistas,
Cuius vocis Latinorum *lepista*, de qua exposuerunt et Festus h. v. et Nonius Marcellus 15,35 p. 793,12. ed. Godofr., si meminisset Schneiderus, vocabulum λεπαστὴ obelo non perfodisset. Adde intrp ad Hesych. v. λεπαστὴ T. 2. p. 450. ubi tamen λεπαστὶς Albertus toleravit, vulgari scribarum errore ortum.

292. Phav. h. v. p. 1868,55. Edidit Villois. ad Apollon. p. 859.

293. Phav. h. v. p. 1873,22.

χρῆμα τῶν νυκτῶν] R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 200. „In rarissimi libri fragmento, Πολυβίου Σαρδιανοῦ περὶ ἀκυρολογίας eadem verba leguntur. χρῆμα γὰρ τὸ πρᾶγμα λέγεται· ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον; quae sunt Aristoph. Nub. 2." Haec docti Britanni verba Reisigium induxerunt, ut ad constituendam loci Aristophanei interpunctionem in praefatione Nubium p. XXXII. hoc Philemonis loco uteretur, unde interpunctioni stabiliendae nihil

294. ΧΡΟ'ΝΟΣ ἐστὶ τὸ συμπαρεκτεινόμενον τῇ συστάσει τοῦ κόσμου διάστημα, ἐν ᾧ πᾶσα παραμετρεῖται κίνησις, εἴτε ἀστέρων, εἴτε ζώων, εἴτε οὑτινοσοῦν τῶν κινουμένων. χρόνος λέγεται ἡ τοῦ ἡλίου κίνησις ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτὸ, καὶ ἐνιαυτὸς, καὶ ἔτος. καιρὸς δὲ, μέρος τι χρόνου· ἡμέραι δὲ, ἡ τοῦ οὐρανοῦ κίνησις ἀπὸ ἀνατολῶν ἐπὶ δυσμὰς ἐπαγομένη τὸν ἥλιον. καὶ μέρη δὲ τούτου τέσσαρα, τὸ ἔαρ, τὸ θέρος, τὸ φθινόπωρον, καὶ ὁ χειμών.

295. ΧΡΥ'ΣΕΙΟΝ· τὸ χρυσοῦν. ὁ τροχαϊκὸν κατὰ τὴν τάσιν ὃν οἱ μὲν ποιηταὶ πυῤῥιχαϊκὸν

omnino redundat praesidii. Utilius attulisset Reisigius Acharn. 150.

ὅσον τὸ χρῆμα παρνόπων προσέρχεται,

si tot verbis in re dudum profligata opus fuisset. De v. χρῆμα hoc modo cum Genitivo iuncta cf. Valcken. ad Phoen. 206 Both. ad Plauti Captiv. 52. p. 155. Ita Lex apud Cic. de legg. 2, 8,21. *rem duelli.*

294. Phav. h. v. p. 1876,6. 25., unde Burn. recte αὐτοῦ ante εἰς τὸ αὐτὸ adcivit.

καὶ ἐνιαυτὸς, καὶ ἔτος] De hac vocis potestate nonnisi recentiori aetati propria cf. Valcken. Diatr. p. 135. Boissonad. ad Herodian. Epim. p. 33. 57. 110. 297.

295 Phav h v. p. 1876,45.

πυῤῥιχαϊκὸν] Burn πυῤῥιχιακόν: illud Cod et Phav, quod servavi haud insciens, hodie eiusmodi adiectiva aliter vulgo efferri. Editum tamen est in Th. Gaisfordii Hephaestione 8. p. 48 πυῤῥιχαϊκὸν, licet infra in Scholiis ibidem p. 157. πυῤῥιχιακὰ e codd. Flor πυῤῥικὰ ferentibus repositum sit. Caeterum quo tu cunque modo vocem scribas,

ποιοῦσι, τὸ χρύσεον λέγοντες, ὁμοίως καὶ ἀργύρεον. Ἀττικοὶ δὲ, ἰαμβικόν· τὸ χρυσεοῦν λέγοντες. εἶτα χρυσοῦν. καὶ τοῦτο δῆλον ἐκ τοῦ τὸ κεράμειον ἔτι κεραμεοῦν λέγειν, καὶ τὸ χύτρειον χυτρεοῦν. ὅσα μὲν γὰρ ἀπὸ μετάλλων, ἴσως διὰ τὴν κεκροτημένην εὔτονον αὐτῶν χύσιν, συνεῖλον. τὰ δὲ ἀπὸ πηλοῦ, οἷα δὴ εὔθραυστα, ἀσυνάφετα εἴασαν. δοκεῖ οὖν καὶ τὸ κεραμεοῦν, ἐκ τοῦ κεράμειον γινόμενον, καὶ τὴν τῆς παραληγούσης ἔκτασιν ἐπὶ τὴν λήγουσαν μετατιθὲν, τὴν δὲ τῆς ληγούσης συστολὴν ἐπὶ τὴν παραλήγουσαν ἀναφέρον, παρασκευάζειν τὴν ἑαυτοῦ λήγουσαν, καὶ τὸ τοῦ τόνου δέχεσθαι βάρος, ὥσπερ ἐπὶ ζυγοῦ βλέπειν ἔστι, τὴν πλεῖον βάρος δεχομένην πλάστιγγα, ὡς εἴ τις τοὺς χρόνους αὖθις ἀμείψειε, καὶ τὸν τόνον αὖθις πρὸς τὴν προτέραν ἀναδραμεῖν θέσιν. χρυσῆ δὲ θηλυκὸν καὶ περισπᾶται. πᾶν γὰρ θηλυκὸν εἰς η λῆγον, παρεσχηματισμένον ἀρσενικῷ, εἰ περισπᾶται τὸ ἀρσενικὸν, περισπᾶται καὶ αὐτὸ, οἷον ὁ χρυσοῦς, ἡ χρυσῆ. ὁ Φοινικοῦς, ἡ Φοινικῆ. καὶ πᾶν ὄνομα ἰσοσυλλάβως κλινόμενον, εἰ περισπᾶται ἐπὶ τῆς εὐθείας τῶν ἑνικῶν, καὶ ἐπὶ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν περισπᾶται, οἷον ὁ χρυσοῦς, οἱ χρυσοῖ· ἡ χρυσῆ, αἱ χρυσαῖ. τὸ χρυσοῦν, τὰ χρυσᾶ. ὁ Φοινικοῦς, οἱ

Lexica semel monita, spero, non amplius ea carebunt: Schneiderus solummodo adverbium πυῤῥιχιακῶς attulit.

οἱ χρυσοῖ] in Cod. et Phav. omissum restituit Burneius.

φοινικοῖ· ἡ φοινικῆ, αἱ φοινικαῖ· τὸ φοινικοῦν, τὰ φοινικᾶ.

296. ΧΥΤΗ ΓΑΙ'Α· τὸ χῶμα, ἤτοι ὁ κατὰ τύμβον ἀναχωματισμός. χυτὴ γάρ, φασὶν, οὐχ ἁπλῶς ἡ πᾶσα γῆ, ἀλλὰ ἡ ἐπὶ νεκροῖς χεομένη. οὐ γὰρ βῶλοι αὐτοῖς ἐπιτίθενται, ἀλλὰ χοῦς, ὅ ἐστιν γῆ χυτή. ἡ χυτὴ γαῖα, ἡ χοώδης, ἡ λυτὴ εἰς ξηρὸν χοῦν· ἀφ᾽ ἧς τὰ τῶν τύμβων χώματα, ἤγουν ἀναχωματισμοί. ἔστι δὲ τρόπος ἐτυμολογικὸς χυτὴ γαῖα. δηλοῖ δὲ συνήθως τύμβου ἀναχωματισμόν. ἔστι δὲ, τοῦ χεύαντες τὸ σῆμα, ἑρμηνεία, τὸ χυτὴν γαῖαν ἔχευαν· ὅπερ σῆμά ἐστι τεθνεῶτος τινός. χυτὴν δὲ Ὁμηρικῶς, τὴν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς χεομένην γῆν.

297. ΧΩΛΟ'Σ· ὁ βεβλαμμένος τὸν πόδα, ἢ μέλος τι· ἐκ τοῦ τὸ κῶλον τὸ ὀστοῦν βεβλαμμένος, τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ, καὶ μεταβολῇ τοῦ τόνου· οἷον, χωλός. Χῶλος δὲ, ὄνομα ῥήτορος, ὡς Πῶλος. ἡ κατά τινας, ἐκ τοῦ κόλος· τροπῇ τοῦ κ̄ εἰς χ̄, καὶ τοῦ ο̄ εἰς ω̄. κόλος γάρ ἐστιν ὁ μὴ τέλειος. Ὅμηρος· κόλον δόρυ. καὶ κόλους κριοὺς, τοὺς ἀποβεβληκότας τὰ κέρατα. χωλὸς οὖν, ὁ μὴ τέλειος.

296. Phav. h. v. p. 1880,7.

χυτὴν δὲ Ὁμηρικῶς etc.] Iliad. ψ, 256.

297. Phav. h. v. p. 1881,6.

Ὅμηρος, κόλον δόρυ] Iliad. π, 117. Articulum mox ante Θερσίτης, qui etiam ap. Phav. exstat, Burneius omisit.

τέλειος. καὶ χωλὸς τὸν ἕτερον πόδα, οὐκ ἐξ ἀναγκης δηλοῖ, ὡς καὶ κυλλοποδίων καθ' Ἥφαιστον ἦν ὁ Θεραίτης. ἐπὶ πλέον γάρ πως τὸ χωλὸν τοῦ κυλλοῦ. κυλλὸς μὲν γάρ, ὁ τὰ καίρια βλαβεὶς ἐκ γενετῆς· χωλὸς δὲ κοινῶς, καὶ ὁ ὕστερον ἐκ πληγῆς ἢ ἄλλως πῶς ἐξ ἀρτυώσεως παθὼν κύλλωμα. ἑτέρως δὲ θεωρῆσαι τὸ χωλὸς ἦν ἕτερον πόδα, ἐπίτασις ἐστὶ τοῦ γελοίου· ἧττον γὰρ ἂν φασιν ἐγελᾶτο, εἰ ἄμφω τὼ πόδε χωλὸς ἦν. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ χειρὸς τὸ χωλὸς, ὡς παρ' Εὐπόλιδι.

Ψ.

298. ΨΑΦΑΡΟ'Σ· αὐχμηρὸς καὶ κακόχρους. ἔνθα καὶ ψαφαρὴ ὁμοίως, ἡ λεπτή. καὶ ψαφαρὰ νεφέλη, ἡ σκοτεινή.

299. ΨΕΥ~ΔΟΣ παρὰ τὸ ψεύδω, ἢ φεύγω, ὃ πάντες φεύγομεν· φεῦγος γὰρ ἀπὸ τοῦ φεύγω, καὶ ψεῦδος. καὶ ψεῦδος ἀπάτη, πλάνη. καὶ ψευδοσέληνον, ἡ ἀμαυρὰ σελήνη.

300. ΨΙ'ΘΥΡ, ΨΙ'ΘΥΡΟΣ γίνεται παρὰ τὸ ψύθος. καὶ ψιθυρίζω, τὸ τῇ φωνῇ λεπτολογῶ.

κοινῶς] Cod. et Phav. κοινός.

ἐξ ἀρτυώσεως] Ita Cod., unde Burn. ἐξ ἀρτιώσεως fecit: Phav. ἐξαρτυώσεως. Sequentia dein verba λέγεται δὲ καὶ etc. a Phav. absunt.

298. Phav. h. v. p. 1864,16.

299. Ibid. lin. 46., verbis καὶ ψεῦδος post φεύγω omissis.

300. Idem h. v. p. 1887,34. Similia Etym. M. p. 818,62.

παρὰ τὸ ψίω, καὶ τὸ θύρα, ὃ σημαίνει περιφραστικῶς τὰ χεῖλη. ἐκ τούτου ψιθυρισμὸς, ἡ λεπτὴ φωνή. τινὲς δὲ τὸ ψιθυρίζειν ὠνοματοπεποιῆσθαι φασὶν, ὡς τὸ κρίκειν καὶ σίζειν, ἀπὸ τοῦ τελουμένου ἤχου ὑποφυσῶντος τοῦ ἀνέμου. ὅθεν κυρίως ἐπὶ τῶν ψευδομένων τὸ ψιθυρίζειν λαμβάνουσιν, ἐγκειμένου τοῦ ψύθους ὀνόματος. Καλλίμαχος, Σκύλλα γυνὴ κατακᾶσα, καὶ οὐ ψύθος οὔνομ' ἔχουσα.

301. ΨΙΛῊ ἌΡΟΣΙΣ· ἡ ἄφυτος, καὶ καθ' ἑαυτὴν μόνην οὖσα· καθ' ὁμοιότητα τοῦ ψιλοῦ στρατιώτου. καὶ ψιλὸν, τὸ γυμνὸν, ἔρημον, εὐτελὲς, ἄτριχον, καὶ πᾶν ἀποδεδαρμένον. καὶ ψιλὸς, ὁ ἀδύνατος. παρὰ τὸ ψῶ, ὅθεν καὶ καταψίω. οὗ πᾶν ἀπέψισται καὶ ἀφῄρηται. καὶ ψιλὸς, κοῦφος.

302. ΨΎΔΡΑ· τὰ ποικίλα, ἃ Ἴωνες ψύδρακας λέγουσιν. ὅθεν καὶ ἡμεῖς ψύδρακας καλοῦμεν τὰ ἐπὶ τοῦ σώματος ἐξανθήματα.

303. ΨΎΗ παρὰ τὸ ψαύω, ἡ ἐπιψαύουσα σὰρξ, καὶ ἐξ ἐπιπολῆς οὖσα τοῖς ὀστέοις.

304. ΨΥΧΉ· ἡ λογικὴ, καὶ ἡ ἐν τοῖς ἀλό-

τοῦ ἀνέμου] Articulum e Cod. et Phav. addidi.

Καλλίμαχος] Fragm. 181. In Cod. est κᾶσα praecedente spatio vacuo. Mox idem et Phav. οὔνομα.

301. Phav. h. v. p. 1887,53.

302. Id. h. v. p. 1886,25.

303. Ibid. lin. 27.

304. Ibid. lin. 53. Totam §. totidem fere verbis reddit

γοις ζώοις, καὶ ἡ ἐν τοῖς φυτοῖς. ψυχὴ καὶ ἡ ζωὴ, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ· καὶ ἡ φύσις, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγὼς, ἤγουν ἐκ τῆς ἐμῆς φύσεως.

305. ΨΩΛΟΣ· ὁ λεπτόδερμος, ὀξυτόνως. καὶ ἀκρόψωλος, ὁ ἐπὶ βραχὺ τοιοῦτος. ψωλὸν δὲ, παρὰ Ἀριστοφάνει, τὸν ἀσχήμονα κατὰ παρέντασιν

Grammaticus incertus ineditus cod. Reg. Paris. 1698. fol. 81. recto.

Εὐριπίδῃ] Addunt Phav. et Grammaticus Parisinus, οἷον, ἐπεὶ δὲ Τροία Ἕκτορός τ' ἀπώλετο ψυχή· qui locus in Hecub. 22. hodie ita editur:

ἐπεὶ δὲ Τροία θ', Ἕκτορός τ' ἀπόλλυται
ψυχή.

Aldus tamen et alii ἀπώλετο servant. Caeterum Euripides hac vocis vi saepe usus est: vide, ne multa, Rhes. 183. Alcest. 301. Ita etiam Sophocles Electr. 975. Erf. In Pindari Olymp. 8,36. Ahlwardtus reiecta Boeckhii lectione ψυχὰς an recte ediderit

αὖθι τ' ἀτυζομένω πνοιὰς βάλον,

disceptari potest propter βάλον, quod voci πνοιὰς convenire vix videtur, cui ubi de efflando vitae spiritu dicitur, apud poetas compositum verbi ἵημι iungi solet, cuius generis sunt ἀφεῖναι, μεθεῖναι. Contra voci ψυχὴ necesse est ampliorem concedas usum, quum memineris Iliad. π, 505.

τοῖο δ' ἅμα ψυχήν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμήν.

Σοφοκλεῖ] Electr. 768. Erf. ubi v. Schol. Erfurdtius ibi hunc Philemonis tunc MS. locum citat, nimirum quem Brunckius *Lex. Sophocl.* v. ψυχὴ p 744. protulerat.

305. Similia Phav. h. v. p. 1887,19. et Schol. Victor. Aristoph. Av. 507. in Thierschii *Act. Phil. Mon.* vol. 1. fasc. 3. p. 392.

Ἀριστοφάνει] Plut. 267. ibiq. Schol.

τοῦ μορίου. καὶ ψωλὴ, τὸ μόριον· παρὰ τὸ φυσᾶσθαι κατὰ τὴν ὄρεξιν τῶν ἀφροδισίων, ὅτι καὶ φύσει φυσώδης ἐστίν.

306. ΨΩΜΟΙ· μέρη ἄρτου, ἤτοι τὰ κόμματα, ὅθεν καὶ ψωμὸς ἄρτου, ὁ παρ' Ἡσιόδῳ βλωμός. ψωμὸς δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ψήχεσθαι ὑπὸ τῶν ὀδόντων, καὶ τρίβεσθαι κατὰ τὰ ψαιστά. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ψῶ, τὸ λεπτύνω.

307. ΨΩΡΑ παρὰ τὸ ψῶ, τὸ κνήθω, οὗ παράγωγον ψαύω. ἐπειδὴ οἱ τῷ πάθει τούτῳ συνεχόμενοι, πολλὴν ἔχουσιν ὁρμὴν πρὸς τὸ ψᾶν τε, ἢ ψαύειν, καὶ κνήθειν τὰ πεπονθότα τοῦ σώματος μέρη. τὸ γὰρ ψῶ, τέσσαρα σημαίνει. ψῶ, τὸ ἅπτομαι· ἐξ οὗ καὶ ψώρα, παρὰ τὸ ἅπτεσθαι καὶ κνήθειν τὰ πεπονθότα μέρη τοῦ σώματος. ψῶ, τὸ λεπτύνω καὶ σμικρύνω· ἐξ οὗ καὶ ψιλὸς στρατιώτης, ὁ ἄοπλος καὶ γυμνός. ψῶ, τὸ κόπτω· ἐξ οὗ καὶ ψωμὸς, ὁ εἰς μικρὰ κεκομμένος. ψῶ, τὸ καίω· ἐξ οὗ καὶ ψωλὸς, ὁ κεκαυμένος δαλός.

ψωλὴ, τὸ μόριον] Aristoph. Av. 561. Lysistr. 143. 978.

306. Phav. h. v. p. 1887,31. Hesiodi locus est Op. et D. 442.

ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφον, ὀκτάβλωμον.

307. Multo concisiora Phav. v. ψῶ p. 1887,33.

ἄοπλος] Ne cui ἄνοπλος hic reponendum esse in mentem veniat, moneo vocem etiam in Eudociae Violar. p. 28. exstare.

Ω.

308. ὨΑ· ἡ ἐσχάτη ἄκρα τοῦ ἱματίου. καὶ ὦα, ἡ διφθέρα· οἶς γὰρ τὸ πρόβατον. ἢ ὤα, ἡ μηλωτή, κατ' ἔκτασιν καὶ δῆλον, ἐκ τοῦ οἶς. ὄϊαι, διφθέραι, μηλωταί· οὖ ἐκτάσει καὶ συναιρέσει, ὦαι. ὤα δέ, κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ἐπὶ ἱματίου, διὰ τοῦ ō μικροῦ.

309. ὨΓΥΓΙΟΝ· τὸ παλαιόν. καὶ Ὠγυγία, κύριον ὄνομα τῆς κατὰ τὴν Καλυψὼ νήσου· ἀπό τινος Ὠγύγου φασὶ βασιλέως Θηβῶν, ὅθεν καὶ Ὠγυγίας τὰς Θήβας λέγουσι. Κορίννα δὲ τὸν Ὤγυγον Βοιωτοῦ υἱὸν εἶπε· καὶ ἀπὸ τούτου Ὠγυγίαι τῶν Θηβῶν πύλαι.

310. ὨΙΔΗ· τὸ ᾆσμα. διάφοροι δὲ ᾠδαὶ παρὰ τῷ Ποιητῇ. αἱ μέν, ἐπὶ θεῶν· οἷον

οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο.

καὶ τὰ ἑξῆς. ἕτεραι δὲ ᾠδαί, ἔν τε γάμοις καὶ εἰ-

308. Similia Phav. h. v. p. 1888,7.

309. Nonnulla ibid. lin. 32.

ὨΓΥΓΙΟΝ· τὸ παλαιόν.] Hac vocis significatione usi sunt Aeschylus Eum. 979. Coluthus 10. a Bekkero restitutus, Empedocles apud Aristotel. de sensu et sensilibus c. 2., in cuius fragmento

ὡς δὲ τότ' ἐν μήνιγξιν ἐεργμένον ὠγύγιον πῦρ,
λεπτῇσιν ὀθόνῃσιν ἐχεύατο κύκλοπα κούρην

apparet legendum esse λεπτοσύναις ὀθόνῃσιν.

310. Phav. h. v. p. 1888,38.

οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ etc.] Est Iliad. α, 472.

λαπίναις, καὶ ἁπλῶς εὐωχίαις· ὁποία ἡ ἐν τῇ ὁπλοποιΐᾳ μουσική, καὶ ἡ παρὰ τοῖς μνηστῆρσί τε καὶ τοῖς Φαίαξιν. Ἀχιλλεὺς δὲ προϊόντος τοῦ λόγου ἄλλον τρόπον μεταχειρίζεται τὴν ᾠδήν, ἀείδων κλέα ἀνδρῶν. εἰσὶ δὲ πενθητήριοι ᾠδαί· καὶ ἀοιδοὶ θρήνων ἔξαρχοι, παρὰ τῷ Ποιητῇ. ὅλως δέ, ὡς οἱ παλαιοὶ σημειοῦνται, πέντε εἰσὶν ᾠδαὶ παρὰ τοῖς ἥρωσι· σωφρονιστική, ὁποία ἡ τοῦ τῇ Κλυταιμνήστρᾳ συνόντος ἀοιδοῦ· ἐγκωμιαστική, ὡς ἡ ἐνθεῖσα τοῦ Ἀχιλλέως· θρηνητική· ὀρχηματική, ὡς ἡ τοῦ νεανίου τοῦ ἐν τῇ ὁπλοποιΐᾳ ᾄδοντος· καὶ παιανική, ἡ εἰς τὸν Παιήονα, ὡς λέγει, καλὸν ἀείσαντες παιήονα οἱ κοῦροι τῶν Ἀχαιῶν τὸν θεὸν ἔτερψαν. παράγεται

προϊόντος τοῦ λόγου] Plato Phaedr. p. 238. D. ἐστη, ἐὰν ἄρα πολλάκις νυμφόληπτος προϊόντος τοῦ λόγου γίγνωμαι, μὴ θαυμάσῃς. Demosthen. in Polyclem p. 1215,26. τούτου δὲ τὸ αἴτιον ἐγὼ ὑμᾶς προϊόντος τοῦ λόγου διδάξω. Plat. de legg. 3. p. 678. ed. Steph. et Xenoph. de re equestri 1,16. προϊόντος τοῦ χρόνου. Similia congessit Boeckhius ad Plat. Minoëm p. 153. In Platonis Phileb. p. 20. ed. Steph. quod Bekkerus edi nuper iussit προϊὸν δ' ἔτι σαφέστερον δείξει, vereor ne ipse defendere nesciat, eo magis castigandus, quod Fischerum e Basil. 2. προϊὼν δ' ἔτι ὁ λόγος σαφέστερον δείξει recipiendum esse suadentem sequutus Schleiermacherus saniora iam reddiderat contexta.

ἀείδων κλέα ἀνδρῶν] Iliad. ι, 179. de Achille:

ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.

Παιήονα] Reliqua desunt apud Phav. Qui statim sequitur Homericus locus in Iliad. α, 473. ita habet:

καλὸν ἀείδοντες παιήονα κοῦροι Ἀχαιῶν.

Dein pro τὸν θεὸν Codex τὸν θυμόν.

δὲ ᾠδὴ παρὰ τὸ ᾄδειν. λόγος δέ ἐστι μεμελισμένος. ᾠδὴ παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει ἐν παραβάσει καὶ στροφὴ ὀνομάζεται ἐν Νεφέλαις, διὰ τὸ στροφήν τινα ποιεῖσθαι τὸν χορὸν ἀπὸ τοῦ πρὸς τοὺς θεατὰς ὁρᾶν, καὶ ᾄδειν εἰς ἕτερον ἀφορῶντα μέρος. ἔστι δὲ ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἰς θεοὺς ἡ ᾠδὴ, ἣν καὶ ὑμνῳδίαν καὶ ᾆσμα καλέσαι δυνάμεθα. κυρίως δὲ ὁ ὕμνος ἐπὶ θεοῦ λέγεται, ὡς ἐγκώμιον καὶ ἔπαινος ἐπὶ ἀνθρώπων.

311. ὨΚΑΛΕΉ· πόλις, εἴρηται μὲν καὶ Ὠκάλεια· καλεῖται δὲ οὕτω, διὰ τὸ ὦκα καὶ συντόμως ἐκεῖθεν πορεύεσθαι· ἢ ἀπὸ ποταμοῦ παραῤῥέοντος. παραῤῥεῖ γὰρ αὐτὴν ποταμὸς ὁμώνυμος.

312. ὮΛΞ· ἡ αὖλαξ, ἀπὸ τοῦ ἀλέγω, τὸ λόγον ποιοῦμαι καὶ φροντίζω, ἀλέξω, ἄλοξ· καὶ μεταθέσει, ἄολξ· καὶ ἐν συναιρέσει, ὦλξ· ἡ ἐν λόγῳ δηλαδὴ οὖσα. διηνεκὴς δὲ ὦλξ, ἡ διόλου ἐνηνεγμένη, μία καὶ κοιλανθεῖσα μιᾷ μακρᾷ τομῇ.

313. ὨΜΗΣΤΑΊ· κυρίως, οἱ ὠμὰ ἐσθίοντες. λέγεται δὲ ἐπιθετικῶς καὶ ἐπὶ λεόντων καὶ θηρίων

ἐν Νεφέλαις] Nescio an ad v. 586. pertineat, ubi v. Schol.

311. Phav. h. v. p. 1889,78.

312. Id. h. v. p. 1891,2.

διηνεκὴς δὲ ὦλξ] Odyss. σ, 374.

μακρᾷ] Ita Burn. pro μικρᾷ quod in Cod. et Phav. fertur.

313. Phav. h. v. p. 1891,30. Edidit Villois ad Apollon. p. 875. Grammatici verba spectant Iliad. λ, 454. ubi v. Schol.

ἄλλων, καὶ ἐπὶ ἰχθύων. ὅπερ βαρύνει ὁ Τυραννίων, ὡς σύνθετον ἐκ τοῦ ὠμὰ ἐσθίειν· Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύνει κάνονι τοιούτῳ· τὰ εἰς της, τῷ η παραληγόμενα, ἔχοντα πρὸ τοῦ τ τὸ σ, ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ὀξύνονται, οἷον ἐρπηστὴς, ὀρχηστής. ὅτι δὲ ὠμηστὴς ἐκ τοῦ ὠμὰ ἐσθίειν γίνεται, τραπέντος Ἰωνικῶς τοῦ δασέος θ εἰς ψιλὸν τ, ὁ Ὅμηρος δηλοῖ εἰπὼν, θῶας ὠμοφάγους, ὃ ταὐτόν ἐστι τῷ ὠμηστάς.

314. ὨΜΟ'Ν· τὸ μὴ μεταβολὴν εἰληφὸς εἰς πέψιν· ὡς καὶ τὴν ἔξω τροφὴν, ὠμὴν λέγουσιν, οὔτε ἡψημένην, οὔτε ὠπτημένην. ἢ, ὡς Φιλόξενος, ὠμὸν, τὸ ἐν ταυτότητι μένον καὶ ὑπάρχον, καὶ μὴ μεταβληθέν· παρὰ τὸ ὦ, τὸ ὑπάρχω. καὶ ὠμὸν γῆρας, τὸ παρὰ καιρὸν, ἤτοι τὸ ἄωρον πέπανσιν ἔχον, ὡσεὶ καὶ καρπός τις πεπανθείη καταςαπείς. ὠμογέρων δὲ ἐξ αὐτοῦ καὶ δηλοῖ ὄνομα ἡλικίας γεροντικῆς ἐχούσης ὑγιῶς, οὐ μὴν πεπονθυίας γῆρας ἔκ τινος νοσερᾶς ὠμότητος. τινὲς ὠμογέροντα τὸν σκληρόν φασιν. ἔστι δὲ ὠμογέρων ὁ λεγόμενος προπόλιος.

315. ὮΜΟΣ· μέρος σώματος, λέγεται παρὰ τὸ ὦ τὸ ὑπάρχω, ὁ ὑπομένων τὰ βάρη ἰσχυρῶς

Veneta. Alter Homeri locus, θῶας ὠμοφάγους, est ex Iliad. λ, 479., ubi ὠμοφάγοι μιν θῶες.

314. Phav. h. v. p. 1891,10. Edidit Villois. l. c. p. 874. ὠμὸν γῆρας] Odyss. ο, 356.

315. Phav. h. v. p. 1892,21.

καὶ τὰ φορτία. ἔστι δὲ τὸ μέρος τοῦ σώματος, ἐξ οὗ καὶ ὠμὸς, ὁ ἀπηνὴς καὶ σκληρός.

316. ὮΝΑΞ· ἀντὶ τοῦ ὦ ἄναξ Δωρικῶς, ὀξύνεται καὶ οὐ περισπᾶται· τὸ γὰρ ᾱ οἱ Δωριεῖς εἰς ω̄ τρέπουσι, τὸν ἄνθρωπον ὤνθρωπον λέγοντες, καὶ τὸ ἄναξ ὤναξ, καὶ τὰ ὅμοια οὕτως. εἰ δ' ἔστιν Ἀττικὴ συναλοιφὴ ἀντὶ τοῦ ὦ ἄναξ, περισπᾶται· καὶ πρὸ τοῦ ν̄, ψιλὴν, ἀντὶ τοῦ ἐκβληθέντος ᾱ. ὦλλοι δὲ ἀντὶ τοῦ οἱ ἄλλοι, τῆς νεωτέρας Ἰάδος ἐστὶ συναλοιφή. διὸ μέμφονται Ζηνοδότῳ εἰπόντι, ὦλλοι μὲν γὰρ θεοί τε καὶ ἀνέρες. οὐ κέχρηται γὰρ ταύτῃ Ὅμηρος. ἔστι δὲ καὶ Ἰωνικὸν τὸ ὤνθρωπος, καὶ ὤριστος. οἶμαι δὲ τοῦτο ποιεῖν αὐτοὺς ἐκ συναλοιφῆς ἐπὶ μόνων τῶν εὐθειῶν καὶ κλητικῶν, ὥσπερ οἱ Ἀττικοὶ ποιοῦσιν. Ἡρόδοτος ἐπὶ τῆς κλητικῆς οὕτω φησὶν, ὤνθρωπε, μὴ κτεῖνε Κροῖσον. καὶ ἀλλαχοῦ, ὦναξ Ἡράκλεις, ἀντὶ τοῦ ὦ ἄναξ. καὶ Ὅμηρος·

λοῖσθος ἀνὴρ ὤριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους,

ἀντὶ τοῦ ὁ ἄριστος.

316. Ibid. lin. 39. p. 1839,1. et 1891,58. Cf. Maittair. de dial. p. 136. ed. Sturz.

ὦλλοι μὲν γὰρ θεοί τε καὶ ἀνέρες] R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 200. μὲν ῥα monet legendum, quod nemo non videt.

Ἡρόδοτος] 1,85.

Ὅμηρος] Iliad. ψ, 536.

317. ῼΠΕΣ· ὀφθαλμοὶ, οἷον ὀπαί τινες οὖσαι τῆς ψυχῆς, δι' ὧν τὸ κατάστημα τῆς ψυχῆς θεωρεῖται. ὅθεν καὶ ὑπώπια· ἢ ὅτι ὀπῇ καὶ τρήματι ἐοίκασιν. Ὅμηρος δὲ οὐ μόνον τὴν ὄψιν λέγει, ἤτοι τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλὰ τὴν ὅλην πρόσοψιν τοῦ σώματος· ἥτις καὶ αὐτὴ ἀπὸ τῆς ὄψεως λέγεται, καθὰ καὶ τὸ μέτωπον, καὶ τὸ πρόσωπον. ὅτι δὲ τὸ πᾶν τοῦ κάλλους οἱ ὀφθαλμοί εἰσι, δηλοῖ καὶ ὁ εἰπὼν, ὅτι

διά καλῶν γὰρ ὀμμάτων
αἴσχιστα Τροίαν εἷλε τὴν εὐδαίμονα·

ἴσως δὲ τὸ εἰς ὦπα, οὐδὲ μόνον τὸ πρόσωπον δηλοῖ, ἀλλὰ τὴν ὅλην φυὴν τοῦ σώματος ἐκ τοῦ προσώπου φυσιογνωμονῶν. σαφέστερον δὲ τὸ κάλλος τῆς Ἑλένης ἔδειξεν ὁ εἰπὼν Τραγικὸς, ἣν καλλίστην ὁ χρυσοφαὴς ἥλιος αὐγάζει. καὶ ὤπια, τὰ ὀφρύδια.

318. ῼΡ· ἐκ τοῦ ὄαρ, περισπωμένως, ὡς ἔαρ

317. Usque ad verba *τρήματι ἐοίκασιν* Phav. h. v. p. 1893,36. Edidit Villois. ad Apollon. p. 877. Cf. Sturz. ad Orion. Etym. p. 169.

οἷον ὀπαί τινες οὖσαι τῆς ψυχῆς] R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 200. „Eandem loquendi formam usurpavit Gauricius de sculptura, p. 51. *oculi tanquam conspicillares animorum nostrorum fenestras natura esse voluit.*"

ὁ εἰπὼν] Euripides Hec. 446,47. Alter Tragici locus est eiusdem fabulae v. 638,39.

318. Multo breviora Phav. v. *ὄρεσσι* p. 1895,2. Edidit Villois. ad Apollon p. 879.

ἦρ· ἡ γυνή. καὶ πληθυντικῶς, ὦρες, οὗ ἡ δοτικὴ ὤρεσιν, ὡς ἄνδρεσι. καὶ ὤρεσιν ἀμυνέμεν, τουτέστι γυναιξίν. γίνεται ἐκ τοῦ ἀείρω, τὸ ὁμοῦ εἴρω καὶ συζευγνύω· ὡς τὸ, σὺν δ' ἤειρεν, ἤγουν συνέζευξε, συνέδησεν. ἐξ αὐτοῦ ῥηματικὸν ὄνομα ἄορ, ἡ συνεζευγμένη καὶ ὁμοῦ οὖσα τῷ ἀνδρὶ γυνή. διὰ δὲ τὴν πρὸς τὸ ξῖφος συνέμπτωσιν μετατεθὲν τὸ α, γέγονεν ὄαρ. ἐξ οὗ καὶ ἁπλῶς ὀαρίζω, τὸ σύνειμι, καὶ οἷον συνέζευγμαι, καὶ ὁμιλῶ· καὶ ὀαριστὺς, ἡ ὁμιλία· καὶ ὀαριστὴς, ὁ ὁμιλητής. καὶ ξυνάορος, κατὰ τὴν Τραγῳδίαν, ἡ γυνὴ, καὶ ὁ ἀνήρ. καὶ ξυ-

ὤρεσιν ἀμύνεμεν] Habes in Iliad. ε, 486. καὶ ἀμυνέμεναι ὤρεσσι. Mox Villois. αἴρω pro εἴρω, quod etiam Phav. servat.

σὺν δ' ἤειρεν] Iliad. κ, 499. Pro ἤγουν, quod statim sequitur, Villoisonus οἷον, quem ideo castigavit Bredovius *Epistol. Paris.* p. 56.: etiam Phav. ἤγουν. Cuius confusionis in transcursu iuvat aliud exemplum adnotare e Scholio Philostrati Heroicorum, quod Boissonadus e cod. Paris. 1696. ita edidit: περίεστι γὰρ καὶ σύκων] ἀντὶ τοῦ περιουσία ἐστὶ, ἤγουν * περίεστί μοι χρημάτων: at oportebat eum, ita ipsum loco haerentem, ut apposito post ἤγουν asterisco aliquid excidisse significaret, οἷον corrigere, quod ipsum alius codex Paris. 1699. liquide praestat. Alio modo oblitteratum habes οἷον in Apollonii Lex. Hom. p. 283. ed. Toll. ubi editur: ἘΠΙΓΡΆΜΒΗΝ. οἷον ἐπικαταξύσαι. E quo Apollonii loco voce ἐπικαταξύω Lexica augentur.

κατὰ τὴν τραγῳδίαν] Eumathius de amor. Ism. 10. p. 440. ed. Lips. καὶ ταῦτα προσφόρως κατετραγῴδησα λίγων: ubi unus codicum meorum Paris. καὶ τοῦτο προσφόρως κατὰ τὴν τραγῳδίαν ἔλεγον. At Eumathio verbum illud familiarissimum est: v. 5. p. 178. 6. p. 240. 7. p. 310. 316. 10. p. 440. 454.

νωρὶς, ἡ συζυγία τῶν ἵππων. καὶ τέτρωρον, τὸ τετράζευκτον. καὶ τέτρωρες ἵπποι ἐν Ὀδυσσείᾳ.

319 ὮΤΑΝ· ὦ οὗτος, ὦ τάλαν, ὦ μέλεε. ταῦτα παρὰ τοῖς νεωτέροις ὑπὸ τῶν γυναικῶν λέγεται μόνον· παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς, καὶ ὑπ' ἀνδρῶν. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ πλήθους φασὶ τὸ ὦ-ταν, ὡς παρὰ Κτησιφῶντι. οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὴν πρωτὴν συλλαβὴν περισπῶσι, τὴν δὲ δευτέραν βαρυτονοῦσι. καὶ βέλτιον οὕτως. ἀδύνατον γὰρ μίαν λέξιν εὑρεθῆναι δύο ἔχουσαν περισπωμένας. Δείναρχος δὲ τὸ πλῆρες εἶναι φησὶν, ὦ ἔταν· ἀγνοῶν ὡς ἀπὸ τοῦ ἔτης ἡ κλητική ἐστιν ἔτα, καὶ Δωρικῶς ἔταν. σημαίνει δὲ τὸν συνήθη καὶ φίλον.

320. ὨΤΕΙΛΗ· κυρίως μὲν τραῦμα, τὸ ἐκ τοῦ οὐτάσαι ὅ ἐστιν ἐγγύθεν τρῶσαι. Ὅμηρος δὲ

Postremum Eumathii locum emendatiorem hic adscribo e codd. Paris. Reg. 2895. 2897. 2914 2915. et Vaticano uno: ταῦτα δὴ ταῦτα Διάντεια μήτηρ ἐμὴ καὶ λίαν ἐλεεινῶς κατετραγῴδει. Cf. Schmidt *Tausend Griechische Wörter* p. 23.

τέτρωρες ἵπποι ἐν Ὀδυσσείᾳ] At ibi hodie editur ν, 81. τετράοροι ἄρσενες ἵπποι.

319. Phav. h. v. p. 1898,29. Cf. Etym. Gudian. p. 583,28. Pierson. ad Moer. p. 323. Sturz. ad Orion. Etym. p. 170.

ἐπὶ τῶν γυναικῶν] Vulgo hoc loco et mox ὑπὸ, quod cum ἐπὶ utroque loco commutavimus.

ὡς παρὰ Κτησιφῶντι] Ruhnkenius ad Timaeum p. 282. ὡς παρὰ Νικοφῶντι legi iubet.

320. Phav. h. v. p. 1898,38. Edidit Villois. ad Apollon. p. 879. sq.

ἐν τῷ δ τῆς Ἰλιάδος, τὸ ἐκ τῆς βολῆς οὕτως ἐκάλεσε. καὶ μὴν καὶ ἄλλην διαφορὰν οἶδε τοῦ οὐτάσαι καὶ τοῦ βαλεῖν, ὡς ἀλλαχοῦ φαίνεται. διαφέρει δὲ οὐλῆς ὠτειλή· ὅτι ὠτειλὴ μὲν, αὐτὸ τραῦμα· οὐλὴ δὲ, τύλος, ἢ τύπος, θεραπευθέντος τοῦ τραύματος. τὸ δὲ λέγειν ὠτειλὴν οὐταμένην, τρόπος ἐτυμολογίας ἐστί. παρὰ τὸ οὐτάζω γὰρ ὠτειλή· τὸ μὲν ω μέγα ἔχουσα Δωρικῶς, τὸ δὲ δίφθογγον κατὰ Βοιωτούς. ὀξύνεται δὲ κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς λη θηλυκὰ μονογενῆ διφθόγγῳ παραληγόμενα ὀξύνεται, εἰ μὴ ἔχει ἔννοιαν συνθέσεως, ὡς τὸ δείλη, σύνθετον ὂν παρὰ τὸ ἐνδεῖν τῇ ἕλῃ. ἔστω δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα, αὐλή· ὠτειλή· ἀπειλή· οὐλὴ, παρὰ τὸ οὐλεῖν, τὸ ὑγιαίνειν.

321. ὨΦΈΛΙΜΟΝ· τὸ ὠφέλειαν ἐμποιοῦν. τὰ γὰρ εἰς μος, τὰ μέν εἰσιν ἐνεργητικὰ, οἷον ὠφέλιμος· τὰ δὲ παθητικὰ, οἷον τρόφιμος, ὁ τρεφόμενος ὑπό τινος. καὶ πάλιν τὰ μὲν αὐτῶν εἰσὶ δυνάμει, οἷον ἰάσιμος, ὁ δυνάμενος ἰαθῆναι· τὰ δὲ ἐνεργείᾳ, οἷον ἀοίδιμος, ὁ ἀεὶ ᾀδόμενος καὶ ὑμνούμενος.

322. ὯΧΡΟΣ· ἡ ὠχρίασις, καὶ προπερισπᾶ-

ἐν τῷ δ] Cod. et Phav. γ'; locus Iliadis autem est δ, 140. ubi v. Schol. Mox ὠτειλὴν οὐταμένην habes Iliad. ξ, 518.

διφθόγγῳ παραληγόμενα] Addidit haec e Phav. Burneius. Dein Cod. et Phav. ὕλῃ pro ἕλῃ.

321. Phav. h. v. p. 1899,31. Thomas M. h. v. p. 935.

322. Phav. h. v. p, 1900,25. Edidit Villois. ad Apollon. p. 881.

ται εἰς ἀποφυγὴν τοῦ ἐπιθέτου. τὸ γὰρ ἐπίθετον ὠχρός ἐστιν ὀξυτόνως· ἢ ὡς ὑπερτεθὲν καὶ συναιρεθὲν ἐκ τοῦ ἄχροος. ἢ ὅτι τὰ εἰς ος δισύλλαβα μονογενῆ ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ ω, μὴ προςκειμένου τοῦ ι, βαρύνεται, οἷον ὦρος, ὦμος, ὦνος. τὸ δὲ ᾠδὸς ὀξύνεται, διότι τὸ ι προςγράφεται εἰς τὴν ἀρχουσαν. σημαίνει δὲ τὸ ὦχρος καὶ εἶδος ὀσπρίου, ἀπὸ τοῦ χρώματος.

323. "ΩΨ· ἡ ὄψις, παρὰ τὸ ὄπτω, τὸ βλέπω, οὗ ὁ μέλλων ὄψω, ἀποβολῇ τοῦ ω, καὶ αὐξήσει, ὤψ. σημαίνει δὲ τρία. δύο διὰ τοῦ ω μεγάλου, τὸ πρόσωπον, καὶ τὸν ὀφθαλμόν. σημαίνει δὲ καὶ κύριον ὄνομα, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ, Ὦπος θυγάτηρ. σημαίνει δὲ καὶ τὴν φωνὴν, διὰ τοῦ ο μικροῦ.

323. Phav. h. v. p. 1900,31. Etym. M. p. 826,16. Edidit Villois. l. c. p. 877. Odysseae mox laudatae locus est, α, 529.

ἈΡΧΗ' ΤΩ͂Ν ῬΗΜΑ'ΤΩΝ.

Α.

1. ἈΒΑΚΙ'ΖΩ· ἀντὶ τοῦ ἡσυχάζω, γίνεται ἀπὸ τοῦ ἀβακῶ, ὡς παρ' Ἀνακρέοντι· ἐγὼ δὲ μισέω πάντας, οἳ χθονίους ἔχουσι ῥυθμοὺς, καὶ χαλεποὺς μεμαθήκασιν, ὡς μεγίστη τῶν ἀβακιζομένων. ἀντὶ τοῦ τῶν ἡσυχίων, καὶ μὴ θορυβουμένων.

2. ἈΒΡΟΤΑ'ΖΩ· τὸ ἁμαρτάνω. Ὅμηρος, μή πως ἀβροτάζωμεν ἀλλήλοιν. κυρίως ἐπὶ τῶν τοξοτῶν, τὸ βροτοῦ ἀποτυχεῖν, ὡς ἐν πολέμῳ.

3. ἈΓΑ'ΑΣΘΑΙ τρία σημαίνει. τὸ θαυμάζειν· τὸ φθονεῖν· καὶ τὸ μισεῖν. Ὅμηρος ἀγαίεσθαι καὶ ἄγασθαι εἶπεν ὡς ταὐτὰ ὄντα. ἔστι δὲ

1. Phav. h. v. p. 3,58. Anacreontis locus inter fragmenta hodie exstat XXXV. p. 368. ed. Fischer., multis modis a V. D. tentatus.

2. Phav. h. v. p. 7,33. Homeri locus est Iliad. κ, 65.

αὖθι μένειν, μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιϊν,

unde Codicis scripturam a Burn. repetitam ἀβροτάζωμεν ἀλλήλοις correxi.

3. Phav. h. v. p. 8,42.

Ὅμηρος ἀγαίεσθαι] Occurrit verbum Odyss. υ, 16. Sequentia καὶ ἄγασθαι Philemoni e Phav. reddidit Burneius.

τὸ ἀγάω πρωτότυπον τοῦ ἀγαίω· καὶ ἀγάασθαι παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἐκπλήττεσθαι, ἐπίτασίς τις τοῦ θαυμάζειν.

4. ἈΓΆΓΩΣΙ λέγομεν· καὶ οὐκ ἄξωσι. καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, ὁ μὲν πρῶτος ἀόριστος, καὶ οἱ ἐξ αὐ-

4. Phav. h. v. p. 8,49. Thom. M. p. 4. Bern. De h. v. plura Lexicon ineditum cod. Paris. Reg. 2562. fol. 210. *verso*: Ἄγομαι παθητικῶς ἀντὶ τοῦ φέρομαι, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης [Nub. 242.]

ἄγομαι, φέρομαι τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι.

καὶ ἄγομαι τὸ παιδεύομαι, ὡς καὶ Ξενοφῶν [Mem. 4, 1,3], καὶ κύνας καλῶς ἀχθείσας. καὶ ἄγομαι, μὲν παθητικῶς λεγόμενον, ἐνέργειαν δὲ δηλοῦν, οἷον ἄγομαι χάριν, ἀντὶ τοῦ λαμβάνω, ὡς καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ [1,9.]

αἴκα τ' αἱ μῶσαι τὰν οἴιδα δῶρον ἄγονται.

καὶ ἄγομαι γυναῖκα, ἀντὶ τῶ εἰς γάμον ἄγω, ἐπὶ ἐνεργείας, ὡς καὶ Λιβάνιος· ἣν ἀπολωλυίας αὐτῷ τῆς πόλεως Νικομηδ... [supple Νικομήδης] ἄγεται. Ἀνάγω τὸ παιδεύω καὶ διδάσκω, οἷον ἀνάγει τὸν παῖδα ὁ παιδαγωγός. καὶ ἀνάγει ὁ κυβερνήτης τὴν ναῦν, ὅταν ἀπὸ λιμένος ἐπὶ πέλαγος ἀφ.... ἀνάγω καὶ τὸ ὑπομιμνήσκω, οἷον ἀνάγει τῷ βασιλεῖ περὶ αὐτοῦ. ἀνάγω καὶ τὸ εἰς ὕψος ἄγω, οἷον ἀνάγει ταύτην τὴν ὑπόθεσιν, ἀντὶ τοῦ ἀφ' ἡμῶν.... Κατάγω τὸ [lege τὴν] εἰς τὸν λιμένα ναῦν, ἐνορμίζω, ὡς καὶ Δημοσθένης· καὶ ἐπὶ Θετταλίαν τὰς ναῦς κατάγοντες ἔτυχον Ἀνδροκλεῖ· ἀφ' οὗ ὄνομα καταγωγὴ, ἡ ἐπὶ τὸν λιμένα προσόρμισις. κατάγει καὶ τὸ καταβιβάζει κυρίως ἀπὸ φυγῆς ὑπερορίας εἰς τὴν.... Διάγει δὲ διατρίβει, ἀμετάβατον, ὡς καὶ παρὰ Ξενοφῶντι· μετὰ δὲ τὴν μάχην εἰς ταλίαν [Phavor. v. διάγει p. 481,22. Ἰταλίαν] ἐλθόντες διῆγον ἡσυχῇ [de quo Xenophontis loco cf. Sturz. *Lex. Xen.* T. 1. p. 676] διάγει καὶ τὸ διαβιβάζει μεταβατικῶς αἰτιατικῇ συντασσόμενον, οἷον διάγει τὸ στράτευμα ὁ στρατηγός. καὶ Λιβάνιος· διῆγε μὲν οὖν ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τοὺς Πέρσας τὸ στράτευμα. Μι-

αὐτοῦ, ἄχρηστοι τοῖς λογογράφοις· ὁ δεύτερος δὲ ἀόριστος, καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ χρόνοι, ἐν χρήσει.

τάγει τὸ μεθιστᾷ καὶ μεταβιβάζει καὶ μετακινεῖ, οἷον μετάγω σε τῆς γνώμης, ἢ τῆς ὁρμῆς, ἀντὶ τοῦ ἀναπείθω· καὶ μετάγω τὸ δεξιὸν κέρας ἐπὶ θάτερον, ὡς παρὰ Ξενοφῶντι [quem locum deprehendere adhuc non potui] ἀντὶ τοῦ μεθιστῶ. Παράγει τι, ἀντὶ τοῦ εἰς μέσον ἤχθη· καὶ παράγει τὸ φενακίζει καὶ ἐξαπατᾷ, ὅθεν καὶ εὐπαράγωγος, ὁ εὐεξαπάτητος, ὡς καὶ Λιβάνιος· δέος γάρ ἐστιν ὦ ἄνδρες δικασταί, μὴ τῇ τούτου σοφίᾳ παραχθέντες, ἀντὶ τοῦ φενακισθέντες καὶ παρακρουσθέντες· καὶ Ἀριστείδης· οὐκ ἐφῶ τοῖς βουλομένοις παράγειν. Ἐπάγει τὸ ἐπιφέρει, μετὰ τὸ πρῶτον καὶ ἄλλο τι, ἢ λόγον ἢ ὕβριν ἢ ἕτερόν τι δευτέραν σχέσιν ἐμφαῖνον, οἷον, προλέγει τις τινὰ ὁτιοῦν· εἶτα ἐπάγει. ἐπάγει καὶ τὸ ἐπιτίθησι κατά τινος πληγάς, ὡς καὶ παρὰ Λουκιανῷ· ἐπῆγε γάρ μοι πολλὰς πληγὰς ἐν βίᾳ, ἀντὶ τοῦ ἐπετίθει καὶ προσέτριβε. Περιάγει τὸ περιέρχεται καὶ περινοστεῖ, ἀμετάβατος, ὡς καὶ παρὰ Λιβανίῳ· περιῆγε πλανώμενος ἐν Θήβαις. περιάγει καὶ τὸ ἐν κύκλῳ ἕτερον ἄγει, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης· περίαγε νῦν τὸν τράχηλον. [in toto Aristophane quod his verbis conferri possit nihil inveni praeter Pac. 683, τὴν κεφαλὴν ποῖ περιάγεις]. Ἀπάγει τὸ μακρὰν πέμπει, καὶ εἰς τοὔπισω κομίζει καὶ ἀντιστρέφει· καὶ ἀπάγει μετὰ αἰτιατικῆς, ἐλλειπτικῶς τῆς αἰτιατικῆς λαμβανομένης, οἷον ἀπάγω τῆς ὁδοῦ ταύτης, ἐμαυτὸν δηλονότι, ἀντὶ τοῦ ἐκτρέπομαι καὶ τὴν ὁδὸν ταύτην ἐῶ· καὶ παρὰ Συνεσίῳ· ἄπαγε τοῦ νόμου, ἀντὶ τοῦ κατάλειψον, ἄφες. Ὑπάγει τὸ ἠρέμα καὶ κατὰ μικρὸν ἄπεισιν· ὑπάγει καὶ τὸ ὑποβάλλει καὶ ὑποτίθησιν, οἷον ὑπάγει σοι λογισμοὺς ὁ ἐχθρός, ἀντὶ τοῦ ὑποβάλλει· καὶ ὑπάγει τὴν κρηπῖδα τῷ τοίχῳ, ἀντὶ τοῦ ὑποτίθησιν. Ἐνάγει καὶ τὸ κινεῖ καὶ τὸ διεγείρει καὶ παροξύνει· καὶ ἐνάγει τὸ διώκει ἐπὶ δικαστηρίῳ. Εἰσάγει τὸ ἐμβιβάζει, οἷον εἰσάγει ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα εἰς δικαστήριον. Ἐξάγει τὸ ἐκβάλλει, οἷον ἐξάγει τῆς πόλεως τὸν στρατόν. Συνάγει τὸ συναθροίζει, ἐπὶ τῶν ὀφρύων ἐμφατικωτέρως, οἷον συνάγει τὰς ὀφρῦς. Προσάγει τὸ οἰκειοῦται καὶ προσφέρει ἕτερον ἑτέρῳ· καὶ προσάγει τὸ προσέρχεται, ἀμετάβατον. Προάγει τὸ εἰς τοὔμπροσθεν ἄγει, ἢ εἰς τὸ ἔμπροσθεν ἔρχεται.

5. ʼΑΓΑʹΖΕΙ· ἀντὶ τοῦ ἀγανακτεῖ, βαρέως φέρει· θαυμάζει· φθονεῖ· λυπεῖται. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀγῶ τὸ ἀγάζω, ὡς σκεδῶ σκεδάζω, ἐξ οὗ ἔτι τὸ ἄγημι καὶ ἄγαμαι.

6. ʼΑΓΑΠΩ· τὸ φιλῶ, αἰτιατικῇ συντάσσεται, οἷον ἀγαπῶ τοὺς φίλους, ἀγαπῶ σε πλέον τούτων. ἀγαπῶ δὲ, τὸ ἀρκοῦμαι, δοτικῇ· ὡς παρὰ Λυσίᾳ·

5. Phav. h. v. p. 8,52.

φθονεῖ] In transcursu Hesychii glossam hnc facientem emendo, ubi vulgatur T. 1. p. 55. ʼΑΓΑΣΣΙʹΣ· ὁ φθόνος, σφαῖρα: quae postrema vox cum ἔχθρα commutanda videtur; quam coniecturam iis, qui MSS. tractarint, non temerariam spero visuram. Eadem vox etiam alibi male irrepsit, sine haesitatione expellenda ex Etymol. Gudian. p. 21,19. collatis Hesychio v. αἶζα T. 1. p. 168. cum Alberti nota, Larchero ad Orion. Etym. p. 67. et Sturzio ibidem p. 185.

6. Id. h. v. p. 11,45. Cf. Lexicon in Bekkeri *Anecd. Graec.* T. 1. p. 129.

ἀγαπῶ δὲ, τὸ ἀρκοῦμαι, δοτικῇ] Cf. de h. v. significatione Schulz. ad Lycurg. in Leocr. p. 83. Baehr. in *Creuzeri Meletem.* fasc. 2. p. 18. sq. Sequens statim Lysiae locus est in Epitaph. T. 5. p. 82. Reisk., cui hoc e Philemonis testimonio restituas δουλώσασθαι, Codd. Barocc. et August. bene firmatum, quod Reiskius temere neglexit. Canonem enim illum veterum Grammaticorum de Futuri Infinitivo post verba sperandi, exspectandi unice usurpando V. D. dudum exploserunt, etiam Aoristi Infinitivo locum suum iure vindicantes: v. Matthiae. Gr. Gr. §. 506. p. 707. d'Orvill. ad Chariton. p. 221. ed. Lips. Wunderlich. ad Demosth. de coron. p. XV. sq. Porson. ad Eur. Orest. 929. Schaefer. Indic. Odysseae T. 3 p. 166. Baehr. l. c. p. 11. sq. Lobeck. Parerg. ad Phrynich. p. 756. Igitur ne multa hic congeram, unum Euripidem cito, in cuius Hipp. 1007. miror Matthiaeum Valckenario obsequutum εἰκάσειν pro εἰκᾶσαι edidisse.

ὁ γὰρ τῆς Ἀσίας βασιλεὺς οὐκ ἀγαπῶν τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς, ἀλλὰ ἐλπίζων τὴν Εὐρώπην δουλώσασθαι, ἔστειλε πεντήκοντα μυριάδας στρατιάν.

7. ἈΓΝΟΩ͂ αἰτιατικῇ συντάσσεται, οἷον ἀγνοῶ τοῦτο τὸ ῥῆμα, σημαίνει δὲ τὸ καθόλου καὶ παντελῶς μηδὲν εἰδέναι, οἷον ἀγνοεῖ τὴν ἀδικίαν. ἀμφαγνοῶ δὲ, τὸ ἔν τισι διστάζω.

8. ἈΓΟΡΩ͂ περισπᾶται. τὰ γὰρ εἰς ρῶ λήγοντα ῥήματα τῷ ō παραληγόμενα περισπῶνται, οἷον δημηγορῶ, ἀλληγορῶ, ἐγρηγορῶ, συνηγορῶ, κατηγορῶ, μακρηγορῶ.

9. ἈΔΙΚΩ͂ ΣΕ ἈΔΙΚΙ´ΑΝ, λέγομεν, ΜΕΓΑ´ΛΗΝ: ἘΡΩ͂ ΣΟΥ͂ ἜΡΩΤΑ ΔΡΙΜΥ´Ν. πάντα γὰρ τὰ ῥήματα καὶ μεταβατικὰ καὶ ἀμετάβατα προσηγορικοῖς ὀνόμασι συντασσόμενα, ἐξ αὐτῶν τῶν ῥημάτων παραγομένοις, αἰτιατικῇ προσφερόμενον ἔχουσι τὸ τοιοῦτον ὄνομα· προσλαμβανομένων δηλονότι τοῖς τοιούτοις προσηγορικοῖς καὶ

7. Phav. h. v. 22,53.

ἀμφαγνοῶ] Hanc verbi usitatioris *ἀμφιγνοεῖν* formam a Schneidero Lex. Gr. proscriptam Graecitati quamvis recentiori restituunt praeter hunc Grammatici locum librarius cod. Paris. Xenoph. Anab. 2, 5,33. (v. ibi Schneid.), Scholiasta Platonis, Sophist. p. 228. E.

8. Phav. h. v. p. 25,22.

9. Id. h. v. p. 36,26.

παραγομένοις] Recte ita Burn. pro *παραγόμενα*, quod etiam Cod. et Phav. servant.

ἐπιθέτων. μεταβατικὰ μὲν, οἷον ἀδικῶ σε ἀδικίαν μεγάλην. ἰδοὺ γὰρ ἡ ἀδικία ἐκ τοῦ ἀδικῶ προσηγορικόν ἐστι. τὸ δὲ μεγάλην, ἐπίθετον. ἀπειθῶ σοι ἀπειθίαν ἀθεράπευτον. καὶ ἐν τοῖς παθητικοῖς· ἀδικοῦμαι ἀδικίαν περιφανῆ· ἀμελοῦμαι ἀμέλειαν οὐ μικράν. ἀμετάβατα δὲ, οἷον γηρῶ γῆρας σεμνόν. δυστυχῶ δυστυχίαν ἀνήκεστον· βιῶ βίον φιλόσοφον. εἰ δὲ ὡς ὀργάνῳ χρώμεθα τῷ τοιούτῳ προσηγορικῷ, κατὰ δοτικὴν αὐτὸ τότε τρέπομεν, οἷον πλήττω σε ῥάβδῳ, ὁπλίζομαι ὅπλοις.

10. ΑἹΡΟΥ͂ΜΑΙ· τὸ προαιροῦμαι. τὰ προαιρετικὰ ῥήματα δύο συντάξεις ἔχουσι· μίαν μετὰ ἀπαρεμφάτου, οἷον αἱροῦμαι λέγειν, ἐθέλω γράφειν, βούλομαι σπουδάζειν, καὶ τὰ ἑξῆς· ἑτέραν δὲ μετὰ ἐγκλίσεως, οἷον ἐθέλεις ἵνα γράφω, βούλει ἵνα σπουδάζω, καὶ τἄλλα ὡσαύτως. ταύτας τὰς δύο συντάξεις ὁ Ποιητὴς ἐν μιᾷ ἐννοίᾳ τιθεὶς φησιν·

ἢ ἐθέλεις ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃ γέρας, αὐτὰρ ἔμ' αὔτως ἧσθαι δευόμενον;

11. ἈΙΣΘΆΝΟΜΑΙ· τὸ νοῶ, μετὰ μετοχῆς, οἷον αἰσθάνομαι φερόμενος ἔξω τοῦ καιροῦ. εἰ δὲ πρὸς ἕτερον πρόσωπον, μετὰ αἰτιατικῆς συντάσσεται, οἷον αἰσθάνομαί σε ποιοῦντα τόδε. αἰσθάνομαι, τὸ αἴσθησιν λαμβάνω, οἷον αἰσθάνομαι καλῆς ᾠδῆς

10. ὁ Ποιητὴς] Iliad. α, 135. 132.
11. Phav. h. v. p. 76,25.

ἀλλοτρίᾳ τραπέζῃ. αἰσθάνομαι τόδε καὶ τοῦδε. καὶ αἰσθάνομαί σε ποιοῦντα τόδε.

12. ᾽ΑΚΟΤ῍Ω ΣΟΤ῀· γενικῇ καὶ ἀκούω σοῦ τῶν λόγων. τὸ ἀκούω τοῦ ἀκροῶμαι διαφέρει. τὸ γὰρ ἀκροᾶσθαι τὴν σπουδὴν τοῦ ἀκοῦσαι ἐμφαίνει τὸ ἀκούειν δὲ, τὴν αἴσθησιν μόνον τῆς ψυχῆς. ἰστέον ὅτι οἱ ᾽Αττικοὶ, ῥημάτων τινῶν ἐνεργητικῶς γραφομένων τῶν ἐνεστώτων, οἷον ἀκούω, ἐπαινῶ, γελῶ, θαυμάζω, γινώσκω, καὶ ἕτερα, τοὺς μέλλοντας ἐνεργητικῶς οὐκ ἐκφέρουσιν, ἀλλὰ μέσως. οὐ γὰρ ἀκούσω φασὶ, καὶ ἐπαινέσω, ἀλλὰ ἀκούσομαι, καὶ ἐπαινέσομαι, καὶ γνώσομαι.

13. ᾽ΑΛΗ῍ΛΙΦΑ, ᾽ΗΛΗΛΙ῍ΦΕΙΝ· ᾽ΑΓΗ῍ΟΧΑ, ᾽ΗΓΗΟ῍ΧΕΙΝ ᾽Αττικοί εἰσιν ὑπερσυντελικοί. ὅτε ὁ ᾽Αττικὸς παρακείμενος ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος, τότε αὐξάνει τὴν ἄρχουσαν ὁ ὑπερσυντελικός. σεσημείωται δὲ ἐν τοῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένοις ὁ ἐληλύθειν ὑπερσυντελικός. οὐκ αὐξάνει γὰρ τὴν ἄρχουσαν. καὶ ὁ ἐώλπειν, καὶ ὁ ἐώργειν, καὶ ὁ ἐῴκειν, τῆς πρώτης συλλαβῆς συσταλείσης εἰς τὸ ε̄, τῆς δευτέρας ἐκταθείσης εἰς τὸ ω̄ μέγα.

14. ᾽ΑΛΙΝΔΕΙ῍ΣΘΑΙ· κυλίεσθαι. ἔστι πρῶτον κυλίω, καὶ τροπῇ τοῦ ῡ εἰς ᾱ, καὶ ἀποβολῇ

12. Phav. h. v. p. 96,26.

13. Breviora idem h. v. p. 113,46.

καὶ ὁ ἐῴκειν] E Phav. καὶ ὁ Burneius addidit.

14. Phav. h. v. p. 116,24. Aristophanis locus est Nub. 32.

τοῦ κ, ἀλίω, ἀλίσω, ἤλισα, ἀλίσαι. Ἀριστοφάνης·

ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε,

ἀντὶ τοῦ κυλίσας. τὸ δὲ ἀλίω γίνεται ἀλίνδω, ὡς κυλίνδω, καὶ ἐν περισπωμένῃ τάσει ἀλινδῶ, ἀλινδήσω· ὅθεν καὶ ἀλινδήθρα, ἡ κυλίστρα.

15. ἉΛΊΣΚΕΤΑΙ· γενικῇ συντάσσεται· ἔστιν ὅτε παρ' Ἀττικοῖς καὶ δοτικῇ. ἀλίσκομαι, ἐνεστώς· ἡλισκόμην, παρατατικός· ἀλώσομαι, μέλλων· ἑάλωκα, παρακείμενος· ἑάλων, ἀόριστος δεύτερος. ἀλίσκω σημαίνει καὶ τὸ ἀγρεύω, κυρίως μὲν ἐπὶ θαλάσσης, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων. ἀναλίσκω δὲ, τὸ δαπανῶ· ὅθεν καὶ τὸ καταναλίσκω.

16. ἈΛΛΑΤΤΟΜΑΙ ΤΟΥ͂ΔΕ ΤΟ͂ΔΕ· ἤγουν διὰ τοῦδε, ὡς τὸ ὠνοῦμαι τόδε τοῦδε. ἐναλλάττειν δὲ, τὸ μετατιθέναι τὴν τάξιν ἀντιστρόφως· ὅθεν καὶ ἐναλλὰξ ἐπὶ τῶν ποιούντων ἐναντίως λέγεται.

15 Phav. h. v. p. 117,34.

16 Phav. h. v. p. 122,3.

ἈΛΛΑΤΤΟΜΑΙ — ἤγουν διὰ τοῦδε] De hoc Genitivi usu, ubi vulgo ἀντὶ supplent, post alios egregie disputavit iuvenis praestantissimus mihique amicissimus F. W. Ullrich in Notis ad Platonis Menon. p. 94. C. (Vier Platonische Gespräche u. s. w. p. 191.) Vide etiam supra §. 49.

ἐναλλάττειν δὲ] In Cod. est γὰρ, quod Burn. correxit: Phavorinus neutrum habet.

ἐναλλὰξ] Voce usus est Aristides Orat. Plat. T. 2. p. 259.,

17. ῎ΑΛΛΟΜΑΙ· τὸ πηδῶ, δασύνεται. ἆλτο δὲ, εἰ καὶ ἀπ' αὐτοῦ, ψιλοῦται· τάχα μὲν καὶ ὡς Αἰολικόν. μάλιστα δὲ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, διὰ τὴν τοῦ τ̄ ἐπιφοράν. τὸ γὰρ ᾱ λῆγον εἰς λ̄, ἐπαγομένου ἑνὸς τῶν τῆς τρίτης συζυγίας συμφώνων, ἤγουν τοῦ δ̄, ἢ θ̄, ἢ τ̄, ψιλοῦται, οἷον ἀλδαίνω, τὸ αὔξω· καὶ ἀλθαίνω, τὸ θεραπεύω· καὶ ἆλτο, ἀντὶ τοῦ ἐπήδησεν.

18. ᾽ΑΛΥΕΙΝ· τὸ ἀπορεῖν καὶ ἀδημονεῖν, καὶ οἷον ἐκλελύσθαι. ὅτι δέ ποτε καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνάπαλιν τίθεται, ἐν ἄλλοις εὑρίσκεται. ἢ ἀλύειν, τὸ χαίρειν· παρὰ τὸ ἄγαν λελύσθαι καὶ διακεχύσθαι. καὶ ἀλύειν, τὸ ἐν ἄλῃ δυσφορεῖν. σημαίνει δὲ ἐνίοτε καὶ τὸ γεγηθέναι, ἀπὸ τῆς ἀλέας καὶ διαχύσεως. ῞Ομηρος·

nec rem de lectionis varietate ἐπαλλάξ et ἐναλλαξ in Xenoph. de re equestr. 1,7. et Polluc. 1,190. crediderim ab omni parte actam iam esse.

17. Phav. h. v. p. 124,28. Loca Homeri, quae ἆλτο attinent, collegit Dammius *Lex. Hom.* p. 88.

τοῦ τ̄] Cod. et Phav. τούτων.

18. Phav. h. v. p. 129,7. Cf. Schol. Sophocl. Electr. 127. p. 157. Erf.

᾽ΑΛΥΕΙΝ· τὸ ἀπορεῖν καὶ ἀδημονεῖν] R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol. 1. p. 200. Hippocratem confert περὶ παρθεν. §. 4. ὑπὸ δὲ τῆς κακίας τοῦ αἵματος ἀλύων καὶ ἀδημονίων ὁ θυμὸς κ. τ. λ. Hanc vocis significationem illustrarunt Schol. Euripid. Orest. 267. Matth. d'Orvill. ad Charit. p. 227. Lips. Boissonad. ad Philostr. Her. p. 332.

῞Ομηρος] Odyss. σ, 332. 392.

ἢ ἀλύεις, ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην. ὅθεν καὶ δασύνεται· ψιλοῦται δ' ὅμως παρὰ πᾶσιν, ὡς ἐκ συναλοιφῆς.

19. ἉΜΑΡΤΆΝΕΙΝ δίχα μὲν προθέσεως, κοινῶς λέγεται καὶ ἀμεταβάτως καὶ μεταβατικῶς· ἀμεταβάτως μὲν, ὅτε δηλοῖ τὸ πλείω ἁμαρτίαν ἐργάζομαι, ὡς τὸ, ἥμαρτον εἰς τὸν θεόν. μεταβατικῶς δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀποτυγχάνω, συντασσόμενον γενικῇ, οἷον ἥμαρτεν τοῦ σκοποῦ. καθὸ καὶ ἡμβροτες ποιητικῶς, ἀντὶ τοῦ ἀπέτυχες. μετὰ δὲ προθέσεως, γράφεται Ἀττικῶς. μετὰ μὲν οὖν τῆς διὰ, δηλοῖ τὸ ἀποτυγχάνω, συντασσόμενον γενικῇ, καθὰ καὶ τὸ ἥμαρτον, οἷον διήμαρτον τῆς ἀξίας. μετὰ δὲ τῆς ἐκ, τὸ πταίειν, κυρίως ἐπὶ θεοῦ λεγόμενον. ὃ καὶ ἀμετάβατον, οἷον ἐξήμαρτον εἰς θεὸν, ἐξύβρισα εἰς ἀνθρώπους.

20. ἈΜΕΊΒΩ· τὸ ἀλλάττω, ὡς τὸ ἀμείβω τὸ χρῶμα. ἀμείβω καὶ τὸ πορεύομαι, ὡς τὸ ἀμεί-

19. Phav. h. v. p. 135,59., unde in seq. μετὰ δὲ τῆς ἐκ priorem voculam Philemoni pro διὰ restitui: quas praepositiones non facile in MSS. commutatas memini.

20. Id. p. 138,20.

τὸ ἀμείβω τὸ χρῶμα] Pro ἀλλάττω, quod est in Cod., Burneius Phavorini lectionem ἀμείβω reduxit: licet Eumathius de amor. Ism. 11. p. 502. τοῖς χρώμασι ἀλλάττεσθαι vere dixerit. Schol. Sophocl. Aiac. 1073. p. 419. Erf. ἐξαλλάττειν τὸ ἀμείβειν καὶ ἀλλοιοῦν, οἷον ἐξαλλάττει τις τὸ χρῶμα, ἤγουν ἀμείβει. Lexicon ined. cod. Reg. Paris. 2562. fol. 207. recto: Ἀμείβειν λέγεται καὶ ἀντὶ τοῦ ἀλλάττειν, ὡς παρὰ Ἰουλιανῷ πρώ-

βω τὴν ὁδόν. καὶ τὸ ἀντικαταλλάσσω. ὡς καὶ Ὅμηρος·

ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβεν.

ἀμοιβαῖς γὰρ οἱ παλαιοὶ ἐχρῶντο, καὶ οὐ νομίσμασιν. καὶ παρ' Ὁμήρῳ τρανῶς τοῦτο φαίνεται. ὡς ἐν τῷ·

ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἴθωνι σιδήρῳ,
ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσσιν.

ὁ καὶ παθητικῶς παρὰ τοῖς ῥήτορσι λέγεται, οἷον ἀμείβεται τὰ ὤνια πρὸς χρυσίον, ἐπὶ πάθους λαμβανόμενον. ἀμείβομαι καὶ τὸ περιβέβλημαι, καὶ ἀμπέχομαι. καὶ ἀμείβομαί σε λόγοις, ἢ δώροις, ἀντὶ τοῦ ἀποδίδωμι καὶ ἐκτίνω, καὶ τὸ ἀντιχαρίζομαι ἐξ οὗ ἀμοιβή.

21. ἈΜΕΡΔΕΙΝ· τὸ ἀποστερεῖν καὶ ἀμαυ-

τος εἰσῄει Τιβέριος πολλὰ ἀμείβων χρώματα ὥσπερ ὁ χαμαιλέων. ἀμείβειν λέγεται καὶ ἀντὶ τοῦ διέρχεσθαι καὶ διαβαίνειν, οἷον πολλοὺς τόπους ἀμείβει, ἀντὶ τοῦ διέρχεται· ὡς παρὰ Θουκυδίδῃ. καὶ τὴν ἐν στενῷ τῶν Κορινθίων θάλατταν ἀμείψαντες. Ἐξαμείβειν δὲ τὸ ἐκφεύγειν καὶ ἀπέρχεσθαι, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ [Orest. 266. P.] εἰ μὴ χωρὶς ὀμμάτων ἐμῶν ἐξαμείψει, ἀντὶ τοῦ ἐκφύγῃ.

Ὅμηρος] Iliad. ζ, 235. In Cod. ὃς deest, a syllaba praecedenti interceptum. A verbis mox sequentibus ἀμοιβαῖς γὰρ οἱ παλαιοὶ usque ad finem edidit Boissonad. ad Philostrat. Heroic. p. 300.

ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο etc.] Iliad. η, 472. sq. In Cod. deerat καρηκομόωντες.

21. Phav. h. v. p. 139,28.

ῥοῦν· ὅ ἐστι τοῦ μέρδειν, ἤτοι τοῦ βλέπειν, ἀποστερεῖν. οὗ τὸ ἐναντίον σμέρδειν, τὸ ἄγαν βλέπειν, ὃ καὶ διὰ τοῦ ζ ζμέρδειν παρὰ τοῖς παλαιοῖς· καὶ ζμερδνὸν κυρίως τὸ τῇ ὄψει καταπληκτικόν. σημειῶσαι δὲ ὅτι οὐ μόνον τὸ ζμέρδειν, ἀλλὰ καὶ ἕτεραι λέξεις ἐν ἀρχῇ προέφερον τὸ ζ, ὡς αὐτὰς ἐν τῷ περὶ διαλέκτων εὑρήσεις. καὶ ἀμέρσαι ἀντὶ τοῦ μερίδος στερῆσαι. κυρίως δὲ ἐπὶ τυφλότητος λέγεται, ὡς τὸ, ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσεν. καὶ ἐπὶ ζοφώσεως, οἷον ὄσσε δ' ἄμερσεν αὐγὴ χαλκείη. καὶ ἀμέρσαι, ἀμαυρῶσαι. καὶ ἄμερσεν, ἀντὶ τοῦ ἄμοιρον ἐποίησεν.

22. ἈΜΥΝΕΙΝ· ἐνεργητικῶς μὲν, δηλοῖ τὸ ἀποσοβεῖν τοὺς πολεμίους, ἤτοι βοηθεῖν τοῖς πο-

ὅ ἐστι τοῦ] Fuisse suspicor ὅ ἐστι τὸ τοῦ.

τοῖς παλαιοῖς] Phav. τοῖς Ἀχαιοῖς: quem arbitror dedisse τοῖς ἀρχαίοις, quae vocabula inter se confundi ad §. 267. monitum est.

ὡς αὐτὰς ἐν τῷ περὶ διαλέκτων εὑρήσεις] Philoxeni intelligi librum, in Epimetro II. explanavimus. Phav. ὡς ἀλλαχοῦ ἱκανῶς δεδήλωται.

ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσεν] Odyss. θ, 64. Mox ὄσσε δ' [Cod. δὲ] ἄμερσεν etc. est Iliad. ν, 340., ubi ἄμερδεν hodie editur.

22. Phav. h. v. p 147,45. R. W. in *Mus. Crit. Cantabr.* vol 1. p. 128. haec ad verbum monet a Georgio Lecapeno in Villoisoni Anecd. Graec. T. 2. p. 79. not. reddi. Schol. ined. Aelian. H. A. 1,7. cod. Paris. 1698 fol. 83. *verso:* Ἀμύνω τὸ βοηθῶ καὶ ἐκδικῶ· ἀμύνομαι δὲ τὸ τιμωροῦμαι, κολάζω. Lexicon ined. SGM. cod. Paris. Reg. 177. fol. 11. *recto:* Ἀμύνεσθαι: Θουκυδίδης μὲν ἀντὶ τοῦ ἀμείβεσθαι· Σιμωνίδης δὲ ἀντὶ τοῦ χάριτας ἀποδίδοναι. Σοφοκλῆς δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπαλεξῆσαι. κυρίως γοῦν τὸ ἀμύνομαι ἐπὶ τῶν προηδικημένων καὶ ἐς μάχην με-

λεμουμένοις, συντασσόμενον αἰτιατικῇ, ὡς τὸ, ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι. καὶ τὸ πολὺν ἤμυνε τῷ σώματι κίνδυνον. παθητικῶς δὲ, ἀμύνομαι, τὸ, παθὼν ἔκ τινος δεινὰ, ἀνταποδίδωμι τὰ ἴσα, ἤτοι τιμωροῦμαι. τὸ δὲ ἀμύνειν νηυσὶ πῦρ, κατὰ τὸ πλῆρες πέφρασται. καθὰ καὶ τὸ, ἀλεξήσας κακὸν ἦμαρ. Θουκυδίδης τὸ ἀμύνεσθαι, τὸ κολάζειν, ἀντὶ τοῦ ἀμείβεσθαι. Σιμωνίδης, ἀντὶ τοῦ χάριτας ἀποδοῦναι. Σοφοκλῆς, ἀντὶ τοῦ ἀπαλεξῆσαι.

23. ἈΜΎΣΣΕΙΝ· τὸ ταράσσειν, καὶ ἑλκοῦν, καὶ ξέειν, καὶ σπαράσσειν, ποτὲ μὲν τοῖς ὄνυξιν, οἷον ἀμύττων τὰς παρειάς. ἐκ τούτου ἡ ἀμυχὴ, ὡς τὸ, ἀμυχὰς ξεσμάτων. καὶ τὸ ἄμυγμα, οἷον τὰ τῦτο κεκινημένων λέγεται· ἀμύνω δὲ ἐνεργητικῶς τὸ βοηθῶ, καὶ ἀμύνειν ἀντὶ τῦ βοηθεῖν.

ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι] Iliad. *α*, 67. *π*, 75. 80. E Cod. ediderat Burn. *λοιμὸν*, quod ad exemplar Homericum correximus, adstipulante Lexico ined. cod. Paris. Reg. 2562., ubi fol. 204. *recto* Philemonis verba fere repetuntur.

ἀλεξήσας κακὸν ἦμαρ] In Iliad. ι,251. habes *ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ*, unde Philemo corrigendus videtur. Quod enim Iliad. *υ*, 315. et *φ*, 347. legitur, a Codicis lectione nimium recedit.

Θουκυδίδης etc.] Locus Thucydidis est 1,42., unde corriguntur Suidas T. 1. p. 146. et Auctor lexici SGM. in *Bibl. Coislin.* p. 231., eodem modo hinc repetitus a Brunckio *Lex. Sophocl.* v. *ἀμύνασθαι* p. 765.: utroque enim loco vitiose *ἀμύνασθαι* pro *ἀμύνεσθαι*.

Σοφοκλῆς] Locus hic e deperdita eius fabula depromi videtur.

23. Phav. h. v. p. 148,21.

πολιᾶς ἀμύγματα χαίτης. κυρίως δὲ τὸ ξέειν, ὡς καὶ αἷμα ῥύσκεσθαι, οἱονεὶ αἱμύσσειν, μετὰ δασείας· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ῑ ἀμύσσειν, μετὰ ψιλῆς. τὸ δὲ ψυχὴν ἀμύσσειν, μεταφορικῶς ἐστὶν ἀπὸ τοῦ σώματος.

24. ἈΜΦΙΚΑΛΎΠΤΕΙΝ· τὸ περισκεπάζειν, ἢ πρὸς νέφους εἴρηται ὁμοιότητα, καθὸ καὶ ὁ ἔρως τῆς ψυχῆς ἥλιον ζόφοῖ· ἢ ἀπὸ τῶν δικτύων μετῆκται, ἃ καταπετασθέντα καλύπτει τὰ ἁλισκόμενα· ἢ καὶ ἄλλως ἁπλῶς μετηνέχθη ἐκ τῶν ὁπωσοῦν κρυπτόντων τὸ καλυπτόμενον, ἢ καὶ τέλεον ἀφανιζόντων.

25. ἈΜΦΕΠΟΤᾺΤΟ· περιεπέτατο. ἔχει δέ τι ἄπορον ἐπὶ τῇ γραφῇ τῆς παραληγούσης. εἰ γὰρ πέτω ἐστὶ, τὸ πέτομαι· καὶ ἐξ αὐτοῦ ποτὸς, ὁ πετόμενος, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ποτῇ θηλυκοῦ ἐν Ὀδυσσείᾳ· διατί μὴ τὸ ποτῶ ῥῆμα καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ μεγεθύνουσι τὴν πō συλλαβήν, κατὰ τὸ τρέχω, τροχὸς, τρωχῶ, καὶ τὰ ὅμοια· αἴτιον γὰρ κἀνταῦθα ἡ σύνθεσις. ὅτι καὶ τὸ ἁπλοῦν ἔστιν ὅτε τὴν λήγουσαν ἐκτείνει, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, λίθοι πωτῶντο θαμειαί.

πολιᾶς ἀμύγματα χαίτης] Sunt Sophoclis Aiac. 632., ubi flagitante metro e Lobeckii coniectura ἄμυγμα hodie editur.

24. ὁ ἔρως τῆς ψυχῆς ἥλιον ζόφοῖ] Tragicum haec verba redolent.

25. Phav. h v. p. 149,32. Edidit Schaefer. ad Gregor. p. 271. sq. Odysseae locus est ε, 337.

λίθοι πωτῶντο θαμειαί] Iliad. μ, 287.

26. 'ΑΜΦΙΒΆΛΛΕΙΝ· τὸ μὴ ἐφ' ἕνα σκοπὸν βάλλειν τὸν λογισμὸν, ἀλλὰ ἐπὶ δύο· ἀφ' οὗ ἀμφίβολος, ὁ ἐν διπλῇ γνώμῃ κείμενος· καὶ ἀμφιβολία, ἡ διπλῆ γνώμη. καὶ ἀμφιβάλλειν, οὐ μόνον τὸ ἐνδοιάζειν, ἤγουν ἀμφοτέρωσε ῥίπτειν τὸν νοῦν, ἀλλὰ καὶ ἑκατέρωθεν βάλλειν, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ἀμφίβολος, ὃς τὸν ἀμφοτέρωθεν βαλλόμενον σημαίνει. δηλοῖ γοῦν καὶ τὸ περιβάλλειν, ἤγουν κυκλοῦν· ὅθεν καὶ ἀμφίβληστρον. καὶ ἀμφιβάλλειν καὶ ἀμφισβητεῖν, καὶ ἀμφιλέκτως ἔχειν.

27. 'ΑΜΦΙΒΕΒΗΚΑΣ παρ' Ὁμήρῳ τὸ περιέπειν σημαίνει, ὡς τὸ, ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας. περιβέβηκας, ὑπερμαχεῖς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τετραπόδων. ὡς ὅτε λέων ἀμφιβαίνειν τοῖς σκύμνοις λέγεται, ἢ κύων τοῖς σκυλακίοις· οὕτω δὲ καὶ ἐν μάχῃ νεκρῷ τις ἀμφιβαίνει, ὑπερμαχῶν ἐκείνου. καὶ πένος ἀμφιβέβηκεν, ἤγουν κατέλαβεν, περιῆλθεν. ὥστε οὐ πάντοτε ἡ λέξις τὸ σκέπειν καὶ βοηθεῖν δηλοῖ. καὶ ἀμφιβεβηκέναι ἀντὶ τοῦ ὑπερμαχεῖν, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀμφικαλύπτειν, ὧν τὸ, καί μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν, ὅμοιον τῷ ἀμφεκάλυ-

26. Phav. h. v. p. 150,43.

27. Phav. h. v. p. 151,10.

'ΑΜΦΙΒΕΒΗΚΑΣ] Codex 'ΑΜΦΙΒΕΒΛΗΚΑΣ, quo vitio totam per § haec vox comparet.

ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας] Iliad. α, 37,451. Mox πένος ἀμφιβέβηκεν est ζ, 355.

καί μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν] Odyss. θ, 541., ubi τὸ pro καὶ vulgatur.

ψεν. καὶ ἀμφιβέβηκας, περιέχεις· ἀπὸ τῶν ὑπερασπιζόντων ἐν πολέμῳ τῶν τετρωμένων, ἢ πεφονευμένων· τῶν μὲν, ἵνα μὴ συληθῶσι· τῶν δ', ἵνα μὴ φονευθῶσι. καὶ τὸ περιέρχεσθαι, ὡς τὸ, ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει. ὁμοίως δὲ καὶ Εὐριπίδης ἐν τῷ, πολὺν τάραγμον ἀμφιβάντες εἶχον μάχης, ἤγουν ἀμφοτέρωθεν βάντες.

28. ἈΜΦΙΈΝΝΥΜΑΙ· τὸ ἐνδύομαι. ἐνεστὼς καινός. ἀπὸ τοῦ ἕω, ὡς ἀπὸ τοῦ ἄγω, τὸ κλῶ, τὸ ἄγνυμαι· καὶ τοῦ ὄρω, ὄρνυμαι. μέλλων ποιητικὸς μὲν ἕσομαι, ἀπὸ τοῦ ἕω ἀχρήστου· κοινὸς δὲ, ἀμφιέσομαι, μετὰ τῆς προθέσεως ἀεί. ὁ ἀόριστος ποιητικῶς μὲν ἑσάμην· κοινῶς δὲ, ἠμφιεσάμην. καὶ ἀμφιάσομαι, καὶ ἠμφιασάμην, ἐπὶ τῶν αὐτῶν παρὰ τοῖς κοινοῖς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀμφιάζω. καθὸ καὶ ἄμφια τὰ περιβλήματα λέγεται. παρακείμενος μὲν ποιητικὸς εἷμαι, ἀφ' οὗ καὶ εἱμένος καὶ ἐπιειμένος, ἀπὸ τοῦ εἵω ἀχρήστου. ἀπὸ τούτου γὰρ ἕημι ἄχρηστον, κατὰ ἀκολουθίαν μέντοι τοῦ τίθημι. ἤγουν εἵω, ὡς θείω· καὶ ἀπὸ τούτου εἷμαι, καὶ εἷμα, τὸ ἔνδυμα ποιητικῶς.

29. ἈΜΦΙΣΒΗΤΕΙ͂Ν· τὸ ἀμφιλογεῖν, ἀπὸ τοῦ ἀμφὶς, καὶ τοῦ βάζειν. πολλάκις δὲ πλεονά-

Εὐριπίδης Phoen. 1421. Pors. ubi ἀμφιβάντ'.

28. Phav. h. v. p. 153,41.

ἠμφιεσάμην] Cod. et Phav. ἠμφιασάμην: contra iidem mox ἠμφιεσάμην pro ἠμφιασάμην.

29. Phav. v. ἀμφισβητοῦντες. p. 157,19.

ζει τὸ β῀, ὡς ἐν τῷ Ἄδηρον, Ἄβδηρον· καὶ σίδα, σίβδα. ἢ παρὰ τὸ ἀμφὶς ἐπίῤῥημα, τὸ κεχωρισμένως βαίνειν. τοιοῦτοι γὰρ οἱ διστάζοντες. γενικῇ συντάσσεται, οἷον ἀμφισβητῶ σοι τῆς ἀρχῆς, καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς.

30. ἈΝΑΒΑΊΝΕΙ· ἐπὶ θέσεως τόπου, μετὰ προθέσεως λέγεται, οἷον ἀναβαίνει πρὸς δικαστή-

30. Id. h. v. p. 160,50. Fuse de h. v. disputatur in Lexico ined. Cod. Reg. Paris. 2562. fol. 209 recto: Ἀναβαίνει τὸν ἵππον, συντασσόμενον αἰτιατικῇ· καὶ ἀναβάτης ἐπὶ ἵππου· ἀναβαίνει καὶ τὴν γυναῖκα ἐπὶ ἀφροδισίων. Καταβαίνει τοῦ ὑπερῴου· καὶ καταβαίνει τοῦ ἵππου καὶ οἴκου. Διαβαίνει κυρίως ἐπὶ ποταμοῦ, καὶ ἀπὸ τούτου διάβασις· ὡς καὶ παρ' Ἀριστείδῃ [Panathenaic. T. 1. p. 123. ed. Jebb.]· οἱ μὲν ἄλλοι πάντες Ἕλληνες καὶ πάλαι [in editis additur pone h. v. προϊδόντες, de qua voce iam dubitare licet, ne e margine irrepserit] τὴν διάβασιν καὶ τότε ὁρῶντες. Διαβαίνει, καὶ τὸ ἁπαλῶς ἔρχεται· οἷον τοῦτο τὸ ὑβρίζεσθαί με καὶ πρός σε διαβαίνει. Μεταβαίνει τὸ μεθίσταται καὶ μετατίθεται· οἷον, μεταβαίνει τὸ κράτος πρὸς τὸν Ἰουλιανόν. Παραβαίνει τὰς σπονδὰς καὶ παραβαίνει τοὺς νόμους καὶ τὰ συντεθειμένα, ὡς καὶ Ξενοφῶν· καὶ παραβαίνει μὲν Ἀριαῖος τὰς μεθ' ἡμῶν σπονδάς [quem Xenophontis locum nondum reperire potui]. Παραβαίνει δὲ καὶ τὸ σαφειρον [sic; suspicor Τισσαφέρνην] καὶ βασιλεύς. Παραβαίνει, τὸ μεταβαίνει· καὶ παράβασις ἡ ἐξ ὑποθέσεως πρὸς ὑπόθεσιν μετάβασις. Ἀντιβαίνει τὸ ἀντιτείνει καὶ ἀντερείδει, ὡς καὶ παρὰ Λουκιανῷ [Catapl. 4. T. 1. p. 624.] ὅδε κατὰ τὴν ὁδὸν πᾶσαν ἀντέβαινε καὶ ἀντέτεινε [hinc mutilus Luciani locus egregie et sanatur et completur]. Ἐπιβαίνει ταὐτὸ σημαίνει τὸ [lege τῷ] ἀναβαίνει, καὶ ἐπὶ ἵππου καὶ ἐπὶ γυναικὸς λεγόμενον, πλὴν τὸ μὲν ἀναβαίνει συντάσσεται μόνῃ αἰτιατικῇ, τὸ δὲ ἐπιβαίνει γενικῇ καὶ δοτικῇ. καὶ ἀπὸ μὲν τοῦ ἀναβαίνειν λέγεται ἀναβάτης ἐπὶ ἵππου· τὸ δὲ ἐπιβάτης λέγεται καὶ ἐπ' ἀμφοτέρων, ἤγουν ἐπὶ ἵππου καὶ ἐπὶ νηός,

ριον, καὶ ἐπὶ τὸ βῆμα. λέγεται ἀναβαίνει καὶ ἐπὶ ὀχείας ἀλόγων ζώων. καὶ ὥσπερ ἀναβαίνειν, οὕτω καὶ ἀνάγεσθαι, τὸ ἐκ τοῦ λιμένος ἀναπλέειν· οὐ τὸ ἀνάπαλιν καταπλέειν, καὶ κατάγεσθαι, ὡς ἄνω γῆς κειμένου καὶ οὕτως ἀναβαινομένου τοῦ πλεομένου ὕδατος. Ὅμηρος·

οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα,

ἐπὶ τὴν ναῦν δηλονότι· εἰ γὰρ τὴν ἀπὸ τοῦ λιμένος ἐπὶ τὸ πέλαγος ἤθελε δηλοῦν ἀναγωγὴν, ἀναχθέντες ἂν ἔλεγε. τὸ γὰρ ἀναβάντες τὴν διὰ τῶν ποδῶν σημαίνει ἀνάβασιν. καὶ ἔτι ἀναβαίνειν ἐλέγετο τὸ ἐπὶ τὸ λογεῖον εἰσιέναι· καταβαίνειν δὲ, το ἀπαλλάττεσθαι ἐντεῦθεν, ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ἔθους.

31. ἈΝΑΒΆΛΛΩ. σημαίνει τέσσαρα· τὸ προοι-

ὡς καὶ Συνέσιος· ὅτε τις ἐπιβαίνει πλεῖν ἢ πεντήκοντα. Καὶ ἀναβαίνει μὲν πρὸς δικαστήριον καὶ ἐπὶ βῆμα· ἐπιβαίνει δὲ, ὡς καὶ παρὰ Δημοσθένει· τὸ τινὸς φρόνημα λαβόντας ἀναβαίνειν ἐπὶ βῆμα. Ἀποβαίνει τῆς νηὸς, καὶ ἀπόβασις ἡ ἀπὸ νηὸς πρὸς χέρσον μετάβασις· ὡς παρὰ Θουκυδίδη [5,7.]· καὶ ἀπόβασιν ἐς Νηρικὸν ποιησάμενος. ἀποβαίνει καὶ τὸ ἀπέρχεται, ὡς παρ' Ὁμήρῳ [Iliad. ζ, 116.]

ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθέολος [sic!] Ἕκτωρ.

ἀνοήτων] E Phav. ediderat Burneius ἀλόγων.

Ὅμηρος] Iliad. α, 312.

31. Phav. h. v. p. 161. Lexicon ined. Cod. Reg. Paris. 2562. de h. v. eiusque compositis haec tradit non spernen-

προοιμιάζω, ὡς τὸ, ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν. καὶ

da: Ἀναβάλλεσθαι τὸ πρᾶγμα ἀντὶ τοῦ ῥαθυμοῦντα ὑπερτίθεσθαι, ὡς καὶ Ἡσίοδος [O. et D. 410.]

μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὔριον, ἔς τ' ἔνηφιν.

ἀναβάλλεσθαι καὶ τὸ περιβάλλεσθαι καὶ ἐνδύεσθαι, ὡς τό. ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον. Καταβάλλειν τὸ κατατίθεσθαι μισθόν· καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς παρέχειν· καὶ καταβάλλειν τὸ φθείρειν καὶ ἐπὶ πολιορκίας τὴν πόλιν ῥίπτειν· καταβάλλεται καὶ τὸ ἀργύριον αὐτό· καὶ βαλλόμενα τὰ ἀργύρια παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ· καὶ καταβάλλεσθαι ὑπὸ πάθους, ὅταν οὐ δύνηταί τις ἀντερείδειν πολεμούμενος. Διαβάλλειν τὸ διαβαίνειν καὶ διαπερᾷν· οἷον, μακρὰ διαβάλλει πελάγη, ἀντὶ τοῦ διαπερᾷ καὶ διέρχεται· κατ' ἀναλογίαν, ὥσπερ λέγομεν καὶ ὑπερβάλλειν καὶ ὑπερβαίνειν. Διαβάλλειν τὸ διασύρειν καὶ φαυλίζειν, ὡς Λιβάνιος· καὶ μὴ διαβαλλέτω τὴν ἐκ πολέμου λαμπρότητα. διαβάλλειν καὶ τὸ κατηγορεῖν τινὸς μὴ παρόντος [cod. παρόντα.]· διαβάλλομαι δὲ ἐπὶ πάθους αἰεί. Μεταβάλλειν τὸ ἀλλοιοῦν· λέγεται δὲ ἐπὶ πάθους ἀντὶ τοῦ ἀλλοιοῦσθαι, οἷον μεταβάλλω τὸ χρῶμα, ἀντὶ τοῦ ἀλλοιοῦμαι· καὶ μεταβάλλω τὸν δεῖνα κακοῦργον ὄντα, ἀντὶ τοῦ μεταποιῶ. μεταβάλλομαι δ' ἐγὼ ἐπὶ πάθους. Παραβάλλειν τὸ συγκρίνειν καὶ παρατιθέναι, συντασσόμενον ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν, οἷον παραβάλλω τῷ Μωυσεῖ τὸν βαπτίστην. παραβάλλειν καὶ τὸ ὁρμᾷν, καὶ πρὸς τὸν δεῖνα πορεύεσθαι. Ἐπιβάλλειν τὸ ἐπιχειρεῖν, καὶ ἐπιβάλλεσθαι ὁμοίως ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, ὡς καὶ Συνέσιος· ἡμεῖς μὲν οὖν περὶ τῆς δι' ὀνειράτων μαντικῆς ἐπιβαλλόμενοι λέγειν, ἀντὶ τοῦ ἐπιχειροῦντες καὶ ἀρχὴν ποιούμενοι. ἐπιβάλλειν καὶ τὸ προσήκειν καὶ ἁρμόττειν, οἷον τόδε τὸ κτῆμα ἐπιβάλλει μοι πρόσθεν, ἀντὶ τοῦ ἁρμόττει καὶ προσήκει· καὶ δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας, ἀντὶ τοῦ τὸ ἀνῆκόν μοι. Περιβάλλω τὸ ἐνδύω, συντασσόμενον ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν, οἷον περιβάλλω σοι τὰ ἱμάτια· καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς δοτικὴν, οἷον περιβάλλω σε τοῖς ἱματίοις. περιβάλλεσθαι καὶ τὸ ἐνδύεσθαι, ταὐτὸ συντεῖνον [f. σημαῖνον] τῷ ἀναβάλλεσθαι. Ἀναβάλλομαι καὶ ἐπὶ τῆς ἄνω σχέσεως· ὅταν τὸν ποδήρη ἐπὶ τῶν ὤμων τιθείς τις, ἤγουν ἐπάνω τῶν ὤμων ἀκωλύτως διενεργῇ, ὡς παρὰ τῷ Ἰωσήπῳ· ὁδ' ἀναβαλλόμενος ἐπὶ τῶν λαιῶν ὤμων τὴν ἐσθῆτα φορεῖ. Ἀποβάλλειν τὸ

ἀναβάλλομαι, τὸ ἀνακρούομαι. καὶ ἀναβάλλω, τὸ ἀναπέμπω, ὡς τὸ, οἱ μὲν τέττιγες μουσικὴν ἀναρρίπτειν καὶ ἀφιέναι, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ· ἀποβαλὼν χλαῖναν φοινικόεσσαν [Odyss. ξ, 500.

καρπαλίμως, ἀπὸ δὲ χλαῖναν θέτο φοινικόεσσαν,

quem locum a Grammatico spectari propterea maxime arbitror, quod in Cod. Odysseae Harleiano βάλε exstat cum glossa γρ. θέτο, nisi mavis huc etiam trahere Odyss. φ, 118.

ἦ, καὶ ἀπ' ὤμοιϊν χλαῖναν θέτο φοινικόεσσαν,

ubi olim eodem modo lectum fuisse ut in altero loco magna mihi est suspicio]· καὶ ἀποβάλλεσθαι πολλάκις ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. ἔστι δ' ὅτε τὸ ἀποβάλλεσθαι λέγεται Ἀττικῶς καὶ τὸ μετὰ βίας στέρεσθαί τινος, οἷον ἀπεβάλετο τὸν ὀφθαλμὸν νόσῳ· καὶ ἀπέβαλε τὸν πατέρα θανάτῳ· ὡς παρὰ τῷ πατριάρχῃ Γρηγορίῳ· τὴν γυναῖκα θανάτῳ ἀποβαλών. Ὑποβάλλειν τὸ εἰσηγεῖσθαι καὶ παραινεῖν, ἤγουν [corrige οἷον] ὑποβάλλω τῷ δεῖνι λογισμοὺς ἀγαθούς· ἢ καὶ ἐναντίως ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. λέγεται δὲ καθυποβάλλειν τὸ πολλάκις ὑποβάλλειν, καὶ τὸ ὑπέχειν καὶ ὑφιέναι, οἷον ὑποβάλλω μου τὰ ὦτα τοῖς λόγοις σου. ὑποβάλλεσθαι δὲ οὐ λέγεται παρ' Ἀττικοῖς. Ἐμβάλλειν λέγεται τὸ ἀπαντᾶν ἁπλῶς· καὶ ἐμβάλλειν τὸ συμμιγνύναι, ἐπὶ πολέμου κυρίως. Εἰσβάλλειν λέγεται καὶ τὸ εἰσρεῖν, οἷον εἰσβάλλουσιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ [corrige τὸν αὐτὸν] οἱ ποταμοί, ὡς Θουκυδίδης· διὰ δὲ τῆς Θεσπρωτίδος Ἀχέρων ποταμὸς ῥέων εἰσβάλλει εἰς αὐτὴν, ἀντὶ τοῦ εἰσχέει. εἰσβάλλειν λέγεται ἐπὶ πολέμου, ὡς αὐτὸς Θουκυδίδης· οἱ Πελοποννήσιοι καὶ οἱ σύμμαχοι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ χειμῶνος εἰσέβαλλον εἰς τὴν Ἀττικήν. Ἐκβάλλειν τὸ ἀποστέλλεσθαι· καὶ ἐκβάλλειν τὸ ἐκπέμπειν καὶ ἐξορίζειν. ἐκβάλλειν καὶ τὸ ἀποκηρύττειν, οἷον ἐκβάλλω σε τοῦ κλήρου, ἀντὶ τοῦ ἀποκηρύττω. Συμβάλλειν τὸ συναντᾶν, κυρίως ἐπὶ πολέμου ταττόμενον. Προσβάλλειν τὸ προσαράττειν [num προσταράττειν?] καὶ συγκρούειν ἐπὶ μάχης· καὶ προσβάλλει τὸ κῦμα τῇ νηΐ. Προβάλλειν τὸ προτείνειν· ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ προβάλλεσθαι· ἀφ' οὗ καὶ τὸ πρόβλημα. Προβάλλεσθαι καὶ τὸ προσφασίζεσθαι [lege προφ.]· οἷον τοῦ μὴ εἰς δικαστήριον ἀπελθεῖν αἴτιον προυβάλλετο νόσον.

ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν] Odyss. α, 155.

βάλλοντο σύντονον. τὸ ἐνδύομαι, ὅθεν ἀναβολή. καὶ τὸ ἀπαρνοῦμαι, ὡς τὸ, ἀναβάλλομαι τοῦδε τοῦ πράγματος. καὶ ἀναβάλλομαι τὸ πρᾶγμα, ἀντὶ τοῦ ῥαθυμῶν ὑπερτίθεμαι, αἰτιατικῇ. καὶ ἀναβάλλεται τὸ ὕδωρ διὰ σωλήνων, ἢ κίονος, ἢ οὕτω πῶς ἀναβαῖνον, ἢ ἄλλως ἀναπηδῦον, ὡς δηλοῖ παρὰ Καλλιμάχῳ τὸ, κρήνη λευκὸν ὕδωρ ἀνέβαλλεν, ἀναπηδύον δηλαδή. καὶ ἀναβλύζον. καὶ μύρμηκες δὲ ἀναβάλλουσιν κάτωθεν χοῦν, ὅπερ ἐναντίον τῷ καταβάλλειν ἐστὶν, ἤτοι κάτω βάλλειν, τουτέστι ῥίπτειν. καὶ ἀναβάλλειν οὐ μόνον τὸ ἀνάγειν· ἐξ οὗ καὶ λέβης ἀμβολάδην ζέων· καὶ ἀμβλήδην γοόωσα· καὶ ἀμβλώσκειν καὶ ἀμβλῶσαι, ἀφ' ὧν καὶ

τὸ ἐνδύομαι, ὅθεν ἀναβολή] Grammaticus ined. cod. Paris. Reg. 1698. fol. 89. verso: Ἀναβάλλομαι καὶ τὸ ὑπερτίθεμαι καὶ τὸ ἐνδύομαι· ἐξ οὗ καὶ ἀναβολὴ, ἡ περιβολή· καὶ τὸ μέλπω, ὡς τὸ, ὃδ' ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν, ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ ἤμελπε καλὴν ἀοιδήν: quo in loco nihil paene notabile videtur praeter quod supra vocem ἐνδύομαι ab eadem manu additum sit Ἀλεξανδρινικόν: neque vox significatione illa aliunde mihi adhuc innotuit. Fragmentum lexici ap. Hermann. de em. gr. gr. rat. p. 344. Ἀναβάλλομαι — καὶ τὸ ἐνδύομαι, ὡς παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ, ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς, ὡς ἱμάτιον.

ἀναπηδῦον] Codicis scripturam revocavimus, quam Burneius suo ἀναπηδῶν cedere iusserat. De verbo Alexandrinae aetatis proprio ἀναπηδύω, unde Schneiderus suum perperam fecit ἀναπιδύω, cf. Sturz. *de dialect. Macedon.* p. 146.

Καλλιμάχῳ] Haec versus particula inter fragm. 298. ex Eustath in Odyss. ψ. p. 813 eodemmodo citatur.

ἐξ οὗ καὶ λέβης ἀμβολάδην ζέων] Respicit Philemo Iliad. φ, 362. Mox ἀμβλήδην γοόωσα est χ, 1476.

ἀμβλωθρίδιον καὶ ἄμβλωμα, τὸ οἷον ἀναβληθὲν ἐκ τῆς μήτρας. καὶ τὸ ἀναβάλλειν σφαῖραν ἄνω· καὶ ἡ αὐτῆς εἰς ὕψος ἀναβολή. καὶ τὸ εἰς ἵππον ἀνάγειν, καὶ ἔποχον ποιεῖν· ὅθεν καὶ ἀναβολεὺς, οὐ μόνον τὸ σιδήριον, ᾧ τοὺς πόδας ἐντιθέντες ἔφιπποι γίνονταί τινες, ἀλλὰ καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰς τὸ τοιοῦτον ἔργον καθυπουργῶν, οἷον τὸν βασιλέα ἐπὶ τὸν ἵππον ἀνέβαλεν, ἢ ἀνεβίβασεν. ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνδύεσθαι, ἀναβάλλεσθαι λέγεται, καὶ ἀνατίθεσθαι τὸ ἔργον· ὅθεν καὶ ἀναβολὴ, ἡ ἀνάπτωσις· καὶ ἀμβολιεργὸς, ὁ ἀναπίπτων εἰς ἔργον· ἴσως δὲ καὶ ἀμβλὺ, τὸ ἀνάπαλιν τοῦ βάλλοντος ὀξέως, ὡς δοκεῖ ἀναβάλλεσθαι, οἷον τὴν ἐνδοτέρω τομήν.

32. ἈΝΑΓΚΆΖΩ· ἐπὶ ἐμψύχου μόνον· βιάζειν ἐπὶ ἀψύχου, οἷον ἐβιάσατο τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ τὴν ναῦν· ἀναγκάζω σε τοῦτο ποιεῖν, καὶ ἀναγκάζω σε τρέχειν, ὡς καὶ ἡ τύχη ἀναγκάζει τοὺς ἀνθρώπους πάντα ποιεῖν· σημείωσαι ὅτι τὸ ἀναγκάζω, ὁμοίως καὶ τὸ καταναγκάζω, ἀεὶ ἀπαρεμφάτῳ συντάσσεται, αἰτιατικὴν ἐφελκομένῳ· ὡς τὸ ἀναγκάζω σε λαβεῖν βιβλίον μετὰ χεῖρας· ἀμφοτέρων, τοῦ τε ῥήματος καὶ τοῦ ἀπαρεμφάτου, τῆς αἰτιατικῆς ἐχομένης, οἷον ἀναγκάζω σε λαβεῖν βιβλίον, καὶ λαβεῖν γραφίδα.

ἐνδοτέρω] Cod. et Phav. ἐν δευτέρῳ.

32. Phav. h. v. p. 163,10. Hoc e loco supple Thomam M. h. v. p. 48. sq., ubi v. intpp.

ἀμφοτέρων] Ita Burn. e Phav.: Cod. ἀμφοτέρου; quid si ἀμφοτέρῳ?

33. 'ΑΝΑΔΕΙ͂· τὸ ἀναπλέκει, καὶ στέφει. καὶ ἀναδεῖσθαι, στεφανοῦσθαι, καὶ ἀναδεῖσθαι, τὸ ταινιοῦσθαι νικῶντα· ὡς τὸ ἀναδήσειν στεφάνῳ χρυσοῦ πεποιημένῳ καὶ ἀναδεῖν παρὰ τῷ 'Αριστοφάνει, ταὐτὸν τῷ στεφανοῦν. ἐξ οὗ ἀνάδετος, γυναικεῖος κόσμος, ὃς καὶ ἀναδέσμη λέγεται. ἔχει δὲ ἀπεναντίον πρὸς τὸ ἀναδεῖν τὸ ὑποδεῖν, ἐξ οὗ ὑπόδημα. τὸ μέντοι διάδημα ἐπὶ κόσμου βασιλικοῦ τοῦ περιδεδεμένου δι' ὅλου τοῦ σώματος.

34. (33.) 'ΑΝΑΔΥΈΣΘΑΙ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἀπὸ ζῴων εἴληπται, ἃ προθύμως μὲν ἔχοντα δύεται ὑπὸ ζυγὸν, μὴ προθυμούμενα δὲ ἀναδύεται. καὶ ἄλλως δὲ ἔστιν εἰπεῖν, ὡς δύεσθαι μὲν καὶ καταδῦναι ὅμιλον, τὸ θαῤῥεῖν εἰς μάχην δηλοῖ, καὶ οὕτως εἰς βάθος αὐτῆς χωρεῖν. ἀναδύεσθαι δὲ τὸ ἄλλως ἀναχωρεῖν, ὁμοίως τοῖς καθ' ὑδάτων δυομένοις ζῴοις. καὶ ἀναδύεσθαι λέγεται ἐπὶ τῶν ἀπεκδυσαμένων καὶ εἰς ἀγῶνα ὁρμησάντων, εἶτα διὰ δειλίας ὑποφυγόντων τὸν ἀγῶνα, καὶ ἐκδυσαμένων.

33. Phav. h. v. p. 164,43. Aristophanis locus est e Plut. 589.

τὸ μέντοι διάδημα] Ita Cod. et Phav.: perperam Burn. τὸ μὲν τὸ διάδημα.

34. Seiunxi suadente ipso Codice haec Philemonis verba, quae nescio quo casu a Burneio antecedenti paragrapho iuncta sunt: necessario autem δὲ quod post 'ΑΝΑΔΥΈΣΘΑΙ e Codice Burneius ediderat, delendum erat. Alio etiam loco nostra reddit Phavorinus p. 164,32.

λέγεται τὸ ἀναδύεσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνανεύειν ἐπὶ τῆς θαλάττης, ὃ ἐναντίον τοῦ καταδύεσθαι, οἷον καταδύεταί τις εἰς τὸν βυθὸν, καὶ ἀναδύεται ἐκ τοῦ βυθοῦ.

55. (34.) ἈΝΑΙΡΕΙ͂· ἐνεργητικῶς, ἀντὶ τοῦ φονεύειν. καὶ ἀναιρεῖ, ἐνεργητικῶς ὁμοίως ἀντὶ τοῦ ἐκβάλλει καὶ ἀφανίζει. καὶ ἀναιρεῖ, ἀντὶ τοῦ νικᾷ. Ἡρόδοτος· Ὀλύμπια ἀνῃρηκώς. καὶ ἀναιρῶ, τὸ

ἐπὶ τοῦ ἀνανεύειν] Cod et Phav. τῶν pro τοῦ.

55. Phav. h. v. p. 167,12. 29. De h. v. Lexicon ined. cod. Paris. Reg. 2562. fol. 204. recto: Ἀναιρεῖσθαι λέγεται μὲν φονεύεσθαι καὶ ἀνατρέπεσθαι, ὡς τὸ ἀναιροῦνται νόμοι. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἀναλαμβάνειν, οἷον ἀναιρεῖται στέφανον· καὶ ἀναιρεῖται μετὰ χεῖρας τὸ βιβλίον. Τὸ γὰρ αἱροῦμαι τὸ προκρίνω προλαμβανομένης τῆς προθέσεως διαφόρας σημασίας δηλοῖ· αἱρεῖσθαι γὰρ τὸ προκρίνειν καὶ μετὰ τῆς κατὰ προθέσεως· καθαιρεῖσθαι καὶ δηλοῖ τὸ καταβάλλεσθαι. Παραιρεῖσθαι τὸ παρασύρειν, ὡς Λιβάνιος· τὰ μέγιστα καὶ τιμιώτατα τῶν ἔργων, τὰ μὲν ἤδη παραιρούμενος. Ἀνθαιρεῖσθαι τὸ ἀντ' ἄλλου ἄλλο αἱρεῖσθαι, καὶ τρόπον τινὰ προκρίνειν, οἷον ἀνθαιροῦμαι ζωῆς θάνατον· καὶ ἀνθαιροῦμαι στρατείας λόγον. Ἀφαιρεῖσθαι τὸν ἄνθρωπον καὶ ζημιοῦν, διπλῆν σύνταξιν ἔχον, οἷον ἀφαιρεῖται τὸν ἄνθρωπον τῆς οὐσίας, ἀντὶ τοῦ ἀποστερεῖ· καὶ ἀφαιρεῖται τὴν οὐσίαν τὸν ἄνθρωπον. οὗ ὁ παρεληλυθὼς ἀφῄρημαι . . . . . ὢν καὶ ἐπὶ ἐνεργείας καὶ πάθους λαμβανόμενος.

φονεύει] Editum e Cod. φονεύειν ad Phav. mutavimus.

ἀφανίζει] Male e Cod. Burneius ἐκφανίζει: illud Phavorinus.

Ἡρόδοτος· Ὀλύμπια ἀνῃρηκώς] Codex Ὀλυμπίας, Burn. e Phav. Ὀλυμπίαν: at neuter recte, ex Herodoti loco corrigendus, qui est 6,36., ubi sine lectionis varietate: οὕτω δὴ Μιλτιάδης ὁ Κυψέλου Ὀλύμπια ἀνῃρηκὼς πρότερον τουτέων τεθρίππῳ. Graece enim dicitur Ὀλύμπια, vel Ὀλυμπιάδα ἀναιρεῖν, νικᾶν: cf. Valcken. ad Herodot. 6,70. Thucyd. 1,126.

μαντεύομαι· καὶ ἀναιροῦμαι, οὐ μόνον τὸ φονεύομαι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀναλαμβάνω, καὶ τὸ ἀνέλκω, ὡς τὸ, ἀναιρεῖται τὸν βωμὸν, βαρὺ στενάξας· καὶ τὸ, πάντας εἰς ἔπαινον ἀνήρηται. καὶ ἀναιροῦμαι, τὸ μαντείαν δέχομαι. Ἀριστείδης· πῶς οὐκ εὔλογον, καὶ πρόχειρον, παρὰ θεῷ κριτῇ σοφωτάτῳ ἀνῃρῆσθαι, ἤτοι μαντεύεσθαι. καὶ τὰ πράγματα· ἀναίρεσις, ὁ φόνος· καὶ ἀναίρεσις, ἡ ἀνάληψις, οἷον ἀναίρεσις τῶν ὀστῶν, καὶ ἀναίρεσις τῶν κρεῶν.

36. (35.) ἈΝΆΚΕΙΤΑΙ· ἐπὶ ἱερῶν λέγεται ἀντὶ τοῦ ἀνατίθεται, οἷον ἀνάκειται δῶρον τῷ θεῷ

Lucian. Contempl. 17. T. 1. p 514. Harmonid. fin. T. 1. p. 858. Neron. 2 T. 3. p. 637. Philostrat. V. Apoll. 5,7. p. 192., alii quos taedet enarrare omnes. Ennius Graecissans apud Cic. de senect. 5,14. *Sicut fortis equus — vicit Olympia*, ubi v. Gernhard. Contra in Lexico rhetorico, quod Bekkerus edidit *Anecd. Graec.* T. 1. p. 314 scriptum oportuit: Φιλάμμων: ὄνομα κύριον πύκτου Ἀθηναίου, ὃς ἐνίκα Ὀλυμπιάδι ἑκατοστῇ πεμπτῇ, ubi editum Ὀλυμπιάδα ἑκατοστὴν πεμπτήν.

καὶ ἀναιρῶ, τὸ μαντεύομαι] Hac significatione vox obvia in Lycurgi or. in Leocrat. p. 194. 211. T. 4. Reisk. Plutarch. Thes. 36. Mox τὸ ante φονεύομαι Burneius e Phav., credo, addidit.

βαρὺ στενάξας] Phav. βαρυστενάξας.

36. Phav. h. v. p. 168,12. Lexicon ined. cod. Paris. Reg. 2562. fol. 209 *verso*: Ἀνάκειται λέγεται καὶ ἐπὶ ἱερῶν ἀντὶ τοῦ ἀνατεθεῖται· οἷον, ἀνάκειται δῶρον Ἀπόλλωνι τὸ Ἡρακλέους τόξον· καὶ, ἀνάκειται ἀνδριὰς τῷ Ἡρακλεῖ· ἐξ οὗ καὶ ἀνάθημα ἀνάκειται, καὶ τὸ ἐπίκειται ἐπὶ κλίνης. ἀνάκειται καὶ ἐπὶ συμποσίου παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ πολλάκις. Κατάκειται ἐπὶ νοσοῦντων, ὅπερ δὴ καὶ κοινῶς λέγεται, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης [Plut. 742.]

τὸ τοῦ βασιλέως διάδημα. ἀνάκειται καὶ τὸ ἐπὶ κλίνης κεῖται. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ συμποσίου, οἷον ἀνάκειται ὁ εὐωχούμενος σκώμμασιν, ἀντὶ τοῦ σκώπτεται. καὶ ἀνάκειται κύβοις, ἀντὶ τοῦ προσκειται ἰσχυρῶς.

37. (36.) ἈΝΆΣΣΩ· τὸ βασιλεύω, οὗ ὁ μέλλων, ἀνάξω· ὁ παρακείμενος, ἤναχα· ὁ μέσος, ἤναγα, καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν ἄνηγα. καὶ οἱ Δωριεῖς τὸν μὲν παρακείμενον μετάγουσιν εἰς ἐνεστῶτα, ἀνήγω, ἀνήγω, ἀπὸ τοῦ ἄνω, τοῦ σημαίνοντος τὸ ἀνύω, ἀνάσσω, ὡς πατῶ, πατάσσω. σαλῶ, σα-

οἱ δὲ κατακείμενοι [editt. οἵδ' ἐγκάτακ.] παρ' αὐτῷ, πῶς δοκεῖς τὸν Πλοῦτον ἠσπάζοντο.

λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἐστιωμένων ὁμοίως τῷ ἀνάκειται. Διάκειται λέγεται καὶ τὸ διάθεσιν ἔχει καὶ ἀντὶ τοῦ συμβαίνει, καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἐστίν· ὡς αὐτὸς Ἀριστοφάνης [Plut. 600.] ὡς μὲν γὰρ νῦν ἡμῖν ὁ βίος διάκειται. λέγεται καὶ τὸ πρόσκειται, οἷον διάκειται πρός σε ὁ δεῖνα καλῶς. Παράκειται τὸ πλησίον ἐστὶν, ὡς καὶ Ἀριστείδης· παράκειται δὲ ταύτῃ τῇ χώρᾳ. παράκειται καὶ τὸ τοῦ δέοντος ἔξω γίνεται, οἷον ὁ τοῦ Τιμοκράτους νόμος παράκειται τῆς πόλεως, ἀντὶ τοῦ ἔξω τοῦ προσήκοντός ἐστιν. Ἀντίκειται τὸ ἐναντίως ἔχει τι πρὸς ἕτερον, οἷον ἀντίκειται τῷ πυρὶ τὸ ὕδωρ, ἀντὶ τοῦ ἐναντίον ἐστίν. ἀντίκειται καὶ ἁπλῶς ἀντιπρόσωπον κεῖται, οἷον τὸ κάτοπτρον τῷ προσώπῳ ἀντίκειται. Ἐπίκειται τὸ βαρέως ἐπιτίθεται καὶ ἐπεμπίπτει· ἐπίκειται καὶ τὸ ἐπάνω κεῖται τῆς κλίνης ἁπλῶς. ἐπίκειται καὶ τὸ παράκειται, ὡς καὶ Ἀριστείδης [Panathenaic. T. 1. p. 96. et p. 113. ed. Jebb.]· τὰς ἐπικειμένας νήσους ἀντὶ τοῦ τὰς παρακειμένας καὶ πλησίον οὔσας Reliqua maximam partem exedit aqua marina, quae hoc et aliis locis codicem misere pessumdedit.

37. Phav. h. v. p. 177,35. Similia Etym. M. p. 100,19.

λάσσω. καὶ παραλήγουσαν ἐπιδέχεται τὰ δύο σσ, τὸ ᾱ, ε, η, ῑ, ῡ, ω, ἄνευ τοῦ ο μικροῦ. ὁ μέλλων ἀνάξω, πόθεν ἔχει τὸ ξ; ἡ δὲ τετάρτη διφορεῖται. ἔδει ἔχειν τὸ σ, καὶ μὴ τὸ ξ. εἰδέναι δὲ δεῖ ὅτι τὰ εἰς ζω λήγοντα ῥήματα, εἰ μὲν ὦσι δισύλλαβα, πῇ μὲν διὰ τοῦ ξ ἐκφέρονται, οἷον κράζω, κράξω, πῇ δὲ διὰ τοῦ σ, οἷον κτίζω, κτίσω. εἰ δὲ ὦσιν ὑπὲρ δύο συλλαβάς, ἀεὶ διὰ τοῦ σ· πλὴν τοῦ οἰμώζω, οἰμώξω· ὀλολύζω, ὀλολύξω· θρυλίζω, θρυλίξω. τὸ δὲ βαστάξω, καὶ νυστάξω, καὶ τὰ ὅμοια, Δωρικά ἐστι, κατὰ τροπὴν τοῦ σ εἰς ξ· τοῦ δὲ στενάζω ὁ ἐνεστὼς διφορεῖται· εὕρηται γὰρ καὶ στενάχω, ἀφ' οὗ καὶ στόναχος, καὶ στοναχή. καὶ πλὴν τοῦ αἰάζω αἰάξω. εἰ δὲ διὰ δύο σσ ἐκφέρεται ὁ ἐνεστώς, ἀεὶ ὁ μέλλων διὰ τοῦ ξ· πλὴν τοῦ πλάσσω, πλάσω, τὸ ἐργάζομαι· ἱμάσσω, ἱμάσω, τὸ τύπτω· ἰνάσσω, ἰνάσω, τὸ δύναμιν παρέχω· ἐρέσσω, ἐρέσω, τὸ κωπηλατῶ· πάσσω, πάσω, τὸ ποικίλλω· καὶ λεύσσω, λεύσω, τὸ βλέπω.

38. (37.) ἈΝΕΡΡΊΧΩΝΤΟ· χερσὶ καὶ ποσὶ δρασσόμενοι ἀνήρχοντο. κυρίως τὸ τοῖς ποσὶ καὶ χερσὶ βιαζόμενον εἰς ὕψος ἀναβαίνειν, ἀναῤῥιχᾶ-

αἰάξω] Ita Burn. adstipulante Etymologo: Cod. et Phav. αἰάσω.

38. Phav. h. v. p. 190,47. Cf. Etym. Gudian. p. 52,52. 621,35. Suidas h. h. Eustath. in Odyss. ε. p. 1533,59. Plura Piersonus ad Moer. p. 63. sq.

σθαι ἔλεγον. Ἑλλάνικος· ἀναῤῥιχᾶται δὲ ὥσπερ πίθηκος ἐπ' ἄκρα τὰ δένδρα, τουτέστιν εἰς ὕψος

Ἑλλάνικος] Huius nominis opportunitate usus haud scio an rem alienam agam, in originem eius et prosodiam inquisiturus. Percrebuit enim nuper auctore Francisco Passovio in *Ephem. Litt. Jenens.* a. 1816 No. 15. p. 117., nova de nominis Ἑλλάνικος origine opinio multis, uti fando accepi, iisque viris eruditissimis probata, a nemine quod sciam adhuc refutata, quae quo speciosior videtur, eo cautius an firmo incedat pede videndum. Nomen enim proprium Ἑλλάνικος, ait censor acutissimus, eorum quum e numero sit, quae a gentilibus profecta mutato accentu in propria demum transierint, uti Ἄχαιος, alia, idque nomen Dorum ore pronuntiatum, non amplius iam pro epitrito quarto, quemadmodum ad vulgarem nominis etymologiam efferri solitum sit, haberi posse, sed pedem a maiori Ionicum potius explere. Cui tamen coniecturae, non sine quadam veritatis specie prolatae, id praecipue adversari auctor quum seite intelligeret, aliud exemplum adiectivi gentilis in κος desinentis desiderari quod idem proprium sit, ingenue ipse, simulac locus apud poetam aliquis inveniretur, unde de nominis accentu aliter constaret, statim relinquendam eam esse pronuntiavit. Qualis poetae auctoritas aliud quid quaerenti mihi sponte se obtulit in poeta quamvis pessimo, docto tamen homine, Joanne Tzetza, in cuius Posthomericorum versu 778. Hellanici nomen ita profertur:

κείνη νυκτὶ ὁ Λέσβιος Ἑλλάνικος ἀείδει.

Restat igitur tantummodo vocis, de cuius prosodia nemo amplius iam ambiget, indagare originem, quam ex Ἕλλην et νικᾶν duci, ipsum nomen prodit. Neque aliter rem habere puto, ita tamen ut quod proprie Ἑλληνίνικος efferendum fuerit, propter molestam auribus iterationem syllabae eadem consona incipientis suaviori et faciliori sono accommodatum sit; quod in aliis quoque vocabulis studiose factum observavimus, praesertim ubi consonae syllabam inchoatu-

ἀνέβαινε πρὸς δένδρα καὶ τοίχους. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν ἀῤῥίχων, εἶδος δέ ἐστι κοφίνων, οὓς εἰώθασι,

rae e liquidarum numero essent. Quam rationem Graeci sequuti, pro *μονώνυχας* maluerunt *μώνυχας* dicere, sexcenties in Homero obvium: v. Etym. M. p. 593,9. Apollonii Lex. Hom. h. v. p. 466. Toll., quos tamen Grammaticos ipsa collisionis caussa latuit. Eodem modo Attici, quamquam proprie *ἡμιμέδιμνος* dicendum fuisset, fecerunt *ἡμέδιμνος*; cui vocabulo, quum loco suo in Lexicis adhuc careat, auctoritas necessario afferenda est: Didymus *ἐν τῷ περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας* laudatus a Prisciano de ponderibus p. 1351. ed. Putsch. (p. 218. ed. Lindemann.) *Ὥσπερ δὲ ἡμέδιμνον λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἡμιμεδίμνου, οὕτως καὶ οὗτοι σημόδιουμ, πλεονάζοντος τοῦ σ.* Quam soni legem etiam in aliis vocibus iisdemque, quae mutis litteris componendae fuissent, alibi demonstraturi hoc unum hic addimus, saepe numero iustam ab ea pendere textus auctorum praesertim poetarum constituendi crisin. Cuius enim, ut exemplo in re nondum observata defungamur, aures ita obtusae sunt, quin absurdum lectionis sonum sentiat, quae Sophocli in Aiac. 377. pro genuina vulgata, licet paucorum librorum auctoritati insistente, novissime obtrusa est:

ἴδοιμί νιν νῦν, καίπερ ὧδ' ἀτώμενος.

— At eo, unde perfecti sumus, semel adhuc redeundum nobis est. Adnotare enim ex re erit, Passovii de nomine *Hellanici* sententiam diu iam ante eum in Batavia tritam et pervulgatam videri fuisse, quod ut demonstrem ad librum iuventuti studiosae utilissimum provoco, *Bibliotheca classica sive lexicon manuale* inscriptum, qui Daventriae iterum cura Hermanni Bosscha a. 1816. editus est; in cuius p. 226. legitur: „*Hellanĭcus*“ et ante „*Hellanĭce*, Clyti soror, Alexandri M. nutrix, Curt. 8,10.“

εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν ἀῤῥίχων etc.] Lexicon Bekkeri *Anecd. Graec.* T. 1. p. 446. *Ἄῤῥιχοι: κόφινοι σιτύῖνοι, οὓς ἀρσίχους οἱ Ἴωνες, θηλυκῶς δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὰς ἀῤῥίχους φασίν:* quo loco

διὰ σχοινίων ἀνιμᾶν. ἢ ἀπὸ τῶν ἀραχνῶν, καὶ ἔστιν οἷον ἀναραχνᾶσθαι· αἱ γὰρ ἀράχναι νήθουσι καὶ τὰς ἐναερίους ὁδούς. Ἀριστοφάνης· πρὸς ταῦτ' ἀναρ-ρίχᾶται ἂν πρὸς τὸν οὐρανόν, περὶ τοῦ κανθάρου λέγων.

39. (38.) ἈΝΈΧΕΙΝ λέγεται μὲν μεταβατικῶς ἀντὶ τοῦ ἀναβαστάζειν, συντασσόμενον αἰ-

quis est qui pro ἀρσίκους, quod editor pro ἀῤῥίχους cepisse videtur, non videat legendum esse ἀρσενικῶς, quod una syllaba decurtatatum solemni scribarum compendio exarabatur? Id quod doceri Bekkerus poterat ab Etymologo M. p. 149, 29., diserte ita vocem exponente: Ἄῤῥιχοι δὲ λέγονται κόφινοι οἱονεὶ, οἷον ἀνάῤῥιχοι, οἱ τὰ ἀναιρεῦντα ἔχοντες, τουτέστι τὰ βίλη· ἀρσενικῶς Ἴωνες, θηλυκῶς Ἀττικοί. Aelius Dionysius apud Eustath. p. 1533,58. ὅτι οἱ μὲν Ἴωνες ἀρσενικῶς τοὺς ἀῤῥίχους προφέρουσιν, οἱ δὲ Ἀττικοὶ θηλυκῶς. Cf. Tittmann. ad Zonaram h. v. T. 1. p. 294. Quem Etymologum cum reliquis Graecorum Lexicographis Bekkerus edendis Lexicis Seguerianis ea, qua par erat diligentia si adhibere voluisset, nae et sibimet ipsi et lectoribus melius providisset.

Ἀριστοφάνης] Pac. 70.

πρὸς ταῦτ' ἀνεῤῥιχᾶτ' ἂν ἐς τὸν οὐρανόν.

Qui Aristophanis locus mirum in modum in Philemone et in Etymol. Gud. l. c. corrumpitur, ibi ita scriptus: πρὸς ταῦτ' ἂν ἀναῤῥιχᾶται εἰς οὐρανόν. Caeterum nota vocem ἀναῤῥίχησις, quae Lexicis e Schol. Dionys. Thrac. p. 693. Bekker. accedit.

39. Phav. h. v. p. 192,16. Lexicon ined. cod. Paris. Reg. 2362 fol. 205 verso: Ἀνέχειν λέγεται μὲν μεταβατικῶς ἀντὶ τοῦ ἀναβαστάζειν, συντασσόμενον αἰτιατικῇ, οἷον ἀνέχουσι τὸν οἶκον οἱ κίονες· λέγεται δὲ καὶ ἀμεταβάτως καὶ δηλοῖ τὸ ἐπέχειν. Κατέχειν τὸ σφοδρῶς κρατεῖν καὶ φυλάττειν, οἷον κατέχει τις τὴν φρεαρ, ἤγουν τὸ φρέαρ, αἰτιατικῇ συντασσόμενον, ὡς καὶ Δημοσθέ-

τιατικῇ, οἷον ἀνέχουσι τὸν οἶκον οἱ κίονες. λέγεται δὲ καὶ ἀμεταβάτως, καὶ δηλοῖ τὸ ἐπέχειν. κατέ-

χης· τοὺς θεούς, οἳ τὴν χώραν κατέχουσι. Διέχειν τὸ διαστατεῖν καὶ διαλείπειν καὶ ἀφίστασθαι, οἷον τοσόνδε ὁ κίων τῆς ὀροφῆς διέχει. τρόπον-τινὰ ὅπερ δηλοῖ, τὸ ἀπέχειν ἐπὶ τῶν ἐπιπέδων, τοῦτ' αὐτὸ δηλοῖ τὸ διέχειν ἐπὶ τῶν μετεώρων· καθά φησι καὶ Λιβάνιος· τὸν Ἀπόλλω μὲν εὐθὺς ἅτε καὶ μικρὸν διέχοντα τοῦ τέλους. Μετέχειν τὸ κοινωνεῖν καὶ συντάσσεται γενικῇ· μετέχειν καὶ τὸ μετά τινα ἔχειν τινὰ τὸ ὅλον, ὅπερ δὲ καὶ ὁ πρῶτος εἶχεν· ὡς τό, οὐ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί· καὶ παρὰ Δημοσθένει· μετέχοντες τὴν αὐτὴν δόξαν τοῖς Λακεδαιμονίοις. Παρέχειν τὸ διδόναι καὶ ὀρέγειν· παρέχειν καὶ τὸ προΐσχεσθαι τὸ αὐτὸ καὶ παθητικῶς ἐκφερόμενον καὶ ἐνέργειαν σημαῖνον· οἷον παρέχω δὲ δείγματα τῆς πρός σε φιλίας τοσαῦτα· τοῦ μὲν ἐνεργητικοῦ παρὰ πολλοῖς καὶ παρὰ Λιβανίῳ· μετὰ τοῦ παρέχειν αὐτὸν αἰδέσιμον διάγει ἡσυχῇ. καὶ Συνέσιος· ἀλλ' ἐν ἀποθέσει τοιαύτῃ μέτριον ἑαυτὸν παρέσχε. τοῦ δὲ ἐπὶ πάθους μὲν γραφομένου, σημασίαν δ' ἔχοντος ἐνεργητικήν, ἀεὶ παρὰ Πλάτωνι [Apolog. p. 20. E.]· τῆς γὰρ ἐμῆς εἰ δή τίς ἐστι σοφία, μάρτυρα ὑμῖν παρέξομαι τὸν θεὸν τὸν ἐν Δελφοῖς, ἀντὶ τοῦ παρέξω. Καὶ παρὰ Δημοσθένει [Olynth. 1. p. 11,13. T. 1. ed. Reisk., ubi ante Εὐβοέων articulus deest]· τὴν αὐτὴν παρεχόμεθ' ἡμεῖς καὶ ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν προθυμίαν, ἥνπερ ὑπὲρ τῆς τῶν Εὐβοέων σωτηρίας. Ἀντέχειν τὸ ἀντιτείνειν καὶ ἀντιβαίνειν καὶ ἀντικρούειν καὶ ἀποδυσπετεῖν, ὡς καὶ Δημοσθένης [Olynth. 1. T. 1. p. 16., ubi vulg. ἐὰν — ἀντέχῃ]· εἰ μὲν γὰρ ἀντέχει τὰ τῶν Ὀλυνθίων, ἀντὶ τοῦ ἀνθίσταται καὶ ἀντιτείνει. Ἐπέχειν τὸ ἐπιλαμβάνειν ἐπὶ τόπου καὶ χώραν· ὡς καὶ Ἀριστοφάνης· ἣν νῦν ἐπέχεις τὴν Ἑλλάδα· καὶ τὴν χώραν, φησὶ Συνέσιος, ἣν ἐπέχουσιν οἱ πολέμιοι. ἐπέχειν καὶ τὸ κωλύειν καὶ εἴργειν μεταβατικῶς αἰτιατικῇ· οἷον ἐπέχω σε τοῦ ὁδοῦ, καὶ ἐπέχω σε τῆς ὁρμῆς. ἐπέχειν ἀμετάβατον, ὡς τό, ὁρμώμενόν τινα εἶτ' ἐξεπίτηδες ἵστασθαι. Περιέχειν τὸ περιλαμβάνειν· οἷον περιέχει τὸ βιβλίον τήνδε τὴν ὑπόθεσιν· καὶ περιέχει ὁ κύκλος τοῦ ἄστεος σταδίους τόσους, εἴτε πεντήκοντα εἴτε ἑξήκοντα. Ἀπέχειν τὸ ἀφιστάναι, συντασσόμενον γενικῇ, οἷον τοσοῦτον ἀπέχω τοῦ ῥαθυμεῖν. Ἀπέχειν καὶ τὸ ἀπολαμβάνειν. Ὑπε-

χειν δὲ, τὸ σφοδρῶς κρατεῖν, καὶ φυλάσσειν, οἷον κατέχει τις τὴν φρουρὰν, ἢ τὸ φρούριον· αἰτιατικῇ

χειν σημαίνει δύο, καὶ ἀμφότερα αἰτιατικῇ συντασσόμενα. ὑπέχειν μὲν γὰρ λέγεται καὶ τὸ ὑποτείνειν καὶ ὑπενδιδόναι, ὡς καὶ Λιβάνιος· καὶ ἥδιστα ὑπέχων τὰ ὦτα τῷ ῥεύματι τῆς γλώττης. ὑπέχειν καὶ τὸ ἁπλῶς διδόναι καὶ ἐκτείνειν, οἷον ἐπ' εὐθύνης καὶ δίκης ὑπέχει τις δίκην· ἢ εὐθύνην ἢ λογισμόν. Ὑπερέχειν τὸ πλεονεῖναι καὶ νικᾷν καὶ ὑπερφέρειν, συντασσόμενον γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ· γενικῇ μὲν, ὡς Ἀριστείδης· ἀλλὰ καὶ τῶν οἱστισινοῦν πρὸς ἀλλήλους γενομένων ὑπερέχουσα· αἰτιατικῇ δὲ, ὡς Δημοσθένης· ὑπερεῖχε δ' ἐκείνους τῇ ῥώμῃ μὲν οὐδαμῶς. καὶ ὑπερέχω σου λόγοις, ἢ δόξῃ ἢ γένει· ὃ καὶ προέχω γράφεται Ἀττικῶς. Εἰσέχειν λέγεται ἐπὶ οἰκοδομῆς κυρίως, οἷον εἰσέχει πρὸς τὴν οἰκοδομὴν ὁ λίθος· καὶ εἰσέχει ὁ κόλπος, ἀντὶ τοῦ ὑφιζάνει. ᾧ ἐναντίον τὸ ἐξέχειν, ὃ δηλοῖ τὸ τῆς ὕλης οἱονεὶ προκύπτειν. Συνέχειν τὸ συνάγειν καὶ φυλάττειν καὶ συγκροτεῖν, οἷον τῇ ἐπιμελείᾳ καὶ συνέχει σπουδῇ, συνέχει τὸν οἶκον καὶ τὰ κατὰ τὸν οἶκον, ὡς καὶ Λιβάνιος· καὶ συνέχειν Ἀρισταινέτῳ τὴν οἰκίαν· καὶ παρὰ Δημοσθένει· πῶς γὰρ, ὅς γε ἃ δοκεῖ συνέχειν τὴν πολιτείαν, τὰ δικαστήρια καὶ τοὺς νόμους καταλύει. συνέχειν καὶ τὸ συσφίγγειν καὶ συλλαμβάνειν, κυρίως ἐπὶ τῶν ξύλων τῶν συνεχόντων τὸν τοῖχλον [sic] λεγόμενον. Προσέχειν τὸ προσκεῖσθαι, οἷον προσέχω λόγῳ καὶ ἀρετῇ καὶ παιδείᾳ. Προέχειν τὸ ὑπερέχειν καὶ διαφέρειν· ὃ δὴ καὶ προείρηται. Ἀνέχεσθαι δὲ παθητικῶς λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ φέρειν καὶ ὑπομένειν, ὡς τὸ, οὐκ ἀνέχομαί σου κοκκύζοντος ἢ ὑβρίζοντος εἰς μὲν τὸ πρόσωπον· ὡς ἐπὶ πολὺ γενικῇ, οἷον ἀνέχομαί σου κατηγοροῦντος καὶ βασκαίνοντος πρὸς δὲ τὸ πρᾶγμα αἰτιατικῇ. Κατέχεσθαι τὸ κωλύεσθαι καὶ κρατῆσθαι καὶ ἐμποδίζεσθαι. Παρέχεσθαι ταυτὸν τῷ παρέχειν, ὥσπερ δὴ καὶ προείρηται. Ἀντέχεσθαι δὲ οὐκ Ἀττικὸν καὶ σπάνιον. Ἔχομαι δὲ ἀντὶ τοῦ ἅπτομαι καὶ ἔχομαι ἀντὶ τοῦ κρατοῦμαι παθητικῶς. Ἐπέχεσθαι τὸ κωλύεσθαι. Περιέχεσθαι τὸ σφόδρα καὶ συντεταμένως ἔχεσθαί τινος καὶ ἀντιποιεῖσθαι, ὡς καὶ Συνέσιος· περιεχόμενος ἕκαστος, ὅτου ἂν λάβοιτο. Ἀπέχεσθαι τὸ φείδεσθαι καὶ ἀφίστασθαι. Ἐνέχεσθαι τὸ ὑπόδικον καὶ ὑπεύθυνον καθιστάναι· οἷον ἐνέχεταί τις τοῖς ἐγκλήμασιν.

συντασσόμενον, ὡς καὶ Δημοσθένης· τοὺς θεοὺς, οἳ τὴν χώραν κατέχουσι. διέχειν, τὸ διαστατεῖν καὶ διαλείπειν καὶ ἀφίστασθαι, οἷον ὁ κίων τῆς ὀροφῆς τοσόνδε τινα διέχει τρόπον· ὅπερ δηλοῖ τὸ ἀπέχειν. ἀνέχομαι δὲ παθητικῶς τρία σημαίνει· τὸ ὑπομένω· καὶ συντάσσεται κοινῶς μὲν γενικῇ· Ἀττικῶς δὲ αἰτιατικῇ. Ἰουλιανός· ἐβουλόμην μὲν γὰρ ἐθίζειν ἐμαυτὸν ἀνέχεσθαι τὸν ἀέρα, καὶ οὐκ ἀνέχομαι γυμνῇ τῇ κεφαλῇ τὴν θέρμην. τὸ ἀναβαστάζομαι· καὶ συντάσσεται δοτικῇ, ὡς τὸ, τοῖς κίοσιν ὁ δόμος ἀνέχεται. τὸ καταφρονῶ· καὶ συντάσσεται γενικῇ, ὡς τὸ, ἀνέχομαι τοῦ θράσους σοῦ, καὶ ἀνέχομαί σε λοιδορεῖν, καὶ σοῦ λοιδοροῦντος. καὶ ἀνέχω τὸν δεῖνα, ἤγουν ἀναφέρω. καὶ ἀνέχω, τὰς χεῖρας ἐπὶ εὐχῆς. ἀνέχω, τὸ τιμῶ καὶ στέργω. Σοφοκλῆς δοριάλωτον στέρξας λέχος ἀνέχει, Ἐξίχεσθαι τὸ ἐξαρτᾶσθαι καὶ ἐκκρεμᾶσθαι· οἷον ἐξίχεσθαι τῆς φιλίας τοῦ δεῖνος. Συνίχεσθαι ἐπὶ πάθους.

Δημοσθένη] Donec ipsum, quem Grammaticus apectarit, Demosthenis locum aliquis mihi monstraverit, similem alium conferre iuvabit, ex orat. de coron. p. 289. Reisk. εὐξαμένους καὶ θύσαντας τοῖς θεοῖς καὶ ἥρωσι, τοῖς κατέχουσι τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν τῶν Ἀθηναίων. Adde Lycurg. in Leocrat. (11.) p. 155. Reisk. T. 4. οὐδὲ τὴν ἐπωνυμίαν τῶν πατρῴων ἱερῶν φοβηθεὶς, ὅτι ἐκ τῆς πατρίδος αὐτὰ κινήσας, συμφεύγειν αὐτῷ, ἐκλείποντα τοὺς νεὼς καὶ τὴν χώραν, ἣν κατεῖχον, ἠξίωσεν.

Σοφοκλῆς] Aiac. 211,12.

λέγ', ἐπεί σε λέχος δουριάλωτον
στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας.

Burneius δορυάλωτον.

ἤγουν τιμᾷ, καὶ στέργει. καὶ ἀνέχει μεταβατικῶς, ἀντὶ τοῦ ἀναβαστάζει. καὶ ἀνέχει, ἀντὶ τοῦ ἀναχαιτίζει καὶ ἀναστέλλει.

40. (39.) ἈΝΗ'ΛΩΚΑ, ἈΝΑ'ΛΩΚΑ, καὶ ἨΝΑ'ΛΩΚΑ· τὸ ἐδαπάνησα, αἰτιατικῇ συντάσσεται, ὁμοίως καὶ ἐπίσης παρὰ τοῖς ῥήτορσι γραφόμενα· πλὴν τὸ μὲν ἀνήλωκα· καὶ ἠνάλωκα, γράφεται Ἀττικῶς, ἀνάλωκα δ' ἀναύξητον κοινῶς. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῶν παθητικῶν ἠνάλωται καὶ ἀνήλωται· ἃ καὶ αὐτὰ παραπλησίως τοῖς ἐνεργητικοῖς γράφεται, καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν σύνταξιν.

41. (40.) ἈΝΤΙΒΟΛΩ͂· παρακαλῶ, αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ἀριστοφάνης· στῆθ', ἀντιβολῶ σε· καὶ, ἀντιβολῶ σε, φράσον μοι τίνες εἰσίν. καὶ ἀντιβολῆσαι, ἀπαντῆσαι, καὶ μετασχεῖν. ἀπὸ τοῦ μολῶ μολήσω, μετὰ τῆς ἀντὶ προθέσεως, καὶ τροπῇ τοῦ μ̄ εἰς β̄, ἀντιβολήσω. σημαίνει δὲ καὶ τὸ συντυγχάνειν, καὶ ἱκετεύειν.

42.

40. In Phav. non exstat. Verba ἠνάλωται καὶ post ἐπὶ τῶν παθητικῶν Philemoni restituimus, praebente Lexico ined. cod. Paris. R. 2562., ubi fol. 206 *verso* idem de diversis praeteriti huius formis praeceptum continetur. Quo etiam Lexico auctore copulam ante κατὰ τὴν αὐτὴν σύνταξιν delendam iudicaverim, nempe ex syllaba sequenti facile ortam.

41. Phav h v. p. 206,50

Ἀριστοφάνης] Prior eius locus est Plut. 444., alter Nubium 313.

42. (41.) 'ΑΝΤΙΤΆΤΤΩ καὶ ΠΑΡΑΤΆΤΤΩ· τὸ ἕτερον τοῖς πολεμίοις μαχόμενον διεγείρω, καὶ τάττω, αἰτιατικὴν καὶ δοτικὴν ἐφελκόμενον, οἷον παρατάττει τοὺς Θηβαιοὺς τῷ Φιλίππῳ. παρατάττομαι δ' ἐγὼ, κυρίως ἐπὶ πολέμου ἀντὶ τοῦ παρασκευάζομαι πολεμήσων. ὥσπερ δὲ καὶ τὸ ἀντιτάττω αἰτιατικὴν καὶ δοτικὴν καὶ αὐτὸ ἐπαγόμενον· ὁμοίως καὶ τὸ ἀντιτάττομαι, ταὐτὸ δηλοῦν τῷ παρατάττομαι. πλὴν τὸ μὲν παρατάττω καὶ παρατάττομαι εἴποις ἂν κυρίως ἐπὶ πολέμου καὶ πλήθους· τὸ δὲ ἀντιτάττω καὶ ἀντιτάττομαι, καὶ ἐφ' ἑνός. ἐπιτάττω, καὶ προστάττω, τὸ αὐτό. ὅθεν καὶ ἐπίταγμα καὶ πρόσταγμα· πλὴν ἀκριβέστερον τὸ ἐπιτάττω καὶ ἐπίταγμα, ὡς καὶ 'Αριστείδης· ἔδοξεν ἀπάρξασθαι τοῖς τοῦ βασιλέως ἐπιτάγμασιν.

43. (42.) 'ΑΞΙΩ͂· τὸ παρακαλῶ, τὸ ἄξιον κρίνω, καὶ τὸ τιμῶ· ἀφ' οὗ ἀξιούμενος, ὁ τιμώμε-

42. Phav. h. v. p. 210,47.
ὥσπερ δὲ καὶ] Burneius δὴ pro δὲ, Phavorinum sequutus.

43. Phav. h. v. p. 216,25. Lexicon ined. cod. Reg. Paris. 2562. fol. 207. *verso:* 'Αξιῶ τὸ ἄξιον κρίνω τινὰ πραγμάτων πολλῶν· καὶ ἀξιῶ σε τῆς ἀρχῆς, τουτέστιν ἄρχοντα εἶναι, αἰτιατικὴν καὶ γενικὴν παρεμφαῖνον. ἀξιῶ καὶ τὸ δέομαι, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς απαρέμφατον, ὡς καὶ Δημοσθένης· περὶ τούτου δ' ὄντος τουτουὶ τοῦ ἀγῶνος, ἀξιῶ καὶ δέομαι ἀκοῦσαί μου περὶ τοῦ κατηγορημένου ἀπολογουμένου. Demosthenis locus ab edito nonnihil discrepans, est de coron. §. p. 227. Reisk.

νες καὶ ἀξίωμα, ἡ τιμή. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· τὸ μὲν οὖν ἀξίωμα τοῦ παρόντος ἀγῶνος, ἤγουν μέγεθος· ὡς αὐτὸς καὶ τὴν ἀξίωσιν τῆς ἀρετῆς, ὡς ἐλευθερῶν τὴν Ἑλλάδα φέρεται. καὶ ἡ ἀξιωματικὴ παρὰ φιλοσόφοις, ἡ λεγομένη κοινὴ ἔννοια, οἷον ἀξιοῦσι πάντες τὸν οὐρανὸν σφαιροειδῆ εἶναι.

44. (43.) ἈΠΑΓΓΈΛΛΩ· τὸ μηνύω, καὶ διηγοῦμαι. δοτικῇ συντάσσεται. καὶ ἀπαγγέλλω, τὸ τὰ παρ' ἑτέρων εἰρημένα, ἢ γεγραμμένα, ἀπὸ στό-

Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ] Locus Aristidis non est in oratione Panathenaica, sed in Platonica 1. T. 2. p. 5. ed. Jebb. τὸ μὲν οὖν ἀξίωμα τοσοῦτον τοῦ παρόντος ἀγῶνος: nisi quidem Philemo adnotante Oudendorpio ad Thomam M. v. ἀξιῶ p. 79. Panathenaici respexerit T. 1. p. 125. καὶ τοσοῦτο τῆς νίκης τὸ ἀξίωμα, ubi e codd. Colleg. Nov. restitue τοσοῦτον.

ὡς αὐτὸς καὶ τὴν etc.] Hic locus non est Aristidis, ut credere deberes, sed Thucydidis 1,69. quod quum Burneium lateret, φέρεται quod Thucydidis est, Philemoni perperam tributum est. Ante ὁ αὐτὸς enim intercedisse videntur nonnulla, quibus alius Thucydidis locus citaretur; atque ea vere supplet Thomas Magister v. ἀξιῶ p. 79. ἀξίωσις δὲ οὐ μόνον ἡ παράκλησις, ὡς Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ· καὶ οὐκ ἄδικος αὕτη ἡ ἀξίωσις· ἀλλὰ καὶ τὸ μέγεθος, ὡς ὁ αὐτός· καὶ τὴν ἀξίωσιν τῆς ἀρετῆς etc. Anteaquam hunc locum Philemoni contuleram, erat quum suspicarer ὡσαύτως legendum esse pro ὡς αὐτός.

44. Phav. h. v. p. 220,4., unde Philemoni mox δοτικῇ restitue pro Codicis scriptura γενικῇ, cuius vitium Burneii diligentiam effugit.

ματος λέγω. καὶ τὸ λέγω, ἢ φράζω, ἅπερ εἶδον καὶ γινώσκω.

45. (44.) ἈΠΑ'ΓΕΙ· γενικῇ συντάσσεται, οἷον ἀπάγω τῆς ὁδοῦ, ἐμαυτὸν δηλονότι, ἀντὶ τοῦ ἐκτρέπομαι, καὶ τὴν ὁδὸν ταύτην ἐῶ. καὶ παρὰ Συνεσίῳ τῷ Κυζικηνῷ· καὶ ἀπάγεται ἐπὶ αἰχμαλωσίας· ὡς τὸ, ἤγετο περιηγμένος τὼ χεῖρε. καὶ ἐπὶ καταδίκων, οἷον ἀπάγεται τὴν ἐπὶ θάνατον. καὶ ἀπάγεται ἡ λεία. περιάγω δὲ τὼ χεῖρε, ἤγουν εἰς τοὐπίσω δεσμῶ. περιάγω καὶ τὸ πᾶσι καταφανῆ τινὰ ποιῶ. καὶ τὸ μακρὰν ποιῶ ἵστασθαι. καὶ

45. Phav. h. v. p. 220,7 et 9. Lexicon ined. cod. Paris. Reg. 2562 fol. 212. *recto:* Ἀπάγειν κυρίως ἐπὶ αἰχμαλωσίας καὶ ἐπὶ καταδίκων, οἷον ἀπάγεται τὴν ἐπὶ θάνατον· καὶ ἀπάγεται ἡ λεία. Καὶ ἤγετο περιηγμένος τὼ χεῖρε· περιάγω γὰρ τὼ χεῖρε, ἤτοι εἰς τοὐπίσω δεσμουμένω [e Philemone corrige δεσμῶ]· Περιάγω καὶ τὸ πᾶσι καταφανῆ ποιῶ τινά· καὶ περιενηνέχατε παρὰ Συνεσίῳ εἰς τοιαύτην σημασίαν. Περιηγοῦμαι δὲ τὸ εἰς λεπτὸν διηγοῦμαι· ἐξ οὗ καὶ περιηγητὴς, ὁ κατὰ λεπτὸν διηγούμενος, ὡς παρὰ Λουκιανῷ [Dial. mort. 20. init. T. 1. p. 412.] περιηγῆσαί μοι τὰ ἐν Ἅδου.

Συνεσίῳ] Ipsa Synesii verba, quae Phavorinus affert sunt: ἄπαγε τοῦ νόμου.

ἐπὶ θάνατον] Legendum et hic et in citato Lexici inediti fragmento ἐπὶ θανάτῳ, collatis Schaefero *Meletem. Crit.* p. 109. seq. et Werfero in Thierschii *Act. Philol. Monac.* vol. 1. fasc. 1. p. 76. et fasc. 2. p. 266.

τὸ μακρὰν ποιῶ ἵστασθαι] E Cod. μακρὰν pro edito μακρὸν revocavimus: a Phav. plane absunt haec cum seq. Eandem vocabulorum confusionem adnotavit Lobeck. ad Sophocl. Aiac. 1029. p. 385. De μακρὰν vide etiam Sophocl.

ἀπάγει τοῦ δεῖνος τὸν δεῖνα, ἀντὶ τοῦ διϊστᾷ. καὶ ἀπάγει τὸν δεῖνα τῷ δεῖνι, ἀντὶ τοῦ κομίζει. καὶ ἀπάγει τὸν δεῖνα παρὰ τὸν δεῖνα. Ἡρόδοτος συλλαβόντες ἀπάγετε παρ᾽ ἐμέ.

46. (45.) ἈΠΑΛΛΆΤΤΕΙΝ· λέγεται καὶ ἀντὶ τοῦ ῥύεσθαι καὶ λυτροῦν, γενικῇ συντασσόμενον, οἷον ἀπαλλάττω σε τῶν κακῶν· ἀπαλλάττειν καὶ

Trach. 964. Philoct. 26. Oed. T. 220. Erf. Aeschyl. Prom. 75. Eurip. Troad. 475. Seidl. Bion. Idyll. 2, 13.

Ἡρόδοτος] Locum adhuc quaero.

46. Phav. h. v. p. 222,32. Simillime Lexicon ined. cod. Reg. Paris. 2562. fol. 207. *verso*: Ἀπαλλάττειν λέγεται ἀντὶ τοῦ ῥύεσθαι καὶ ἐκλυτροῦσθαι, συντασσόμενον γενικῇ, οἷον ἀπαλλάττω σε τῶν κακῶν· καὶ παρ᾽ Ἀριστοφάνει [Plut. 115]

ταύτης ἀπήλλαξά σε [Edd. ἀπαλλάξειν σε] τῆς ὀφθαλμίας. Ἀπαλλάττειν λέγεται καὶ τὸ διατρίβειν καὶ διαγίνεσθαι· ὡς καὶ παρὰ Ξενοφῶντι· ἀπήλλαττε δὲ μετὰ τῶν Σκυθῶν ὁ Κῦρος ἐν Ἰωνίᾳ [qui locus summo quaesitus opere in Xenophontis voluminibus meos adhuc effugit oculos]· καὶ παρ᾽ Εὐριπίδῃ· ἀνάγκῃ πεινῆν διὰ βίου καὶ ἀπαλλάττειν, ἀντὶ τοῦ διατρίβειν.

ἀπαλλάττω σε τῶν κακῶν] De hoc dicendi genere v. Valcken. ad. Eurip. Phoen. 1084. Adde Phoen. 1028. Hecub. 1187.

καὶ τὸ διατρίβειν] Huic optimae Codicis et Phavorini lectioni non adsequor cur Burneius τρίβειν suum praetulerit, nisi ipse apographi a Burneio usurpati auctor h. l. lapsus esse putandus sit. Etiam Schol. Sophocl. Aiac. 1074. p. 419. Erf. ἀπαλλάττειν, τὸ ἐλευθεροῦν καὶ διάγειν: neque aliter Lexicon Parisinum modo allatum. At in praepositione διὰ ut his diebus, ita etiam olim a scribis saepenumero peccatum est, quod quum ubivis ab editoribus diligenter nondum animadversum sit, iuvat eorum in gratiam unum alterumqu. huius corruptelae exemplum hic apponere. Ita Demo-

τὸ διατρίβειν. Εὐριπίδης ἀνάγκη πεινῆν διὰ βίου καὶ ἀθλιώτερον ἀπαλλάττειν, ἤτοι διατρίβειν.

sthenis verbis de cor. 10. (p. 229. Reisk.) ἀλλ' ἐφ' οἷς ἀδικοῦντά με ἑώρα τὴν πόλιν, οὖσί γε τηλικούτοις, ἡλίκα νῦν ἐτραγῴδει καὶ διεξῄει, si alia haec eiusdem orat. 18. (p. 252.) confers, ἔστιν ὅπου σὺ, παρὼν, τηλικαύτην πρᾶξιν καὶ συμμαχίαν, ἡλίκην νῦν διετραγῴδεις καὶ διεξῄεις, ὁρῶν ἀφαιρούμενόν με τῆς πόλεως, ἠγανάκτησας, non repugnabis mihi, credo, illo loco nonnullorum codicum lectionem νῦν διετραγῴδει restituenti. Quod utroque enim loco Imm. Bekkerus, eo fortasse haerens quod vocabulo διατραγῳδία nullum in Lexicis Graecis locum dari videret, edi iussit, νῦν δὴ ἐτραγῴδεις et νῦν δὴ ἐτραγῴδει, donec ipse unde sua habeat indicaverit, eaque eiusmodi contextus tenore satis vindicaverit, fortiter repudiabimus. Attamen ut verbum διατραγῳδία in se quo offendat nihil habet omnino, analogia simillimi διακωμῳδία satis firmatum, ita Demosthenis lectionem vulgatam νῦν ἐτραγῴδει negari non potest, si meliori careremus, tangendam minime esse, quum praesertim orator verbo simplici de fals legat. p. 400. Reisk. similiter utatur. Simillimo modo corruptus est Philostrati locus, hic perpurgandus: editur Imag. 2,4. p. 414. Μητρυιὰ γὰρ Φαίδρα ξυνθεῖσα λόγον ἐπ' αὐτῷ [Hippolyto] οὐκ ὄντα, ὡς δὴ ἐρῷτο ὑπὸ τοῦ Ἱππολύτου, αὐτὴ δὲ ἄρα τοῦ μειρακίου ἤρα: ubi δὴ praeterea quod otiosum est omnino, eo quoque offendit, quod ὡς δὴ nobis quidem nonnisi participio iunctum occurrerit: exempla desideranti tibi affatim dabunt Valckenarius ad Herodot. 3,156. Heindorfius ad Platon. Gorgiam 54 p. 74 (p. 468. E.) Adde Sophocl. Philoct. 10,51. Erf. Platon. Charmid. 26. (p. 164. D.) Xenoph. Hellen. 1, 7, 8, licet ipso illo Gorgiae loco ὡς δὴ verbum finitum adsciscat, ita tamen ut protasin inchoet, quod notandum est quum alibi nonnisi in epitasi inveniatur: quae res diversi videtur esse generis. Jam non dubita Philostrato pro ὡς δὴ ἐρῷτο lectionem egregiam duorum

47. (46.) ἈΠΑΥΡΩ͂· τὸ ἀφαιροῦμαι, πρὸς αἰτιατικὴν συντάσσεται, συζυγίας δευτέρας τῶν περισπωμένων. ὁ παρατατικὸς, ἀπηύρων, ὡς ἐβόων· ἀφ' οὗ ἀπηύρα ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα. καὶ ἀπηύρων, ἐπὶ τοῦ τρίτου τῶν πληθυντικῶν. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ αὔρα. ἔστι γὰρ ἀπαυρῶ, τὸ ἀνάπνευσίν τινος ἀφαιροῦμαι. ἐπαυρῶ δὲ τὸ ἐπισπῶμαι ἀνάπνευσιν. εἶτα ἀπὸ τούτων ἀπαυρῶ, τὸ ἀφαιροῦμαι ἁπλῶς· καὶ ἀπαυρῶ, τὸ ἀπολαύω.

48. (47.) ἈΠΕΜΠΟΛΩ͂ ΣΟΙ ΤΟ`Ν ἽΠΠΟΝ εἴκοσι νομισμάτων. ὁμοίως πωλῶ, καὶ πι-

codd. Reg. Paris. 1760 et 1761. ὡς διεξᾶτο restituere, in quorum posteriori vel etiam glossa adiicitur, ποθοῖτο σφοδρῶς. De qua praepositionis διὰ in compositis vi cf. editores ad Vig. p. 589. seq. Caeterum voce διεξᾶν auge Lexica. At horum iam satis!

Εὐριπίδης] Hunc locum in fabulis Euripidis, si eius quidem est, frustra quaesivi, neque inter eius fragmenta adnotatum reperi.

47. Phav. h. v. p. 227,43.

ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα] Iliad. ζ, 17.

48. Phav. h. v. p. 238,43. De ipsius verbi ἀπεμπολᾶν, quod perperam olim ἀπεμπωλεῖν vel ἀπεμπωλᾶν ferebatur, scriptura post ea quae Porsonus *Notis brev. ad Xenophontem* p. LVII. disputavit, non amplius dubitabitur: quae Porsoniana si meminissent Adversariorum eius editores, fortasse p. 215. ed Angl. omissent, quae plenius accuratiusque ipso edente auctore viginti ante annis publici iuris fuerant. Caeterum cf. uberrimam Lobeckii notam ad Phrynich. p. 584., cui adde Procli Chrestom. p. 476. ed Gaisford. Eumath. de amor. Ismen. 10. p. 440 ubi pro genuino ἀπεμπολῆται unus tantum Parisiensium codicum ἀπεμπωλῆται.

πράσκω, καὶ ἀποδίδομαι, καὶ ὠνοῦμαι, καὶ ἐπριάμην. καὶ ἀπεμπολὴ, καὶ ἀπεμπόλησις, ἡ μετὰ ἀπάτης πράσις, καὶ ἐμπορία· καὶ ἀπόστασις, καὶ ἀπαλλαγή· καὶ πράσις ἐμπορίας. καὶ ἀπεμπολῆσαι, τὸ ἐπὶ κέρδος ἀποδόσαι τί.

49. (48.) ἈΠΕΝΕΙΚΑ ἐκ τοῦ ἐνέγκω, τροπῇ τοῦ γ̄ εἰς ῑ ἐνείκω, ἔνεικα καὶ ἀπένεικα. ἔχει δὲ θέμα τὸ ἀπενείκω· ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀπενεῖκαι ἀπαρέμφατον. καὶ τὸ, ἀνενείκατο, φώνησέν τε. σκευωρίαν δέ τινα τοιαύτην ἔχει τὸ ῥῆμα. ἔστι θέμα πρωτότυπον χῶ, τὸ χωρῶ, ἐξ οὗ τὸ ἔχω, ὡς θέλω ἐθέλω. καὶ Ἰωνικῶς ἔκω, καὶ πλεονασμῷ εἴκω, ὡς δέχω, δέκω, δείκω· καὶ μετὰ προθέσεως ἐνείκω, τὸ κομίζω· ἤδη δὲ καὶ ἔχω. ὁ γάρ τις κομίζει, πολὺ πρότερον ἐκεῖνο καὶ ὁπωσοῦν ἔχει. ἐκ δὲ τούτου, τὸ ἐνέγκω· τροπῇ τοῦ ῑ εἰς ν̄, ὡς ἐπὶ τοῦ αἰεὶ αἰέν. τὸ δὲ ῥηθὲν ἔχω, συντεθὲν καὶ γεγονὸς ἐνέχω, γεννᾷ μέσον παρακείμενον ἤνοχα, καὶ ἐνήνοχα. εἰ γάρ τις ἐρεῖ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ἐνέγκω ταῦτα γενέσθαι, ζητητέον οὐ μόνον ποῦ ἀπῆλθε τὸ ν̄, ἀλλὰ καὶ ποῦ εὑρέθη τὸ χ̄, δέον ὂν ἤνοκα, καὶ ἐνήνοκα λέγειν, ἵνα ᾖ πρὸ τοῦ ᾱ τὸ τοῦ ἐνεστῶτος σύμφωνον. εἶτα ῥητέον καὶ ὅτι τὸ ἐνέγκω οὐκ ἔστιν ἐνεστὼς, ἀλλ' αὐθυπότακτον ῥῆμα. τὰ

49. Phav. v. ἀπένεικας p. 231,1. Respicit Bastius *Epist. Crit.* p. 127.

ἀνενείκατο, φώνησέν τε] Iliad. τ, 314.

δὲ αὐθυπότακτα. χρόνου ἀορίστου εἰσὶν ἢ πρώτου ἢ δευτέρου. ὥσπερ καὶ τὸ ἐνέγκω δευτέρου ἀορίστου ἐστὶ, καθὰ καὶ τὸ ἤνεγκον, καὶ τὸ ἐνεγκεῖν, καὶ ἡ ὀξύτονος μετοχὴ τὸ ἐνεγκών. ὅθεν καὶ τὸ ἔνεγκεν διὰ τοῦ ε ψιλοῦ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἔχει τὴν λήγουσαν. εἰ δὲ καὶ διὰ διφθόγγου, διὰ τὸ ἤνεγκα, ὅμως διφορεῖται, ἀλλὰ τοῦτο οὐ δικαιοῖ τὸ ἐνέγκω εἰς πρωτοτύπου ἐνεστῶτος ἀξίωμα. οἱ γὰρ ἀόριστοι οὐκ ἐνεστῶτες. ἔτι δὲ καὶ ἡ σημασία τοῦ ἐνέγκω μέλλοντος. οἴδαμεν δὲ καὶ ὅτι σημειῶδές ἐστιν, ὅτι τῶν δύο τούτων ὁμοιοδυνάμων ῥημάτων, τὸ μὲν φέρω μέλλοντα οὐκ ἔχει, τοῦ δὲ ἐνέγκω οὐκ ἔστιν ἐνεστὼς, εἰ μὴ ἐκ τοῦ ἔχω περιεργασθείη, ὡς εἴρηται, ἡ τούτου παραγωγή. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἐνείκω δοκεῖ γίνεσθαι καὶ ὁ παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ κείμενος πρεύνεικος, ἤγουν ὁ κομίζων μισθοῦ τινὰ φορτία ἐξ ἀγροῦ, ἢ ἐξ ἄλλου τόπου.

50. (50.) ἈΠΕῤῬΊΓΑΣΙΝ ἘΣ ΟἿΚΟΝ ΝΈΕΣΘΑΙ παρ' Ὁμήρῳ κεῖται, ὃ δηλοῖ τὸ δειλιῶσι καὶ φρίττουσι. περιττὴν ἔχει τὴν ἀπὸ πρόθεσιν, ὡς καὶ ἀπεμνήσαντο, καὶ ἀπεμηνίσαντο. μέσος δὲ παρακείμενος τὸ ἔῤῥιγα. συγκοπεὶς ἐκ τοῦ ἐῤῥιγήκασιν. ὁμοίως καὶ τῷ βέβουλα.

ὁμοιοδυνάμων] Hinc voci, quam dubia fide Schneiderus Lex. Gr. profert, auctoritas accedit.

50. Phav. h. v. p. 232,19. Homeri locus est Odyss. β, 52.

οἱ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπεῤῥίγασι νέεσθαι.

51. (50.) ʼΑΠΕΣΑΝ· ἀπέλαβον. προπαροξύνεται δὲ, ὅτι πᾶν ῥῆμα εἰς αν λῆγον χρόνῳ βραχεῖ παραληγόμενον, ἁπλοῦν ἢ σύνθετον, ὅ ἐστιν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, προπαροξύνεται, εἰ μὴ Δωρικῶς εἴη· προπερισπᾶται δὲ, μακρᾶς οὔσης. ὅθεν τὸ μὲν ἄπεσαν τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν· τὸ δὲ ἀπῆσαν, οὐχ οὕτως.

52. (51.) ʼΑΠΕΣΤΗ ΤΟΥΤΩΝ, καὶ ʼΑΠΕΣΤΗ ΤΟΥΤΟΙΣ, καὶ ʼΑΠΕΣΤΗ ʼΑΠΟ ΤΟΥΤΩΝ, οἷον ἀπέστη Μεσσήνη ἀπὸ ʼΑθηνῶν. καὶ ἀπέστη Εὐβοία ʼΑθηνῶν. καὶ μεσημβρίᾳ τούτοις ἀφεστήκασιν.

53. (52.) ʼΑΠΕΤΡΩΠΩΝΤΟ· ἐτρέποντο. δευτέρας συζυγίας ὃν τῶν περισπωμένων ἐκτείνει τὴν προπαραλήγουσαν, ὡς καὶ τὸ στρωφῶ, καὶ τὸ νωμῶ. ἐν δὲ τῇ πρώτῃ συζυγίᾳ συστέλλει αὐτὴν, ὡς δηλοῖ τὸ περιτροπέων ἐνιαυτὸς, καὶ τὸ, καλλίτριχες ἵπποι ἂψ ὄχεα τρόπεον.

51. Phav. h. v. p. 232,28.

52. Id. h. v. ibid. lin. 57.

Μεσσήνη] Cod. et Phav. *Μεσήνη*: illud numi satis firmant, Eckhel. *Doctr. Num.* T 2. p. 275. V. etiam d'Orvill. ad Charit. p. 254.

μεσημβρίᾳ τούτοις ἀφεστήκασι] Burneius nescio unde edidit *μεσημβρίας τούτους ἀφεστήκασιν*, renuente ipso contextus tenore. Codex *μεσημβρίαι τούτοις ἀφεστήκασιν*, unde apice translocato scripturam Philemoni restitui. De *ἀφίσταμαι* cum Dativo v. Thomam M. p. 133.

53. Phav. h. v. p. 233,55.

περιτροπέων ἐνιαυτὸς] Iliad. β, 295. Iuvat Arati locum

54. (53.) ἈΠΕΥΘΥΝΩ· τὸ ὀρθῶ. ἐπὶ τῆς ἀρχῆς, καὶ ἐπὶ τοῦ κανόνος, ὡς ὁ κανὼν ἀπευθύτὰ ἐξισάζοντα, καὶ ἀφαιρεῖ τὰ περιττά. καὶ ἀπευθύνω, τὸ ἀπὸ εὐθύνης ποιῶ, ἤτοι ἀνεύθυνον. ὑπευθυνω, τὸ τιμωρῶμαι, καὶ ὑπεύθυνον ποιῶ. εὐθύνη δὲ, ἡ τιμωρία. εὐθύνειν καὶ ἀπευθύνειν ἐπὶ τῶν ὀρθουμένων λοξῶν λέγεται, καὶ ἐπὶ τῶν κυβερνωμένων νεῶν· καὶ ἀπὸ τούτων, κατὰ μεταφορὰν, ἐπὶ τοῦ κολάζειν, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλως διοικουμένων.

in transcursu hic apponere emendatiorem: editur Phaenom. 463. 464. vitiose

— τῶν κε μάλιστα ποθὴ ὄφιλός τε γίνοιτο
μέτρα περισκοπίοντι πλανωμένων ἐνιαυτῶν,

ubi iubente et metro et sententia posteriorem versum ita mecum corrigas:

μέτρα περισκοπίοντι περιπλομένων ἐνιαυτῶν.

Ex Odyss. α, 16. notum est περιπλομένων ἐνιαυτῶν. Iliad. ψ, 833 περιπλομένους ἐνιαυτούς. Quam formulam Guieto praeeunte restituerim Hesiodo Scut. Herc. 87., ubi vulgatae defendendae

— τάχα δ᾽ ἄμμες ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν
γεινόμεθ᾽, οὔτε φυὴν ἐναλίγκιοι, οὔτε νόημα.

Heinrichius frustra confert ex Odyss. η, 261. et ξ, 1287.

ἀλλ᾽ ὅτε δὴ ὀγδοόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε,

quum ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν necessario aliud quid significet. Igitur scribe cum Guieto ἄμμες περιπλομένων ἐνιαυτῶν. Hesiodus etiam Op. et D 386. περιπλομένου ἐνιαυτοῦ.

καλλίτριχες ἵπποι etc.] Iliad. σ, 224.

54. Phav. h. v. p 234,6. Schol. Sophocl. Oed. T. 104. p. 163. Erf.

55. (54.) ἈΠΈΧΕΙ ΤΙ ΤΙΝΌΣ σταδίους εἴκοσιν, ἢ τριάκοντα, ἀντὶ τοῦ κεχωρισμένον ἐστίν. ἀπέχει Χαλκηδὼν Βυζαντίου στάδια τοσαῦτα. καὶ ἀπέχει στάδιον, ἢ σταδίῳ, τῆς πόλεως. καὶ τὸ ἀφεστάναι, συντασσόμενον γενικῇ, οἷον τοσοῦτον ἀπέχω τοῦ ῥαθυμεῖν. ἀπέχειν καὶ τὸ ἀπολαμβάνειν, ὡς τὸ, ἀπέχω τὴν χάριν, Καρνᾶς ἱκέτης μοῦ γέγονεν. καὶ ἀπέχειν ἑκὰς νήσων, οὗ ἐναντίον τὸ προσίσχειν, ἤτοι ἐλλιμενίζεσθαι. ἐπεὶ καὶ ἐγγύτητα μὲν ἡ πρὸς πρόθεσις δηλοῖ· τὸ δὲ ἀνάπαλιν αὐτῆς, ἡ ἀπό. ἀπέχεσθαι δὲ, τὸ φείδεσθαι καὶ ἀφίστασθαι, γενικῇ Ἀριστοφάνης· οἴνου τ' ἀπέχεσθαι· ἀπέχεσθαι καὶ ἀλλοτρίων, ἀντὶ τοῦ ἀπέχου Ἰωνικῶς· καὶ ἀπέχω, τὸ ἀπολαβὼν ἔχω, αἰτιατικῇ, οἷον ἀπέχω τὸ κεχρεωστημένον, ἀντὶ τοῦ δανεισάμενος, εἶτ' ἀπολαβὼν αὖθις ἔχω.

55. Phav. h. v. p. 234,25., qui mox καὶ σταδίῳ pro ἢ σταδίῳ, ut videtur, rectius.

ἀπέχω τὴν χάριν, Καρνᾶς etc.] Sunt verba Synesii, teste Lexici inediti fragmento in Cod. Paris. Reg. 2562. fol. 205. *verso*: Ἀπέχεσθαι λέγεται τὸ φείδεσθαι καὶ ἀπείργεσθαι, καὶ συντάσσεται γενικῇ· ἐνεργητικῶς δὲ ἀπέχω δηλοῖ τὸ ἀφίσταμαι, συντασσόμενον Ἀττικῶς γενικῇ. ἀπέχω καὶ τὸ ἀπολαβὼν ἔχω, συντασσόμενον αἰτιατικῇ· οἷον ἀπέχω τὸ κεχρεωστημένον ἀντὶ τοῦ δανεισάμενος· εἶτ' αὖθις ἀπολαβὼν ἔχω, ὡς Δημοσθένης· Θηβαῖοι μὲν ἀπέχουσι τὰ οἰκεῖα· Φωκεῖς δὲ ἅπαντα ἀπολωλέκασι. καὶ Συνέσιος· ἀπέχω τὴν χάριν· Καρνᾶς οἰκέτης μου γέγονεν.

ἀπέχω τὸ κεχρεωστημένον, ἀντὶ τοῦ δανεισάμενος] Fortasse sunt Aristophanis. Χρήστας ab Aristophane τοὺς δανειστὰς ad-

56. (55.) 'ΑΠΟΔΙΔΩΜΙ· 'ΑΦΟΣΙΟΥ͂ΜΑΙ· 'ΑΦΙΕΡΩ͂. τὸ μὲν ἀφοσιοῦμαι, καὶ ἀφιερῶ, ἐπὶ τῶν θείων ἁρμόττει· τὸ δὲ ἀποδίδωμι, καὶ ἐπὶ θείων, καὶ ἐπὶ τῶν καθ' ἡμᾶς λέγεται. οἷον, ἀντὶ τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων τῶν ἐμοὶ γεγονότων παρὰ θεοῦ, ἀποδίδωμι χάριν τῷ θεῷ. καὶ ἀποδίδωμι, τὸ λαβών τι παρά τινος ἐπὶ χρείᾳ εἶτ' αὖθις ἀποδίδωμι τὸ ὀφειλόμενον. λέγεται δὲ καὶ παθητικῶς, ὡς τὸ ἀποδίδοται τὰ χρήματα. ἀποδίδομαι καὶ ἐπὶ ἐνεργητικῆς σημασίας τὸ πωλῶ. καὶ ἀποδίδωμι, τὸ προδίδωμι δωροδοκηθείς. Δημοσθένης· γίνεται τῶν πρέσβεων εἷς καὶ οὗτος, οὐχ ὡς τῶν ἀποδωσομένων τὰ ἡμέτερα, οὐδὲ τῶν πεπιστευκότων τῷ Φιλίππῳ.

57. (56.) 'ΑΠΟ'ΕΙΠΕ ἀντὶ τοῦ ἀπόφαθι. πᾶν προστακτικὸν δισύλλαβον, βραχυκατάληκτον, ἑνικὸν, ἐν τῇ συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον, οἷον

pellari commonuit Scholiasta ad Nub. 241. Herm. Dein e Cod. et Phav. εἶτ' pro edito εἶτα dedimus.

56. Phav. h. v. p. 241,30. Mox Burn. καὶ ἀφιερῶ pro καὶ τὸ ἀφιερῶ, quod e Cod. et Phav. reposuimus.

ἁρμόττει] Quae verbi vis intransitiva in Lexicis nondum adnotata scriptoribus sequioris aetatis praesertim Grammaticorum cum maxime propria, tum non plane ab Atticorum usu abhorret: vide Erfurdt. ad Sophocl. Oed. T. 895. p. 124. ed. min. Heindorf. ad Plat. Sophist. 20. p. 300. Adde Aristot. Problem. 19,49. Dioscorid. Hist. Plant. 5,31. p. 337. et 2,207. p. 164. F.

λαβών] Cod. et Phav. λαβεῖν.

57. Phav. h. v. p. 243,5.

ἐλθὲ, πρόσελθε· βαῖνε, πρόβαινε. καὶ, ἀπόειπε κελεύθους θεῶν, Ὅμηρος αἰτιατικῇ συντάσσει, ἀντὶ τοῦ ἀπόφαθι· ὅπερ διασαφεῖ τόδε, μηδὲ πόδεσσιν ὑποστρέψειας Ὄλυμπον. ὁ δὲ γράψας, τάλαιν' ἀπεῖπον ἄλγει, ἐπὶ ἑτεροίου σημαινομένου τὴν λέξιν εἴληφε. καὶ ἀπόειπε, ἀπάρνησαι. ἀποείποι ἀντὶ τοῦ εἴποι εὕρηται, περιττῆς τῆς προθέσεως. κοινότερον μέντοι ἀπειπεῖν, ἢ τὸ ἀποφῆσαι, οἷον εἰπὲ ἢ ἀπόειπε, ὅμοιον ὂν τῷ φάθι ἢ ἀπόφαθι· ἢ καὶ ἄλλως, τὸ ἀπαγορεῦσαι καὶ μηκέτι ἔχειν τὶ εἰπεῖν, ὡς τὸ, τάλαιν' ἀπεῖπον ἄλγει. δῆλον δ' ὅτι τὸ ἀπειπεῖν καὶ ἀπείπασθαί ποτε λέγεται.

58. (57.) ἈΠΟΛΑΥΩ· τὸ καρπῶμαι, γενικῇ συντάσσεται. ἔστι δ' ὅτε λέγεται καὶ μετὰ αἰτιατικῆς, ἐμφαινομένης ἐκεῖ γενικῆς. καὶ ἡ μὲν γενικὴ τότε λαμβάνεται ὡς αἰτία, ἡ δὲ αἰτιατικὴ ὡς πρᾶγμα. ὡς τὸ, τοιαῦτα τοῦ παρόντος ἀπολαύομεν

Ὅμηρος Iliad. γ, 406.

θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους
μηδέ τι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας Ὄλυμπον,

ubi v. Heyn. Obs. T. 4. p. 557. Hinc mox μηδὲ pro μὴ δὲ scripsi.

ὁ δὲ γράψας, τάλαιν' ἀπεῖπον ἄλγει] Euripidem Noster citat, Hecub. 936. Pors.

58. Phav. h. v. p. 246,48.

ὡς τὸ] Phav. ὡς Λιβάνιος. Libanii esse sequentia quae laudantur verba doceor etiam ex Lexico ined. Cod. Reg. Paris. 2562., ubi fol. 60. *verso* haec habentur cum Philemonis verbis licet fere concinentia, tamen hic describenda

καιροῦ. ἰδοὺ γὰρ τῆς καιροῦ γενικῆς ὡς αἰτίας ληφθείσης, τὸ ῥῆμα ὡς πρᾶγμα τῇ αἰτιατικῇ συνετάχθη. λέγεται δὲ ἀπολαύω, τὸ τρυφῶ. καὶ ἀπολαύω τοῦ πλούτου, ἀντὶ τοῦ εὐδαιμονῶ. καὶ ἀπολαύω τιμῆς, ἀντὶ τοῦ εὐτυχῶ. καταπολαύω, τὸ καθ᾽ ὑπερβολὴν καὶ ὑπὲρ χρείαν ἐμφοροῦμαί τινος. ὡς λέγεται χρῶμαι, καὶ καταχρῶμαι· καὶ ἀναλίσκω, καὶ καταναλίσκω. οἶμαι δὲ κάλλιον εἶναι κατὰ Ἀττικοὺς συντάσσεσθαι τοῦτο αἰτιατικῇ, ὡς Ἀριστοφάνης·

ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ᾽ οὐδὲν οὐδεπώποτε.

59. (58.) ἈΠΌΜΗΝΙ͂ΣΕΙ· ὀργισθήσεται. ἢ

quum Philemo hinc corrigatur: Ἀπολαύω συντάσσεται γενικῇ, ὡς καὶ Λιβάνιος· βολλίμην [sic: lege βουλοίμην] ἂν τῆς σης ἀρχῆς ἀπολαῦσαι τὸν ἄνθρωπον εἰς ἐπίδοσιν· ἴστι δ᾽ ὅτι λέγεται καὶ μετ᾽ αἰτιατικῆς, ἐμφαινομένης ἐκεῖ καὶ [dele hoc καὶ] γενικῆς· καὶ ἡ μὲν γενικὴ τότε λαμβάνεται ὡς αἰτία, ἡ δὲ αἰτιατικὴ ὡς πρᾶγμα· ὡς καὶ Λιβάνιος· τοιοῦτο τοῦ παρόντος ἀπολαύομεν [codex ἀπολάβομεν] καιροῦ· ἰδοὺ γὰρ τῆς καιροῦ γενικῆς ὡς αἰτίας ληφθείσης, τὸ ῥῆμα ὡς πρᾶγμά τι τῇ αἰτιατικῇ συνετάχθη. Λέγεται ἀπολαύω καὶ τὸ τρυφῶ· καὶ ἀπολαύω πλούτου ἀντὶ τοῦ εὐδαιμονῶ, καὶ ἀπολαύω τιμῆς ἀντὶ τοῦ εὐτυχῶ. Καταπολαύω δὲ τὸ καθ᾽ ὑπερβολὴν καὶ ὑπὲρ χρείαν ἐμβαρβῶμαί [sic] τινος, ὥσπερ λέγεται καὶ χρῶμαι καὶ καταχρῶμαι, καὶ ἀναλίσκω καὶ καταναλίσκω.

καταπολαύω] E Cod. Burneius καὶ ἀπολαύω, quod auctore Lexici laudati fragmento commutavi.

Ἀριστοφάνη] Plut. 236., ubi consensu codicum editur:

ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ᾽ οὐδὲν αὐτοῦ πώποτε.

Nec tamen deterior esse videtur Philemonis lectio: v. Aristoph. Ran. 266. οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γ᾽ ἐμὲ οὐδέποτε.

59. Phav. h. v. p. 249,41.

περιττὴν ἔχει τὴν πρόθεσιν, ἢ κυρίως ἀπομηνίσαι, τὸ ἀποθέσθαι μῆνιν. ἀλλὰ ἐκεῖνό μὲν τὸ, ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι, τὴν ἐπιμονὴν δηλοῖ τῆς μήνιδος· κεῖται γὰρ ἡ ἀπὸ πρόθεσις ἀργὴ, ὡς καὶ ὅτε τις λέγει ἀπομνημονεύειν χάριτος, ἐξ οὗ τὸ ἀπομνημόνευμα. οὕτω δὲ καὶ τὸ ἀπαντᾶν ἀδιάφορον πρὸς τὸ ἀντᾶν· καὶ τὸ ἄνδρα ἀπαμύνασθαι, ἀντὶ τοῦ ἀμύνασθαι. ὅμοιον καὶ τὸ ἀπέχεσθαι, καὶ ἕτερα.

60. (59.) ἈΠΟΝΙΖΕΣΘΑΙ· ὃ καὶ νίπτεσθαι λέγεται, ὡς δηλοῖ τὸ, νίψεν ἀπὸ χρωτός. γίνεται ἐκ τοῦ νίζω, ὃ σημαίνει τὸ καθαίρω· ὅθεν καὶ νίτρον.

61. (60.) ἈΠΟΦΑΙΝΕΙΝ· τὸ δεικνύειν. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἐξελέγχειν ἐπ' ἀληθείᾳ βεβαίως τινὰ κακοῦργον ἢ ψεύστην, ἢ μοιχὸν, ἢ ἕτερον τοιοῦτον. λέγεται δὲ ἀποφαίνειν καὶ τὸ παριστᾶν, οἷον, τῷ τεκμηρίῳ τοῦτ' ἀποφαίνεις. καὶ ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Νεφέλαις·

κἀποφανῶ γε νὴ Δία,
ὡς ἐν δίκῃ σ' ἔτυπτον.

καὶ ἐν Πλούτῳ· κἂν μὲν ἀποφήνω μόνην ἀγαθῶν

ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι] Iliad. β, 772.

60. Phav. h. v. p. 250,54.

νίψεν ἀπὸ χρωτός] Iliad. κ, 575.

61. Phav. h. v. p. 259,11.

Ἀριστοφάνει ἐν Νεφέλαις] V. 1335. Herm. Lexici ined. Cod. Paris. Reg. 2562. fol. 205. *verso*, ubi similia de h. v. afferuntur, lectio ἐνδίκως pro ἐν δίκῃ in censum vix venerit.

ἐν Πλούτῳ] V. 463,69.

ἁπάντων αἰτίαν ἐμέ· ἀντὶ τοῦ δείξω, καὶ παραστήσω. καὶ ἀποφαίνομαι, τουτέστιν ἀποφαντικῶς λέγω, λαμβάνεται ὄντος, καὶ μὴ ὄντος, οἷον ἀποφαίνομαι ὅτι ἔστιν ἐν ἐμοὶ μῖσος πρὸς τὸν φιλούμενον, ἢ οὐκ ἔστι. καὶ ἀπεφήναντο οἱ δικασταὶ ψῆφον καταδικάζουσαν, ἢ σώζουσαν. καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀπόφασις. ὅπερ ἐξ Ὁμήρου εἴληπται εἰπόντος,

ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω.

τὸ γὰρ γυναῖκα οὐκ ἀποδώσω ἀπόφασίς ἐστιν, ὥσπερ κατάφασις τὸ ἀποδώσω γυναῖκα. ἀπὸ γοῦν τοῦ Ὁμηρικοῦ ἀπόφημι, παρῆκται τὸ ἀποφάσκειν καὶ ἡ ἀπόφασις. ἀπόφασις οὖν ἐστὶ λόγος, ἐν ᾧ τὸ ἀληθεύειν ἢ ψεύδεσθαι ὑπάρχει. ἢ λόγος ἀποφαντικός τινος ἀπόντος, ἢ παρόντος. ἢ ἀνατροπὴ τῆς καταφάσεως, οἷον ὁ ποταμὸς οὐκ ἀνέρχεται. ὁ δὲ ἄρχων εἰσέρχεται. ἢ λόγος σημαίνων τι ὂν τίνι μὴ ὑπάρχει. τὸ δέ τι τίνι ὑπάρχει δηλοῖ τὴν κατάφασιν· τὸ δέ τι τίνι μὴ ὑπάρχει σημαίνει τὴν ἀπόφασιν. ἀπόφασις δὲ, καὶ πρότασις, καὶ πρόβλημα, καὶ ἔνστασις, καὶ συμπέρασμα, τὰ πέντε ταῦτα οὐδὲν κατὰ τὴν ὑπόστασιν ἀλλήλων διαφέρουσιν. ἡ δὲ διαφορὰ τούτων κατ' ἐπίνοιαν, ἢ κατά

τινα

κὰδ μὲν ἀποφήνω μένος
ἀγαθῶν ἁπάντων ἔσαν αἰτίαν ἐμέ.

Ὁμήρου] Iliad. η, 362.

τινα γίνεται σχέσιν. ὅταν μὲν γὰρ ἁπλῶς ἀποφαίνωμαι, ὅτι ἡ ψυχὴ ἀθάνατός ἐστιν, ἀπόφασις λέγεται· ὅταν δὲ ὡς μέρος συλλογισμοῦ ληφθῇ, ὅτι ἡ ψυχὴ ἀθάνατός ἐστι τὸ ἀθάνατον αὐτοκίνητον, τότε πρότασίς ἐστι τὸ λέγειν, ἡ ψυχὴ ἀθάνατος. ἡνίκα δὲ ἐνίσταταί τι πρὸς τὴν πρότασιν, ζητοῦν πόθεν δῆλον ὅτι ἡ ψυχὴ ἀθάνατός ἐστι, τὸ τοιοῦτον ἔνστασις προσαγορεύεται· ἡνίκα δὲ πάλιν προτείνομεν εἰς ζήτησιν, ἆρά γε ἡ ψυχὴ ἀθάνατός ἐστι; καλεῖται πρόβλημα. ὅτε δὲ ἐκ προτάσεως συνάγεται, καλεῖται συμπέρασμα.

62. (61.) ἈΡΕΣΑΙ ἀντὶ τοῦ ἁρμοσθῆναι παρ' Ὁμήρῳ κεῖται, καὶ εἰς ἀρθμὸν καὶ φιλίαν ἐλθεῖν· ποιητικῶς δὲ τὰ πλείω τὸ ῥῆμα τοῦτο προφέρεται ἐνεργητικῶς. λέγεται δὲ καὶ παθητικῶς ἀπαρέσασθαι, καὶ ἀπαρεσάσθω. δηλοῦται δὲ καὶ διὰ τούτων τὸ εἰς φιλίαν συναρμοσθῆναι, οὕτω δὲ καὶ πειρήσω ἐνεργητικῶς, καὶ πειρήσομαι παθητικῶς. ὅρα δὲ καὶ τὸ ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι. αὐτὸ μὲν γὰρ

62. Phav. h. v. p. 271,56.

Ὁμήρῳ] Iliad. ι, 120. τ, 138.

ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα.

ἀρθμὸν] Cod. et Phav. ἀριθμὸν, quod mutavit Burneius: iam in Hymn. Hom. in Merc. 524. habes ἐπένευσεν ἐπ' ἀρθμῷ καὶ φιλότητι.

ἀπαρεσάσθω] Respicere videtur Philemo Iliad. τ, 179. ἀρεσάσθω.

ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι] Est Iliadis τ, 183.

ἐλλιπῶς ἔχειν δοκεῖ. τὸ δὲ ἀπαρέσασθαι δώροις καὶ δαιτὶ, ἢ τοιούτοις τισὶν, ἐντελὲς εἶναι καὶ ἀνελλιπές. καὶ ἀρέσασθαι τὸ φιλικῶς θεραπεῦσαι, ἤγουν φιλοφρονήσασθαι. ὅθεν καὶ ἐρίηρες οἱ πρὸς φιλίαν ἡρμοσμένοι ἑταῖροι. καὶ ἀρθμὸς, ἡ φιλία. συντάσσεται δὲ μετὰ αἰτιατικῆς, ὡς δηλοῖ τὸ αὐτὸν ἀρεσάσθω, καὶ τὸν ξεῖνον ἀρέσομαι. ἐξ οὗ καὶ πρόσαρμα, ἡ τῷ σώματι προσφυὴς τροφή. καὶ ἀρέσαι ἐνεργητικῶς φησὶ τὸ φιλοφρονήσασθαι. καὶ τὸ ἀρήσασθαι δὲ, ἀντὶ τοῦ εὔξασθαι, ὁμοίας ἐστὶ δυνάμεως· καὶ γὰρ καὶ τὸ ἀρᾶσθαι ἁρμονία τίς ἐστι πρὸς τὸν θεὸν, ὥσπερ ἡ εὐχὴ, ἣν ὁ Αἰλιανὸς πρέσβυν φησὶ πρὸς θεὸν ἀδωρότατον.

63. (62.) ἈΡΈΣΚΩ ΤΙΝΙ͂ ἀντὶ τοῦ ἀρεστὸς αὐτῷ φαίνομαι, Ἀττικῶς μετὰ αἰτιατικῆς συντάσσεται, ὡς παρὰ Πλάτωνι· ἀλλ' εἰ μὴ αὖ σε ταῦτα ἀρέσκει. ἀρέσκομαι δὲ τινὶ, ἀντὶ τοῦ ἀποδέχομαι αὐτόν. καὶ ἀπαρέσκομαι, τὸ οὐκ ἀποδέχομαι. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἀρέω, ἀρῶ, ὁ μέλλων ἀρέσω· καὶ, πλεονασμῷ τοῦ κ̄, ἀρέσκω· καὶ μετάγεται εἰς ἐνε-

τὸ δὲ ἀπαρέσασθαι δώροις] Confer Iliad. ι, 112,13.

ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπίθοιμεν
δώροισίν τ' ἀγανοῖσιν, ἔπεσσί τε μειλιχίοισι.

ἀρήσασθαι] Ita recte Burn. pro ἀρέσασθαι, quod Cod. et Phav. unanime servant.

63. Phav. h. v. p. 272,24. Platonis locus est e Cratyl. 19. p. 391. D. ubi receptam ab Heindorfio lectionem Noster iam confirmat.

στῶτα. ἰστέον ὅτι τὰ εἰς σκῶ λήγοντα ῥήματα βαρύτονα μέχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνονται, χωρὶς τοῦ θνήσκω, θνήξω· καὶ ἀλύσκω, ἀλύξω. τὸ γὰρ διδάξω, οὐκ ἀπὸ τοῦ διδάσκω; ἀλλ' ἀπὸ τοῦ διδάχω παράγεται.

64. (63.) ᾿ΑΡΚΕΙ͂ ῾ΗΜΙ͂Ν ᾿ΑΡΙΣΤΗ´ΣΑΣΙ λέγομεν, καὶ ᾿ΑΡΚΕΙ͂ ῾ΗΜΙ͂Ν ᾿ΑΡΙΣΤΗ͂ΣΑΙ. καὶ ἄρκος παρὰ τὸ ἀρκῶ, ἡ ἐπαρκοῦσα ἑαυτῇ· φασὶ γὰρ αὐτὴν διαζῆν τοῦ χειμῶνος χωρὶς ἐπεισάκτου τροφῆς. ἄρκτος δὲ ὅτι ἀπὸ τῆς ἄρκου ἐγένετο, ἀρκτοῦρος καὶ ὁ ἐπὶ τῆς ζώνης τοῦ ἀρκτοφύλακος λαμπρὸς ἀστὴρ, ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν οὐρὰν τῆς ἄρκτου.

65. (64.) ᾿ΑΣΚΩ͂ ΣΟΦΙ´ΑΝ ἀντὶ τοῦ παιδεύομαι, ἢ ἰατρικὴν, ἢ ἄλλην τινὰ ποιεῖν γυμνασίαν, αἰτιατικῇ συντάσσεται· καὶ ἀσκῶ ἕτερον, ἀντὶ τοῦ παιδεύω. κυρίως ἐπὶ γυμνασίας λέγεται, οἷον ἀσκῶ τὸν υἱὸν, καὶ ἀσκῶ τὴν ἀρετὴν ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων.

64. Phav. h. v. p. 280,57.

διαζῆν] Cod. et Phav. διὰ ζῆν, quod ferri non posse ratus Burneius ζῆν διὰ edidit. Phavorinus mox τὸν χειμῶνα, idque, ni fallor, rectius.

65. Phav. h. v. p. 297,10.

γυμνασίας] Rectissime ita e Phav. Burneius pro inepta Codicis lectione γυναῖκας; illudque etiam simili contextu γυμνασίαν praebente Lexico inedito Parisino saepius laudato 2562. fol. 211. verso.

66. (65.) ʼΑΣΚΩΛΙΑ΄ΖΩ· ἐπὶ ἀσκοῦ πηδῶ. ʼΑριστοφάνης·

ἀσκωλίαζ' ἐνταῦθα, πρὸς τὴν αἰθρίαν.

ἢ ἀσκωλιάζειν ἐστὶ, τὸ ἵστασθαι ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἐφαλλόμενον, ἢ ὑστερούμενον τῶν κατὰ φύσιν. εἴρηται παρὰ τὸ σκῶλον, ὅ ἐστι σκόλοπα, ἄλλεσθαι, ἀπὸ τῶν πατούντων σκόλοπα καὶ χωλευόντων. ὅπερ Ἐπίχαρμος ἐν τοῖς Πέρσαις σκωλοβατίζειν φησίν. σκωλιάζειν οὖν, καὶ κατὰ πλεονασμὸν, ἀσκωλιάζειν. τινὲς δὲ οὐ πλεονασμὸν ἡγοῦνται τὸ ᾱ· ἀλλὰ παρὰ τὸν ἀσκὸν γέγονε. κυρίως γὰρ ἀσκωλιάζειν λέγεται, τὸ ἐπὶ ἀσκῶν ἄλλεσθαι· ἢ ὡς πολλοὶ τῶν παλαιῶν φασὶν, τὸ ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἄλλεσθαι.

67. (66.) ʼΑΣΧ΄ΑΛΛΩ· κοινῶς, τὸ ἀγανακτῶ· ἀσχαλάω δὲ ποιητικῶς τὸ αὐτό· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ō ἀσχαλόω. πλεονάζει δὲ ἐν τοῖς τοιούτοις ἐνίοτε μὲν τὸ ō μικρόν· ἐνίοτε δὲ, τὸ ῶ μέγα. καὶ

66. Phav. h. v. p. 297,16. Vocem illustrarunt Tzetz. ad Hesiod. Op. 563 Ruhnken. ad Timaeum p. 51. Fischer. ad Plat. Symp. 15,2. p. 141 et Censor in *Ephem. Litt. Lipsiens.* a. 1812. No. 238. p. 1898.

ʼΑριστοφάνης] Plut. 1130.

σκωλοβατίζειν] Ita Cod. et Phav. Burn. σκολοβατίζειν.

σκωλιάζειν οὖν, καὶ κατὰ πλεονασμὸν] Eiecto καὶ mecum potius legas σκωλιάζειν οὖν κατὰ πλεονασμόν.

67. Phav. h. v. p. 305,45, unde mox Burneius verba ἐνίοτε δὲ, τὸ ῶ μέγα. καὶ τὸ μὲν ō μικρὸν, et mox καὶ τῶν πρώτων τῶν πληθυντικῶν, quae in Cod. desunt omnia.

τὸ μὲν ō μικρὸν, ὅταν ἡ προηγουμένη συλλαβὴ βραχεῖα ᾖ· τὸ ω̄ μέγα, ὅταν μακρά. ἰστέον δὲ ὅτι ἐφ' οἷς τὸ ō μικρὸν τοῦτο προστίθεται κατὰ συζυγίαν δευτέραν, ἐπὶ τῶν πρώτων προσώπων τῶν ἑνικῶν, καὶ τῶν πρώτων τῶν πληθυντικῶν, καὶ ἐπὶ τῶν τρίτων τοῦτο προστίθεται, ἔνθα δηλονότι τὸ ω̄ ἐστίν· ἐπὶ δὲ τῶν δευτέρων καὶ τρίτων τῶν ἑνικῶν, καὶ τῶν δευτέρων τῶν πληθυντικῶν, ἔνθα τὸ ᾱ ἐστιν, οὐκέτι τὸ ō προστίθεται, ἀλλὰ τὸ ᾱ, οἷον ὁρῶ, ὁράω· ὁρῶμεν, ὁράωμεν· ὁρῶσιν, ὁρόωσιν· ὁρᾷς, ὁράᾳς· ὁρᾷ, ὁράᾳ. καὶ ὅτι ἐφ' ὧν ἡ προηγουμένη συλλαβὴ μακρά ἐστι, καὶ τὸ προστιθέμενον ᾱ μακρόν ἐστιν, οἷον μαιμᾷ, μαιμάᾳ. καὶ ὅτι τὰ τῆς τρίτης συζυγίας πάντα ἐφ' ὧν οὕτω τὸ ω̄ μέγα προστίθεται, προστιθεμένου ἤδη αὐτοῦ, βαρύτονα γίνεται, καὶ κατὰ τὰ βαρύτονα ἤδη κλίνεται, οἷον ἱδρῶ, ἱδρώω, ἱδρώεις· καὶ ἡ μετοχὴ ἱδρώοντος, ὡς τύπτοντος. ὑπνῶ, ὑπνώω, εις· ὑπνώοντος. καὶ βιῶ, βιώω. ὡσαύτως καί τινα τῆς δευτέρας· καὶ μάλιστα ἐφ' ὧν οὐκ ἔχει χώραν ἐπὶ τῶν δευτέρων. καὶ προσθήκῃ τοῦ ᾱ ὁμοίως προσλαμβάνοντα τὸ ω̄ εἰς βαρύτονα μετατίθεται, καὶ κατὰ τὰ βαρύτονα κλίνεται, οἷον ζῶ, ζώω, ζώεις, ζώει, ζώοντος. καὶ ἐπὶ παρατατικοῦ ἔζωον, ἔζωες, ἔζωε. ἡβῶ, ἡβώω· ἀφ'

καὶ κατὰ τὰ βαρύτονα κλίνεται] Haec verba a Burneii scriba omissa nos e Cod. et Phav. auctori nostro reddidimus.

οὗ τὸ ἠβώοιμι, κατὰ ταὐτὸν τῷ λέγοιμι. οὐκ ἀπὸ περισπωμένου ἦν ἂν ἠβώοιμι. τὰ δὲ τῆς πρώτης ὁμοίως ἔχει τῇ τρίτῃ. εἴ τι γὰρ ἀπ' αὐτῆς οὕτω γίνεται, εἰς βαρύτονον μετατίθεται συζυγίαν.

68. (67.) 'ΑΤΙΤΑ'ΛΛΕΙΝ σημαίνει τὸ τιθηνεῖν, καὶ ἐκτρέφειν ἐκ τῶν νηπίων. ἔστι γὰρ ἀταλὸς, ὁ νήπιος, ὁ τλῆναι καὶ κακοπαθεῖν μὴ δυνάμενος. καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀτάλλειν· καὶ ἀτιτάλλειν, κατὰ ἀναδιπλασιασμόν. καὶ ἀτιτάλλειν, τὸ ἀναπαύειν, καὶ ἁπαλῶς τρέφειν ὡς μὴ ταλάσσειν, ὅ ἐστι τάλανα τοῖς πόνοις εἶναι καὶ τλήμονα. ἵνα ᾖ πρῶτον τὸ ἀτάλλειν, ὅθεν καὶ ἀταλός· εἶτα κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, τὸ ἀτιτάλλειν. δῆλον δὲ ὥς τινες, λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ ἄττειν καὶ ἄλλεσθαι τὸ ἀτάλλειν παράγουσι, τοῦ ἑνὸς τ̄ ἀπελθόντος διὰ τὸ εὐφωνότερον. ἢ ἀτιτάλλειν, στερεῖν τοῦ ταλάσσειν, ἐξ οὗ τάλανες μὲν, οἱ ταλαοὶ, οἱ πολύπονοι· ἀταλοὶ δὲ, οἱ μὴ πονοῦντες.

69. (68.) 'ΑΤΥ'ΖΩ· τὸ ταράσσω, παρὰ τὴν ἄτην γίνεται ῥῆμα ἀτῶ, οὗ παραγώγον ἀτύω, ὡς ὀλῶ ὀλύω, πλεονασμῷ δὲ τοῦ ζ̄, ἀτύζω, ὡς καὶ

ἀφ' οὗ τὸ ἠβώοιμι] Burneius e Phav. addidit *ἀπὸ βαρυτόνου γὰρ τὸ ἠβώοιμι*, quae quum a Cod. abessent, neque necessaria viderentur, delevimus.

68. Phav. h. v. p. 311,24.

69. Id. h. v. p. 315,20.

παρὰ τὸ ἀτίω ἀτίζω. οἱ δὲ κατὰ παραγωγὴν Αἰολικῶς φασὶ γίνεσθαι.

70. (69.) ΑΥ̓ΧΕΙ͂Ν· τὸ ἀλαζονεύεσθαι, καὶ κομπάζειν. γίνεται ἐκ τοῦ αὐχῶ, τὸ εὔχομαι· ὅθεν καὶ αὐχήματα, σεμνολογήματα, κομπάσματα.

71. (70.) ΑΥ̓ΧΜΕΙ͂ δὲ, ὁ ῥύπον ἔχων. γίνεται δὲ παρὰ τὸ αὔω, τὸ ξηραίνω, πλεονασμῷ τοῦ δασέος. καὶ αὐχμεῖν, τὸ ξηραίνεσθαι. Ἀριστοφάνης· πεινῆν, διψῆν, αὐχμεῖν, ῥιγοῦν.

72. (71.) ἈΦΑΙΡΩ͂· τὸ μέρος τὶ τοῦ παντὸς λαμβάνω. ἀφαιροῦμαι, τὸ ἀποστερῶ, καὶ ζημιῶ. διπλῶς δὲ συντάσσεται, οἷον ἀφαιρεῖται τὸν ἄνθρωπον τῆς οὐσίας. καὶ ἀφαιρεῖται τὴν οὐσίαν τὸν ἄνθρωπον. οὗ παρακείμενος ἀφήρημαι, ἐπὶ πάθους καὶ ἐνεργείας λαμβανόμενον· ὥςπερ τὸ εἴργασμαι· καὶ ἐώνημαι καὶ ἀφεῖμαι· μέσοι γὰρ οὗτοι παρακείμενοι. ἀφήρημαι γὰρ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐστερήθην, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐστέρησα, καὶ συντάσσεται μετὰ αἰτιατικῆς, καὶ γενικῆς· μετὰ γενικῆς μέντοι, ὅταν μὴ ἔχων τὶ πρᾶγμα, δύναμαι δὲ τοῦτο κτήσασθαι, καὶ ἀμελήσας οὐ λάβω, οἷον ἀφήρημαι λόγων· ἀφήρημαι παιδείας. ταῦτα γὰρ οὐκ εἶχον, τὸν λό-

70. Similia idem h. v. p. 325,37.

71. Id. h. v. p. 325,53. Aristophanis locus est Nub. 440.

72. Idem h. v. p 326,33. Vide Lexici ined. Parisini fragmentum ad §. 35. p. 246. editum.

γον φημὶ καὶ τὴν παιδείαν, δυνατὸν δέ μοι ἦν κτήσασθαι, καὶ διότι ἠμέλησα 'οὐκ ἔλαβον. ὅταν δὲ ἔχω τὶ καὶ τούτου στερηθῶ, τότε τὸ ἀφήρημαι συντακτέον αἰτιατικῇ, οἷον ἀφήρημαι τὸ ἱμάτιον· ἀφήρημαι τὰ χρήματα. καὶ ἀφαιροῦμαι ἐκεῖνον τὰ ὅπλα, ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἐκείνου λαμβάνω.

73. (72.) 'ΑΦΙΗΜΙ λέγεται ἐπὶ τοῦ ἐῶ, καὶ ἀπολύω, οἷον ἀφίημί σε ἐλεύθερον· καὶ ἀντὶ τοῦ καταλείπω, οἷον ἐν διαθήκῃ τις τόδε τοῖς ἑαυτοῦ ἀφίησι. καὶ ἀντὶ τοῦ πέμπω, οἷον ἀφίημι βέλος. καὶ ἀντὶ τοῦ καταγινώσκω τί τινος· ἢ εἰργόμενος ὑπό τινος, καταλιμπάνω αὐτό, οἷον ἀφίημι τὴν τῶν λόγων σπουδὴν, εἴργουσι γάρ μοι τὰ πράγματα. καὶ ἀφίημι τὴν ἐπιθυμίαν τῆς τροφῆς. καὶ ἀφίεμαί σε τοῦ χρέους, ἀντὶ τοῦ παραιτοῦμαι.

74. (73.) 'ΑΦΙΚΝΟΥ͂ΜΑΙ ἐπὶ ἐνεστῶτος. καὶ ἐφικνοῦμαι, ὡς ὑπισχνοῦμαι. καθικνοῦμαι δὲ γενικῇ συντάσσεται, οἷον καθικνοῦμαι τῆς κεφαλῆς τῇ ῥάβδῳ. καὶ ἐπὶ ἀορίστου ἀφίκωμαι, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ἐάν, οἷον ἐὰν ἀφίκωμαι. καὶ ἐπὶ μέλλοντος ἀφίξομαι, καὶ ἐφίξομαι. ἀφίξομαι ἀντὶ τοῦ ἐλεύσομαι· ἐφίξομαι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἅψομαι. ἀφῖξαι δὲ μετοχῇ συντάσσεται, οἷον ἀφῖξαι γελῶν, ἀφῖξαι

73. Phav. h. v. p. 332,5.

74. Phav. h. v. p. 332,30. et 47.

γελάσων. καὶ δοτικῇ ἔστιν ὅτε συντάσσεται, οἷον ἀφίξαι ἡμῖν, καὶ ἀφίκετο ἡμῖν τὸ δεινόν. ποτὲ δὲ μετὰ τῆς πρὸς προθέσεως, οἷον ἀφίκετο πρὸς ἡμᾶς ὁ ἄνθρωπος. καὶ ἀφίκετο ὡς τὸν θεόν. ἰσοδύναμον τῷ ᾠχόμην ὡς τὸν θεόν.

75. (74.) ’ΑΦΙ′ΣΤΑΤΑΙ· τὸ ὑπομένει, καὶ ἀνέχεται καὶ δέχεται. καθὸ καὶ Πίνδαρος· ἀφίσταμαι τόδε. καὶ ἀφίσταμαι, τὸ ἀπέχω, συντάσσεται γενικῇ, οἷον ἀφίσταμαι τοῦ ἔργου, ἢ τῶν πραγμάτων, ἀντὶ τοῦ μακρὰν εἰμί. ἀφίσταμαι καὶ τὸ ἐξίσταμαι· καὶ τὸ παραχωρῶ, συντασσόμενον ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν, οἷον ἀφίσταμαί σοι τῆς ὁδοῦ, ἀντὶ τοῦ παραχωρῶ. καὶ ἀφίσταμαι τῷ δεῖνι τοῦδε. κάλλιον ἢ παραχωρῶ.

B.

76. (75.) ΒΑΔΙ′ΖΩ· τὸ ἁπλῶς περιπατῶ. βαδίζω πρὸς τὴν πόλιν, μεταβατικῶς, αἰτιατικῇ

75. Id. h. v. p. 333,4. De Pindari loco, quum an Olymp. 1,85. Philemo intelligi velit non statim pateat, in Boeckhii, apud quem summum stat in rebus Pindaricis iudicium, libenter acquiesco sententia, qui a me consultus, ea qua pollet sagacitate Pindari locum ex Olympicis laudatum statim vidit perperam huc traductum, ad sequentia Philemonis verba olim pertinuisse. Illud tamen τόδε unde provenerit, difficile fuerit dictu.

76. Similia Phav. h. v. p. 346,50.

συντάσσεται. καὶ βαδίζω τὴν ὁδόν. γίνεται δὲ παρὰ τὸ βάδος, ὃ σημαίνει τὴν ὁδόν. καὶ βαδίζει ὁ ἄνθρωπος, ἀντὶ τοῦ διέρχεται, ἀμετάβατον. καὶ βαδίζειν, οὐ βαδίζειν, λέγομεν λόγῳ τοιούτῳ. τριῶν ὄντων διπλῶν, ζ, ξ, ψ, καὶ τριῶν διχρόνων, α, ι, υ, πᾶν δίχρονον διπλοῦ ἐπιφερομένου συστέλλεται· μάλιστα δὲ τοῦ ζ ἐπιφερομένου, οἷον φροντίζω, αὐγάζω, κουφίζω. οὕτως ἄρα καὶ βαδίζω, ἐβάδιζον, συνεσταλμένως, ὡς καὶ κουφίζω, ἐκούφιζον.

79. (76.) ΒΑ'ΛΛΕΙΝ· οὐ τὸ ἀφεῖναι βέλος, ἀλλὰ τὸ ἐπιτυχεῖν, ὡς ἐπιτοπλεῖστον εὑρίσκεται παρὰ τῷ Ποιητῇ. δηλοῖ δέ ποτε καὶ τὸ καταῤῥῖψαι. λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ θεῖναι, ὡς τὸ, φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν, ἤγουν θήσωμεν. καί, ἐν φρεσὶ βάλῃ, εἰς νοῦν δηλονότι θήσεις. ἐξ οὗ σύνθετον τὸ νουθετεῖν. καὶ βάλλειν, παρὰ τῷ Ποιητῇ ὡς ἐπιπολύ, τὸ μακρόθεν ἀφιέντα βέλος τυγχάνειν τοῦ σκοποῦ. ἄλλως μέντοι ἀφιεὶς

77. Id. h. v. p. 350,47.

φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν] Iliad. δ, 16. Mox cum verbis *ἐν φρεσὶ βάλῃ* comparari possunt Iliadis *ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο*, quae leguntur α, 297. δ, 39. ι, 607. π, 444. 851. Caeterum Codex *βάλε* pro *βάλῃ*, quod Burneius e Phav. edidit.

τις, καὶ μὴ ἐπιτυγχάνων, οὐκ ἄν ποτε κυρίως βάλλειν λεχθείη. καὶ βάλλειν ἁπλῶς, τὸ ἐπιτυγχάνειν. ὅθεν καὶ ἐπήβολος, ὁ ἐπιτυχεὶς λογισμοῦ. καὶ βουλὴ, ὡσανεὶ βολὴ, ἡ ἐπιτυχὴς σκέψις. σημαίνει δὲ τρία· τὸ προέσθαι· τὸ ῥίψαι· τὸ τρῶσαι. καὶ τοιαῦτά τινα ἐκ τῶν σημαινομένων τοῦ βάλλειν γίνονται. τὸ βέλος· καὶ ἡ βολίς· καὶ ἡ βολὴ, ἡ ἐπιτυχὴς δηλαδὴ καὶ εὔστοχος· ἀφ' ἧς καὶ ἐπήβολος, ὁ τυχὼν πράγματός τινος, οἷον παρ' Ὁμήρῳ, νηὸς ἐπήβολος. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον κατ' ἐξοχὴν, ὁ συνετός· οἱονεὶ ὁ τοῦ κυριωτάτου ἐπιτυχὴς τοῦ φρο-

Ὁμήρῳ] Odyss. β, 319. Mutilum a fine est Lexicon, ut asteriscis adpositis significavimus, supplendum e Phav. p. 351,6., unde quae ad hanc vocem pertinent describimus: καὶ βάλλειν ἐν ἁπλότητι μέν ἐστιν, ὅτε δοκεῖ καὶ τὸ ἀπάγειν σημαίνειν, ὡς ἐν τῷ, βάλλ' ἐς κόρακας [Aristoph. Nub. 134. idemque fabulae deperditae fragm. ap Polluc. 10,42., ubi quin pro στρέφει legas τρέφει, non est quod dubites.] ἤγουν ἄπαγε εἰς ὄρη καὶ κρημνούς. καὶ βάλλ' ἐς μακαρίαν [Aristoph. Equit. 1148. ἄπαγ' ἐς μακαρίαν, ubi v Schol. collato Pausan. 1,32] ἤγουν ἄπαγε εἰς ὄλεθρον, ἢ εἰς ᾅδου, ἐπειδὴ οἱ νεκροὶ μακαρῖται λέγονται, ἢ καὶ ἄλλως, ἐπεὶ μακαρία ἡ Ἡρακλέους θυγάτηρ, ὅτε Ἀθηναίοις Εὐρυσθεὺς ἐπεστράτευσεν, ἑαυτὴν ἐπέδωκεν εἰς σφαγὴν ὑπὲρ σωτηρίας τῶν πατριωτῶν. ἐκ τοῦ βάλλω, καὶ ἐν συγκοπῇ βλῶ, καὶ κατὰ παραγωγὴν βλάξω, γίνεται βλὰξ βλακὸς, ὁ καταβεβλημένος, οἷον καὶ μὴ δυνάμενος ὀρθοῦσθαι διὰ τρυφὴν, ἢ καὶ εὐήθειαν. ὅθεν καὶ βλὰξ ἰχθὺς τέλεον ἀχρεῖος, ὡς μηδέν τι ζῷον ἐσθίειν αὐτοῦ. καὶ βλακεύματα, αἱ εὐήθειαι. Ξενοφῶν δὲ βλακεύεσθαι ἔφη τὸ ῥᾳθυμεῖσθαι. De quo Xenophontis loco vide Sturzii Lex. Xenoph. T. 1. p. 538.

νεῖν. ἐκ τῆς βολῆς δὲ καὶ ὁ βολαῖος θύννος· καὶ ἡ βουλὴ, ἐπενθέσει τοῦ ῡ· καὶ ἡ συμβουλὴ, τὸ ἐπιτυχὲς σκέμμα. τρία δὲ σημαινόμενα τῆς βουλῆς· ὁ τόπος· οἱ βουλευταί· καὶ αὐτὸ τὸ περὶ οὗ ἡ σκέψις. βολῆς δὲ σύνθεσις ποιεῖ καὶ μεταβολὴν, καὶ ὑπερβολήν. καὶ βάλλειν ἐν ἁ * * *

LOCVTIONVM ATTICARVM
P H I L E M O N I S
NOMINE INSCRIPTARVM
FRAGMENTVM

E CODICE FLORENTINO
BIBLIOTHECAE LAVRENTIANAE
EXCERPTVM.

ΦΙΛΗ'ΜΟΝΟΣ.

Α.

'Αφείλετο· ἀφείλατο βάρβαρον.

'Αρτύεται, ὡς κονίεται.

'Απεργάσομαι, οὐκ ἀπέργωμαι.

'Αλιεύομαι, οὐχ ἀλιεύω.

'Απονύχισον, οὐκ ὀνύχισον.

'Ακούσματα, οὐκ ἀκροάματα.

'Αποφοιτήσομαι.

'Αφείλετο] Phrynich. Eclog. p. 185 cum doctissimi Lobeckii nota, cui addas Tho. Kiddium ad Dawesii *Misc. Crit.* p. 456 exempla proferentem, quibus quae de aoristorum primorum quorundam usu apud Atticos in dissert. *de Sophoclis Aiace* p. 52. 142. monuimus, etiam magis confirmantur. Nunc satis habeo locum Platonis indicare, Protag. 34. (p. 322. A.), quo codicis Parisini lectio εὕρατε pro εὕρετε futuro Platonis editori denuo perpensitanda erit.

'Αρτύεται] Thomas M. p. 115. ed. Bern. 'Αρτύομαι, οὐκ ἀρτύω.

'Αλιεύομαι] Thom. M. h. v. p. 36.

'Απονύχισον] De h. v. cf. Pierson. ad Herodian. p. 443.

'Ακούσματα] Moeris p. 67.

'Ανάθημα, οὐκ ἀνάθεμα.

'Ακοντί· ἀπνευστί.

'Αρτοπώλης.

'Αρπασόμενος, οὐχ ἁρπώμενος.

"Απεισιν οὐ δεῖ λέγειν, ἀπελεύσεται.

'Απῆς

'Ανάθημα] Thomas M. p. 51. 'Ανάθημα, οὐκ ἀνάθεμα· εἰ καὶ Φιλόστρατος ἀνάθεμα τῆς Σμυρναίων ἀγορᾶς λέγει: quem pessimo exemplo usum egregie falli, codex Philostrati Parisinus Reg 1696 manifeste docet, ipsum erroris fontem demonstrans: habes enim ibi Vit. Soph. p. 570. Olear. ἀνάθεμα. Genuinam lectionem ἀνάθημα aiatit etiam cod. Paris. Reg. 1760. Quamquam sequiori aetate vocem ἀνάθημα ingruente praesertim nova vocabulorum prosodia non negarim in ἀνάθεμα corrumpi facillime potuisse, uti in vv. εὕρημα et εὕρεμα, εὕρησις et εὕρεσις factum est, quae apte hic conferuntur, quum pro εὕρημα in Philostrati Imag prooem. p. 762. bis obvio tres codicum meorum etiam εὕρεμα praebeant, idem hinc itidem vitiose laudante Grammatico ap. Hermann. *de emend. Gr. Gr. rat.* p. 366. Vide Boissonad. ad Heroic. p. 654 et Lobeckium ad Phrynich. p. 445. sq., cuius exempla, quae e scriptoribus communis dialecti quamvis non recentissimis proferuntur, videndum an genuina sint omnia. Εὕρεμα Grammaticus in Bekkeri *Anecd. Graec.* T. 2. p. 780. 781., εὕρεσις, ibidem p. 783. et indubitate saepius in Imaginibus Dioscoridis Vindobonensis MS. obvium, quas aere expressas vide in Lambecii *Commentar. Bibl. Caesar.* p. 211. 215. — Caeterum Philostrati loco, ad quem redeo, pro τῆς 'ΡΩΜΑΙ'ΩΝ, quod alienissimum videtur, e Thoma τῆς ΣΜΥΡΝΑΙ'ΩΝ restitue, aperta corruptelae caussa, licet ne unus quidem Codicum meorum a vulgata recedat.

"Απεισιν] Thom. h. v. p. 88. ubi v. intpp.

'Απῆν] Thom. l. c.

'Απῆν, οὐχὶ ἀπήμην.

Λοιδορεῖν· ἀθυροστομεῖν.

'Αντέχειν· οὐκ ἀντέχου, ἀλλ' ἀνέχου.

'Αρτύδιον, οὐκ ἀρτίδιον.

'Αλλᾶς, οὐκ ἀλλάντιον.

'Αποσκοποῦμαι, οὐκ ἀποσκοπῶ.

'Αρά γε, μακρῶς.

'Ατέχνως, ἀπλάστως, ἀδόλως· τέχνη γὰρ ὁ δόλος. 'Ατέχνως καὶ βεβαίως.

'Ασφαλῶς, φανερῶς, ἢ ἀληθῶς τῷ ὄντι ἁπλῶς, χωρὶς πανουργίας· ἢ τελείως, παντελῶς.

Καθάπαξ· καθόλου.

'Αριθμός· ἐκφωνεῖσθαι ὅλα τὰ γράμματα προσήκει· τινὲς γὰρ συντόμως ἐκφωνοῦσιν ἀρθμὸς, λέγεται.

'Αστὴ, οὐκ 'Αθηναία.

Λοιδορεῖν· ἀθυροστομεῖν] Excidisse οὐκ suspicor ante v. ἀθυροστομεῖν, a Schneidero Lex. Gr. cum suspicione prolatam. Cf. intpp. ad Thom. p. 18.

'Αλλᾶς] Moer. p. 12. ibiq. Pierson. De v. adeas Schol. Aristoph. Equit. 157. in Thiersch. *Act. Phil. Mon.* v. 1. fasc. 3. p. 372. Lobeckium in Wolfii *Analect. litt.* vol. 3. p. 59.

'Αποσκοποῦμαι] Thom. h. v. p. 100.

'Ατέχνως] Etymol. Paris MS. a Bastio ad Gregor p. 169. editum: 'Ατέχνως, σημαίνει τὸ ἀπλάστως. εἴρηται δὲ παρὰ πᾶσι τοῖς κωκοῖς κατακόρως, ubi Bastius recte κωμικοῖς reponit. Hac enim vi vox apud Aristophanem frequens est: v. ne multa, Beckium ad Av. 504. p. 63.

ἀρθμὸς, λέγεται] Num ἀρθμὸς, ὦ. λέγεται?

οὐκ 'Αθηναία] V. Boissonad. ad Herodian. Epim. p. 283

Ἀωρὶ, οὐκ ἀωρίᾳ.

Ἀωρὶ, οὐκ ἀωρίᾳ] Codex *ἀώριον, οὐκ ἀωρία*, quod ne crede iis quae a Bekkero *Anecd. Graec.* T. 1. p. 476. edita sunt, posse defendi; mendosa enim etiam haec ipsa sunt: *Ἀωρὶ, ἀωρία: τὸ παρὰ τὸν προσήκοντα καιρὸν καὶ τὴν ὥραν. λέγουσι δὲ ἀώριον τῶν νυκτῶν καὶ ἀώριον νύκτωρ. Ἀριστοφάνης δὲ ἔφη καὶ ἀωρὶ θανάτῳ ἀπέθανεν.* Editorem alibi acutissimum oculorum hic ita defecit acies, ut vocis accentum pro terminationis ῑο̄ν̄ compendio sumeret, quod codici Paris. Segueriano praecipue familiare est: v. Villoisoni Tabul. palaeogr. VI. ante Apollonii Lexicon et Bastii *Commentat. palaeogr.* p. 771. Quare mirere ut Bekkerum, ita in describendo eo codice etiam alios hac in re decipi potuisse, v. c. *Bibliothecae Coislinianae* editorem, apud quem p. 474 exstant: *λέγεται δὲ καὶ παιδικὸν καὶ τὸ παιδαριῶδες, οἷον* [l. *ἦγεν*, licet illud etiam Suidas] *τὸ ἀρμόζον παιδίον*, ubi vel etiam Suida T. 3. p. 67. duce *παιδὶ* restituendum. Itaque in Lexico Segueriano scriptum oportuit *ἀωρὶ τῶν νυκτῶν* et mox *ἀωρὶ νύκτωρ*, illud Atticorum ex usu, quem exemplorum nube comprobavit Schlaegerus ad Moerid. h. v. p. 32. ed. Pierson. Adde auctoritatem Suidae h. v. T. 1. p. 241. et Thom. M. p. 156., unde quae illic *ἀωρὶ τῶν νυκτῶν* citantur patet laudari e Luciani Encom. Demosth. T. 2. p. 685, quamvis eadem etiam alibi obvia sit formula. Alterum quod in Lexici laudati loco reponendum censeo, confirmant Aristaenetus 2,19. *καὶ μαστῶν ὑπὲρ ἐμοῦ μένων ἀωρὶ νύκτωρ*, Phalaris Epist. 141. p. 126. *καὶ τοῦτο νύκτωρ ἀωρὶ παντάπασιν*; alii. Igitur vox *ἀώριος*, nisi aliunde patrocinio gaudeat, eo abeat unde provenerit. Necdum tamen mitto illum locum antea quam pro *ἀωρία*, ut perperam etiam Philemonis Codex et Thomas M. p. 156. fert, legendum esse *ἀωρίᾳ* monuerim, ut in Moeride l. c. exstat, etiam analogia firmatum vocum *πανοικὶ* et *πανοικίᾳ* aliarumque, de quibus erudite Lobeckius Parerg. ad Phrynich. p. 514 seq. Denique rationes haud satis me perspicere ingenue fateor, quibus ducti Aristophanis

Ἀλμάδας, οὐ κολυμβάδας.
Ἀπαντικρῦ, μακρὸν τὸ κρῦ.
Ἄπφαν· τοὺς ἀδολέσχους, ὡς ἀπφὺς ὁ ἀδόλεσχος.
Ἀμυγδάλη ὁ καρπὸς, ἀμυγδαλῆ τὸ δένδρον.
Ἀθήρην, οὐκ ἀθάραν.

restitutores usque ad novissimum, F. A. Wolfium., in Acharnens. 23.

οὐδ' οἱ πρυτάνεις ἥκουσιν· ἀλλ' ἀωρίαν
ἥκοντες

vocis formam ἀωρίαν praeter hunc locum nullibi repertam, eandemque analogia carentem ferre omnino potuerunt, quum nullo fere negotio Dativus reponeretur, usuque satis probaretur: praesertim quum Suidae auctoritas accederet eo ipso Aristophanis versu ad vindicandam dictionem ἀωρίᾳ utentis T. 1. p 242. Atque ipsa Suidae verba, Ἀωρίᾳ· ἀντὶ τοῦ ἀκαίρως, καὶ παρὰ τὸν δέοντα καιρόν. Ἄωρα γὰρ τὰ παρὰ τὸν καιρὸν τρυγώμενα, quae ex Aristophanis Scholiasta descripta sunt, ea quae in Schol. ab initio leguntur ἀωρίαν ἀντὶ ἀωρίᾳ, μεθ' ἡμέραν καὶ ἐπὶ τοιούτῳ [l. τοιούτου], satis evincunt a posteriori manu adiecta esse, quum genuina Comici scriptura diu iam oblitterata esset: quibus Scholiastae verbis insistentes editores quum vulgatam servarunt, nimium profecto iis tribuisse putandi sunt.

Ἀλμάδας] Thom. h. v. p. 37. Moer. p. 51.

Ἀμυγδάλη] Grammaticus ined. cod. Paris Reg. 1698. fol. 87. *verso*: Συκῆ· ἀμυγδαλῆ, καὶ πάντα τὰ τῶν δένδρων ὀνόματα τὰ ἀπὸ συναιρέσεως ἔχοντα τὸν τόνον ἐπὶ τέλους, περισπῶνται· συκέα γὰρ συκῆ, καὶ ἀμυγδαλέα ἀμυγδαλῆ· καὶ πάντα τὰ διὰ τοῦ ΕΑ δένδρων ὀνόματα ψιλογραφοῦνται, πλὴν τοῦ ἐλαία καὶ συκομορέα. V. Etym M. p. 733,33. Arcad. de accent. p. 108,24.

ἀθάραν] Cod. ἀθήραν. V. intpp. ad Aristoph. Plut. 673. Pierson. ad Moer. p. 184. Schol. ined. Basilii a Ruhnkenio ad Tim. p. 124. editum: Ἔτνος, εἶδος ὀσπρίου· οἱ μὲν κύαμον·

Ἀδελφιδῆν αἰτήσομαι, ἐπὶ τȣ̃ χρήσομαι.

Ἅλας, ὡς κύνας.

Ἀλάβαστρος, οὐκ ἀλάβαστρον.

Ἀλοάσσομαι ἐφ' ἅλωνος.

Ἅλμυρον, τὸ μῦ μακρόν.

Ἀναβασμὸς, οὐκ ἀναβαθμός.

Ἀπέκτονας, οὐκ ἀπέκτεινας.

Ἀνοιγνύȣσιν, οὐκ ἀνοίγνυσιν.

Ἀκέστριαν, οὐκ ἠπήτριαν. Ἀριστείδης ἠπημένα ἱμάτια τὰ ἐρραμένα φησίν.

οἱ δὲ τὸ καλȣ́μενον πισσάριον· οἱ δὲ ἕψημα αἰθηρῶδες [quae vox Lexicis addatur]· τȣ̃το γὰρ δασυνόμενον σημαίνει· ἀφ' ȣ̃ καὶ αἴθηρα καὶ αἰθάρα.

Ἀλοάσσομαι] Nota verbi formam, frustra apud Schneiderum quaesitam.

Ἅλμυρον] Falli Grammaticum, sexcenta poetarum loca demonstrant. Advertas obiter huius familiae vocabulum ἀνάλμυρος Lexicis vindicandum auctoritate Galeni Explanat. vocum Hippocrat. p. 430. ed. Franz. Ἀνάλμυροι] ἄναλοι ἢ οὐχ ἅλμυροι. Διοσκȣρίδης οὕτως etc., ita ut in Xenophont. Oecon. 20,12. an recte edatur ἀνάλμοις dubitari possit, suspicioque oriatur, vocem ἄναλμος analogia iusta carentem, nisi aliunde ei firmandae auctoritas accedat, cum illa commutandam omnino esse.

Ἀναβασμὸς] Thom. h. v. p. p. 46.

ἀπέκτεινας] Cod. ἀπέκτανας, quod ad Thom. p. 88. mutavi: cf. intpp. ad Moer. p. 31.

Ἀνοιγνύȣσιν] Intpp. ad Moer. p. 30. seq.

Ἀκέστριαν etc.] Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 91. Adde Orion. Etym. p. 12,6. Grammaticus ined. cod. Reg. Paris. 1698. fol. 90. *verso*: Ἀκέστρια σημαίνει δύο· λέγεται γὰρ ἡ θεραπεύτρια, ἀπὸ τȣ̃ ἄκος, ἡ θεραπεία. λέγεται ἀκέστρια καὶ ἡ συν-

Ἄλις ψιλοῦται.
Ἄλυσις Ἀττικοὶ ψιλοῦσιν.
Ἀτρέα, ὡς βασιλέα, τὸ ᾱ μακρόν.
Ἄνταλλος, οὐκ ἀντάλλαγμος.
Ἀπολαύσομαι, οὐκ ἀπολαύσω.
Ἀνεβαλλόμην, οὐχ ὑπερθέμην.
Ἀξίου, οὐ καταξίου· βάρβαρον γάρ.
Ἄθροος, ὡς ἄγριος.
Ἀναψυχῆναι, οὐκ ἀναψύξαι.
Ἀναπετάσω, οὐκ ἀναπετῶ.

B.

Βλάβη καὶ βλάβος, ἀμφοτέρως Ἀττικοί.
Βλαυτίον βέλτιον.
Βόλιτα, οὐ βόλβιτα.

τεθεῖσα κόμματα ἐπὶ τῶν παλαιῶν ἱματίων, ἡ κοινῶς ἐμπαλωματαρία.

Ἀτρέα] Joannes Grammaticus de dial. 8. p. 8. F. ἀλλάττουσι δὲ οἱ Ἀττικοὶ καὶ τοὺς χρόνους· τὸν βασιλέα τὸ ᾱ ἐκτείνουσι καὶ Ἀτρέα καὶ ἱμάντα etc.

Ἀπολαύσομαι] Thom. h. v. p. 97.

Ἀνεβαλλόμην] Idem h. v. p. 64.

Ἀναψυχῆναι] Id. h. v. p. 63.

Ἀναπετάσω] Contraria idem p. 61.

Βλάβη] Magis Atticum βλάβος esse, praecipiunt Atticistae: v. Pierson. ad Moer. p. 103. Bekker. *Anecd. Graec.* T. 1. p. 85.

Βόλιτα] Vide eundem p. 95. et Sturzii Maittair. de dial. p. 1. Lobeck. ad Phrynich. p. 357. Lexicon in Bekkeri

Τὴν βῶλον, ἐ τὸν βῶλον.
Βουλευτήριον, ἐ βολεῖον.
Καὶ βορᾶς καὶ βορέας, ἑκατέρως.
Βρύκειν καὶ ἐ βρύχειν.

Anecd. Graec. T. 1. p. 86. Βότινον: Ἀριστοφάνης Βατράχοις, nempe v. 297, unde pro βότινον, quae est vox nullius pretii, scribi oportebat βολίτινον, nisi ita ipse Codex fert. βόλβιτον apud Comicum frequenter obium, v. c. Acharn. 1038, 39.

καὶ ταῦτα μέντοι, νὴ Δί', ὥσπερ μ' ἐτρεφέτην
ἐν πᾶσι βολίτοις,

quem locum a Rapero scite adlatum Thom. Kiddius ad Dawesii *Misc. Crit.* p. 485. in constituendo alio Comici nobilissimo Vesp. 728. 29.

τούτων εἴκοσιν ἄνδρας βόσκειν εἴ τις προσέταττεν ἑκάστῃ,
δύο μυριάδες τῶν δημοτικῶν ἔζων ἐν πᾶσι λαγῴοις,

audiendum non esse quum moneret, surdus fuit. Quae tali viro quamvis digna Dawesii coniectura ἔζων ἄν, ab editore Ravennate contra ipsius codicum auctoritatem in textum recepta, tamen id tantummodo temporis valere poterat, quo in constructione Imperfecti conditionali ἄν omitti recte posse nondum constaret: id quod nunc opera Hermanni feliciter erutum est, quem v. ad Sophocl. Electr. 902. Quem usum etiam pedestris sermonis auctores non plane respuisse, testis est Lycurgus in Leocrat. p. 154. ed. Reisk. εἰ μὲν ἂν ζῶν ἐτύγχανεν ὁ Ἀμύντας, ἐκεῖνον αὐτὸν παρειχόμην. Alia nunc memoria non suggerit exempla, sedulo quaerentibus non defutura: quae enim Matthiaeus *Gramm. Graec.* §. 508. not 1. p. 713. attulit, diversa esse ipse monuit.

Τὴν βῶλον] V. Pierson l. c. Hinc Bekkerum corrigas in *Anecd. Graec.* T. 1. p. 30. Βόλος: θηλυκῶς edentem pro Βῶλος: θηλυκῶς.

Βουλευτήριον] Thom. h. v. p. 168.

Βρύκειν] Optime de h. v. Piersonus ad Moer. p. 101.

Βάρβαρον γυναῖκα ἐρῦσιν, οὐ βαρβάραν.

Βλήχων, οὐ γλήχων.

Βλαυτίον· σανδάλιον, ὑπόδημα. λέγεται καὶ βλανδίον.

Βλήχων, βρῶμα διὰ πυρὸς καὶ γάλακτος ἡψημένον παρ' Αἰγυπτίοις.

Μήποτε δὲ ὤφειλε γραφῆναι ἀθάρη ὡς προσῆκε· τὴν ἀθάρην περίγραφε. ἢ οὕτω πτισάνη, πυρίνη, ἣν καὶ ἀθάρην τινὲς καλοῦσιν.

Βοΐδιον, οὐ βούδιον.

Καὶ βόες καὶ βοῦς ἑκατέρως.

Βιβλιογράφον, οὐ βιβλιαγράφον.

Βύπαις.

Βάλλ' ἐς μακαρίαν· ἐς κόρακας.

Βλήχων] Intpp. ad Thom. p. 156. Sturz. ad Maittair l. c. Bekker. *Anecd. Graec.* T. 1. p. 30.

Βλαυτίον] Edidimus in libello *de Sophoclis Aiace* p. 58., ubi typothetae βλαντίον male pro βλανδίον, uti in Codice est: vocem frustra in Lexicis quaesieris. Cf. Addend. p. 144. et intpp. ad Polluc. 10,4., alibi. Aristoph. Equit. 899., ubi cod. Rav. respuente metro βαλαντίοις, V. Nigroni dissert. *de caliga veterum* (Amstelod. 1667.) p. 154.

διὰ πυρὸς] Suspicor διὰ πυροῦ.

Βοΐδιον] Vox ap. Aristoph. Acharn. 1049. exstat. Cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 86. seq. Atticistarum praecepto obloquitur Lexicon Bekkeri Anecd. T. 1. p. 85.

Βιβλιογράφον] V. Lobeck. l. c. p. 85. 655.

Βάλλ' ἐς μακαρίαν] Vide quae ad finem Philemonis Lex. technologici adnotavimus, ubi etiam βάλλ' ἐς κόρακας tetigimus.

Βαῦσις· ὑπόδημα.

Οὐκ ἐμβακίζεται.

Βλεφαρὶς καὶ βλέφαρον ἀμφότερα· λαμβάνεται δὲ ἡ βλεφαρὶς οὐκ ἐπὶ τῶν τριχῶν.

Βυρσοδέψης, ὁ βυρσεύς.

Ἡ βὴξ καὶ ὁ βήξ. καὶ βήσσειν καὶ βηχός.

Βομβύκιον, οὐ βαμβύκιον.

Τοὺς βάτους ὡς τοὺς λόφους.

Ὕειν, οὐ βρέχειν.

Τὸ τῶν κηρίων τρύγημα βλίττειν λέγουσι.

Βραγχᾶν, οὐ βραγχιᾶν.

Ῥύμβικα, οὐ ῥόμβον.

Βλάθας, τοὺς ἀγροίκους.

Οὐκ ἐμβακίζεται] Nempe βακίζειν potius dicitur, apud Aristophanem obvium, Pac. 1072. Verbum ἐμβακίζειν non agnoscuut Lexica.

Βυρσοδέψης] Aristoph. Nub. 572. Equit. 44.

Ἡ βὴξ] Thom. v βὴξ p. 151. Cum Aristidis loco, quem respexerit Thomas, aptiorem conferri nullum posse adnotavit Abreschius, nisi T. 1. p 312. egregie a Boissonado ad Philostr. Her. p. 410. e cod. Paris. restitutum: βὴξ ἐπιγίγνεται πυκνή τε καὶ ἰσχυρά· καὶ ἀπορίᾳ εἰχόμην, ubi antea ἰσχυρά· καιρίᾳ εἰχόμην.

Βομβύκιον] Thom. h. v. p. 157.

Τοὺς βάτους] V. intpp. ad Thom. h. v. p. 148. Moer. p. 99.

Ὕειν] Conferantur iidem p 171.

Βραγχᾶν] Thom. h. v. p. 171. Moer. p. 94. Codex βραχᾶν et βραχιᾶν.

Βλάθας] De hac voce in Lexicis frustra quaesita nihil equidem habeo compertum.

Βοϊκὸν, τὸ ῑ μακρόν.

Βουλιμός· ὁ μέγας λιμὸς, ὡς ἀσπασμός· οὐ βούλιμος.

Γ.

Γελοῖος, γέλοιος· ὁ ἄπειρος.

Γρῖφους, οὐ γρίπους.

Αἱ γρᾶες, οὐχὶ αἱ γραῦς. Γραῦν Ἀττικοὶ, οὐ γραῖαν.

Γυμνάσομαι, οὐ γυμνασθήσομαι.

Γυμνάσιον οὐδεὶς, ἀλλ᾽ ἡ πάλαιστρα Ἀττικοί.

Γύλειον ἀγγεῖόν τι Περσικὸν, ὡς ἄγρειον.

Οὐ γαμβρὸν ἐρεῖς, ἀλλὰ κηδεστούς.

Γύριν οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ πασπάλην, ἢ κέγχρον, ἢ ἄλευρον κρίθινον.

Γαύνακα, οὐ γαυνάκιον.

Γένυς, ἡ σιαγών.

Γένειον, αἱ τρίχες.

Γήγειον οὐκ ἐρεῖς· ἀλλὰ κήτειον.

Βοϊκὸν] Grammatico obversatum esse videtur v. βοεικός.

Αἱ γρᾶες] V. Pierson. ad Moer. p. 110.

Γυμνάσομαι] Moeris p. 116.

Οὐ γαμβρὸν] Thom. v. γαμβρὸς p. 177.

πασπάλην] Codex πάσπαλιν.

Γαύνακα, οὐ γαυνάκιον] Aliunde equidem non novi has voces, neque norunt Lexica.

Γήγειον] Haec sensu cassa omnino. Fortasse γήτειον pro γήγειον legendum. Nec planiora sunt quae statim sequuntur: Γύπα,· τὰς ὑπεξέχους πέτρας, quibus quum haec vocis γύψ

Γύπας· τὰς ὑποξήρους πέτρας.
Γυμνασόμενος μόνον.
Γλαμᾷν, ἀλλ' οὐ λημᾷν.

significatio omni careat auctoritate, haud aliter succurrere scio nisi corrigendo Γυρὰς. Hoc enim nomine rupes aliquot maris Aegaei, appellabantur, ad quas Aias Locrensis Neptuno irato auctore fecisse naufragium dicebatur. V. Philostrat. Imag. 2,16. p. 834 et 2,13. p. 830. Γυραῖς δ' ἐντυχὼν, αἱ δὲ Γυραὶ πέτραι εἰσὶν, ὑπερφαίνουσαι τοῦ Αἰγαίου κόλπου, λόγους ὑπερφρονας λέγει κατὰ τῶν θεῶν αὐτῶν· ἐφ' οἷς Ποσειδῶν αὐτὸς ἐπὶ τὰς Γυρὰς στέλλεται, φοβερὸς etc., ad quem locum quae Scholiasta cod. Paris. Reg. 1761. adnotavit, licet longiora sint, iuvat hic describere: Χοιράδες πέτραι παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον, αἳ καὶ Συμπληγάδες λέγονται· ἃς ἐμυθεύοντο συνέρχεσθαι ἀλλήλαις καὶ εἴργειν τὰς ναῦς, εἰσιέναι εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον. αἱ δὲ κυάνεαι πρὸς τῷ στόματι τοῦ πόντου εἰσὶ δύο νησίδια, τὸ μὲν τῇ Εὐρώπῃ προσεχὲς, τὸ δὲ τῇ Ἀσίᾳ, πορθμῷ διειργόμενα ὅσον κ' σταδίων. Ἄλλοι δὲ κυανέας Χοιράδας καὶ Συμπληγάδας τὰς αὐτὰς καλοῦσιν. αἱ δὲ χελιδόνεαι πέτραι εἰσὶν ἐν τῇ θαλάττῃ τῇ μεταξὺ Λυκίας καὶ Παμφυλίας, καθ' ὃ καὶ τὸ ὄρος ὁ Ταῦρος ἀποτελευτᾷ· μᾶλλον δὲ ἄρχεται τὴν Ἀσίαν ἅπασαν ἀναζωννὺς καὶ πρὸς τὴν Ἰνδικὴν ἀποτρέχων. Αἱ Γυραὶ δὲ πέτραι εἰσὶν ὑπερφαίνουσαι τοῦ Αἰγαίου κόλπου. Qua e Scholiastae adnotatione postrema liquide apparet, verba Philostrati αἱ δὲ Γυραὶ πέτραι εἰσὶν, ὑπερφαίνουσαι τοῦ Αἰγαίου κόλπου, quibus etiam sermonis concinnitas laedebatur, e margine immigrasse, eaque licet omnibus quos novimus codicibus servata, e contextu expellenda esse. Denique ut ad Γυρὰς redeam, commemorare attinet nomen montis Aetoliae Γυρὸς, de quo v. Plutarch. de fluviis, (haud longe a fine) T. 2. p. 44. *Geograph. vett. minor. Hudson.*

Γλαμᾷν] Cod. γλαμμᾷν et mox λημμᾷν. V. Hemsterhus. ad Lucian. dialog. select. (Amstelod. 1708.) p. 30. et Pierson. ad Moer. p. 111.

Γομφίον, οὐ γόμφιος.
Κναφεὺς, οὐ γναφεύς.
Γήδιον ἐρεῖς.
Γάμυς, οὐ γάμον.
Γαῦλος παρ' Ἀττικοῖς πλοῖον ληστρικόν.
Ἡ γλήχων, ὡς ἡ κύων.
Γέλως, ὡς ἔρως.
Γαῦρον, ὡς παῦρον.
Γῆμαι λέγεται, οὐ γαμῆσαι.
Γύνης οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ἀνδρόγυνος.
Γρῦ· τὸν ὑπὸ τοῖς ὄνυξι ῥύπον περισπωμένως.

Δ.

Διακονεῖσθαι, οὐ διακονεῖν. Διακονῦμαι καὶ διακονυμένυς· οὐ διακονῶ.
Δικροῦν, ὡς χρυσοῦν.
Διασπάσεσθαι, οὐ διεσπάσθαι.

Γομφίον] Haec aut inepta, aut mendosa sunt: γομφίον non norunt Lexica, ni fallor, iure.

Γαῦλος] Codex γαῦκος et mox αὐτοῖς pro Ἀττικοῖς, quae vocabula nonnumquam commutata esse, adnotavit post Hemsterhusium ad Plut. p. 256. etiam Hermannus ad Nub. p. 399. De v. γαῦλος v. Epicharmi corruptum locum ap. Athen. 8. p. 320. C., cui restituendo ne Valckenarii quidem sagacitas par erat, ad Phoeniss. p. 210. Beck. ad Aristophan. Av. 597. p. 63. Lexicon Herodoteum p. 606. ed. Franz.

Γῆμαι] Thom. h. v. p. 191.

Δικροῦν] V. Lobeck. ad Phryn. p. 233.

Δελφὶς μετα τοῦ ς.

Δέσμα, μὴ δεσμὸν ἐρεῖς· οὐ γὰρ δεῖ ἀῤῥενικὸν ποιεῖν.

Δένδρον, ὡς ῥόδον, οὐ δένδρα· ἵνα μὴ ποιήσῃς μακρὸν τὸ δρᾶ.

Δεδήσεται, οὐ δεσμωθήσεται.

Διελύσατο, ȣ̓ συνελύσατο.

Διηλλάγη, ȣ̓ κατηλλάγη.

Διέπαιξεν, οὐ κατέπαιξεν.

Δασεῖ, ὡς τὸ ἀμβλεῖ καὶ βραδεῖ.

Δασὺ, οὐ δάσος.

Καὶ δεδίττεται, καὶ ἐκφοβεῖ.

Δεῖ τοῦδε ἀντὶ τȣ̃ προσδεῖ.

Δείκνυμι, ζεύγνυμι, οὐ ζευγνύω.

Δισκευτὴς, οȣ̃ δισκοβόλος.

Διελέξατο, οὐ διελέχθη.

Διάγραφε, μὴ περίγραφε.

Δρῦς καὶ δρύας φάμεν.

Δελφὶς] Thom. h. v. p. 203.

Δέσμα] Cf. Moer. p. 127. c. intpp. Passov. ad Longum p. LXXIII. Ruhnken. *Epist. ad Ernestium a Tittmanno edit.* p. 155

Δεδήσεται] Cf. Moer. p. 124.

Διηλλάγη] Thom. h. v. p 135.

Διέπαιξεν] Id. v. διαπαίζει p. 218.

Δασὺ] Id. h. v. p. 199.

Δισκευτὴς] Id. v. δισκοβόλος p. 243.

Διελέξατο] Id. v. διελέχθη p. 235.

Διάγραφε] Cf. Pierson. ad Moer. p. 120.

Διέλαβε κρεῖττον, οὐχ ὑπέλαβε.

Διέδραμον οὐκ ἐρεῖς Ἀττικῶς, ἀλλὰ συνέδραμον.

Διονύσιον, ὡς προβαλίσιον.

Δοῦλος, θεράπων, οἰκέτης.

Δράγματα, οὐχ ἀμάλας.

Δέρειν, ἐκδέρειν, ὥσπερ ἐκφέρειν.

Δέλεαρ, ὡς κέαρ.

Δύνασαι λέγεται· τὸ γὰρ δύνῃ βάρβαρον.

Διχῇ, οὐ δίχα.

Δύσεργὸς, ὡς ἄμουσος.

Δύσερως, ὡς μενέλεως.

Διέδρα διαφέρει τοῦ ἀπέδρα. διέδρα φυλακήν· ἀπέδρα, ὅταν ἀφύλακτος ᾖ.

Δεδιακόνηκα, καὶ διενεικάμην, οὐ διειλόμην.

Διέπαυσε, κατέπαυσε.

Δείλης ὀψίας οὐδεῖς ἐρεῖ.

Reliqua desiderantur.

προβαλίσιον] Vocem neque ego, neque Lexica norunt.
Διέδρα] Thom. h. v. p. 220.
Δεδιακόνηκα] V. Pierson. ad Moer. p. 121.
Δείλης] V. eundem p. 132.

Epimetrum I.

Theodosii Grammaticae fragmentum.

In Prolegomenis ubi de Theodosiorum Grammaticorum familia disputavimus, quod verbo tetigimus testimonium Theodosiorum aetatem spectans quum partim ineditum sit, editum autem tam raro libro contineatur, ut ne paucorum tantum manibus versetur verendum sit, placuit opportunitate hac ultro oblata locum quamvis longiorem, cuius particula testimonio illi proferendo suffecisset, totum e cod. Reg. Paris. 2603. hic describere. Nempe inest ei codici Theodosii Grammatica inedita, Herodiani, si bene observavi, magnae prosodiae epitome potius appellanda, quam etiam in cod. Barocciano 175. teste Villoisono *Anecd. Graec.* T. 2. p. 173., nec non in cod. Taurinensi, si recte narrat Peyronus *Notit. MSS. Biblioth. Taurinens.* p. 33., nec non alibi servari videtur: de qua v. Peyronum erudite disputantem

post Orionem Sturzii p. 236. seq. Huius de prosodia scripti codicem Parisinum maxime sequutus, prooemium hic in gratiam studiosorum delibamus, cuius priorem aliquam particulam monendum est, fere cum scholio hinc aliquoties corrigendo conspirare, quod Dionysii Thracis nomine inscriptum Bekkerus, fonte unde hauserit, non memorato edidit *Anecd. Graec.* T. 2. p. 675., ignorans idem fere Porphyrii auctoritate e cod. Veneto a Villoisono l. c. p. 103. depromptum esse.

Θεοδοσίȣ γραμματικȣ̃ περὶ γραμματικῆς.

Περὶ γραμματικῆς γράφειν προθέμενοι ἀκαιρίας γραφήσεσθαι ὑπειλήφαμεν, τοῦ προτιθέντος ἀφέμενοι, προοιμίοις ἐπιτεταγμένοις καὶ ἀνοικείοις τῇ παρούσῃ πραγματείᾳ κατασκευαῖς τὴν γραφὴν ἐπιχρωννύμενοι, ὥς τινες ποιεῖν πολλάκις εἰώθασιν ἐπιδείξεως ἕνεκα.

Ἰστέον τοίνυν ὡς ὁ Θρᾷξ Διονύσιος, ὁ περὶ τῶν ὀκτὼ τȣ̃ λόγȣ μερῶν διδάξας ἡμᾶς, καὶ ἔτι πρὸ τȣ́των περὶ στοιχείων καὶ συλλαβῶν καὶ λέξεως, οὐκ ἀπὸ τῆς προσῳδίας ἤρξατο ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὅρου τῆς γραμματικῆς· ἄλλος δέ τις μεταγενέστερος, Θεοδόσιος τοὔνομα, τὸν Ἀλεξανδρέα Φη-

μὶ, τούς τε ὀνομαστὰς κανόνας καὶ τοὺς ῥηματικὰς ἐτεχνάσατο· ὃν δὴ καὶ τῶν προσῳδιῶν τινες παριστῶσι συγγραφέα διὰ τὸ ἀσαφῶς· περὶ τόνων διδάσκειν τὸν Διονύσιον· ἄλλοι δὲ καὶ τοῦτο τοῦ θεολογικωτάτου Γρηγορίου λέγουσιν εἶναι τὸ πόνημα, ὃς κἀν τούτῳ θέλων ἄρχεσθαι τοὺς εἰσαγομένους εἰς τὴν γραφὴν, ἀπ' αὐτοῦ θεοῦ τοὺς κατὰ στοιχεῖον ἰάμβους ἐπόδισε· τὸν καθ' ἑκάστου οἰκεῖαν ἔννοιαν ἀπαρτίζοντα, εἶτα καὶ περὶ προσῳδιῶν διέλαβεν, ἀπαριθμήσας ταύτας καὶ διαιρήσας. καὶ κατὰ

τοῦ θεολογικωτάτου Γρηγορίου etc.] Verba sequentia videlicet corrupta satis quum a me fatear parum intelligi, ut nisi temerariam corrigendi libidinem ausus quomodo sanem equidem non habeam, satius duxi fideliter e Codice repetere: cum argumento tamen, quod an Gregorium Nazianzenum vere attingat dubito, apte contuleris drama illud Gregorii nomine vulgo inscriptum *Χριστὸς πάσχων*, de quo ea qua solet eruditione nuper disseruit Abrah. Eichstadius oratione *Drama Christianum, quod* ΧΡΙΣΤΟΣ ΠΑΣΧΩΝ *inscribitur, num Gregorio Nazianzeno tribuendum sit*, Jenae 1816. 4to edita. Quod drama, fabularum aliquot Euripidearum crisi non sine fructu adhibendum, iuvat in transcursu a fine duobus versibus augere, qui in editione Gregorii qua utor, Basileensi a. 1550. certe desiderantur: post ultimum enim versum,

κἀμοὶ μεγίστην πανταχοῦ σωτηρίαν

Codex *Collegii Romani*, quod Romae est, una aliquot Euripidis fabulas cum Scholiis ab iis, quae in editione Hervagiana a. 1544. exstant, diversis, continens hos duos addit:

δός μοι, κυρία, τὴν λύσιν τῶν πταισμάτων,
καί μοι πάρασχε ψυχικὴν σωτηρίαν.

κατὰ τὴν εἰσαγομένων δύναμιν συγγραψάμενος·
Ἀλλ' ἡμεῖς ὅσον ἐξ Ἡρωδιανοῦ τοῦ πολυμαθοῦς

ἐξ Ἡρωδιανοῦ τοῦ πολυμαθοῦς ἐκλεξάμενοι] Multae vir et solidae eruditionis fuit Herodianus, cuius etsi ne unum quidem scriptum, quale ab auctore vulgatum sit, aetatem tulisse magnopere dolemus, tamen a nullo antiquorum sequioris aevi Grammaticos plus profecisse quum hodie constet, iacturam illam confiteare necesse est eclogis variis eius operum et epitomis, quae ipsis operibus interitum celerius paraverunt, quodammodo restitui. Cui nomini inter Grammaticos nobilissimo haud abs re fuerit unum alterumque fragmentum vulgo alii auctori adscriptum hic vindicare, quo simul eius doctrinae amplitudo patefiat. E Stephano Byz. de urbibus MS. fragmentum in Bibl. Coislin. p 290. editur, ubi post alia haec leguntur: ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν η'. Δώτιος ὁ Πελασγοῦ, ἀφ' οὗ τὸ Δώτιον πεδίον. ἐκ περισσοῦ τοίνυν Ὧρος ἐν τοῖς ἐθνικοῖς τῇδε γράφει· καὶ τὰ περὶ Θάμυριν ἐν Δωρίῳ παριστοροῦντος τοῦ ποιητοῦ. πάλιν Ἡσίοδος Δωτίῳ ἐν πεδίῳ φάσκει αὐτὸν τετυφλῶσθαι· συνιᾶσι γὰρ ταῦτα τοῖς διχογραφοῦσι τοῖς πρωτοτύποις τῶν ἐθνικῶν, ubi ex ipsorum verborum tenore patet, versus finem pro Ἡσίοδος scribendum esse Ἡρωδιανός, quum Stephanus utriusque Grammatici, Herodiani et Hori sententias expendere videatur super scripturae varietate τοῦ Δωτίου πεδίου, quod ὁ ποιητὴς ita proferat Iliad. β, 594.

καὶ Πτελεὸν καὶ Ἕλος καὶ Δώριον, — ἔνθα τε Μοῦσαι

qui locus pro fonte huius Grammaticorum disceptationis habendus est. Accedit, quod silentio haud praetereundum est, Herodianum tradente Scholiasta Veneto ad v. 593. in hunc Iliadis locum re vera commentatum fuisse. Quam meam coniecturam prolixe explicui veritus, ne doctus quis Hesiodi fragmento e ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις servato apud Strabon. 9 p. 304. et 14. p. 415. ed. Casaub. (fragm. XIX. p. 178. ed. Gaisford. Poet. Graec. min.) usus, ad defendendum supra Hesiodi nomen hunc versum mihi opponat:

ἐκλεξάμενοι, εἰ καὶ δοκεῖ τῶν ἐρωτημάτων προτίθεσθαι, διατρανώσωμέν τε καὶ σαφηνίσωμεν· καὶ οὕτως ἀπὸ τῶν προσῳδιῶν ἀρχὴν ποιησάμενοι, καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἐροῦμεν.

Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς οὗτος υἱὸς μὲν γέγονεν Ἀπολλωνίου τοὐπίκλην Δυσκόλου, τοῦ καὶ εἰς τὰ ὀκτὼ μέρη συγγραψαμένου, καὶ εἰς τὴν σύνταξιν. τῷ γένει δὲ ἦν Ἀλεξανδρεύς, καὶ ᾤκει ἐν Προυχείῳ παρὰ τὸν δρόμον, ἐν τόπῳ οὕτω καλουμένῳ περὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἔνθα καὶ ἐτάφη. ἐκλήθη δὲ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ἀπολλώνιος Δύσκολος, ἤγουν ἐπεὶ

Δωτίῳ ἐν πεδίῳ πολυβότρυος ἀντ' Ἀμύροιο,

qui quodam sane iure proferri videatur. At agitur ibi de alia quavis re, cum Thamyri nil commune habente: atque formula epica Δωτίῳ ἐν πεδίῳ etiam alibi obvia, uti in Hymn. Hom. in Aesculap. 3. p. 166. Herm., unde iam liquebit, qui factum sit, ut Grammaticus metrico loqui videatur, quum dicit: πάλιν Ἡρωδιανὸς Δωτίῳ ἐν πεδίῳ φάσκει αὐτὸν πεπηρῶσθαι. — Ita Holstenio in Stephani Byz. p. 5. ed. Berkel. verbis: Ἄβαρνος, πόλις καὶ χώρα καὶ ἄκρα τῆς Παριανῆς. Ἡρόδοτος δὲ ἐν τετάρτῃ φησὶν, ὅτι Ἄβαρνις λέγεται· ἀλλὰ καὶ εἰς ις. facile adstipulabere Herodiani nomini potius locum esse adoptanti, praesertim quum quam saepe huius Grammatici auctoritate Stephanus utatur memineris.

Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς] Ab hoc loco quae sequuntur scitu utilissima, habes edita inter alia veterum scripta grammaticen spectantia, Venetiis apud Aldum 1495. divulgata, fol. 107. *recto* post Apollonii de syntaxi libros cum titulo: Βίος Ἀπολλωνίου Ἀλεξανδρέως τοῦ γραμματικοῦ.

ἐν Προυχείῳ] V. Strabon. 17. p. 795.

ἐπεὶ δυσχερής] Ita Ald.: Cod. ἐπειδὴ δυσχερής.

δυσχερής ἐστι κατὰ φράσιν· δι᾽ ὀλίγων γὰρ λέξεων παριστᾷ νοήματα, ἢ ὅτι κακότροπος ἦν, ἢ ὅτι ἐν ταῖς γυμνασίαις δυσλύτους ἀπορίας ἔλεγεν. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς ἀρχαίοις σοφοῖς εἰς ἕνα τόπον συνέρχεσθαι, καὶ γυμνασίας χάριν αἰνιγματώδεις τινὰς καὶ ἀσαφεῖς λόγους φθέγγεσθαι. τοσοῦτον δὲ ἦν πένης ὁ Ἀπολλώνιος, ὡς ἐν ὀστράκῳ γράφειν τὰ ἑαυτοῦ συγγράμματα διὰ τὸ μὴ εὐπορεῖν χάρτας πρίασθαι. ὁ γοῦν Ἡρωδιανὸς παιδευθεὶς παρὰ τῷ οἰκείῳ πατέρι καὶ τὰ τέλη τῆς παιδεύσεως εἰληφὼς, ἀπέστη ἀπ᾽ αὐτοῦ διὰ τὸ ἐκείνου σκληρὸν, ἢ διὰ τὸ μητρυιὰν αὐτῷ ἐπεισαγαγεῖν. ἐν Ῥώμῃ δὲ ἐπὶ Μάρκου Ἀντωνίνου ἀφίκετο καὶ πάνυ διέτριψεν ἐκεῖ· καὶ τοσοῦτον ὥστε καὶ φίλος τῷ Μάρκῳ γέγονεν· ἔνθα καὶ τὴν με-

ἐν ταῖς γυμνασίαις] Ita et Cod. et Ald., quos auctores ad compescendam mutandi libidinem produco.

λόγους] Ald. λέξεις, et mox πρίασθαι.

διὰ τὸ ἐκείνου σκληρὸν] Ald. διὰ τὸν ἐκείνου κλῆρον.

ἐπεισαγαγεῖν] Ald. ἐπισυναγαγεῖν.

ἐν Ῥώμῃ] Ald. ἐς Ῥώμην, quam lectionem illa praestare equidem vix contenderim, soloecum aequiori aetate usum praepositionum εἰς et ἐν reputans: cuius rei exemplo apposite est Argument. Graecum Lycurg. Orat. in Leocrat. p. 135. Reisk. καὶ ἀφικόμενος ἐν Ῥόδῳ καὶ πάλιν ἐν Μεγάροις, quo cum loco cf. Thierschii *Act. Phil. Monac.* vol. 2. fasc. 2. p. 47.

τοσοῦτον ὥστε] Ald. plenius, καὶ διέγραψεν ἐκεῖσε τὰ κάλλιστα· καὶ τοσοῦτον ἔτει.

τρικὴν προσῳδίαν καὶ τὴν καθολικὴν συνεγράψατο, ὑπὸ ταῦ αὐτοῦ αὐτοκράτορος παρακληθείς· καθολικὴ δὲ λέγεται, ὅτι ἀπὸ μονοσυλλάβων εἰς συλλαβὰς ἕως ἑξασυλλάβων παραλαμβάνει· ἐν ᾗ μετὰ τὸ εἰς τὸν Μάρκον προοίμιον οὕτω τὴν προσῳδίαν ὁρίζεται.

Sequuntur iam in Codice excerpta ex Herodiani de doctrina metrica libro, octo foliis contenta. Praeterea hoc additum coronidis loco velim, hanc Apollonii vitam, qualis apud Aldum exstet, iisdem fere verbis conceptam etiam reperiri in codice papyraceo Florentino bibl. Laurentianae X. Plut. XCI. sup. fol. 25. *recto.*

μετρικὴν] Ald. μερικὴν, quod ne cum Boissonado ad Herodiani Epimerism. p. IX. tueare, moneo, neutram lectionem genuinam videri, probabiliter hic latente Ὁμηρικήν. Herodiani enim προσῳδία Ὁμηρικὴ cum alibi tum ap. Orion. Etym. p. 150,26. memoratur, cuius pars fuit eius προσῳδία Ἰλιακή, a Schol. Iliadis Veneto allata, teste Villoisono *Anecd. Graec.* T. 2. p. 184., v. c. ad α, 576. γ, 20. suppresso tamen auctoris nomine, et ab Etymol. M. p. 420,30. 35., quo utroque loco mendose ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσόδῳ fertur.

τοῦ αὐτοῦ αὐτοκράτορος] Ald. αὐτοῦ omittit. Mox Cod. ὡς pro ἕως.

Epimetrum II.

De Philoxeno Grammatico eiusque scriptis.

Quae apud Nostrum altera in Lexici parte, quae verba comprehendit, §. 21. p. 234. ed. huius reperiuntur, ὡς αὐτὰς [λέξεις] ἐν τῷ περὶ διαλέκτων εὑρήσεις, quum primum advertis, vix aliter intelligenda duxeris, quam ut Philemone auctore libellum de dialectis in antiquitate vulgatum fuisse suspicere, quo lectores ipse auctor ableget. Atque etiam imprimis Etymologo M. diligenter collato progrediendum eo nemini non videbitur, ut eum de dialectis librum, apud Grammaticos passim Philonis, passim Philoxeni nomine laudatum, hunc ipsum Philemonis esse iudicet, eaque tria Grammaticorum nomina solito more inter se commutata esse. Et commutata sane sunt, sed alio, quam putaveris, modo. Liber enim ille deperditus de dialectis a veteribus maximopere celebratus, e quo tanquam e fonte Gram-

matici rivulos ducebant hortosque suos irrigabant, non magis Philemonis, quam Philonis, sed Philoxeni opus fuit, nobilis Alexandrini Grammatici, cuius non solum hi de dialectis libri exstitere, sed multo etiam plures, qui alias grammaticae disciplinas attingerent, apud et aequales et posteros tantam famam et auctoritatem nacti, ut reliqui minorum gentium Grammatici in illius maxime disciplina non modo se continerent, sed eiusdem testimonio tanquam oraculo usi, ubi locus daretur, optima quaevis non nominato saepe auctore subinde transcriberent. Quare quum Philemo, licet Philoxeni librum de dialectis proprio eius nomine alibi non citet, neque hunc Philoxeni librum nomine περὶ διαλέκτων a quopiam scriptore laudatum adhuc repererim, ad eius auctoritatem alio loco provocet, §. 314., saepius autem praecepta eius non nominato, cui debeantur, auctore sublegat, quod ter notavimus, ad §§. 5. 47. 115: nullus equidem dubito, quin illis verbis ὡς ἐν τῷ περὶ διαλέκτων εὑρήσεις, quae auctor si de ipsius opere loqui voluisset, aliter formasset, Philemo Philoxeni de dialectis libros voluerit adpellare; atque etiam de libro quopiam Philemonis περὶ διαλέκτων aliunde nihil constare, mirari tu iure

potuisses. Cui meae sententiae, etsi iusto adhuc carere fundamento probe intelligo, nullum relinqui dubium confido omnino, ubi de Philoxeno eiusque scriptis accuratius exposuero.

Primo loco ponendus est index Philoxeni operum, de quibus deinceps iam explicabitur. Eudocia Violar. p. 424. diserte ita: Φιλόξενος Ἀλεξανδρεὺς γραμματικὸς, ὃς ἐσοφίστευσεν ἐν Ρώμῃ· ἔγραψε περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων, περὶ σημείων τῶν ἐν τῇ Ἰλιάδι, περὶ μέτρων, περὶ τῆς τῶν Συρακουσίων διαλέκτου, περὶ Ἑλληνισμοῦ ϛ́, περὶ συζυγιῶν, περὶ γλωσσῶν έ, περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ γλωσσῶν, περὶ τῶν Λακόνων διαλέκτου, καὶ τῶν λοιπῶν. Quibus opusculis e Suida T. 3. p. 606. etiam locupletiori teste adnumera haec alia: περὶ τῶν ἐν μῖ ῥημάτων, περὶ διπλασιασμοῦ, denique περὶ τῆς Ἰάδος διαλέκτου. De quo scriptorum numero quod in citatis aliorum operum deperditorum titulis saepe accidit, ut quae unius eiusdem operis partes essent, pro diversis opusculis haberentur, etiam hic factum iudicabis; praesersim in libro de dialectis, ad quem unum laudatos libellos περὶ τῆς τῶν Συρακουσίων διαλέκτȣ, περὶ τῆς Ἰάδος διαλέκτου, περὶ Ἑλληνισμȣ̃, περὶ τῶν Λακόνων διαλέκτȣ, καὶ τῶν λοιπῶν commode tanquam eiusdem operis partes retuleris. Quae

omnia scripta Philoxeno Alexandrino recte tribui, age iam in singulis pervincamus.

De libello περὶ τῆς Ἰάδος διαλέκτȣ post ea quae Koenius Praef. ad Gregor. Cor. p. XVI. seq. ed. Schaef. prolixe monuit, ne verbum quidem addi opus crederem, nisi novissimum Phrynichi Eclogarum commentatatorem notandum vidissem, quod v. νεά p. 68. Φιλόξενος ἐν τοῖς περὶ τῆς Ἰλιάδος συγγράμμασι reliquerit, quum τῆς Ἰάδος edendum fuisset. Nam quae passim memoratur Philoxeni opera in Homero recensendo exponendove posita, nonnisi Odysseam videtur attigisse. Stephani Byz. de urbibus fragmentum MS. in *Biblioth. Coislin.* p. 284. Φιλόξενος δ' ὁ τὴν Ὀδύσσειαν ὑπομνηματίζων, (v. Δωδώνη p. 319. ed. Berkel.) Idem v. Ἀλαβάνδα p. 87. Φιλόξενος τὴν Ὀδύσσειαν ἐξηγέμενος. Scholia Cod. Ambrosiani ad Odyss. ι, 22. ab Angelo Maio edita p. 85. Νήριτον] ὁ Φιλόξενος Νήϊον αὐτό φησι διὰ τὸ [Odyss. γ, 80.]

ἡμεῖς δ' ἐξ Ἰθάκης ὑπονηΐου εἰλήλȣθμεν.

τινὲς δὲ Νήϊον, ὥσπερ ὁ Κράτης *, τὸν περὶ λιμένα

* Maium miratus sum pro codicis scriptura Ἀκρατὴς legendum esse Κράτης, haesitanter in notis proposuisse, quum recte hoc Grammatici nomen hic reponi, discere potuisset tum e Scholiasta cod. Harleiani, iisdem fere verbis uso,

τόπον, ἐν ᾧ ἦν συνηρεφὴς τόπος ἱερὸν Νυμφῶν, ἀφ' ὃ καὶ τὰς Νυμφὰς κοινῶς Νηϊάδας προςαγορεύεσθαι. Neque contra afferri potest locus Scholior. Venet. ad Iliad. α, 575., a Pharorino p. 1083, 28. transcriptus, ubi voce κολῶος, utrum an iota postscripto augenda sit necne, continetur Philoxeni praeceptum, quod ex alio eius libro a Scholiasta hic apponi eo probabilius videtur, quod Philoxeni auctoritatem in Scholiis Iliadis hoc loco excepto haud meminerim alibi afferri. Nec praesidii quidquam defendendae Phrynichi vulgatae redundaverit ex allato Philoxeni libello περὶ σημείων, quo de signis grammaticis vulgo Aristarcheis dictis expositum fuisse, alibi docebimus. Nec denique maiori fructu huc traxeris Sereni nescio cuius ἐπιτομὴν τῶν Φιλοξένου εἰς Ὅμηρον ά, Suidae v. Σερῆνος T. 3. p. 300. laudatam, quum an Iliadem simul attigerit, hinc liquide non pateat. — Id solum, ut ad libellum περὶ Ἰάδος διαλέκτου redeam, adiectum velim, Philoxeni nomen damno genuini scriptorum textus saepe adhuc oblitteratum ferri. Ita apud Zonar. Lex. v. κρόσσαι T. 1. p. 1254. habes Φίλων ἐν τῇ περὶ Ἰάδος διαλέκτῳ, quod iam ex

tum ex Eustathio ipsum Cratetis librum περὶ λιμένων aliunde satis notum laudante.

Etymol. M. p. 540,45, corrigi debuisset, Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἰάδος διαλέκτου. Alium Zonarae locum v. ὀῤῥωδῶ T. 2. p. 1472. similiter mendosum, eodem e fonte p. 633,45. restitue. Denique si quis de libelli auctore adhuc dubitet, adeat, quaeso, Etymologici MS. Paris. fragm. a Bastio ad Gregor. p. 901. editum, nec non Orionis Etymologicum, ubi Philoxeni nomine hunc de dialectis libellum novies citari inveniet, quae loca taedet enotare praeter unum p. 166,29., ubi Larcherus Ἰλιάδος pro Ἰάδος scribendum esse inconsulto monuerat.

Ut acute illum libellum Koenius, ita etiam alium περὶ Ῥωμαίων διαλέκτου Philoxeno tribuendum esse pervidit idem l. c. p. XVII.; cuius timiditatem miror, quod quum hunc libellum passim Philonis, passim Philonidis nomini in MSS. adscribi animadverteret, ad coniecturam de duplice eiusdam viri nomine maluerit confugere, quam eas scripturas, quibus *Philoxeni* nomen in *Philonem* vel *Philonidem* corruptum sit, leni mutatione emendare. Neque hoc ubique de coniectura audendum fuisset: nam in Zonara v. ξέστης T. 2. p. 1416. et Phavorino p. 1324,7., ubi Φίλων vulgabatur, genuina lectio ex Etymologo M. p. 610,53. sq. eandem vocem tractante reduci potuisset debuissetve. Rem

denique conficit Orionis Etymologicum, cuius vide *Indicem scriptorum* v. *Philoxenus* utilissimum. Vitiose igitur in Etymol. M. p. 71,23. editum: ὁ δὲ Φίλων ἐν τῇ περὶ Ῥωμαίων διαλέξει, facile corrigendum.

Progredior ad librum περὶ Ἑλληνισμοῦ, quem Philoxeno Eudocia et Suidas ita certo vindicant, ut quominus in duobus locis olim a Koenis l. c. p. XVIII, altero ex Orion. Etym. tum MS., iam edito p. 90,9., altero ex Etymologico Reg. Paris. MS. citatis, pro *Philone* et *Philonide* Philoxeni nomen facile concedas restituendum esse, nihil impediare: accedit, quod priori loco Orionis lectio ne certa quidem sit, Zonarasque v. κρούειν T. 2. p. 1259. similia tradens pro Orionis Philonide Philonem proferat. De altero loco cf. Bastium ad Gregor. p. LIV.

Denique ex eiusdem Etymologici Sorbonici MS. loco, quem Schaeferus ad Greg. p. 606. protulit, non male coniicias, dialectum Aeolicam scripto etiam Philoxenum attigisse, in eandem fere coniecturam etiam ducente Grammatico incerto, cuius fragmentum e cod. Taurinensi descriptum publici iuris admodum fecit Peyronus *Notit. MSS. Bibl. Taurinens.* p. 32. ὡς λέγει ὁ Φιλόξενος· ἐπειδὴ τὰ δυϊκὰ ὑστερογενῆ

εἰσὶν, ὕστερον γὰρ ἐπενοήθησαν τὰ δυϊκὰ, ὅθεν οὐδὲ πᾶσα διάλεκτος κέχρηται τῷ δυϊκῷ ἀριθμῷ. οἱ γὰρ Αἰολεῖς οὐκ ἔχουσιν, ὥσπερ οἱ Ῥωμαῖοι ἄποικοι ὄντες τῶν Αἰολέων.

Etiam qui a Suida et Eudocia Philoxeno tribuuntur libri περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων et περὶ προσῳδιῶν, eiusdem nomine laudantur in Schol. Euripid. Phoen. 271., ubi v. Valcken. p. 43. et in Schol. Veneto Iliadis teste Villoisono *Anecd. Graec.* T. 2. p. 184. Neque alio referenda Longini verba Prolegom. ad Hephaestion. de metris p. 138. ed. Gaisford. τοῦ δὲ περὶ μέτρων λόγου πολλοὶ πολλαχῶς ἤρξαντο· οἱ μὲν ἀπὸ στοιχείων, ὡς Φιλόξενος. Adde Orionis Etymologicum, unde hunc unum locum p. 110,1., ante a Brunckio *Lex. Sophocl.* p. 751. laudatum profero: Ναρὸν, τὸ ὑγρὸν, παρὰ τὸ νῶ ῥῆμα· δηλοῖ τὸ ῥέω. ὁ μέλλων νάσω· γίνεται ναρὸς καὶ τὸ οὐδέτερον, ναρόν. Σοφοκλῆς Τρωΐλῳ·

πρὸς ναρὰ δὲ κρηναῖα χωροῦμεν ποτά.

οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων. καὶ ἴσως ἡ συνήθεια τρέψασα τὸ ᾱ εἰς ε λέγει νέρον*: quae verba etiam apud Etymol.

* Quem locum eo descripsi consilio ut ea, quae de Fragmenti περὶ χρειᾶς αἵματος post Psellum de lapidibus a Bernardo editi verbis suspicatus est Boissonadus ad Hero-

M. p. 597,43. omisso libri titulo exstant. Eiusdem opusculi memoratur liber secundus in Scholiis cod. Ambrosiani ad Odyss. ξ, 485. p. 120. Eiusdem deniqne Philoxeni librum *περὶ διπλασιασμῶν* Orio saepenumero laudat, etiam alium *περὶ ἀναδιπλασιασμοῦ* simillimi argumenti pluries commemorans *.

diani Epimerism. p. 55. certissimo hoc testimonio firmarentur. Nempe ita ibi: *τὸ κατάμαυρον αἷμα, ὅτε ἰχῶρα οὐ ποιήσει, ῥίγιον σημαίνει· εἰ δὲ ποιήσει ἰχῶρα, τουτέστιν ὑγρὸν, ὡς νεαρὸν, ἀγαθόν.* Obiter hoc e loco Lexicis v. *κατάμαυρος* adde.

* Distinguunt, quum accurate loquuntur, Grammatici inter *διπλασιασμὸν* et *ἀναδιπλασιασμὸν*, vulgo commutari solita, quae quo differant ut commode doceam, ipsis Grammaticorum verbis defungor. Inter *Excerpta Parisina* in Schaeferi Gregorio edita, quorum auctorem Manuelem Moschopulum esse monuimus in *Observations sur une nouvelle traduction française d'Hippocrate, des airs, des eaux* etc. Paris 1818. p. 6., haec habes p. 680. *Διπλασιασμὸς λέγεται, ὅταν προστεθῇ συμφώνῳ σύμφωνον τὸ αὐτὸ, ὃ γίνεται ἐν τῷ ἔδδεισεν.* E cod. Vaticano ibidem promitur: *Ἔτι διπλασιασμοῖς τῶν αὐτῶν συμφώνων χρῆται, οἷον ὅττι καὶ ὄππόθι καὶ ἔσσον.* Ibid. p. 696. *Αἱ ἐπαναδιπλάσεις ἴδιαι αὐτῶν εἰσί· λελάχωσιν ἀντὶ τοῦ λάχωσιν, ἀντὶ τοῦ κλῦθι κέκλυθι λέγουσιν.* Moschopulus §. 3. l. c. p. 676. *Ἀναδίπλωσις δὲ λέγεται, ὅταν τὸ σύμφωνον τὸ αὐτὸ τὸ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς λέξεως ἢ τὸ ἀντίστοιχον τὸ ε προσλαβὸν, προστεθῇ τῇ ἀρχῇ· ὃ γίνεται ἐν τῷ κεκάμω ἀντὶ τοῦ κάμω, καὶ ἐν τῷ κέκλυθι ἀντὶ τοῦ κλῦθι* etc. quibus adde §. 4. Schol. Aristophanis in Thierschii Act. Phil. Mon. v. 1. fasc. 3. p. 357. Quem usum a Grammaticis nil mirum saepius posthabitum esse: v. ne multa, Orion. Etym. p. 42, 18 quicum compara quae ex Etymologico MS. Reg. et Magno p. 210,

De Philoxeni aetate dolendum tam parum memoriae traditum esse, ut certum ingenue nequeas ferre iudicium, quum praesertim summopere cavendum sit, ne Noster cum aliis multis eodem nomine gavisis confundatur, quorum numerum percensent Wolfius ad *Libanii Epistolar. adhuc non editarum centuriam* 2. p. 1. Meursius ad Hesychium Milesium p. 128., alii. Serius secundo p. Chr. n. saeculum eius aetatem superare non sinit Longini locus supra appositus: quum autem casui vix dandum esse videatur, una cum Apollonio, Archibii filio, Aristarcho aliisque huius gregis Grammaticis saepius Nostrum adpellari *, non male coniicias, Philoxenum eodem fere tempore h. e. saeculo ante Chr. n. floruisse.

Restat ut quum in permutandis *Philoxeni, Philemonis, Philonis* nominibus nonnemini nimis fortasse faciles visi simus, ad viri aucto-

36. Larcherus affert. Phrynich. Eclog. p. 31. ed. Lobeck. Plura colligas ex *Indicibus Etymologici M. et Gudiani* s. utraque voce.

* Vide Athen. Epitom. 2. p. 53. A. T. 1. p. 202. Schweigh. Etymologici Reg. MS. fragmentum apud Valcken. Diatr. p. 200. Grammaticorum Alexandrinorum indiculum e Cod. Veneto editum in Thiersch. Act. vol. 2. fasc. 4. p. 589.

ritatem provocemus, apud quem his in rebus summa omnium consensu est, Bastii, qui in *Commentat. palaeogr.* p. 848. et ad Gregorium p. 505. 506. nomina a syllaba φιλ incipientia, veluti Φιλόξενος, Φιλήμων, Φίλων, Φίλιππος, φίλιος, φίλος, in MSS. a festinantibus scribis saepenumero initiali sola syllaba Φιλ' exprimi testatus est, unde ista nomina nil mirum commutationi ansam tantopere dedisse: cuius exempla dant Fabricius *Bibl. Graec.* T. 6. p. 623. Harl. Meineke *Cur. Critic.* p. 49. Heyne Obs. in Iliad. T. 7. p. 799. Kulenkamp. ad Etym. M. p. 1,40. (T. 2. p. 689.) Addam ipse huiuscemodi alia quaedam exempla. Etymologico M. v. στερρὸς p. 637,14. adhibito Zonaram h. v. T. 2. p. 1476. et Phavorinum p. 1390,19. corrige, pro Philoxeno, quem Etymologus praebet, Philonem ferentes. Nec dubito quin in Etym. M. v. οὐδείς p. 639, 16. ubi *Philoponus* citatur, et Zonara h. v. T. 2. p. 1478., ubi lectio inter Φίλων et Φιλήμων fluctuat, etiam *Philoxeni* nomen lateat. Ita e Philemonis magni monachi scriptis excerpta exstant in codice iam Regio Parisino, tradente auctore Biblioth. Coisl. p. 111., quem dubium non est eundem esse monachum, cuius nomine *Philonis* monachi ibidem p. 412. in

alio codice excerpta eiusdem argumenti memorantur. Etiam insolentiori modo qui apud Suidam v. πόρκος et Zonaram T. 2. p. 1562. *Diphilus* audit, in Etymologo M. p. 683,25. *Philo* [nisi *Philemo*] adpellatur. Similia adnotavit Beutleius Resp. ad Boyl. p. 413.

INDEX

INDEX
SCRIPTORUM CITATORUM
IN
LEXICO TECHNOLOGICO
ET
GRAMMATICORUM FRAGMENTIS
E MSS. SUBINDE ALLATIS *.

A.

* Numeri uncis inclusi ea scriptorum loca significant, quae e Lex. technol. non citantur. Indicem auctorum in Lex. technol. obviorum editum in *Classical Journal* vol. 7. p. 40. obiter adnoto nomina aut mentiri, uti *Aphthonium*, aut omittere, uti *Philoxenum*.

INDEX VERBORUM

IN

PHILEMONIS LEXICO TECHNOLOGICO ET FRAGMENTO CONTENTORUM.

Γ.

Δ.

E.

Π.

Ρ.

Σ.

Υ.

Φ.

Χ.

Ψ.

Ω.

ὠμη-

I N D E X

R E R U M E T V O C U M

IN

PROLEGOMENIS, NOTIS ET EPIMETRIS

E X P O S I T A R U M *.

A.

* Nota vocibus, quae in Lexicis desiderantur, asteriscos praeponi.

B.

C. K. X.

D. Δ.

E.

Orpheus

BEROLINI TYPIS G. HAYNII.

CORRIGENDA.

Pag.	5	lin. 8	Ἐπεὶ	pro	Ἐπεί.
—	5	— 20	εἰς	—	εἴς.
—	11	— 8	Δοριεῖς	—	Δωριεῖς.
—	17	— 27	εἶσι	—	εἰσὶ.
—	18	— 11	εἶσι	—	εἰσὶ.
—	32	— 7. 8	incerti	—	incertum.
—	—	— 23	trochaicas	—	trochaicos.
—	47	— 4	φυλάττει	—	φυλάττει.
—	—	— 22	ἐνιότε	—	ἐνίοτε.
—	67	— 20	*Mus.*	—	*Misc.*
—	68	— 28	relim	—	velim.
—	118	— 14	σκώκτει	—	σκώπτει.
—	—	— 25	θυράτριον	—	θυγάτριον.
—	176	— 13	θεωρικοὶ	—	θεωρητικοί.
—	—	— 27	restitituta	—	restituta.
—	266	— 3. 4	ἀπιυνιθύνω	—	ἀπευθύνω.
—	320	— 6	Beutlejus	—	Bentlius.